

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ

ΤΗΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΑΝΗΚΟΥΣΑΝ ΑΥΤῷ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΘΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΑ ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ ΕΚΑΣΤΗΣ
ΤΩΝ ΕΝ Τῷ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΤῳ ΕΟΡΤΩΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑ

ΔΙΟΡΘΩΘΕΝ ΚΑΙ ΔΙ' ΕΝΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΠΑΟΥΤΙΣΘΕΝ

ΤΟΥ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ἐν ἣ προσετέθησαν εἰς τὸν οἰκεῖον αὐτῶν τόπον αἱ ἐπιδιορθώσεις καὶ προσθήκαι
τοῦ αὐτοῦ μετὰ καὶ πολλῶν ἄλλων

ἐπιμελεία καὶ τυπογραφικὴ ἐπιστάσις

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ.

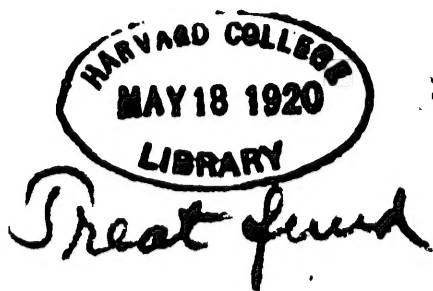
ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΥ

1860

C9091.10 F

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΒΙΒΛΟΝ.

Η ἱερά καὶ χαρμόσυτος τοῦ Πεντηκοστάρχου βίβλος, περιέχει Ἀκολουθίαν, κατὰ συνέθειαν πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἡμερῶν, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τῆς Πάσχα πρῶτῃ, ἕως τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων. Ὀνομάσθη δὲ Πεντηκοστάριον, ἐκ τῆς Πεντηκοστῆς ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρας, καὶ ἐνταυτῷ μεγάλῃς ἑορτῆς, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τὸ δεκαδικὸν καὶ εὐπρόφερτον, τῶν λοιπῶν, μετὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἑπτὰ ἡμερῶν παραλειπομένων· καθὼς καὶ ἡ παρὰ τῶν ἑβδομήκοντα δύο ἐρμηνευτῶν γενομένη μετάφρασις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὀνομάζεται συνήθως Τῶν ἑβδομήκοντα, κατὰ παράλειψιν τῶν δύο. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ πεντηκοστοῦ τῶν ἡμερῶν ἀριθμοῦ, ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ Πεντηκοστάριον, δῆλον, ὅτι καὶ τὰ Τροπάρια, ἅπερ ψάλλομεν εἰς τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου, ὡς τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, φέρειπεῖν, καὶ τὰ ὅμοια, ὀνομάζονται ὁμοίως Πεντηκοστάρια, ἐκ τοῦ πεντηκοστοῦ Ψαλμοῦ· διότι ψάλλοντες πρότερον τὸν πρῶτον στίχον αὐτοῦ, ἐπισυναπτομεν ἔπειτα καὶ τὰ Τροπάρια ἐκεῖνα. Ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας λοιπὸν καὶ τῆς παρουσίας βίβλου τὸ ὄνομα.

Ποιηταὶ δὲ αὐτῆς ὑπῆρξαν πολλοὶ καὶ διάφοροι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀποσιωπῶνται εἰς πολλὰ· οἱ δὲ ὀνομαστὶ ἐπιγραφόμενοι εἴτε εἰς Κανόνας, εἴτε εἰς Ἰδιόμελα, εἶναι οἱ ἑξῆς· Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Κοσμάς ὁ Ἀγιοπολίτης, Ἀνδρέας Κρήτης, Γερμανός, Θεοφάνης, Ἀνατόλιος, Ἰωσήφ ὁ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτις ἀδελφός, ὡς τινες πιθανῶς γνωμοδοτοῦσιν· ἔτι δὲ Κεμβλας, Ἀρσένιος, Λέων Δεσπότης, καὶ Νικηφόρος Κάλλις ὁ Ξανθοπέλος. Καὶ τῶν μὲν ἑπτὰ πρώτων, καθὼς καὶ περὶ τοῦ Μητροφάνους, τοῦ ποιητῆς τῶν Τριαδικῶν τῆς Ὀκτωήχης Κανόνων, τίνες ἦσαν, καὶ πόθεν, καὶ πότε ἕκαστος ἤκμασεν, ἱστορήθησαν ἀλλαχού τὰ πάντα, καὶ ὁ βουλόμενος εὕρισκε· αὐτὰ (1).

Τοῦ δὲ Κουμουλά, ὅς τις ἐπιγράφεται εἰς τὸ δεῦτερον Ἰδιόμελον τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῶν Μυροφόρων, ἀγνοεῖται παντάπασιν καὶ ἡ πατρίς καὶ ὁ χρόνος, καδ' ὃν ἔζησεν. Ὁ δὲ Ἀρσένιος, ὅτι μὲν εἶναι ποιητὴς δύο Κανόνων, τοῦ μὲν, ψαλλομένου κατὰ τὸ Ψυχασάββατον τὸ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, τοῦ δὲ, εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Εὐχελαίου, δῆλον ἐκ τῆς ἀκροσιχίδος αὐτῶν· καὶ σημειωτέον ἐνταῦθα, κατὰ πάροδον, ὅτι τοῦ δευτέρου τούτου Κανόνος ἡ ἀκροσιχίς, εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις τοῦ Εὐχολογίου, εἶναι ἡ μαρτημένη κατὰ παράλειψιν μιᾶς συλλαβῆς ΕΞ, εἰς δὲ τὸ Ἀγιασματάριον, μελισθεῖσα προσέτι καὶ εἰς δύο σίχους,

ἐφθάρη παντελῶς· καὶ διορθωτέον λοιπὸν αὐτὴν οὕτως· Εὐχῆς Ἐλαίου ψαλμός ἐξ Ἀρσενίου. Τίς ὁμῶς ὁ Ἀρσένιος, οὗτος, ἀδελφόν· εἰκάζεται μόνον ὑπότινων, ὅτι εἶναι Ἀρσένιος ὁ Μοναχός, ὁ περὶ τὰ τέλη τοῦ Θ'. ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ι'. αἰῶνος ἀκμάσας, ἀνὴρ ἐπίσημος εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ σύγχρονος Φωτίου Πατριάρχου, ὅσις, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἀρσενίου τούτου εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ἔγραψεν αὐτῷ καὶ τὴν 59 αὐτοῦ ἐπιστολήν. Τὴν εἰκασίαν ταύτην πιθανολογεῖ καὶ ὁ ἐν Ῥώμῃ σωζόμενος τοῦ Εὐχολογίου κώδης, ὁ ὁποῖος, νομιζόμενος ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, περιέχει τὸν εἰς τὸ ἅγιον Εὐχέλαιον εἰρημένον Κανόνα.

Περὶ δὲ Λέοντος τοῦ Δεσπότη, τοῦ ἐπιγραφομένου εἰς τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῆς Πεντηκοστῆς Δοξαστικόν, Δεῦτε λαοί, κτλ. γνωμοδοτοῦσι τινές, ὅτι εἶναι ὁ ὑπ' ἄλλην ἐπωνυμίαν μᾶλλον γνωστός καὶ ἐπίσημος, Λέων ὁ Σοφός, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνης, καὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ διάδοχος. Μετὰ τὴν γνώμην ταύτην συμφωνοῦσι καὶ τὰ τῆς ἱστορίας· ὅτι δηλαδὴ, ὁ Λέων ἐχρημάτισε καὶ Ὑμνογράφος, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ὑπ' αὐτοῦ ποιηθέντα ἑνδεκα Ἑωθινὰ, καὶ τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ Ἰδιόμελα εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Λαζάρου· καὶ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Βασίλειος, ἀναβάς εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον, ἔστεψε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Κωνσταντῖνον καὶ Λέοντα, Βασιλεῖς· ἀξίωμα, τὸ μετὰ τὸν Αὐτοκράτορα πρῶτον. Οἱ δὲ ἔχοντες αὐτὸ, ἀπλῶς μὲν ἐκαλοῦντο Δεσπόται· ὅσις δὲ προσωπικῶς συνελάλει μετ' αὐτῶν, ἔλεγεν· Ἡ Βασιλεία σου· καὶ, Βασιλεῦ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ λόγου. Ἐκ τούτου λοιπὸν γίνεται φανερόν, ὅτι καὶ τὸ εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Παρασκευῆς τῶν Βαίων Ἰδιόμελον, τὸ ἐπιγραφόμενον, Ποίηρα Λέοντος τοῦ Βασιλέως, αὐδὲνα ἄλλον ἔχει ποιητὴν, εἰμὴ τὸν αὐτὸν Λέοντα τούτου, ὅς τις ἐπωνομάζετο μὲν Δεσπότης καὶ Βασιλεὺς, πρὶν αὐτοκρατορεῖσθαι· Σοφός δὲ, διότι, γινόμενος μαθητὴς τοῦ περιφήμου Φωτίου, καὶ ἐπιμελῶς παρ' αὐτοῦ διδασκόμενος, ἐπέδωκεν εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως· καὶ προσέτι, διότι ἐχρημάτισε θερμὸς τῆς σοφίας προσάτης καὶ υπερασπιστής. Διεδέχθη δὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ κατὰ τὸ 886 ἔτος· καὶ βασιλεύσας ἔτη 25, μῆνας 3, καὶ ἡμέρας 10, ἐτελεύτησε τῷ 911 ἔτει, Ἰουνίου 11, ἡμέρα γ'. τῆς Πεντηκοστῆς. Τὰ λοιπὰ τούτου συγγράμματα, Νομικὰ, Τακτικὰ, Χρησμοὶ καὶ τὰ ὅμοια, εἶναι ἔξω τοῦ παρόντος ἡμῖν σκοποῦ.

Ὁ δὲ Νικηφόρος, πολὺ νεώτερος τοῦ Λέοντος, ἦτο Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου υἱός, Μοναχός τὴν τάξιν, καὶ διὰ τὴν παιδείαν αὐτοῦ, εἰς τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος· ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὸ 1340, ἢ κατ' ἄλλους, τὸ

(1) Ὅρα τὴν τῷ Μ. Ὁρολογίῳ ἐκδοσιν, Τυπογρ. Φοίνικος.

1350 ἔτος. Οὕτως, ἐκτὸς τῆς σωζομένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, καί τινων ἄλλων συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐμμέτρων καὶ πεζῶν, συνέγραψε πρὸς τοῦτοις καὶ τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ καὶ Πεντηκοσταρίῳ Συναξάρια, ἐπιγραφόμενα οὕτω· « Νικηφόρου Καλλιόστου τοῦ Ξανθοπούλου Συναξάρια, ... » ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, καὶ καταλήγοντα μέχρι τῶν Ἀγίων Πάντων ». Ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἐποίησε καὶ τὴν ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, τὴν φαλλομένην τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ προσεπισημειωθῇ καὶ περὶ Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλα, ὃς τις ἐπιγράφεται ποιητὴς τοῦ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ἱαμβικοῦ Κανόνος, ὅτι οἱ πλείστοι μὲν ταυτίζουσιν αὐτὸν μὲ τὸν Δαμασκηνὸν Ἰωάννην· τινὲς δὲ, νομίζοντες αὐτὸν διάφορον, ἀμφισβῆλλουσιν ἐπομένως καὶ περὶ τοῦ Κανόνος τούτου, ἂν ἦναι ποίημα Ἰ. τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς καὶ οἱ ἕτεροι δύο ἱαμβικοί, (ὁ εἰς τὰ Χριστούγεννα δηλ., καὶ εἰς τὰ Θεοφάνεια) ἢ ἄλλου τινὸς Ἰωάννου, ἐπωνομαζομένου Ἀρκλα. Τῆς ἀμφισβολίας ταύτης εἶναι Γρηγόριος, ὁ Κορίνθου ἐπίσκοπος, ὃς τις καὶ Γεώργιος Πάρδος καλεῖται, καὶ Μάρκος ὁ Εὐγενικός· ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν, ἐπιγράφει ἀπλῶς τὸν Κανόνα τούτου, « Ποίημα Ἰ. Μοναχοῦ, ὡς φασι, τοῦ Ἀρκλα ». Ὁ δὲ Μάρκος, « Ἐτερος Κανὼν ὁμοιος, ὡς τινες λέγουσιν, Ἰ. τοῦ Δαμασκηνοῦ· ἕτεροι δὲ, Ἰ. Μοναχοῦ τοῦ Ἀρκλα, οἷς καὶ ἐγὼ συντίθεμαι ». Ὁ δὲ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος, οὐ μόνον τὸν Κανόνα τούτου ἀποχωρίζει τῶν λοιπῶν δύο ἱαμβικῶν, ὡς ἐκ τῆς φράσεως, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρεῖς ἀποδοκιμάζει παντάπασιν ὡς συγγράμματα τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἄν καὶ πολλοὶ (λέγει) ἀναφέρουσι τοῦτον εἰς τὸν ποιητὴν τῶν δύο ἱαμβικῶν Κανόνων, καί κείνους πάλιν εἰς τὸν πάμμεγαν Ἰ. τὸν Δαμασκηνόν, « Ἐγὼ οὐκ ἔχων γενέσθαι ῥαδίως » τῆς τοιαύτης γνώμης, διὰ τὸ μὴ ἐξακριβώσασθαι τοῦτον τὸν Κανόνα, τῇ φράσει τεκμαιρόμενος, ἀποδιίστω ἐκείνων τῶν δύο ἱαμβικῶν· καὶ ἄλλον τεχνίτην ἐκείνοις ἰδιαίων, ἐτέρῳ τινὶ τοῦτον παραπήγνυμι, ὃς τις ἂν εἴη ἐκείνος· καὶ οὐδὲ ἐκείνους τῷ μεγάλῳ Δαμασκηνῷ ἔχω προσένειν, κατ' αἰτίαν τοιάνδε ». Ἀλλὰ, μετὰ τὰς δύο ἢ τρεῖς αἰτιολογίας τῆς γνώμης του, μεταμεληθεὶς ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κατηγορηθῇ ὡς ἰσχυρογνώμων εἰς πράγματα, ὅπου δὲν πρέπει, καὶ ἐπιφέρων ἄλλην αἰτίαν, δι' ἣν ἠδύνατο τάχα καὶ ὁ τοῦ Κανόνος τούτου ποιητὴς ν' ἀλλάξῃ φράσιν, συμφωνεῖ τελευταῖον εἰς τὴν ψῆφον τῶν πολλῶν, καὶ ἐπιστρέφει συμπερασματικῶς πρὸς τὸν Δεῖον Ἰωάννην, λέγει· « Τοίνυν, ὦ ἀγιώτατε Δαμασκηνέ, χρεώσται χάριτας τοῖς παραλείψασιν ἐπὶ σὲ τοὺς τοιοῦτους Κανόνας· καὶ εἰσποιητάμενος τοὺς λόγους τούτους, ὡς οἶα καὶ γεννησάμενος αὐτούς, καὶ οὕτω πληθύνας τὰ τέκνα σου, δέξαι καὶ τρίτον Κανόνα τὸν εἰς τὸ ἀγιώτατον Πνεῦμα· τί γὰρ κωλύει ἐπιγραφέσθαι σοι καὶ αὐτὸν κατ' ἐκείνης, ἵνα πανάριον, ὅ ἐστι Δίβη ἢ Ἀρκλίον, εἴπουν κιθώτιον, χαρισώμεθά σοι τῷ μεγάλῳ Ἰωάννῃ τὸ πόνημα τοῦτο, ὡς φασιν οἱ ἱδμονες Ἰωάννου Ἀρκλα; (ὅτι δηλ. σὺ εἶσαι ὁ ἐπωνομαζόμενος Ἀρκλας)... Ἐάν δὲ οἱ μαρτυρήσονταις καὶ πιστωσόμενοι τὸ ζητούμενον οὐχ εὐρίσκοντο, προσκυνῶ καὶ οὕτω, καὶ τίθεμαι τῇ φήμῃ τῶν πολλῶν »· ὅτι δηλ. ὁ Κανὼν, περὶ οὗ ὁ λόγος, εἶναι ποίημα γνήσιον Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ (Προλεγόμενα εἰς τὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ).

Ἐκ τῶν λόγων τούτων λοιπὸν τοῦ Εὐσταθίου γίνεται φανερόν, ὅτι εἰς τὸν ΙΒ'. αἰῶνα, κατ' ὃν οὗτος ἤμαξεν, ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτον ἀναπόδεκτον κατ' αὐτὸ καὶ ἀμαρτύρητον, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη καὶ φήμη τῶν πολλῶν, εἰς ἀρχαίαν βεβαία παράδοσιν ἐπιστηριζομένη, ἀπέδιδε τὸν Κανόνα τούτου, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς δύο ἱαμ-

βικὰς, εἰς Ἰ. τὸν Δαμασκηνόν, καὶ αὐτὸς ἐννοεῖτο κοινότερον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἀρκλας. — Τὸ δὲ Ἀρκλας τοῦτο ἐσχηματίσθη μὲν εἰς ἀρσενικοῦ ὀνόματος τύπον ἐκ τοῦ Σηλυκοῦ Ἀρκλα, κατὰ συγκοπὴν γενομένου ἐκ τοῦ λατινικοῦ Ἀρκουλα (Arcula), τὸ ὁποῖον, ὡς ὑποκοριστικὸν τῷ Ἀρκα (Arca, Κιβωτός), σημαίνει Κιβώτιον ἢ Ἀποθήκην· ἐδόθη δὲ εἰς τὸν Δαμασκηνόν, ἢ ἀπλῶς εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ εἰρημένου Κανόνος, ἐπωνυμικῶς πρὸς χλεύην, καθὼς ὁ Εὐστάθιος πάλιν λέγει ἐν τῷ αὐτῷ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ὑπομνήματι· ὃς τις ὅμως, χωρὶς νὰ εἴπῃ τὸ, πότε, καὶ ὑπὸ τίνων, ἢ ποίαν ἐννοίαν χλευασικὴν ἔχει τὸ Ἀρκλας, μέμνεται μόνον, μᾶλλον δὲ καταρᾶται τὰς χλευάζοντας τοιοῦτους ἄνδρας ὀνομαστούς, οὕτω λέγων· « Ὅσοι δὲ Χοιροδοσκόν, τὸν τὴν λογιότητα τοσούτον, σιλλαινεύουσιν, εἰεν ὑπὸ συδῶτην ἀγόμενοι· καὶ οἱ τὸν Ἀρκλᾶν δὲ λαλῶντες, ἀποθήκης τοιαύτης εἰεν ἐπάξιοι, εἰάν πλαττόμενοι τὰ τοιαῦτα ἐπιγράφουσιν ἄνδράσι περιωνύμοις ». Ἀλλὰ, δοθέντος ὅτι ὁ Δαμασκηνὸς ἐπωνομάσθη τοις τοιαύτοις, εἰάν ἦτο συγχωρημένον, ἤθελεν εἰπεῖ τις ὅτι, ἐπειδὴ τὸ Ἀρκλα, λέξις τῆς λατινικῆς γλώσσης τῶν Βυζαντινῶν, ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω σημασίας, σημαίνει προσέτι καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν τευχῶν τῶν πόλεων ἐν εἰδεί κιθωτίᾳ ὀρθῶς κατασκευασμένους πυργίσκους ἢ οἰκίδια (1), ὅπως ἴστανται σκοπεύοντες οἱ πρὸς φύλαξιν τεταγμένοι στρατιῶται· διὰ τὸτο ἴσως ἐπωνομάσθη Ἀρκλας ὁ Δεῖος ἔτος Πατῆρ, ὡς ἐφάμενος, τρόπον τινά, ἐπὶ τινος Ἀρκλας καὶ σκοπιᾶς· τρεῖς, ὡς ἄγρυπνος φύλαξ καὶ φρενὸς τῶν πατρικῶν παραδόσεων, καὶ προμαχὼν τῶν τῆς πίστεως δογμάτων ἀκαταμάχητος, καὶ ἀπρόσβατος εἰς τῶν αἰρετικῶν τὰς ἐφόδους· καὶ ἐπομένως ἡ τοιαύτη ἐπωνυμία ἐδόθη εἰς αὐτὸν πρὸς εὐφημισμὸν μᾶλλον καὶ ἔπαινον, ἀντὶ ὕβρεως καὶ χλεύης. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου συγγραφέων καὶ ποιητῶν.

Ἐκδόσεις δὲ αὐτῆς ἔγινον κατὰ καιροὺς πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ ὑπὸ διαφόρων Τυπογράφων τῆς Βενετίας, οὐ μόνον τῶν νεωτέρων, ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν· ἡ δὲ πρώτη αὐτῆς ἔκδοσις φαίνεται ὅτι ἦτο προγενεστέρα μὲν πολλῶν ἄλλων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν, μεταγενεστέρα δὲ πάντως τῆς τῷ Ψαλτηρίου, καθὼς τοῦτο γίνεται φανερόν ἐκ τῶν λόγων Ἰστινίου Δεκαδύου τῷ ἐκ Κερκύρας. Ὁ ἐλλόγιμος ἔτος καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, ὅταν ἐξέδωκε τὴν ἱεράν ταύτην βίβλον, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐκδώσῃ ἔπειτα καὶ ἄλλα βιβλία Ἐκκλησιαστικά, ἐπαινῶν, εἰς τὴν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς προσφώνησιν του, τὸν ζῆλον εἰς τὰ καλά, καὶ τὴν πρὸς ἔκδοσιν βιβλίων Ἑλληνικῶν ἀγαθὴν προαίρεσιν τοῦ τότε τυπογράφου Ἀλδου Μανευκίου τῷ πρεσβυτέρου, ὅτω λέγει περὶ αὐτῆς· « Τὸτον τοίνυν συνεργὸν εὐρηκῶς πρὸς τὰ κάλλιπα, ἔδοξέ μοι τὴν Δεόπνευστον βίβλον τῶν Δείων πρῶτον ἐντυπώσαι Ψαλμῶν, τὸν τε ἀρίστως ταύτην καὶ ἀξίως τῷ ἐν αὐτῷ Πνεύματος συνθέμενον Προφήτην ἄμα καὶ Βασιλέα, ὡς πέρ τινα πρόδρομον, καὶ κήρυκα διαπρύσιον τῶν μετ' αὐτοῦ πολὺ τυπωθησομένων ἡμῖν Δείων προεκπέμψαι Γραφῶν· οὐκ εἰς μακρὰν γὰρ καὶ τὸ Τριωδίον, καὶ ὁ καλεῖν ἡμῖν ἔθος Πεντηκοστάριον, μετ' ὃ τὴν Παρακλητικὴν, Θεοῦ συναιρομένου, τυπώσομεν· ταυτὶ γὰρ εὐ οἶδ' ὅτι, ταῖς κατὰ τόπον ἀγίαις τῷ Θεῷ Ἐκκλησίαις πολλὴν τε καὶ μεγάλην τὴν χρεῖαν παρέχεται· κατ' ἐξαιρέτον δὲ ἡ Δεία τῶν Ψαλμῶν αὕτη βίβλος ».

Ἐκ τῶν λόγων τούτων λοιπὸν τῷ Δεκαδύῳ φαίνεται

(1) « Μίαν εἰσιόντες τῶν ἐκκρεμῶν τῷ τείχεσ, καὶ προνευστῶν ἐξωθεν μηχανῶν, Ἀρκλας οἶδε ταύτας ἢ κοινῇ καὶ πάνδημος φράσις καλεῖν, τῶν κυλεῶν τὰς σπάθας εἰλκυσαν » (Νικητ. Χωνιάτ. Βιβλ. δ'. 3).

ἀναντιρρήτως, ἔτι τὸ Ψαλτήριον ἐξεδόθη εἰς τύπον πρὸ παντὸς ἄλλου βιβλίου Ἐκκλησιαστικοῦ· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐκδοσις αὕτη τῇ Δεκαδύῃ, ὡς μὴ ἔχουσα σημειωμένην τοῦ χρόνου τὴν ἐποχὴν, εἰκάζεται ἔτι ἔγινε περί τὸ 1498 ἔτος, δῆλον, ὡς ἡ πρώτη τῇ Πεντηκοσταρίῳ ἐπρεπε ἀκολουθῶς νὰ ἐνεργηθῇ, τὸ βραδύτερον, περί τὰς ἀρχὰς τῆς 15. αἰῶνος, κατὰ τὴν τῇ Δεκαδύῃ ὑπόσχεσιν (1). Ἀλλὰ, καθὼς φαίνεται, ὁ σκοπὸς αὐτοῦ δὲν ἐπληρώθη· καθίτι οὔτε εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀλδου ἐκδοθέντων βιβλίων συναριθμεῖται καὶ Πεντηκοσάριον, οὔτε οἱ περί τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων γράψαντες, ἀναφέρουσι Πεντηκοσάριον ἐκδοσιν, δι' ἐπιμελείας τοῦ Δεκαδύου γενεμένην ὑπ' ἄλλου τυπογράφου τυχόν, ζῶντος τοῦ Ἀλδου, ἢ καὶ μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1515 ἀπεβίωσιν αὐτοῦ. Ἐξ ἐναντίας ἀναφέρουσι μετὰ τὸ Ψαλτήριον δύο ἐκδόσεις τῆς Ὀκτωήχου, τῷ 1523 καὶ 1543 ἔτει. Μετὰ ταύτας ἀπαντᾷται καὶ Μηναιῶν ἐκδοσις ἐν ἔτει 1551, ὑπὸ Ἀνδρέου καὶ Ἰακώβου τῶν Σπινέλλων γενεμένη, ἥτις λέγει ῥητῶς, ἔτι πρὸ αὐτῆς ὑπῆρξαν καὶ ἑτεραι τῶν Μηναιῶν ἐκδόσεις (2)· καὶ ὅμως οἱ ἀνὰ χεῖρας εὐρεθέντες Βιβλιολόγοι πρὸς συμβουλὴν, οὐδεμίαν Πεντηκοσταρίου ἐκδοσιν ἀναφέρουσιν ἐν τοσούτῳ, εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν ἔτι δεκαεπτὰ ἐτῶν· ἐνῶ καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ κόπου καὶ τῆς δαπάνης ἡ σμικρότης πρὸς τύπωσιν αὐτῆς, ἔτι δὲ καὶ ἡ χρῆσις βιβλίου χαρμωδύνη,

(1) Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ Ψαλτηρίου τυπούμενον ἐπίγραμμα Σίγησον Ὀρφεῦ, κτλ. εἶναι ποιήμα τοῦ Δεκαδύου τούτου· καὶ ὅτι ἐκδόσεις τοῦ Ψαλτηρίου ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι ἀρχαιότεραι δύο, ἡ μὲν ἐν Μεδιολάνοις, τῷ 1481 γενομένη ὑπὸ Ἰωάννου Κράεωνος· ἡ δὲ ἐν Βενετίᾳ, τῷ 1486 ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τῷ Κρητῶς, ἐκ πόλεως Χόνδακος, τῆς νῦν καλυμένης Χανιά, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παρὰ τῶν Εὐρωπαίων σχηματισθεῖσα Κανδία (Candia), ἢ τε νῆσος καὶ ἡ μητρόπολις αὐτῆς. Τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ ἱαμβικός στίχος, ὁ ἀνωθεν τοῦ πρώτου Ψαλμοῦ ἐπιγραφόμενος, Δαυὶδ Προφήτου καὶ Βασιλέως μέλος· ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐφθάρη κατ' ἀγνοίαν εἰς τὰς νεωτέρας τοῦ Ψαλτηρίου ἐκδόσεις διὰ τῆς προσθήκης μιᾶς συλλαβῆς· ἦγουν, Δαυὶδ τοῦ Προφήτου, κτλ.

(2) Ἰδοὺ καὶ αὐτὸ ἡ ἐπιγραφὴ τῆς τῶν Σπινέλλων ἐκδόσεως· «Τὸ παρὸν Μηναιῶν ἐτυπώθη Ἐνετίῃσι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως, καὶ περιέχει πλεῖστα Τροπάρια, Ἰδιόμελα, Κανόνας τε καὶ Συναξάρια, ἃ, συλλεχθέντα νῦν ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν βιβλίων, οὐκ ἦσαν ἐν τοῖς ἄλλοις προτυπωθεῖσι παρὰ τῶν ἄλλων Μηναιῶν. Διὸ συνεχωρήθη χάρις ὑπὸ τῆς ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας τῶν Ἐνετῶν τῷ κυρίῳ Ἀνδρέᾳ καὶ Ἰακώβῳ τοῖς Σπινέλλοις, «στατηροποιοῖς τῆς ἐνδοξοτάτης ταύτης πόλεως τῶν Ἐνετῶν, δι' ἐτῶν κ'. κτλ.». Ἡ ἐκδοσις αὕτη ἀφιερῶθη εἰς τὸν τότε Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην Διονύσιον ὑπὸ Ἰωάννου Μινδονίου τοῦ ἱατροῦ, ὅς τις, ἐπαινῶν αὐτὴν, οὕτω λέγει· «Κάλλιστος γὰρ καὶ ὀρθότατος πάντων τῶν τύπων ὅγε παρῶν· ἔχει γὰρ ἐπιστάτας ἀνδρας σοφίᾳ καὶ ἀρετῇ τῶς ἄλλους ὑπερέχοντας, καὶ Νικόλαον τὸν Μαλαξέν, πρωτοπαπᾶν Ναυπλίου, ὅς τις πάσῃ ἐπιμελείᾳ αὐτὰς ἐν Κρήτῃ διώρθωκε κτλ.». Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι τότε πρῶτον παρεισῆχθησαν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τὰ ποιήματα τοῦ Μαλαξοῦ (Ὅρα περὶ αὐτοῦ Σημ. 3)· καθότι τὸ ἀνωτέρω Μηναιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι τοῦ Φεδρουαρίου μηνός, περιέχει εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀγ. Βλασίου, Ἀπόστιχα, καὶ Αἶνους, καὶ Δοξαστικὸν εἰς τὸν στίχ. τῶν Αἶνων· εἰς δὲ τὴν τοῦ ἀγ. Θεοδώρου τῷ Τίρωνος, Πεντηκοσάριον πρὸς τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, ἐπιγεγραμμένα πάντα τῷ ἐνόματι τοῦ Μαλαξοῦ. Ὡσαύτως ἀπηντήθησαν τοῦ αὐτοῦ, Λιτὴ εἰς τοὺς μ'. Μάρτυρας (Μαρτ. 9.), Δοξαστικὰ εἰς Ἰωάννην τὸν τῆς Κλίμακος (Μαρτ. 30.), Ἀκολουθία πληρεστάτη καὶ ἐορτάσιμος εἰς τὴν μνήμην Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ (Μαρτ. 17.)· ἦγουν Προσόμοια διπλᾶ, Ἀπόστιχα, Αἶνοι, Ἀπολυτίκιον, Πεντηκοσάριον, καὶ δεύτερος Κανὼν, ὃ ἡ ἀκροστιχίς· Σέβω σε Ἀλέξιε τῷ Θεῷ μέροψ, ὁ Μαλαξός.

οἶον τὸ Πεντηκοσάριον, ὑπεθέτοι πιθανῶς ἐκδοσιν αὐτοῦ ἀρχαιότεραν τῆς τῶν Μηναιῶν.

Ἀλλ' ἀφέντες τὴν πιθανὴν ταύτην ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν πιθανολογῶσιν ἔτι, μᾶλλον δὲ βεβαιῶσι καὶ τὰ ἐξῆς ῥηθιμένα, λέγομεν κατὰ τὸ παρὸν, ἔτι πρώτη γνωστὴ ἐκδοσις τοῦ Πεντηκοσταρίου τάττεται, ἢ κατὰ τὸ 1568 ἔτος γενεμένη εἰς 4.^{ον} ἀπροσδιορίστως ὑπὸ τίνος· ἴσως ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Σπινέλλων. Ἀλλ' ὅς τις ἂν ὑπῆρξεν ὁ τυπογράφος ἐκείνης τῆς ἐκδόσεως τῇ Πεντηκοσταρίῳ, δευτέρα ἐκδοσις αὐτοῦ ἀναφέρεται, ἡ ἐν ἔτει 1579 γενεμένη, εἰς 4.^{ον} καὶ αὕτη, μετ' ἐπιγραφῆς τοιαύτης· «Τὸ παρὸν βιβλίον τετύπωται Ἐνετίῃσι ἐγγὺς Ἰακώβου τοῦ Λεγγίνου, ἔπερ περιέχει πλεῖστα Τροπάρια, Ἰδιόμελα, Κανόνας τε καὶ Συναξάρια, ἃ, συλλεχθέντα νῦν ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν βιβλίων, ἐκ ἧσαν ἐν τοῖς ἄλλοις τοῖς προτυπωθεῖσι παρὰ τῶν ἄλλων Πεντηκοσταρίοις». Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ ἀρχαῖον Πεντηκοσάριον δὲν περιεῖχε τσαῦτα, ἔσα τὸ σήμεριν· καὶ β'. ἔτι πρὸ τῆς τῇ Λεγγίνου ἐκδόσεως ὑπῆρξαν καὶ ἑτεραι, πλείεστεραι τῆς μιᾶς. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ τοῦ 1568 ἕως τῇ 1579 ἔτους διάστημα εἶναι πολλὰ ὀλίγον πρὸς συχνὴν μετατύπωσιν τῇ αὐτῇ βιβλίῳ, κατ' ἐκείνας μάλιστα τὰς καιρὰς, ἔπεται ἀναμφισβόλως, ἔτι ἡ πρώτη τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδοσις ἔγινε πρωϊμώτερα τῆς ἀνωτέρω ἐποχῆς τοῦ 1568 ἔτους.

Ἡ ἐκδοσις αὕτη τοῦ Λεγγίνου εἶναι ἀξιοσημείωτος· διότι εἰς αὐτὴν προσετέθησαν πρῶτον οὐ μόνον τὰ εἰρημένα Ν. τῇ Ξανθοπούλου Συναξάρια, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπ' αὐτῇ ποιηθεῖσα Ἀκολουθία εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, καθὼς φαίνεται ἐκ τῆς σημειώσεως τῇ τότε διορθωτοῦ, ἥτις, διαμείνασα μετατυπωμένη καὶ εἰς τὰς μετὰ ταῦτα τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδόσεις μέχρι τῆς σήμερον, οὕτω λέγει· «Τῇ Πέμπτῃ ἑσπέρας τῆς Διακαινησίμου ψάλλομεν τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν, τὴν γεγενυῖαν παρὰ κυρίου Νικηφόρου Καλλίστου τῷ Ξανθοπούλου, εἰς τὴν Ὑπεραγίαν καὶ Κυρίαν Δείποιαν Θεοτόκον τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν· οὐ γὰρ εὗρεμεν ὑπὸ τυπικοῦ τὴν τριακτὴν Ἀκολουθίαν, ἀλλ' ἐτίθη δι' ἀγάπην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου». Ἡ αὕτη ἐκδοσις περιεῖχεν ἔτι καὶ Μεγίστας Ὁρας εἰς τὴν Πεντηκοστὴν, ὅπως ἐπιγραφόμενας ἐν σελίδι 201. «Ἀκολουθία τῶν Μεγάλων Ὁρῶν τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς, ποιηθεῖσα ὑπὸ Νικολάου ἱερέως τοῦ Μαλαξοῦ, πρωτοπαπᾶ Ναυπλίου (3)».

(3) Ὁ Μαλαξὸς οὗτος ἦτο Πελοποννήσιος τὴν πατρίδα· ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15. αἰῶνος, ἢ περὶ τὰ τέλη μάλιστα τοῦ πρὸ αὐτοῦ· ἤκμαζε κατὰ τὸ 1538 ἔτος, ὡς φαίνεται ἐκ τίνος ὑπομνήματος εἰς Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν, ἀνεκδότου ἔτι, καὶ ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Μαλαξοῦ εἰς πολλὰ διωρθωμένου, ὅπου ἀναφέρει τὸν τότε θάνατον τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἐποίησε δὲ οὐ μόνον τὴν ἀνωτέρω Ἀκολουθίαν τῶν Ὁρῶν, ἀλλὰ καὶ Τροπάρια διάφορα, καὶ Μεγαλυνάρια, καὶ Κανόνας, καὶ Ἀγίων πολλῶν ολοκλήρους Ἀκολουθίας· ἐξαιρέτως δὲ εἰς πάσας τοῦ Προδρόμου τὰς ἐορτὰς Μακαριστάρια, Εὐλογητάρια, καὶ κδ'. κατ' ἀλφάβητον Οἴκους. Ἐτι δὲ Εὐλογητάρια εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, Τριψῖδια εἰς τὰς πρὸ αὐτῆς 15 νηστήμους ἡμέρας, [καὶ ἄλλα τοιαῦτα πόμπολλα, χειρόγραφα σωζόμενα πάντα, κωδ. 188 καὶ 198 τῆς ἐν Βενετίᾳ τῇ ἀγίᾳ Μάρκου βιβλιοθήκης. Πολλὰ δὲ καὶ τυπωθέντα κατ' ἀρχὰς, ὡς εἴρηται (ἀνωτέρω, καὶ Σημ. 2) κατηργήθησαν ἔπειτα εἰς τὰς μετὰ ταῦτα ἐκδόσεις, καὶ δὲν ἔμειναν, εἰμὴ λείψανα τινὰ, τὰ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀγίου Μητροφάνους (Ἰουνίου 4) πρῶτα Προσόμοια, ἅτινα μετὰ τῶν Ἀποστίχων καὶ τῶν Αἶνων φέρουσιν ἀκροστιχίδα· Τῷ Μαλαξοῦ· τὰ Καθίσματα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον, καὶ ὁ πρῶτος Κανὼν, ἔχων ὁμοίως ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, Ὁ Μαλαξός. Ὡσαύτως καὶ ἡ ἐν τῷ Εἰρμολογίῳ καὶ Ἀγιασματάρῳ ἐρμηνεία τῆς εὐλογούσης τοῦ ἱερέως χειρὸς.

Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Λεεγγίνου, ἔγειναν ἀναμφισβόως καὶ ἑτεραι, τοῦλάχιστον δύο καὶ τρεῖς, καθὼς ἀπαιτεῖ τῆς ἱερᾶς ταύτης βίβλου ἢ χρῆσις· ἀλλ' ἔμως εἰς διάστημα 60 ἐτῶν, εὐδεμία ἄλλη ἀπηντήθη, εὐδὲ ἀναφέρεται ὑπὸ τινος τῶν Βιβλιολόγων, ὅσοι ἀνὰ χεῖρας εὐρέθησαν, εἰμὴ ἢ κατὰ τὸ 1642 ἔτος εἰς φ.°, γενεμένη ὑπὸ Ἰωάννου Πέτρου τοῦ Πινέλλου, δι' ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως Θεοφίλου Γερμεναίου, Ζανφερνάρου τοῦπίκλιν. Τούτων, ὁ μὲν Ζανφερνάρος, ἢ, ὡς γράφεται ἀλλῶ, Ζανφερνάρος, ἐπιστάτησεν εἰς ἐκδοσιν καὶ ἑτέρων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν· οἶον, τοῦ Τυπικῆς, τῆς Παρακλητικῆς, τῆς Τριωδίας, τοῦ Ἀνθολογίου, καὶ πάντων τῶν Μηναιῶν σχεδόν, ἀνατυπωθέντων ὑπὸ Ἀντωνίου καὶ Πέτρου τῶν Πινέλλων, ἀπὸ τοῦ 1625 ἕως τῆς 1644 ἔτους. Οἱ δὲ Πινέλλοι οὗτοι εἶναι ἑτέροι ἀναμφισβόως παρὰ τῆς ἀνωτέρω Σπινέλλας, Ἀνδρέαν καὶ Ἰάκωβον τοὺς Στατηροποιούς (Σημ. 2).

Ταύτην τοῦ Πινέλλου τὴν ἐκδοσιν, εἰάν καὶ μετ' αὐτὴν δὲν ἔγεινεν ἄλλη, διαδέχεται ἡ πρώτη τοῦ ἡμετέρου γνωστῆς τυπογράφου Νικολάου Γλυκῆς τῆς ἐξ Ἰωαννίνων, γενεμένη κατὰ τὸ 1681 ἔτος, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσφωνήσεως, τὴν ἐποίαν ἐποίησε τότε πρὸς τῆς ἐντευξεμένης ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ἐλλέγιμος Ἱεροδιάκονος Γεώργιος Σαγδουρῆς, ὁ καὶ διορθωτὴς τῆς ἐκδόσεως ἐκείνης, περὶ τῆς ἐποίας οὕτω λέγει ἐπὶ τέλους αὐτολεξεῖ· « Ταύτην τὴν ἱερὰν βίβλον, » καθὰ καὶ ἄλλας, ὁ πανευγενέστατος καὶ φιλέλλην Νικόλαος ὁ Γλυκῆς, ἐκ τῶν οἰκείων τύπων καὶ ἰδίων ἀναλωμάτων, τοῖς ὑμέτεροις ἐξυδερκέσιν ἔμψαιεν ὑπετίθησι. » Λάβετε οὖν αὐτήν, καὶ εἰμὴ πάντα εὐδιόρθωτον εὕρητε, » τὸν τύπον, ἀλλ' οὐ τὸν τυπογράφον, μήτε τὸν διορθωτὴν » ἐπαιτιᾶσθε ».

Κατ' αὐτὴν τοῦ Γλυκῆς τὴν ἐκδοσιν, δὲν ἔπαυσε μετατυπωμένη καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἢ ἱερὰ τοῦ Πεντηκοσταρίου βίβλος, μετὰ τῆς αὐτῆς προσφωνήσεως, εὐ μόνον ὑπὸ τοῦ ἰδίου Γλυκῆς, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἰωαννιτῶν τυπογράφων· Νικολάου τοῦ Σάρου, Δημητρίου τε καὶ Πάνου Θεοδοσίου. Ἡ δὲ μετατύπωσις ἔγεινε τσεῦτον συνεχῆς, ὥστε ἕκαστε μέχρι τῆς σήμερον, εἰς διάστημα 155 ἐτῶν,

ἐκδόσεις αὐτῆς, ὅσας ἢ μικρὰ περὶ τούτων ἔρευνα ἀπηνήτησεν εὐκλῶς, ἀριθμοῦνται ἕως εἰκοσιν· ἦγουν, ἐκ μὲν τῆς τυπογραφίας τῆς Γλυκῆς, ἢ ἐν ἔτει 1703, 1724, 1748, 1769, 1782, 1793, 1801, 1805, 1817, 1820, καὶ 1832, ἦτις εἶναι ἡ τελευταία. Ἐκ δὲ τῆς τῆς Σάρου, ἢ ἐν ἔτει 1704, 1725, 1739, 1746, 1757, καὶ 1765. Τῆς δὲ τῶν Δ. καὶ Π. Θεοδοσίου ἢ ἐν ἔτει 1759, 1794, καὶ 1810.

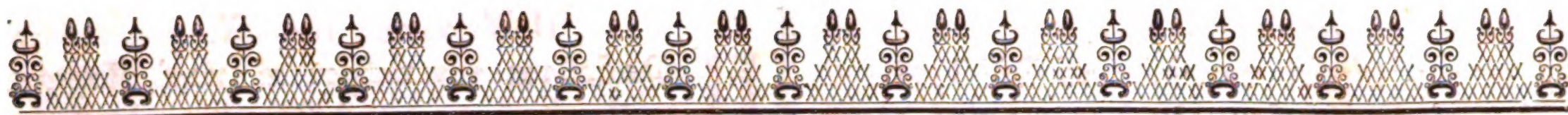
Ἐκ τῶν ἀπηνριθμημένων τούτων ἐκδόσεων αἱ πλεῖσται ἀπεσιωπῶσι τὸ ὄνομα τοῦ διορθωτοῦ, εἰλῆγει δὲ τινες καὶ ἐνερμάζουσιν αὐτὸν· ὡς ἡ 1704 τῆς Σάρου, τὸν ἐξ Ἰωαννίνων Μεθόδιον Ἱερομόναχον, Ἀνθρακίτην τὴν ἐπωνυμίαν, ἄνδρα σοφὸν καὶ τῆς Δείας Γραφῆς ἔμπειρον, γνωστὸν καὶ ἐκ τινος πενήματος αὐτοῦ ἐπιγραφομένου, Βοσκόλογικῶν προβάτων. Ὡσαύτως ἡ 1725, καὶ 1739 τοῦ αὐτοῦ Σάρου, καὶ 1724 καὶ 1748 τοῦ Γλυκῆς, Ἀλέξανδρον Καγγελλάριον, Ἰωαννίτην ἀναμφισβόως καὶ αὐτὸν· ἢ δὲ 1769 τοῦ Γλυκῆς, Ἱεροδιάκονον Σπυρίδωνα Παπαδέπουλον, Πελοποννήσιον ἱσως. Τῶν δύο τούτων τελευταίων, ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἀπηντήθη διορθωτὴς καὶ ἄλλων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν, τυπωθέντων εἰς ἀμφοτέρας τὰς τυπογραφίας μέχρι τοῦ 1757. Ὁ δὲ Παπαδέπουλος, τοῦ ἐποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ βιβλία, διορθωθέντα ὑπ' αὐτοῦ, φαίνεται εἰδημονέστερος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ ἀκλουθίας· καὶ ὑπ' αὐτοῦ πρώτου προσετέθησαν τὰ Ἑθινὰ Εὐαγγέλια ἐν τῷ τέλει τῆς Πεντηκοσταρίου τῆς ἀνωτέρω 1769 ἐκδόσεως τοῦ Γλυκῆς, τὴν ἐποίαν ἠκολούθησαν ἀπαράλλακτως καὶ πᾶσαι αἱ μετ' αὐτὴν γενομέναι, εἴτε ὑπὸ τῆς ἰδίου Γλυκῆς, εἴτε ὑπ' ἄλλου τυπογράφου.

Αὗται εἶναι αἱ μέχρι τοῦ νῦν γνωσταὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδόσεις, ὅσαι, ἢ ἀπηντήθησαν πραγματικῶς, ἢ ὀνομαστικῶς ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Βιβλιολόγων. Μετ' αὐτάς δὲ προκύπτει τελευταῖον καὶ ἡ παρούσα εἰς φῶς, μηδεμίαν ἄλλην ἔχουσα διαφορὰν πρὸς τὰς προλαβούσας, εἰμὴ κατὰ τὸν Πρόλογον τούτου, ἐρανισθέντα ἐκ πολλῶν κατὰ δύναμιν, χάριν τῶν φιλομαθῶν καὶ περιέργων, ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ.

Ἐγγραφή ἐν ἔτει σωτηρίῳ, 1836, κατὰ μῆνα Ἰούνιον, ἐν τῇ εὐκλειῇ τῶν Κερκυραίων πόλει, ἐνθα καὶ ἡ Βίβλος ὅλη διωρθώθη κατὰ δύναμιν.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Περὶ ὥραν Ὁρθρου σημαίνουνσι πάντα τὰ σήμαντρα (*). Καὶ ὁ μὲν Ἐκκλησιαάρχης διανέμει τοῖς Ἀδελφοῖς τὰ κηρία· ὁ δὲ Ἱερεὺς μετὰ τοῦ Διακόνου λαμπροφοροῦσιν ἅπασαν τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν στολὴν. Εἶτα, λαβόντων, τοῦ μὲν Ἱερέως τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, τοῦ δὲ Διακόνου θυμιατήριον, καὶ λαμπάδων προπορευομένων αὐτῶν, ἀπερχόμεθα πάντες εἰς τὸν Νάρθηκα, κρατοῦντες τὰ κηρία ἡμέμενα, καὶ ψάλλοντες τὸ, Τὴν Ἀνάστασιν σου, Χριστέ Σωτήρ, κτλ. Καὶ ἐν μὲν τῷ Ναῷ ἐναπομείνας μόνος ὁ Κανδηλάπτης, ἄπτει τὰ κηρία πάντα, καὶ ταῖς κανδηλάς· καὶ ποιήσας πυρεῖον, καὶ βαλὼν εἰς αὐτὸ θυμίαμα, τίθησιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ. Ἐν δὲ τῷ Νάρθηκι, προευντρεπισμένου ὄντος Τετραποδίου ἔμπροσθεν τῶν Βασιλικῶν Πυλῶν, οὐσῶν κεκλεισμένων, ἀποτίθησιν ὁ Ἱερεὺς ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, καὶ ἀναγινώσκει συνήθως τὸ Β'. Ἐωθινόν, Διαγενομένου τῷ Σαββάτου, κτλ. Μετὰ ταῦτα, λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ θυμιατήριον, καὶ θυμιῶν, λέγει·

Δόξα τῇ ἀγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Καὶ ἡμῶν ἀποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἄρχεται ὁ Ἱερεὺς μεγαλοφώνως τὸ παρόν

(*) Κατὰ τὴν σήμερον ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐτι τοῖς ἱεροῖς Μοναστηρίοις, τὰ σήμαντρα ταῦτα, καὶ ἐξαιρέτως οἱ κώδωνες (καμπάναι), σημαίνουνσι πάντα ὁμοῦ, ὅταν ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνήσῃ τὸ Τροπάριον, Χριστὸς ἀνέστη.

Τροπάριον, εἰς Ἦχον πλ. α'.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Λέγεται δὲ τὸτο τρεῖς ὑπὸ τῷ Ἱερέως, καὶ τρεῖς ὑπὸ τῶν Χορῶν ἄνευ Στίχων. Εἰδ' οὕτω λέγει τοὺς ἐπομένους Στίχους ὁ Ἱερεὺς, ἢ ὁ Διάκονος· κατ' ἑκάστον δὲ Στίχον, ψάλλεται ὁμοίως ὑπὸ τῶν Χορῶν τὸ αὐτὸ Τροπάριον.

Στίχ. α'. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. β'. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλείπewσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. γ'. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐπαίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Δόξα. Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς γεγωντέρῃ φωνῇ.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας.

Ὁ Χορός. Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Συναπτὴ μεγάλη· μετ' ἣν ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, ... Καὶ ἀνοιχθεῖσιν τῶν πυλῶν, εἰσοδεύει ὁ, τε Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος, προπορευομένων πάλιν τῶν λαμπάδων. Ὁ δὲ Προεστώς, ἐφεπόμενος μετὰ τῶν

Ἀδελφῶν, ἄρχεται τοῦ Κανόνος. Ψάλλονται δὲ οἱ μὲν Εἰρμοὶ ἀνά δύο, τὰ δὲ Τροπάρια εἰς ἑβ'. καὶ αὖθις ἔσχατον Καταβασίαι οἱ αὐτοὶ Εἰρμοὶ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν. Ποιεῖ δὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ Κανόνος ἐξάπαντος ὁ Προεστώς, καὶ αὐτὸ τὸ δεξιὸν τοῦ Χοροῦ μέρος, εἰ καὶ τὸ ἀριστερὸν ἴσως λαγχάνη· ἀπὸ γὰρ ταύτης τῆς ἡμέρας γίνεται ἡ ἀρχὴ τῆς μερισμοῦ τῆς τῶν δύο Χορῶν ἐναρξέως. Ἐν ἐκάστη δὲ ὧδῇ γίνεται παρὰ τοῦ Ἱερέως, ἔσωθεν τοῦ Βήματος, Συναπτὴ μικρά, καὶ μετ' αὐτὴν ἐκφώνησις, ὡς σημειοῦται ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Ὁ δὲ Ἱερεὺς θυμιᾷ, εἰς τὴν ἐναρξιν τοῦ Κανόνος, κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν, ποίημα Ἰω. τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν Λαοί.
- » **Πάσχα Κυρίου, Πάσχα**· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
- » Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
- » ἄδοντας. Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστραπτόντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἐορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τὸ. Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Τὸ, Ἀνασταῖς ὁ Ἰησοῦς, ἅπαξ (ἅπερ λέγονται εἰς ὅλας τὰς Ὠδὰς). Εἴτα, Συναπτὴ μικρά· μεθ' ἣν Ἐκφώνησις· Ὅτι σὸν τὸ κράτος.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Δ**εῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, ἐκ ἐκ πέτρας
- » ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρ-
- » σίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ,
- » ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἧ ἑστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος δ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ αἰδίδω ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τῷ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγόρος Ἀβ-
- » βακὲμ, στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω,
- » φαισφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα·
- » Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χρι-
- » στὸς ὡς παντοδύναμος. Τροπάρια.

Αῤρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτός δὲ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δὲ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθὴς, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθνυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκωδούς κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἀγαθός.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ο**ρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύ-
- » ρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπό-
- » τη, καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον,
- » πᾶσι ζωὴν ἀνατελλόντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἀδὰμ σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπειγόγοντο, Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τῆς μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἡγίασται.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
» συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχης
» πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
» κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
θης τοῦ τάφου, ὃ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀνέωξας
ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σιῶτέρ μὲ, τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ, ἀ-
νασταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Εἰκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ
τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέ-
στης ὡς νικητὴς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μι-
ροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς
Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὃ τοῖς πεσῶσι
παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ,
προέφθασαν πρὸς ὄρθρον, ἐκζητοῦσαι ὡς
ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας
ἐβόων· ὦ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλεί-
ψωμεν, Σῶμα ζωηφόρον καὶ τέθαμμένον· Σάρκα
ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδὰμ, κείμενον
ἐν τῷ μνήματι· ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὡς περ οἱ
Μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσω-
μεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις,
ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνεκλημένῳ καὶ κλαύσωμεν, καὶ
κράξωμεν· ὦ Δέσποτα, ἐξεγέρθητι, ὃ τοῖς πε-
σοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα,
αὐτὴν τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι.

Χριστὸς κατελθὼν πρὸς πάλιν Ἄδου μόνος,
Λαβὼν ἀνῆλθε πολλὰ τῆς νίκης σκυλα.

Τὴν παροῦσαν Ἑορτὴν προσαγορεύομεν Πάσχα, ὅπερ,
τῇ Ἑβραίων διαλέκτῳ, Διάβασις ἐρμηνεύεται· αὕτη
γὰρ ἐστὶν ἡ ἡμέρα, κατ' ἣν ὁ Θεὸς ἀρχήθεν τὸν κόσμον ἐκ
τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγε. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν καὶ τὸν
Ἰσραηλίτην λαὸν, τῆς Ἐρυθρᾶς διαβιβάσας, ἐκ τῶν τοῦ
Φαραὼ ἀφαρπάξει χειρῶν· ἐν ταύτῃ πάλιν ἐξ οὐρανοῦ κα-

ταβὰς, τῇ μήτρᾳ τῆς Παρθένου ἐνώκησε· καὶ νῦν τὸ ἀν-
θρώπινον σύμπαν, τῶν τοῦ Ἄδου ἀρπάσας πυθμένων, εἰς
οὐρανοὺς ἀνεβίβασε, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα ἡγάγε-
τῆς ἀφθαρσίας. Πλὴν καταβὰς εἰς Ἄδην, οὐ πάντας ἀνέ-
στησεν, ἀλλ' ὅσοι πιστεῦσαι αὐτῷ ἠρετίσαντο· τὰς δὲ ψυ-
χὰς τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων, βιαίως κρατούμενας παρὰ τοῦ
Ἄδου, ἠλευθέρωσε, καὶ πᾶσι δίδωκε πρὸς οὐρανοὺς ἀνιέναι.
Διὰ τοῦτο, γεγηθότες ὑπερφυῶς, μετὰ λαμπρότητος τὴν
Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν, τὴν χαρὰν εἰκονίζοντες, ἣν ἡ φύ-
σις ἡμῶν διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἐπλούτησεν. Ὡσαύ-
τως δὲ, καὶ τὴν τῆς ἔχθρας κατάλυσιν, καὶ τὴν μετὰ Θεῶ
καὶ αὐτῶν τῶν Ἀγγέλων ἑνώσιν, ἀποδεικνύντες, τὸν συνῆθη
διαπραττόμεθα Ἀσπασμόν.

Ἡ δὲ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις γέγονεν οὕτω· τῶν στρα-
τιωτῶν φυλασσόντων τὸν τάφον, περὶ μέσον νυκτός, σεισμός
γίνεται· κατελθὼν γὰρ Ἀγγέλως, τὸν λίθον τῆς τοῦ μνη-
μείου θύρας ἀφίστησιν. Ἀναθεωροῦντες τοίνυν οἱ φύλακες,
φεύγουσι, καὶ πάροδος ἐντεῦθεν ταῖς Γυναιξὶ γίνεται, περὶ
τὸ τοῦ Σαββάτου ὅψε, οἰονεῖ περὶ τὸ μέσον τῆς τοῦ Σαβ-
βάτου νυκτός. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ ἀνάστασις τῇ τοῦ Θεοῦ
Μητρὶ γνώριμος γίνεται, ἀπεναντίας καθήμενῃ τοῦ τάφου,
ὡς φησὶν ὁ Ματθαῖος, σὺν τῇ Μαγδαληνῇ. Ἀλλ' ἵνα μὴ
ἡ ἀνάστασις ἀμφισβallestοιτο, διὰ τὴν πρὸς τὴν Μητέρα οἰ-
κείωσιν, οἱ Εὐαγγελισταὶ φασὶ· Πρῶτον φαίνεται τῇ Μαγ-
δαληνῇ Μαρίας. Αὕτη καὶ τὸν ἐν τῷ λίθῳ Ἀγγέλον εἶδε,
καὶ παρακύψασα πάλιν, τοὺς ἐνδον ὄρᾳ· οἱ δὲ καὶ τὴν τῆ
Κυρίου ἀνάστασιν καταγγέλλουσιν. Ἠγέρθη γὰρ, φασὶν,
οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Τρέχει
οὖν, ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς τοὺς διαπύρους τῶν μα-
θητῶν, Πέτρον καὶ Ἰωάννην, ἔρχεται, καὶ τὴν Ἀνάστα-
σιν τούτοις εὐαγγελίζεται. Ὑποστρεφούσης δὲ ταύτης με-
τὰ τῆς ἄλλης Μαρίας, ὑπήντησεν αὐταῖς ὁ Χριστὸς λέγων
« Χαίρετε » ἔδει γὰρ τὸ φύλον, τὸ πρῶτον ἀκούσαν « Ἐν
λύπαις τέξῃ τέκνα » αὐτὸ τοῦτο πρῶτον καὶ τὴν χαρὰν
ἐνωτίσασθαι. Αἱ δὲ, τῷ πόθῳ νικώμεναι, προσέρχονται,
καὶ τῶν ἀχράντων αὐτοῦ ποδῶν ἄπτονται, ἀκριβέστερον
γινῶναι βουλόμεναι. Οἱ δὲ Ἀπόστολοι πρὸς τὸν τάφον
γίνονται· καὶ ὁ μὲν Πέτρος, παρακύψας μόνον περὶ τὸ
μνημεῖον, ἀπῆλθεν· ὁ δὲ Ἰωάννης, ἐνδον γίνεται, καὶ
περιεργότερον βλέπει, τῆς τε σινδόνης ἄπτεται, καὶ τοῦ
σουδαρίου (*).

Πάλιν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ περὶ ὄρθρον ἤκει μετ' ἑτέρων
γυναικῶν, τὰ ὁραθέντα πιστώσασθαι ἀκριβέστερον. Περὶ
δὲ ἔξω ἐστῶσα, ὠδύρετο· ἐνδον δὲ τοῦ τάφου παρακύψα-
σα, ὄρᾳ δύο ἀγγέλους, ἀστράπτοντας τῇ λαμπρότητι, καὶ
ὡς περ ἐπιτιμῶντας αὐτῇ, καὶ λέγοντας· « Γύναι, τί κλαίεις,
τίνα ζητεῖς; Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρενὸν, τὸν ἐσταυ-
ρωμένον; ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε ». Καὶ εὐθέως ἀνέστησαν
ἐμφοδοί, ἰδόντες τὸν Κύριον. Διὸ ἐκείνη στραφεῖσα ὀπισθεν,
βλέπει τὸν Χριστὸν ἐστῶτα· κηπουρὸν δὲ εἶναι αὐτὸν οἰη-
θεῖσα, (ὅτι ἐν τῷ κήπῳ τὸ μνήμα ἦν) λέγει « Κύριε, εἰ
σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκαν αὐτόν; καὶ γὰρ
αὐτὸν ἀρῶ ». Αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς Ἀγγέλους νευσάσης, ὁ
Σωτὴρ « Μαρίας » φησὶ πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν. Ἡ δὲ,
τῆς γλυκείας καὶ συνήθους τοῦ Χριστοῦ αἰσθημένη φωνῆς,
ἄψασθαι αὐτοῦ ἠθέλην· ὃ δὲ λέγει· « Μὴ μου ἅπτου·
οὕτω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου, καθὼς αὐτῇ
λογίζῃ, ἐτι ἄνθρωπόν με εἶναι ὑπολαμβάνουσα· περὶ οὗτο
πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ὅσα τε εἶδες καὶ
ἤκουσας »· καὶ τοῦτο μὲν ἡ Μαγδαληνὴ πράσσει. Ἐπι-
φωσκούσης δὲ πάλιν ἡμέρας, περὶ τὸν τάφον αὖ ταῖς λοι-

(*) Τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου
(κδ'. 12), ἀλλ' ὅρα τὴν ἀκριβέστεραν περὶ τούτου ἱστορίαν ἐν
τῶν Ἰωάν. (κ'. 3-8).

παῖς γίνεται. Αἱ δὲ περὶ Ἰωάνναν καὶ Σαλώμην, ἀνα-
τελάντος τοῦ ἡλίου, ἦλθον· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν διαφό-
ροις ἢ περὶ τὸν τάφον τῶν γυναικῶν ἐλευσίς γέγονεν, ἐν
αἷς ἦν καὶ ἡ Θεοτόκος· αὕτη γὰρ ἐστίν, ἣν Ἰωσή λέγει
Μαρίαν τὸ Εὐαγγέλιον· τοῦ Ἰωσή δὲ ἦν υἱὸς οὗτος ὁ
Ἰωσή. Ἐν ἀδήλῳ μέντοι ἐστίν, ὅποια ὥρα ἀνέστη ὁ Κύ-
ριος· τινὲς μὲν γὰρ ἐν πρώτῃ ἀλεκτρούνων ὥρῃ λέγουσιν·
ἄλλοι δὲ ὅτε ὁ σεισμὸς γέγονε· καὶ διαφόρως ἕτεροι.

Τούτων δὲ οὕτω γεγενημένων, ἰδοὺ τινες τῶν ἀπὸ τῆς
κουστωδίας ἐλθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς Ἀρχιερεῦσι τὰ δια-
πεπραγμένα· οἱ δὲ, ἀργυρίοις τούτους δεξιωσάμενοι, πείθου-
σιν ἀνειπεῖν, ὡς οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, νυκτὸς ἐλθόντες, ἐκλε-
ψαν αὐτόν. Κατὰ δὲ τὴν ἐσπέραν τῆς παρούσης ἡμέρας,
τῶν Μαθητῶν εἰς ἐν ἡθροισμένων διὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν φό-
βον, καὶ τῶν Συρῶν ἀσφαλῶς κεκλεισμένων, εἰσεῖσι πρὸς
αὐτοὺς ὁ Χριστὸς· ὅτι ἐν ἀφάρτῳ ἦν σῶματι· καὶ τὴν
Εἰρήνην, τὸ σύνθημα, τούτοις εὐαγγελίζεται. Οἱ δὲ, τοῦ-
τον ἰδόντες, ὑπερβαλλόντως ἐχάρησαν· καὶ διὰ τοῦ ἐμφυ-
σήματος, τελειώτερον τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐνέρ-
γειαν δέχονται.

Πῶς δὲ τριήμερος ἡ τοῦ Κυρίου ἀνάστασις, γίνωσκε
οὕτως. Ἡ ἐσπέρα τῆς Πέμπτης καὶ ἡ ἡμέρα τῆς Παρα-
σκευῆς, (οὕτω γὰρ τὸ νυχθήμερον οἱ Ἑβραῖοι μετροῦσιν)
ἡμέρα μία. Τῆς Παρασκευῆς πάλιν ἡ νύξ καὶ τὸ Σάβ-
βατον ὅλον, ἕτερον νυχθήμερον· ἰδοὺ ἡμέρα δευτέρα. Ἐ-
τερον νυχθήμερον πάλιν ἡ τοῦ Σαββάτου νύξ, καὶ ἡ τῆς
Κυριακῆς ἡμέρα, (ἀπὸ μέρους γὰρ τῆς ἀρχῆς τὸ ὅλον κα-
ταλαμβάνεται) ἄλλο νυχθήμερον· ἰδὲ καὶ ἡμέρα τρίτη. Ἡ
καὶ οὕτω. Τρίτῃ ὥρᾳ τῆς Παρασκευῆς ἐσταυρῶται ὁ Χρι-
στός· εἶτα, ἀπὸ ἑκτῆς ὥρας ἕως ἐννάτης, σκότος ἐγένετο·
τῆτο νύκτα νόησον· ἰδὲ ἀπὸ τρίτης ἕως ἐννάτης ἐν νυχθί-
μῃ. Εἶτα πάλιν μετὰ τὸ σκότος, ἡμέρα, καὶ ἡ νύξ
τῆς Παρασκευῆς· ἰδὲ δύο νυχθήμερα. Ἡ ἡμέρα τῆς Σαβ-
βάτου, καὶ ἡ νύξ αὐτοῦ πάλιν, ἰδοὺ τρία νυχθήμερα. Εἰ
δὲ εἰς τὴν τρίτην ἐπαγγελάμενος εὐεργετῆσαι ἡμᾶς ὁ Σω-
τὴρ, συντομώτερον διεπράξατο τὴν εὐεργεσίαν.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ εὐθύς, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, γ'.
Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, γ'. Εἶτα
τὰς λοιπὰς Ὠδαῖς τοῦ Κανόνος.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενό-
» μενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέ-
» ρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου
ἐδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρύων
ἐζήτησαν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν,
καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθη-
ταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἀδὲ τὴν κα-
θαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρ-
χήν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν
μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερ-
ένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω-
τήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπρο-
φόρου ἡμέρας, τῆς ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος,
ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς,
πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ἐκφώνησις. Εἴη τὸ κράτος.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλεῖς καὶ κυρία, ἐορτῶν
» ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ
» εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος,
τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέ-
ρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινω-
νήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ
ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι, θεοφειγγείς ὡς
φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσ-
σης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦν-
τα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦ-
μα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύ-
σις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτί-
σμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Ἐκφώνησις. Ὅτι εὐλόγηται.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλε Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-
» που Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς!
μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσε-
σθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ
πιστοὶ, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες, ἀγαλ-
λόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ·
ὦ σοφία, καὶ Λόγε, τῇ Θεοῦ καὶ δύνამις·
δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ
ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σέ αἰνοῦσι.

Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξάνεστη, Ἀδάμ ἐγείρας

ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἐκ γ'.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστυόμεν Στίχ. ἡ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ' καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'. ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τῆς Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον Πάθος, καὶ δοξαζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Ο τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου, Χριστέ, ἀξίωσον ἡμᾶς, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν Θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξαζόντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί. Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκ νεκρῶν ὑπέμεινας σταυρὸν. Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον. Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τῆς Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται. Πάσχα καινόν, ἅγιον. Πάσχα μυστικόν. Πάσχα πανσεβάσμιον. Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτής. Πάσχα ἄμωμον. Πάσχα μέγα. Πάσχα τῶν πιστῶν. Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν. Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε. Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ. τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, δεασαμένη ἐκ τῆς μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἐπισταῖσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὐρον ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν. Πάσχα Κυρίου, Πάσχα. Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε. Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα. Ὡς Πάσχα λύτρον λύπης. καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ Γύναια χαρὰς ἐπλησε λέγων. Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισθῶσιν ἡμᾶς. Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Εἶτα, τὸ Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου, καὶ ψάλλομεν τοῦτο πολλάκις, ἄχρις ἂν ἀσπάζωνται οἱ Ἀδελφοὶ ἀλλήλους. ὁ δὲ Ἀσπασμὸς γίνεται οὕτω.

Λαμβάνει ὁ Ἱερεὺς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ἵσταται πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἁγίου Βήματος. ὁ δὲ Καθηγούμενος ἐλθὼν, καὶ ἀσπασάμενος τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν Ἱερέα, λαμβάνει αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ ἵσταται ἐκ δεξιῶν τοῦ Ἱερέως. Εἶτα οἱ Ἀδελφοὶ πάντες, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, ἀσπάζονται πρῶτον τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, εἶτα τὸν Ἱερέα, καὶ τὸν Καθηγούμενον, καὶ ἵστανται καὶ κείνοι ἐνθα ἂν τύχωσι, καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους.

Μετὰ γοῦν τὸν Ἀσπασμὸν, ἀναγνώσκεται ὁ κατηχητικὸς λόγος τοῦ Χρυσοστόμου, παρὰ τῆς ἡγουμένης, ἢ τοῦ Ἐκκλησιαάρχου. ἵστανται δὲ οἱ Ἀδελφοὶ ἅπαντες, καὶ ἐπακροῶνται τῆς ἀναγνώσεως.

Τῇ ἐν ἁγίοις Πατρὶς ἡμῶν Ἰωάννῃ, Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Χρυσοστόμου, Λόγος κατηχητικὸς εἰς τὴν ἁγίαν καὶ λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς ἐνδόξου καὶ σωτηριώδους Χριστῆς τῆς Θεᾶς ἡμῶν Ἀναστάσεως.

Εὐλόγησον Δέσποτα.

Εἴτις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἴτις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἴτις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαυέτω νῦν τὸ δηνάριον. Εἴτις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα. Εἴτις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, εὐχαρίστως

έορτασάτω. Εἴτις μετὰ τὴν ἑκτὴν ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβαλλέτω· καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιούται. Εἴτις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἑννάτην, προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἴτις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἑνδεκάτην, μὴ φοβηθῇ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον, καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον. Ἀναπαύει τὸν τῆς ἑνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης. Καὶ τὸν ὑστερον ἔλεει, καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει. Κἀκείνῳ δίδωσι, καὶ τούτῳ χαρίζεται. Καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται. Καὶ τὴν πράξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ. Οὐκοῦν εἰσέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καὶ πρῶτοι καὶ δεῦτεροι τὸν μισθὸν ἀπολαύετε. Πλούσιοι καὶ πένητες, μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι, τὴν ἡμέραν τιμήσατε. Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ' τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν. Πάντες ἀπολαύετε τοῦ συμποσίου τῆς πίψεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνεῖτω πενίαν· ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβεῖσθω θάνατον· ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος. Ἐσθεσεν αὐτόν, ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἐσκύλευσε τὸν Ἀδὴν, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἀδὴν. Ἐπικράναν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ· καὶ τοῦτο πρόλαβὼν Ἡσαΐας, ἐβόησεν· Ὁ Ἀδὴς, φησὶν, ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθηρέθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη. Ἐλαβε σῶμα, καὶ Θεῶ περιέτυχεν. Ἐλαβε γῆν, καὶ συνῆντησεν οὐρανῶ. Ἐλαβεν, ὅπερ ἔβλεπε, καὶ πέπτωκεν, ὅθεν οὐκ ἔβλεπε. Ποῦ σὺ, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, Ἀδὴ, τὸ νῆκος; Ἀνέστη

Χριστός, καὶ σὺ καταβέβλησαι. Ἀνέστη Χριστός, καὶ πεπτῶκας δαίμονες. Ἀνέστη Χριστός, καὶ χαίρουσιν Ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστός, καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστός, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος. Χριστός γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ Τροπάριον τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος πλ. δ'.

Η' τοῦ στόματός σου, καθάπερ πυρρὸς, ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκημένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυρὸς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐκτενὴς παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ Ἀπόλυσις.

Περὶ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχοι τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Κεφάλαιον μδ'.

Χρὴ εἰδέναι ὅτι, εἰ τύχοι ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τῆς Πάσχα, Ἑσπέρας τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι., καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος α'. καὶ τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ τὰ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Σήμερον ὁ Ἀδὴς στένων βοᾷ· καὶ τῆς Ἑορτῆς Ἰδιόμελα τῆς δ'. δ'. Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Τὴν σήμερον μυστικῶς ὁ μέγας Μωϋσῆς. Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος. Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον δὲ οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθύς ὁ Ἱερεὺς· Σοφία· καὶ ἀναγινώσκεται τὸ πρῶτον Ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας, τὸ, Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· εἶτα τὰ ε'. Ἀναγνώσματα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ τὰ ἐπίλοιπα Ἀναγνώσματα τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, καὶ ἐφεξῆς ἡ Λειτουργία τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Εἰς τὴν παννυχίδα τοῦ μεγάλου Σαββάτου, ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. Καταβασία, τὸν Εἰρμὸν τῆς ἡμέρας, ὁμοῦ οἱ δύο χοροί. Ἀπὸ τρίτης ὥδης, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ ὁ Οἶκος· εἶτα Κάθισμα τῆς ἡμέρας. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς· καὶ ἀναγνώσεις. Πάλιν χαρὰς εὐαγγέλια, πάλιν ἐλευθερίας μνηύματα. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς ἡμέρας. Ἐν τῇ δ'. ὥδῃ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Μετὰ τὴν ἑννάτην, Τρισάγιον· Τροπάριον, Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἡ Ἐκτενὴς, καὶ Ἀπόλυσις τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ὁ Ἐκκλησιαάρχης διανέμει τὰ κηρία.

Ὁ δὲ Κανδηλάπτης σημαίνει τὸ μέγα, καὶ τὸ σιδηροῦν. Καὶ μετὰ τὴν Ἀνάγνωσιν ἐξερχόμεθα πάντες ἐν τῷ Νάρθηκι, προπορευομένου τῶ Ἱερέως μετὰ λαμπάδων. Καὶ κλεισθεισῶν τῶν πυλῶν, θυμιᾷ ὁ Ἱερεὺς ἐν τῷ Νάρθηκι ἅπαντας, ὡς ἔθος ἐστίν. Εἶτα ἱσταται ἔμπροσθεν τῶν Βα-

σιλικῶν πυλῶν, καὶ θυμῶν σταυροειδῶς κατὰ ἀνατολὰς ἐκ γ', λέγων· Δόξα τῇ ἀγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, κτλ. Καὶ ἡμῶν ἀποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἀρχεται ὁ Ἱερεὺς τὸ Τροπάριον. Ἦχος πλ. α'. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Τὸ αὐτὸ καὶ οἱ Ἀδελφοί. Λέγεται δὲ τρίς παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ τρίς παρὰ τῶν Ἀδελφῶν ἀνευ Στίχων. Εἶτα ὁ Ἱερεὺς τοὺς Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, κτλ. ὡς προεγράφη, σελ. 1. Καὶ αὖθις ὁ Ἱερεὺς γεγωνυτέρᾳ φωνῇ· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν· καὶ ἀνοιγομένων τῶν πυλῶν εἰσοδεύει, προπορευομένων λαμπάδων, καὶ τῷ Προεστῶτος συνεφεπομένῃ, καὶ τῶν Ἀδελφῶν ψαλλόντων τὸ, Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Μετὰ δὲ τὸ εἰσελθεῖν τὸν Ἱερέα εἰς τὸ Ἱερατεῖον· Δόξα. Ἦχος δ'. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἰς οὕτως ἡ Συναπτή· καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν ἀρχεται ὁ Προεστῶς· Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί· καὶ ψάλλομεν τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ε'. Καταβασία· τοὺς Εἰρμῶς τῶν δύο Κανόνων, ἀνὰ μέρος οἱ δύο Χοροί. Ἀπὸ τρίτης ᾠδῆς, Κοντάκιον τοῦ Πάσχα, καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον· Ἐπὶ τῆς φυλακῆς μεθήσομαι. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀνάγνωσις· Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ ἡ ἀρχὴ δεξιᾶ. Εἶτα, Προκείμενον τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Στίχ. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τῆς Θεοτόκου, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν· Ἀναστάσα Μαριὰμ· εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ἐκ γ', ἀνευ τῆς Πεντηκοστῆς. Εἰς οὕτως ἡ ζ'. Ἐν τῇ δ'. ᾠδῇ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Ἐξαποστειλάριον· Σαρκί ὑπνώσας ὡς θνητός, ἀπαξ· καὶ τῆς Ἑορτῆς, δίς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος α'. καὶ τῆς Ἑορτῆς, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον, Προσόμοια γ'. μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας — Καὶ, Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν. Εἶτα, Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ εὐθύς τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Δόξα, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. δ'. Εὐφρανέσθωσαν οἱ οὐρανοί. Καὶ νῦν, Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Ὁ Ἀσπασμός, ἡ Κατήχησις τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ Ἐκτενὴς παρὰ τῷ Ἱερέϊ, καὶ Ἀπόλυσις. Λιτὴ δὲ οὐ γίνεται. Αἱ Ὦραι ψάλλονται, ὡς εἰσὶ τεταγμέναι ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Μετὰ δὲ τὴν Εἴσοδον, καὶ τὸ Εἰσοδικὸν τῷ Πάσχα, Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Εἶτα, Δόξα, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος δ'. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον. Καὶ νῦν, Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε. Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου, Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Προκείμενον, Ἀπόστολος, Ἀλληλουϊάριον, καὶ Εὐαγγέλιον, πρῶτον τοῦ Πάσχα, εἶτα τῆς Ἑορτῆς. Καὶ καθέξῃς ἡ Δεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου. Κοινωνικὸν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Πάσχα.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τῷ Πάσχα, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου, αἱ Ὦραι, τὰ Ἀπόδειπνα, καὶ τὸ Μεσονυκτικόν, ψάλλονται οὕτω.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἐκ γ'. Εἶτα·

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρόν σου Χριστέ προσκυνούμεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν· ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρόν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Ἐκ γ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριὰμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ αἰδίδω ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργαντα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον, ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τῷ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τῷ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόρῃς φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Εν τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ἀηστοῦ, καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος.

Δόξα.

Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὡραιότερος, ὢντως, καὶ πασταῖδος πάσης βασιλικῆς, ἀναδέδεικται λαμπρότερος Χριστέ ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκηνώμα, Χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Δὲ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν· Καὶ πάλιν ὁμοίως τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. καὶ τὰ λοιπὰ. Τρισεύεται δὲ ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία, ἐν ταῖς Ὠραῖς, καὶ ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, καὶ τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ἡ δὲ τῆς Λειτουργίας Ἀκολουθία γίνεται ταχύτερον, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Ἀντίφωνα.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ.

Ψαλλόμενα ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τῆς τοῦ Πάσχα Κυριακῆς, καὶ κατ' ὅλην τὴν Διακαινησίμον Ἑβδομάδα.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Α'.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερά τα ἔργα σου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροὶ ὑψηλοτέρᾳ φωνῇ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Β'.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Στίχ. Ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Στίχ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδὸν σου.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ ὁ Θεός.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροί.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Γ'.

Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθῇ.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλείπεται.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἄρματωλοί.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Εἰσοδικόν.

Εἰς Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.

Εἰτα τὸ, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, γ'.

Ἡ Ὑπακοή, Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον.

Τὸ Κοντάκιον. Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλοῦϊα.

Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, Ἦχος πλ. δ'.

Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην περὶ πάντων.

Ἀλληλοῦϊα, Ἦχος δ'.

Σὺ Κύριε ἀναστάς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών.

Στίχ. Ἐξ Οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἰς ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου.

Κοινωνικόν.

Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε.

Ἀντὶ δὲ τοῦ, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον· καὶ τοῦ, Εὐλογήσω τὸν Κύριον, λέγεται τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Ὡσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ, Ὑψώσω σε ὁ Θεός μου, ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐν ἣ γίνεται παράκλησις τοῖς Ἀδελφοῖς μεγάλη εἰς πάντα.

Μετὰ δὲ τὸ φαγεῖν πάντας, προσκομίζει ὁ διαταχθεὶς Ἀδελφὸς ἄρτον ὁλόκληρον, καὶ τίθησιν αὐτὸν ἐν τῷ Παναγιαρίῳ· καὶ λαβὼν τὴν ἐξ ἔθους συγχώρησιν, λαμβάνει τὸν ἄρτον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ· καὶ μικρὸν ὑψώσας αὐτὸν, ἐκφωνεῖ, λέγων· Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων, Ἀληθῶς ἀνέστη· ἐκεῖνος πάλιν χαράττει Σταυρὸν μετὰ τοῦ ἄρτου, λέγων· Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν. Καὶ ἡμεῖς τὴν Ὑπακοήν, καὶ τὸ Κοντάκιον· καὶ ψαλλομένου, τοῦ, Χριστὸς ἀνέστη, ἀσπαζόμεθα τὸν ἄρτον. Οὐκ ἐσθίομεν δὲ αὐτὸν σήμερον, ἀλλ' ὑψοῦμεν μόνον κατ' ἐκάστην, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου· καὶ τότε κλῶμεν αὐτὸν καὶ ἐσθίομεν.

Ὁ τύπος οὗτος ὀφείλει γίνεσθαι ἐν τῇ τραπέζῃ, ἥγουν ἐν τῇ ὑψώσει τοῦ ἄρτου, κατ' ὅλην τὴν παρούσαν Ἑβδομάδα. Ἀπὸ δὲ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, ἕως τῆς Τετάρτης τῆς πρὸ τῆς Ἀναλήψεως, ἡ ἐκφώνησις γίνεται ὅτω· Χριστὸς ἀνέστη — Ἀληθῶς ἀνέστη — Παναγία Θεοτόκε, βοήθει ἡμῖν. κτλ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἀπὸ ταύτης τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας ἀρχόμεθα ἀναγινώσκειν τὴν εἰς τὰς Πράξεις τῶν ἀγίων Ἀποστόλων ἐρμηνείαν τοῦ Χρυσοστόμου, ἣν καὶ τελειοῦμεν μέχρι τῶν Ἀγίων Πάντων.

ΕΤΕΡΑ.

Εἰάν γένηται ἀδελφόν τινα ἐκδημῆσαι πρὸς Κυρίου ἐν ταύτῃ τῇ ἀγίᾳ Ἑβδομάδῃ τῆς Διακαινησίμου, ἐν ψάλλε-

μεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν συνήθη τῶν Κεκοιμημένων Ἀκολουθίαν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν Ἀναστάσιμον· ἤγουν, μετὰ τὸν Εὐλογητόν, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου· τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θαυμάμενοι, τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα, τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς δὲ τοὺς Αἶνους γίνεται ὁ Ἀσπασμός, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ Ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Κυριακῇ
ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ.

Εἰς τὸ Λυχνηκόν, ἀλλάσσει ὁ Ἱερεὺς πᾶσαν τὴν ἱερατικὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ σταῖς κατενώπιον τῆς ἁγίας Τραπέζης μετὰ τοῦ Θυμιατοῦ, σφραγίζει Σταυροειδῶς, καὶ ἐκφωνεῖ λέγων·

Εὐλογητός ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἄρχεται ὁ Ἱερεὺς· Χριστὸς ἀνέστη· γ'. Καὶ τὰ λοιπὰ ἀπαραλλάκτως, ὡς ἐν τῷ Ὁρθρῷ προεγράφησαν σελ. 1.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, γ'. καὶ Ἀνατολικά γ'.

Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ, ἐξήλεψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἐπλασεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς Γυναῖξιν· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ, καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον. Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ Ἑγέρσει σου ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ

τοῦτό σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ηνοίγησάν σοι Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου, πύλωροί δὲ Ἄδου ἰδόντες σε ἐπτηξαν· πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκοτούς, καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν διέρρηξας.

Δόξα.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομάτων ἀναμελῶμεν· δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου σωρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς, καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νομοῦ, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ Παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στυλοῦ πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου τὸ, Φῶς ἰλαρόν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρόν

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς·

Καὶ ὑπὲρ τῆς καταξιώσθηναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, κτλ.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Οἱ ὕψους ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Εἶτα Ἐκτενὴς, τὸ, Εἰπώμεν πάντες· καταξίωσον Κύριε· πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν· κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, ψάλλομεν τῆς Ὁκτωήχου τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῶν Ἀποστίχων.

Ἦχος β'.

Η ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτὴρ, ἀπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τῇ Πάσχᾳ μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον, καὶ τὰ ἕτερα· Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη· γ'. καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΤ΄.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Πρὸ τῆς ἐναρξέως, ἄπει-
τὰς κανδηλάς καὶ τὰ κηρία ὁ Κανδηλάπτης.
Εἴτα σημαίνει τὸ μέγα καὶ τὸ σιδηροῦν. Καὶ
συναχθέντων ἡμῶν, βάλλει ὁ Ἱερεὺς τὴν συνήθη
μετάνοιαν τῷ Προεστῶτι, καὶ ἀπέρχεται ἐν
τῷ ἁγίῳ Βήματι. Καὶ λαβὼν τὸ Θυμιατήριον,
ἵσταται ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπεζῆς, ἀνευ
μέντοι τῆς Ἱερατικῆς στολῆς. Καὶ εὐλογῶν,
ἄρχεται τὸ Τροπάριον, **Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ΄.**
Καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτό. Εἴτα Συναπτή. Καὶ μετὰ
τὴν Ἐκφώνησιν ἀρχόμεθα τοῦ Κανόνος, **Ανα-
στάσεως ἡμέρα,** καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς προδεδήλωται
ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς Κυριακῆς, ἀπαραλλάκτως.

Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι, μετὰ τὸ εὐλογῆσαι
τὸν Ἱερέα, ἐν τῷ ψάλλεσθαι τὸ, **Χριστὸς ἀνέ-
στη,** θυμιᾷ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, ὡς σύνηθες,
καὶ ὅλον τὸ Ἱερατεῖον. Εἰς δὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ
Κανόνος, ἐξέρχεται, καὶ θυμιᾷ τὸν ναόν, καὶ
τοὺς Ἀδελφοὺς, κατὰ τὴν συνειθισμένην τάξιν.

Μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν τῆς Δ΄. Ὡδῆς, λέγομεν
τὸ Ἐξαποστειλάρ. **Σαρκεὶ ὑπνώσας, γ΄.**

Εἰς τοὺς Αἴνους, τὸ, **Πᾶσα πνοή, καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.**

Ἦχος β΄.

Πᾶσα πνοή καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει
Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον
κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς τὴν ἐκ νε-
κρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόνητος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται
ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί
γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς;
Η τὸν ταφέντα δότωσάν, ἢ ἀναστάντα προσ-
κυνεῖτωσάν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλή-
θει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε. Ἄγγελος ἐ-
κάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐ-
τὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρω-
σε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ
ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ, Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλή-
ψεως Κύριε, τῇ κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν.
Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήμα-
τος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ
τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ,
ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων

ἡμῖν· Διὸ βοῶμέν σοι· **Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων
Κύριε, δόξα σοι.**

Καὶ τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφησαν
εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Κυριακῆς· τὸ, **Χριστὸς ἀ-
νέστη, γ΄. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.**

Ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία γίνεται ἐν ὅλῃ ταύτῃ τῇ Ἑβδο-
μαδί τῆς Διακαινησίμου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα ἀπαραλλάκτως, ὡς
ἐκεῖ δεδήλωται.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ΄.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Στίχ. **Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.**

Ἦ Πράξις.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὑπέστρεψαν οἱ Ἀ-
πόστολοι εἰς Ἱερουσαλήμ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε.

Κοινωνικόν. **Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.**

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Μετὰ τὸ, **Χριστὸς ἀνέστη,** καὶ τὰ λοιπὰ, εἰς
τὸ, **Κύριε ἐκέκραξα,** ἱστῶμεν Στίχ. 5. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ΄.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστὲ Σωτὴρ, θανάτου
κράτος λέλυται, καὶ διαβόλου ἡ πλάνη
κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζό-
μενον, ὕμνον σοι κατ' ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει
σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέω-
νται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημῶσά σε, ὕμνον
σοι κατ' ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύ-
ναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου ὕμνῳ τὴν ἐ-
ξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον Θεότητα, Τριά-
δα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσάν εἰς αἰῶνα
αἰῶνος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνοῦμεν
Χριστὲ· καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου ὕμνοῦμεν
καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ
πάντες ἰάθημεν.

Υμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου
σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη,
καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν
τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν Ἀδῇ καταβαῖς, Χριστὸς εὐηγγελίσατο, Θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα· ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Δόξα.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγαῖζοντες, Χριστὲ ὁ Θεός· Ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῇ τριτημέρῳ Ἀναστάσει σε, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σε, φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτόκion.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θαυμάσιόν σου τόπον πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα, σώαν φυλάξαντα. Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ ὕρανῳ καὶ ἐν τῇ γῇ, πάντα, ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα, ὅτι ἔφυγες;

Εἶτα. Εἰπώμεν πάντες· τὸ, Καταξίωσον· Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, κτλ.

Καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῆς Ὀκτωήχου· Ἦχος γ'.

Ο τῷ πάθει σου Χριστὲ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαυδρύναις τὰ σύμπαντα, πρᾶδεξαι ἡμῶν τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

Εἶτα τὸ, Πάσχα ἱερόν, καὶ τὰ λοιπὰ· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'· καὶ Ἀπόλυσις.

Περὶ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ, ἢ τῇ Τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου.

Κεφάλαιον μέ.

Χρὴ εἶδέναι ὅτι, εἰς φθᾶση ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου, Ἑσπέρας τῇ ἀγία καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ, ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν Ἱερέα τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'· καὶ γ'· στίχους· Δόξα, καὶ νῦν, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ τὴν Συναπτὴν· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'· Ἦχος β'. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'. Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀνακαλύπτεται σή-

μερον. Εἶτα τὸ, Φῶς ἱλαρόν, ἀνευ Εἰσοδου. Προκείμενον, Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Τὸ, Καταξίωσον Κύριε. Εἰς τὰ Ἀπόστιχ. Ἦχος β'. Ἡ Ἀνάστασις σου Χριστὲ Σωτήρ· καὶ τῆς Ἑορτῆς Ἰδιόμελα μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Δόξα. Ἦχος β'. Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει. Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'. Τροπάριον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸ θυμιάσαι τὸν Ἱερέα, καὶ εἰπεῖν τὸ, Δόξα τῇ ἀγία καὶ ὁμοουσίῳ, κτλ. λέγει τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ, ὡς προδεδοῦται. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος β'. καὶ Ἀνατολικὸν ἐν, καὶ τῆς Ἑορτῆς Προσόμοια, γ'. Ἦχος πλ. β'. Βουλὴν προαιώνιον, εἰς ε'. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. Ἀπεσταλὴ ἐξ οὐρανοῦ Γαβριήλ ὁ Ἀρχάγγελος. Εἰσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον, Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ τὰ γ'. Ἀναγνώσματα τῆς Ἑορτῆς. Εἶτα ὁ Ἱερεὺς· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως· καὶ Εὐαγγελίου κατὰ Ἰωάννην· Οὐσης ὁψίας· ἢ Ἐκτενῆς, τὸ, Πληρώσωμεν, κτλ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἰδιόμε. τοὺς γ', α', τῆς Ἑορτῆς. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'. Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν. Ἦχος β'. Ἡ Ἀνάστασις σου, Χριστὲ Σωτήρ, εἶτα Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ εὐθύς τὰ τρία Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, Ἦχος πλ. α'. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Δόξα. Ἦχος δ'. Σήμερον χαρᾶς εὐαγγέλια. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, τρίς. Τροπάριον τῆς Ἑορτῆς, γ'. ἢ εὐλόγησις τῶν ἄρτων, καὶ ἡ διάδοσις. Ἀνάγνωσις τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Ὀρθρον, μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν Ἱερέα τὸ, Εὐλογητός, καὶ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου, καὶ τὰς τρεῖς στίχους, Δόξα. Ἦχος δ'. Τροπάριον τῆς Ἑορτῆς· καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἶτα ἡ Συναπτὴ. Οἱ ἀναβαθμοί· τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου. Προκείμενον. Πᾶσα πνοὴ, καὶ Εὐαγγελίου τῆς Ἑορτῆς. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θαυμάζοντες, ἐκ τρίτου, ἀνευ τοῦ Πεντηκοστοῦ. Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἶτα λέγε Στίχον· Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας· καὶ τὸ Στιχηρὸν Ἰδιόμελον τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'. Ἀπεσταλὴ ἐξ οὐρανοῦ. Ὁ Γαβριήλ· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· τὸ, Κύριε ἐλέησον, ιβ'. καὶ Ἐκφώνησις· Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. καὶ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η'. Καταβασαίαι τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Ἑορτῆς, ὁμοῦ οἱ δύο Χοροί. Ἀπὸ γ'. ᾠδῆς, Κοντάκιον τῆς Πάσχα, καὶ Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀνάγνωσις· Πάλιν χαρᾶς εὐαγγέλια. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀνάγνωσις τῆς ἡμέρας, εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην. Ἐν τῇ δ'. ᾠδῇ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογῆται. Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἵμους, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, γ'. Ἦχος β'. καὶ τῆς Ἑορτῆς Προσόμοια, γ'. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων. Εἶτα τὸ, Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ τὰ Στιχηρὰ τῆς Πάσχα, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Εὐφρανέσθωσαν οἱ ἔρανοί. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, τρίς. Δόξα, καὶ νῦν. Τροπάριον τῆς Ἑορτῆς· ἢ Ἐκτενῆς· ἢ Κατήχησις τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις. Εἶτα δίδεται ἅγιον εἶλαιον.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν· τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα· Χρι-

στός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν· καὶ τῆς Ἑορτῆς τὸ Τροπάριον. Δόξα, τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα· καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἀντί δὲ τοῦ Τρισαγίου· Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Προκείμενον, Ἀπόστολος, Ἀλληλουϊάριον, καὶ Εὐαγγέλιον, πρῶτον τῆς Ἑορτῆς, εἶτα τῆς ἡμέρας. Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα, καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Γίνεται ἡ Ἀκολουθία πᾶσα ἀπαρallaκτικῶς, ὡς προγέγραπται.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'. Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γάρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμασία, οἱ φύλακες σε Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα. Μαρία γάρ ἡ Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν· εὗρεν Ἀγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξαστράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὀφόμεθα φῶς φιάνθρωπε· ἀνέστης γάρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ Πάσχα ἱερόν, καὶ τὰ λοιπὰ· τὸ Χριστὸς ἀνέστη, γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα· Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Στίχ. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν.

Ἡ Πράξις.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις σταθεὶς ὁ Πέτρος σὺν τοῖς ἑνδεκά.

Ἀλληλουϊα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν· Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. Ἐωθινόν ε'.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος δ'.

Τὸν ζωποῖόν σε Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καὶ τὴν εἰς οὐρανούς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιάνθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμὰ, ὡς Θεός διερρήξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶθι θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἐκ φθορᾶς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοὶ, τὴν τοῦ Σωτῆρος τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῶν τοῦ Ἄδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν, κράζοντες· Ὁ σταυρωθεὶς, καὶ ταφεὶς καὶ ἀναστὰς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιάνθρωπε.

Αγγελοι καὶ ἄνθρωποι Σωτὴρ, τὴν σὴν ὑμῶν σι τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς κατηνυγάσθη τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, καὶ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, πάντες ἐλυτρώθημεν, κράζοντες· Ζωοποιε, παντοδύναμε Σωτὴρ, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιάνθρωπε.

Πύλας χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς συνέθλασας, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ γένος ἀνθρώπων, πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο

συμφώνως βοῶμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Κύριε, δόξα σοι. Δόξα.

Κύριε, ἡ ἐκ Πατρὸς σου γέννησις, αἰχρονος
ὑπάρχει καὶ αἰδίου· ἡ ἐκ Παρθένου σάρ-
κωσις, ἀφραστος ἀνθρώποις καὶ ἀνερμήνευτος·
καὶ ἡ εἰς Ἄδου καθόδος, φοβερά Διαβόλω, καὶ
ταῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· θάνατον γὰρ πατήσας,
τρημέρος ἀνέστης, ἀφθαρσίαν παρέχων ἀνθρώ-
ποις, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο δια σέ Θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, μέ-
λωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ με-
γαλεῖά σοι Ποιήσαντι· Παρέστη ἡ Βασίλισσα
ἐκ δεξιῶν σου. Σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς
ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι
εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰ-
κόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθέν
ὀρειάλωτον εὐρὼν, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀνα-
λαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ
Θελήματι ταῖς οὐρανίαις συναφῇ δυνάμεσι, καὶ
σώσῃ Θεότοκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ
μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰσόδος τοῦ Φῶς ἱεράν. Προκείμενον.

Ἦχος πλ. δ.

Φωνὴ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνὴ μου
πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα.

Στίχ. Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ οἰκία σου.

Εἰς τὸν στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν.

Ἦχος δ.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονι-
κὴν ἡμῶν κατάραν ἐξηλείψας· καὶ κατελ-
θὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευ-
θέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρήμενος τῶν ἀνθρώπων
τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες, δοξάζομεν, τὴν
ζωοποιὸν καὶ σωτήριον σου Ἐγέρσιν.

Εἰτα τὸ Πάσχα ἱερόν, καὶ τὰ λοιπα, ὡς πρη-
ποι, καὶ Ἀπόλυσις.

κτλ. εὐχὴ ἰς τὸν ἅγιον πνεῦμα.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ.

ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Πά-
σχα, ὡς προδεδηλωται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν στίχους· καὶ φάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος δ.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ θάνατον, καὶ
ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε
Κύριε, δοξάζομεν σοῦ τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας
κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ
θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα
Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χα-
ρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμεν σοι· Ὁ
ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῶ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡ-
μᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ρύσαι ἡμᾶς
τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν
νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ,
ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ
πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς,
μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς
διὰ φιλάνθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέ-
πτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας
σάρκι, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ
νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Εἰτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, μετὰ τῶν Στί-
χων αὐτῶν, ὡς προεγράφη.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ
Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. β'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, εἶπε Πέτρος πρὸς
τὸν λαόν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκει ὁ Ἰωάννης.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

.....

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5.
καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβο-
λον ἠσχυνάς· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς
σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἠμβλυνάς· καὶ
ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου.
Δοξάζομεν σε Μονογενές.

Ο τὴν ἀνάστασιν δίδους τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη·
ἐφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐ-
πὴρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσεληλυθε γὰρ ὁ
Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν

δεσμοῖς· Ἐξέλθετε καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει·
Ἄνακαλύπτεσθε.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν αἰσθητῶν κτίστης, διὰ
φιλανθρωπίαν, σαρκὶ παθὼν, ἀνέστη ὁ
αἰθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον
προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ
ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν,
ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εσπερινὴν προσκύνησιν, προσφερομέν σοι
τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν
αἰώνων, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ, διὰ σαρκὸς λάμψαντι
τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρις Ἄδου κατελθόντι, καὶ
τὸ ἐκείσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀ-
ναστάσεως τοῖς ἐθνέσι δείξαντι. Φωτοδότα Κύ-
ριε, δόξα σοι.

**Τδοξολογήσωμεν· αὐτῷ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀνα-
στάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται. Χαίρει
χορὸς Ἀγγέλων· φεύγει Δαιμόνων πλάνη· Ἀδαί-
μπεσων, ἀνίσταται· Διάβολος κατήρηται.**

Οἱ τῆς κουστῳδίας, ἐνηχοῦντο ὑπὸ τῶν πα-
ρανόμων· Καλύψατε Χριστῷ τὴν Ἑγερσιν,
καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, ὅτι, ὑμῶν
κοιμωμένων, ἐκ τῆς μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός.
Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ;
μάλιστα ἐσφυρτισμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόν-
τα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μὴ
πλανᾷσθε Ἰουδαῖοι· μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν
Προφητῶν, καὶ γνῶτε, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ἀληθῶς,
ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, καὶ παντοδύναμος.

Δόξα.

Κύριε, ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν θά-
νατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας
τὸν κόσμον τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.
Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Εν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου
νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ· Ἐκεῖ Μωϋ-
σῆς διαιρέτης τῆς ὕδατος, ἐνθαῖδε Γαβριὴλ ὑπη-
ρέτης τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευ-
σεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγίν-
νησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θαλάσσα, μετὰ
τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ
ἁμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἑμμανουὴλ,
ἔμεινεν ἄφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανείς
ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμε.

Ἦχος βαρύς.

Εὐνώτισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχήν μου, καὶ μὴ
ὑπερίδης τὴν δέησίν μου.

Στίχ. Πρόσχεε μοι καὶ εἰσακουσὸν μου.

Στίχ. Ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ' ἐμέ ἀνομίαν.

Στίχ. Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα.

Εἰς τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν,

Ἦχος πλ. αΐ.

Σε τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ τῶν
οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμα-
των μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνατον
κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιάνθρωπος
Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀ-
νέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.
Καὶ τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφη,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Γίνεται ἡ Ἀκολουθία πᾶσα,
ὡς προδεδηλωται.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. αΐ.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν
παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος,
καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου· οὐκ ἔγνωσαν
πῶς ἐσαρκώθης, οἱ αἰσώματοί σε Ἀγγελοι· οὐκ
ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρα-
τιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευ-
νῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα τοῖς προσ-
κυναῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀκμυνῶν,
ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρί-
ψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος
ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρ-
τύριον τῆς ἀληθοῦς τριήμερου ταφῆς σου· καὶ
προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρού-
μενος. Μέγα σε τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτῆρ,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον, ἐπὶ τὸ μνῆμα
τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς πα-
θόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὗρον Ἀγγελὸν ἐπὶ
τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ
πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος·
εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν·
ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡς περ ἐξῆλθες ἐσφραγισμένου τοῦ τά-
φου, οὕτως εἰσῆλθες καὶ τῶν θυρῶν κε-
κλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητὰς σου, δεικνύων
αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω
Σωτῆρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ,

μώλωπας ὑπὲρνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κέ-
σμον ἡλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατά-
ληπτε Σωτὴρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἦτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, τὸ, Χριστὸς ἀ-
νέστη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,
Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.
Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἡ Πρᾶξις τῶν Ἀποστόλων τῆς ἡμέρας.

Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ψάλλομεν τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν, τὴν γε-
γονυῖαν παρὰ κυρίου Νικηφόρου Καλλίστου
τοῦ Ξανθοπούλου, εἰς τὴν Ὑπεραγίαν καὶ
Κυρίαν Δέσποιναν Θεοτόκον, τὴν Ζωοδόχον
Πηγὴν· οὐ γὰρ εὗρομεν ὑπὸ τυπικῇ τὴν τοι-
αύτην Ἀκολουθίαν, ἀλλ' ἐτέθη δι' ἀγάπην τῆς
ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ι.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὁ-
κτωήχου ε'.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἄδου, ἐν
τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες· ἵνα τοὺς ἐν σκότει
θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ,
ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὁ πηγάζων ζωὴν, ἐξ
οἴκειου φωτός, παντοδύναμε Σωτὴρ, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, θάνατον πατήσας, κα-
θὼς εἶπεν, ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ
κόσμῳ ἔδωρήσατο· ἵνα πάντες κραυγάζοντες
τὸν ὕμνον, οὕτως εἰπώμεν· Ἡ Πηγὴ τῆς ζωῆς,
τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτὴρ, ἐλέη-
σον ἡμᾶς.

Σὲ Κύριε, τὸν ὄντα, ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἁμαρ-
τωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς
κατοικεῖς· ἐν τῷ Ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον· εἰς
τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου
Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν, σοὶ προσπί-
πτοντες ἱκετεύομεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νε-
κρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ καυχώμεθα, καὶ
τὴν Ἀνάστασίν σου ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζο-

μεν· σὺ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον ἐκ
οἶδαμεν.

Δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε, ὅτι κατήργησας
τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου· ἀ-
νεκαίνισας ἡμᾶς διὰ τοῦ Σταυροῦ σου, δωρούμε-
νος ἡμῖν ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν.

Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦ-
μεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Στρυγὸν γὰρ
ὑπομείνας, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Καὶ τῆς Ζωοδόχου πηγῆς τρία, δευτερεύοντες τὸ α'.
Ἦχος ὁ αὐτός. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πάνα καὶ παραδόξα, τῶν οὐρανῶν ὁ Δεσπό-
της, ἐπὶ σοὶ τετέλεκε, καταρχαίς Παναγί-
μωμε· καὶ γὰρ ἄνωθεν, ἐμφανῶς ἔσταξεν, ὑε-
τὸς καθάπερ, ἐν τῇ μήτρᾳ σε Θεόνυμφε, Πηγὴν
δεικνύων σε, σύμπαν ἀγαθὸν ἀναβλύζουσαν·
πλημμύραν τε ἰάσεων, ταῖς εὐεργεσίαις προόρεθ-
σαν, ἅπασιν ἀφθόνως, τοῖς χρήζουσι τὴν ῥώσιν
τῶν ψυχῶν, καὶ τὴν υἰεῖαν τοῦ σώματος, ὕδα-
τι τῆς χάριτος.

Πάνα σε οὐράνιον, καὶ Παραδείσου Παρθέ-
νε, τὴν Πηγὴν τὴν ἐνθεον, ὀνομαζῶ Δέ-
σποιναν προσφυστάτα· τῆς γὰρ γῆς ἔδραμεν,
ἡ ῥοὴ καὶ χάρις, τῆς πηγῆς σου τετραμέρεια;
αὐτὴν καλύπτουσα, ξένοις τέραστίαις ἐκάσποτε,
καὶ πᾶσι τὸ αἰτούμενον, γίνεται τὸ ὕδωρ πι-
νόπενον· ὅθεν γεγηθότες, Χριστῶνυμοι προστρέ-
χομεν πιστῶς, ἁγιασμόν ἀρυόμενοι, πάντοτε
γλυκυρόοιοι.

Ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἀναβλυζάνεις Παρθένε,
τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τῇ Πηγῇ σου
πάντοτε, Θεονύμφευτε· δωρεὰν ῥεεῖς γὰρ, θα-
ψιλῇ καὶ χύδην, τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα· τυ-
φλοὺς ἐμβλέποντας, φαίνεις ἐναργῶς προσιόν-
τας σοὶ· χωλοὺς πολλοὺς ἀνώρθωσας, καὶ τοὺς
παρειμένους συνέσφιγξας· τὸν δὲ νεκρωθέντα,
ἐζώσας προσχύσει τῇ τριττῇ· ὕδρωπικῶν καὶ
δυσπνόνων τε, πάθη ἐθεράπευσας.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει ταῖς δυναστείαις σου Πηγὴ; ἥτις
ἐξ ἀκενῶτων θαυμάτων πλημμυροῦσα,
πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐνεργεῖς διὰ ἰάσεων.
Βαβαὶ τῶν μεγαλείων, ὧν τοῖς πᾶσιν ἐπιρρέεις!
Ὁ μόνον γὰρ νοσήματα χαλεπὰ ἀπήλασας, τῶν
προσιόντων μετὰ πόθου, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ψυ-
χῶν πάθη ἐκπλύνεις, καθαρίζουσα πανάσπιλε·
σὺν πᾶσι βραβεύουσα καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς
μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ

γὰρ ἀχράνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μοναγενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· Αὐτὸν ἡμεῖς, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Α' γαπήσω σε Κύριε ἡ ἰσχὺς μου, Κύριος σερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου, καὶ βύστης μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς μου βοηθός μου, καὶ ἐλπὶς ἐπ' αὐτόν.

Στίχ. Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον.

Στίχ. Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἁγίου αὐτῆ φωνῆς μου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς Οἰκτιρήτου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀναστάσιν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἀγγελοὶ ὕμνουσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξιώσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν· Εἴτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Εἰδὲ βούλει, λέγε πρῶτον τὰ παρόντα Στίχ. τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ζωηφόρος Πηγὴ, κατὰ θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκημένην, Ὡκεανὲ νοητέ, τὰ Νειλῶα ρεῖθρα ὑπερβαίνουσα, τῇ χύσει τῆς χάριτος· Σιλῶα ἄλλος δεύτερος, ὕδωρ πηγάζων, ὡς ἐκ πέτρας παράδοξον, Ἰορδάνου τε, δεξαμένη ἐνέργειαν· μάννα σωτηριῶδες τε, ἐναργῶς τὸ γινόμενον, πρὸς τοῦ ζητοῦντος τὴν χρείαν, πλούσιον ὄντως καὶ ἄφθονον· Χριστοῦ Μητρὶς Κόρη, ἡ προχέουσα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Υμνοῖς ἐν ἐξαισίῳ Πιστοὶ, τὴν ἐπουράνιον νεφέλην ὕμνήσωμεν, σαγόνᾳ τὴν οὐρανίαν, τὸν ζωοδότην Χριστόν, ἐπὶ γῆς ἀρρέυστως ὑετίζουσιν· τὸ ζῶν, τὸ ἀλλόμενον, καὶ πηγάζον ἀθάνατα, ὕδωρ τὸ θεῖον· τὴν ἀμβροσίαν τοῦ νέκταρος, τοῦ μηδέποτε, μετὰ πόσιν ἐκρέοντος· δίψαν δὲ τὴν συντήκουσαν, ψυχὰς ἀπελαύνοντος· οὐπὲρ πiónτες ἐμφόνως, ρεύματα θεῖα προβάλλοντα, κοιλίας ἐκ νόου, ἐπομβρίζοντα τοῖς πᾶσι, χάριν τὴν ἄφθονον.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα.

Χαίροις ἡ ζωοδόχος Πηγὴ, ἡ ἀεννάως ἀναβλύζουσα χάριτας, ἡ βρύσις τῶν ἱαμάτων, ἡ πᾶσαν νόσων ἰσχὺν, ἀσθενῇ καὶ φαύλῃ

ἀπελέγχουσα· τυφλῶν ἡ ἀνάβλεψις, καὶ λεπρῶν θεῖα καθαρσις· ἡ πηγάζουσα, νοσημάτων πᾶν φάρμακον, ἅπασιν τοῖς προστρέχουσι, πιστῶς τῷ τεμένει σου· μέγα κοινὸν ἰατρεῖον, ἄμισθον ὄντως καὶ ἑτοιμον· Χριστοῦ Μητρὶς Λόγου, τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν φιλέοργοι ἐν ὕμνοις, σκιρτήσωμεν ἐν ὕδασι, καὶ χορεύσωμεν εὐφραίνόμενοι, τοῖς ἀεννάως πλημμυροῦσι τῆς ζωηφόρου Πηγῆς· Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρέχέτωσαν, καὶ Πηγῆς τὴν χάριν προχέτωσαν ἀφθόνως· Βασιλεῖς γὰρ ἔσωσε· τοὺς ἐν κλίνῃ συσχεθέντας δὲ, τῇ προσψαύσει ἐξανέστησε· Ποιμένες τε καὶ σύμπαντες, τὴν ὀμβροφόρον νεφέλην, τὸ σωτήριον ὕδωρ, συνελθόντες ἀρυσώμεθα· οἱ ἐν νόσοις ἀπαλλαγὴν· οἱ ἐν κινδύνοις τὴν ῥῶσιν· τὴν ἀναψυχὴν οἱ ἐν δίψει· τὰ ὄμματά τε οἱ τυφλοὶ· οἱ κωφεύοντες τὴν εὐηκοίαν· τὴν ἰατρείαν οἱ καχεκτῆντες· οἱ ἐν θανάτοις τὴν ζωηφόρον· οἱ πάντες τὴν πανταχοῦ πιστοῖς προόρέουσιν, ὕδατα σωτηρίας, ἀνακροτήσαντες, οὕτω κράζωμεν· Ἀείζωα προχέουσα νάματα, ἐκ Πηγῆς ἀγνῆ, μὴ διαλίπῃς Παρθένε, πρεσβεύουσα πάντοτε ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου Πρωί.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ε'. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ὡδὴ α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως.

Εἴτα τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου.

Εἰρμός ὁ αὐτός.

Νῦν πηγάσαις μοὶ Παρθένε, Θεοτόκε Πηγὴ, χάριν διδοῦσα λόγου, ὡς ἀνυμνήσω σου πηγὴν, τὴν βλυσταίνουσαν ζωὴν, καὶ χάριν πιστοῖς· σὺ γὰρ ἐνυπόστατον Λόγον ἐπήγασας.

Ι'ατρεῖον ὑπὲρ φύσιν, ὁ ναὸς σε σεμνὴ, δείκνυται πᾶσι Κόρη· ἐκ γὰρ θανάτου προφανῆς, τὴς προσρέχοντας πιστοῦς, σαφῶς ἀνιστᾷ, καὶ πᾶσι τὴν ἄφθονον, ἀναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις οὐρανόθεν, ἀκενώτως ἡμῖν, χάριτας ὄντως μόνη· τὸν γὰρ τυφλώττοντα ποιεῖς, ἀναβλέπειν πρὸς τὸ φῶς, βορβόρω καινῷ, φωνήσασα ἄνωθεν, ὑπὲρ ἔννοιαν τῷ Λέοντι.

Η κοινὴ φιλοτιμία, τῇ βροτείᾳ σεμνῇ, Χαῖρε Μαρία, Χαῖρε· ὁ γὰρ τῶν ὅλων ποιητὴς, ἐπὶ σοὶ ὡς περ σταγῶν, κατέβη σαφῶς, Πηγὴν σε ἀθάνατον, ἀναδείξας Θεόνυμφε.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα. κτλ.

Ὡδὴ γ'.

Δεῦτε πόμα πῖωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου.

Φωτεινόν σε ἅγιον ναόν, τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων Κόρη ἐπίσταμαι· καὶ ἀφθαρσίας πηγὴν, τὸ ὕδωρ προρρέουσιν Χριστὸν, ἐξ οὗ ποτιζόμεθα.

Οσὴν χάριν Δέσποινα Πηγὴ, Αὐτοκράτορι δίδως οὐρῶν τὴν πρόοδον, ἐπεχομένην δεινῶς, τοῦ λίθου ὑπόσασιν φρικτὴν, τῷ ὕδατι λύσασαν.

Ρέει χάρις ἀφθονος ἐκ σοῦ, Θεοτόκε Παρθένε χύδην πηγαῖζουσα· χωλοὶ σκιρτῶσιν ἐν σοὶ, λεπρῶν καθαρίζεται πληθὺς, καὶ Δαίμονες πνίγονται.

Ολοὶς νέμεις ἱάσιν πιστοῖς, βασιλεῦσι, δημόταις καὶ πένησιν, ἄρχουσι, πτωχοῖς, πλουσίοις κοινῶς, τὸ ὕδωρ προχέουσα Πηγὴ, ἀποϊκίλον φάρμακον.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες.

Εἶτα, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν αἰέναν κρήνην καὶ ζωηράν, τὴν πηγαῖζουσαν ρεῖθρα θείαν Πηγὴν, συμφώνως αἰνέσωμεν, οἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι· καθ' ἑκάστην βρύει, καὶ γὰρ τὰ ἰάματα, ὡς ποταμῶν τὰ ρεύματα, δεικνύσα ἐλάχιστα. Ὅθεν κατὰ χρέος, προσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς ἀρρύσώμεθα, ἐκ Πηγῆς ἀνεξάντλητον, ῥῶσιν ὄντως ἀθάνατον, δροσίζουσιν σαφῶς τῶν εὐσεβῶν, ταῖς καρδίαις, καὶ χεῖλεσιν ἐκβοήσωμεν· Σὺ εἰ τῶν πιστῶν τὸ παραμύθιον.

Ὡδὴ δ'.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος αἰμὸς,

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ.

Peuticostario.

3

Τῆς Θεοτόκου.

Υπὲρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς, καὶ ταῖς σταγόνας ὑετῶν, πέφυκε Παρθένε τὰ πλήθη, τῆς Πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ῥέοντα, ἅπασαν ἐπὶ χθόνα πλουσίως, πάντα νοσοῦντα δεινῶς, τάχος ἰώμενα.

Κατασχεθέντα γυναικὸς, ὑπὸ καρκίνου τὸν μαζόν, ὕδωρ ἐπιχεῖται Παρθένε, τῆς Πηγῆς σου Δέσποινα· καὶ παραυτίκα πέπαιται, πάθη θανατηφόρα τῷ ρεῖθρῳ, καὶ ὁ καρκίνος ὀρθὰ, βαίνειν ἐγνώρισεν.

Ακατανόητον ἐν σοὶ, καὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ πραχθέν, ἐνεσι σαφῶς Θεοτόκε· τὸ γὰρ ὕδωρ γίνεται, τὸ τῆς Πηγῆς σε ἱάμα, νόσων θανατηφόρων ἐναντίον, ὅπερ ἡ φύσις, σαφῶς οἶδεν οὐδέποτε.

Αεὶ θανατοῖ με ὁ ἐχθρὸς, ταῖς ἐνηδόνοισι προσβολαῖς, Δέσποινα Πηγὴ Θεοτόκε, μὴ παρίδης, πρόφθασον, ἡ ταχινὴ βοήθεια· τούτῳ δὲ τῶν παγίδων με λύτρου, ἵνα ὑμνῶ σε αἰετὴν πολυῦμνητον.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ε'.

Ὁρθρίσωμεν ὀρθροῦ βαθέος.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου.

Λαλούμενα Κόρη Παρθένε, τὰ τῆς Πηγῆς σε τῷ ὄντι τεράσια, καταπλήττει τῶν βροτῶν διάνοιαν· ὑπὲρ γὰρ φύσιν πέφυκε, πάντας πιστοὺς ἀγιάζοντα.

Ιστόρησε πόκος τὸ Μάννα, καὶ Σιλωάμ καὶ ἡ πέτρα πηγαῖζουσα, Σολομῶντος ἡ στοὰ τὴν χάριν σου, τὰ Ἰορδάνεια νάματα, καὶ ἡ πηγὴ Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένε, αἱ τῆς Πηγῆς καὶ νεκρὸν ἀνεζώωσαν· ὑπὲρ λόγον τὸ πραχθέν καὶ ἔννοιαν! τὰ σὰ γὰρ πάντα πάντα γνε, λόγον νικᾷ τὸν ἀνθρώπινον.

Τὰ πάθη μου Κόρη ἰάσαις, τῆς αἱμορροΐας πηγὴν ἡ ξηράνασα, καὶ τὸ ῥῖγος, τῆς φλογὸς τὴν ἀναψιν, καὶ ἐκτικὴν διάθεσιν, οὐρῶν δεσμὰ καὶ γαστρορροίαν.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθροῦ βαθέος.

Ὡδὴ ς'.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον.

Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ λόγοι τοῦ λόγου ὡς ὄντως πηγὴν, ἀνυμνοῦσί σε Ἀγνή· τῆς σοφίας βυθὸν γὰρ,

ὡς ὑπὲρ λόγον γεννᾶς, τὸν κρεμάσαντα, ἐν αἰθέρι τὰς ῥοὰς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.

Πῆλθες τὴν τῶν κλιμάκων φορὰν ἀπειλοῦσαν συντριβὴν, τοὺς ἐκεῖσε ζωγράφους, ὧπαναγία Πηγὴ, διασώσασα, καὶ λαὸν ὑπὸ σεισμοῦ, πεπτωκότος τοῦ δόμου.

Τὰς μήτρας ἀγόνους στεिरῶσει τοπρὶν, διαλύεις ἐμφανῶς, τῆς Πηγῆς σου τῷ ῥείθρῳ· καὶ γὰρ ὡς τέξασα σύ, παρθενεύουσα, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ τοὺς τόκους βραβεύεις.

Οὐ λόγος, οὐ νοῦς, οὐδὲ γλῶττα τὸν σὸν, ἐξισχύουσιν Ἀγνή, τοκετὸν εὐφημῆσαι· ἀλλ' ἀσθενοῦσιν ἐν σοὶ, καὶ ἐλέγχεται, φιλοσόφων τὸ σεμνόν, καὶ ῥητόρων κομψότης.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ε'ξ ἀκενώτου σου Πηγῆς Θεοχαρίτωτε, ἐπιβραβεύεις μοι πηγάζουσα τὰ νάματα, ἀενάως τῆς σῆς χάριτος ὑπὲρ λόγον· τὸν γὰρ Λόγον ὡς τεκοῦσαν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἱκετεύω σε δροσίζειν με σῇ χάριτι· ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Ὁ Οἶκος.

Α"χραντε Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα ἀρρήτως, Πατρὸς τὸν προαιώνιον Λόγον, πλάτυνόν μου τὸ στόμα σεμνὴ, συνεισφέρουσά με πρὸς τὸν σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων τῇ Πηγῇ σου ταῦτα.

Χαῖρε πηγὴ, χαρμονῆς ἀλλήκτου· χαῖρε ῥοή, καλλονῆς ἀρρήτου.

Χαῖρε, νοσημάτων παντοίων καταλύσις· χαῖρε, παθημάτων ποικίλων κατάκλυσις.

Χαῖρε ῥεῖθρον διειδέστατον, ὑγιαζὸν τοὺς πιστοὺς· χαῖρε ὕδωρ χαριέστατον, τοῖς νοσοῦσι πολλαπλῶς.

Χαῖρε νᾶμα σοφίας, ἀγνωσίαν ἐξαῖρον· χαῖρε κρᾶμα καρδίας, ἀμβροσίαν προρρέον.

Χαῖρε κρατὴρ τοῦ μάννα ζωήρρυντε· χαῖρε λουτήρ καὶ νέκταρ θεορρέυστε.

Χαῖρε, πορθμὸν ἀσθενείας δεικνῦσα· χαῖρε, φλογμὸν ἀρρώστιας σθενῦσα.

Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, ἑορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν καὶ Θεομήτορος, τῆς Ζωηφόρου Πηγῆς· ἔτι δὲ καὶ μνεῖαν ποιούμεθα τῶν ἐν τούτῳ τελεσθέντων ὑπερφῶν θαυμάτων παρὰ τῆς Θεομήτορος.

Στίχοι.

Μάννα, Σιλωάμ, καὶ Στοᾶν Σολομῶντος,

Πηγὴν Κόρη σὴν, ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει.

Ο μὲν ναὸς οὗτος, τὸ καταρχὰς συνέστη παρὰ τῆ βασιλείας Λέοντος τοῦ μεγάλου, ὃς καὶ Μακέλλης ὠνόμαστο. Χρηστὸς γὰρ ὢν ὁ ἀνὴρ καὶ ἐπεικέστατος, διὰ γνώμης συμπάθειαν, πρὶν ἢ τὸν βασιλεῖον ἀναβῆναι θρόνον, εἰς ἰδιώτας ἔτι ταττόμενος, ἐκεῖσέπη περ ὢν, ἀνδρατινὰ πηρὸν, τὰς ὄψεις εὐρῶν παραπαίουσα, ἐχειραγῶγει. Καὶ δὴ πλησίον τοῦ τόπου γενομένων, δίψει ἀπείρῳ συνέχεται ὁ πηρὸς, καὶ ἱκέτης τῷ Λέοντι γίνεται, ὕδατι ἀναψύξαι αὐτόν. Καὶ ὃς, τὸ ἐκεῖσε συνηρεφές εἰσιῶν, ἀνεζήτει· ἦν γὰρ τότε ὁ τόπος οὗτος δένδροις παντοίοις κατὰφυτος, καὶ εὐθαλεῖ τῇ πόα κομῶν. Ἐπεὶ οὖν τὸ ὕδωρ ἐκεῖ οὐχ εὗρισκε, σκυθρωπάζων ἀνέστρεψε· καὶ ὑποστρέφων, φωνῆς ἄνωθεν ἐν μεθέξει γίνεται· « Οὐ χρεὼν σέ — λεγούσης — Λέον. ἀγωνιᾶν· τὸ γὰρ ὕδωρ ἐγγύς ». Ὑποστραφεῖς οὖν, πάλιν ἐζήτει· καὶ πολλὰ αὐτὸς καμῶν, πάλιν τῆς ἴσης φωνῆς ἐν μεθέξει γίνεται· φησὶ γὰρ· « Λέον Βασιλεῦ, εἰσιῶν τὸ ἐνδότερον συνηρεφές τοῦτο, καὶ τοῦ Σολεῖ ὕδατος μετὰ χειρας λαβὼν, Σεράπευσον τῷ πηρῷ τὴν δίψαν· καὶ τὰς πεπηρωμένας ἐπιχρίσας ὄψεις ἐκείνου, γνώση αὐτίκα ἦτις εἰμι, ἐκ πολλῆ τὸν δε κατοικοῦσα τὸν χῶρον ». Πράσσει ἔν ὡς ἡ φωνὴ διεσάφησε, καὶ παραυτίκα βλέπων ἦν ὁ πηρὸς. Κατὰ δὲ τὴν τῆς Θεομήτορος προρρήσιν, τῆ Λέοντος βασιλεύσαντος, ὁ ἐπὶ τῆς Πηγῆς ναὸς ἀνεγείρεται φιλοτίμῳ χειρὶ, ὁποῖος ὁράται τὴν σήμερον.

Θαυμάτων δὲ πλείστων ἐν τούτῳ ἐπιρρέοντων, ἐπεὶ μετὰ χρόνον καὶ Ἰουστινιανός, ὁ Ῥωμαίων μέγιστος Αὐτοκράτωρ, τῇ δυσουρίᾳ πιεζόμενος, ἐντεῦθεν ἔσχε τὴν ἰατρειάν, ἀντιφιλοτιμούμενος τῇ τοῦ Λόγου Μητρί, τὸν μέγιστον ἀνεγείρει νεών· ἐν ὑπὸ σεισμῶν διαφόρων διαρράγέντα, ἐσύτερον Βασίλειος ὁ Μακεδὼν περιποιήσατο, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λέων ὁ σοφὸς, ἐφ' ὧν καὶ πλείστα ἡ Πηγὴ ἐνήργησε θαύματα· ἀποστήματα γὰρ, καὶ δυσουρίας, καὶ ἐκτικὰ, καὶ ἄλλα μυρία θεράπευκε καρκίνων πάθη· καὶ αἰμορροίας διαφόρους Βασιλίδων, καὶ ἄλλων γυναικῶν, καὶ πυρετῶν διαφόρων ἐσμὸν, τριταϊκῶν τε καὶ ἄλλων ἐμπύων. Καὶ στεριώσεις διέλυσε· δώρημα γὰρ τῆς Πηγῆς ταύτης ὁ Βασίλειος Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, τῇ Βασιλίδι Ζωῇ γεννηθείς. Ἀνήγειρε δὲ καὶ νεκρὸν ἡ Πηγὴ· ἦν δὲ ἐκεῖνος ἐκ Θεσσαλίας· κατερχόμενος γὰρ πρὸς αὐτήν, τελευταῖα κατ' ὁδόν· θνήσκων δέ, καὶ πνέων τὰ λοιπὰ, ἐπισκήπτει τοῖς ναύταις, ἐκεῖσέπη πρὸς τὸν ναὸν τῆς Πηγῆς ἀγαγόντας, καὶ κάδους τρεῖς αὐτῷ τοῦ ἐκεῖθεν πηγάζοντος ὕδατος ἐπιχέοντας, θάψαι. Γίνεται τοῦτο· καὶ ὁ νεκρὸς, τοῦ ὕδατος ἐπιχυθέντος, διανίσταται.

Μετὰ δὲ χρόνους, τὸν μέγαν ναὸν πεσεῖν μέλλοντα, φανεῖσα ἡ Θεοτόκος, ὑπανεῖχεν, ἕως οὗ τὸ περιρρέυσαν πληθὺς ἐκφορηθεῖη. Δαίμονας διαφόρους, τὸ ὕδωρ τῆτο ποθέν, ἀπήλασε· καὶ ἐν φυλακῇ δεσμίου ἀπέλυσε. Τῷ Βασιλεῖ Λέοντι τῷ σοφῷ, λιθίασιν ἐξιάται· καὶ τῇ γυναικὶ Θεοφανοῖ λαβρότατον πυρετὸν σθέννυται· τὸν δὲ ἀδελφόν, Στέφανον τὸν Πατριάρχην, τῆς ἐκτικῆς διαθέσεως ἀπολύει· καὶ Ἰωάννην, τῷ Ἱεροσολύμων Πατριάρχῃ, τὴν ἀκοὴν ἐκτραπείσαν, ἰᾶται. Θεραπεύει πυρετὸν σφοδρότατον καὶ τῆ Πατρικίου Ταρασίου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητρὸς Μαγιστρίσσης· καὶ τὸν υἱὸν Στυλιανοῦ δυσουριῶντα ἰᾶται. Σχίζιναν δὲ τινα γυναικα, τῆς δυσεντερίας λυτρῶνται. Ὁ δὲ Βασίλειος Ῥωμανός, ὁ ἐκ Λακάπης, καὶ λύσιν καὶ δέσιν γαστρός τῷ ὕδατι θεραπεύει· ὡσαύτως καὶ ἡ αὐτῆς γυνή. Ἐν Χαλδίᾳ τὸν Μοναχὸν Πέπεριν, καὶ τὸν αὐτοῦ Μαθητήν, Σεραπεύει ἡ Θεομήτωρ δι' ἐπικλήσεως· ὡσαύτως καὶ

τὸν Μοναχὸν Ματθαῖον, καὶ Μελέτιον, πρὸς τὸν Βασιλέα διαβληθέντας. Πατρικίους δὲ καὶ Πρωτοσπαθαρίους, καὶ ἄλλους μυρίους, τίς ἂν διηγῆσαιτο; Λαγχάνει καὶ τῆς ἐπὶ τὸ ἰσχύιον Θεραπείας, καὶ ὁ ἐπὶ τῷ θυμιάματι Στέφανος.

Καὶ ποία γλῶσσα, ὅσα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐνέργησε, καὶ εἰς δεῦρο διενεργεῖ, διηγῆσαιτο; ὑπὲρ σταγόνας ὑετῶ, καὶ ἁστρων, καὶ φύλλων πλήθος τὰ θαύματα, ἃ δὴ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς χρόνοις κατείδομεν· φαγέδαιναν γάρ, καὶ γάγγραιναν, καὶ διατρήσεις, καὶ θανάσιμα φύματα ἕτερα, καὶ ἀνθρακας, καὶ λέπραν, καὶ λώδην ὑπερφυῶς ἐθεράπευσε· καὶ ἄλλας ὀγκώσεις γυναικῶν, καὶ ψυχῆς πάθη τὸ πλεον ἰάσατο· καὶ ὀφθαλμῶν ἐπιχύσεις τε, καὶ λευκώματα καὶ ὑέλωπας· ἔτι δὲ καὶ νόσημα ὕδρωπος τῷ Βαράγγῳ Ἰωάννῃ· καὶ τῷ ἐτέρῳ Βαράγγῳ, πονηρὰ ἐθεράπευσεν ἔλκῃ· καὶ τῷ Ἱερομονάχῳ Μάρκῳ, ἐξαυθοῦσαν τῆς ἐπιφανείας ὀριμύτητα· καὶ τὴν ἐπὶ πεντεκαίδεκα ἔτεσι δύσπνοιαν ὑπερβάλλουσαν, ἐνταυτῷ καὶ λιθίᾳσιν τοῦ μοναχοῦ Μακαρίου· καὶ ἄλλα πλείστα, ἅπερ ἀριθμῆσαι λόγῳ ἀδύνατον· ἃ δὴ καὶ ἐνέργησε καὶ ἐνεργεῖ, καὶ οὐποτε παύεται.

Ταῖς τῆς σῆς Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ Θεασάμενοι· καὶ, Ἀνασταῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκ γ'. ἀμφοτέρω.

Ὡδὴ ζ'.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων Θεόφρονες.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα· ἡ πάνταγνος ῥέει γάρ, θείας ἐκ Πηγῆς, τὸν γλυκασμὸν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρουν τρυφῆς ὄντως βλύζουσα· διὸ καὶ πίστει κρουνοὺς, τοὺς ἀφθόνους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστοὺς· τοὺς γὰρ ἀλαίλους καὶ κωφοὺς, ὡς εὐλαίλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντάς τε δεινῶς Θεραπεύει, καὶ ἴασιν χαρίζεται.

Ανάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσίζουσα νάμασι, ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντας σοι Σεμνή· φαγεδαίνης λυτροῦται γὰρ ἄνθρωπος, καὶ λώδης· τὸν δὲ λεπρὸν Θεραπεύεις, καὶ ἀνθρακας κατέσβεσας.

Νεανίδες καὶ κόραι τὴν Δέσποιναν, καὶ σύμπαντες ἄνθρωποι, πίστει ἐκ ψυχῆς, ἀνευφημῶμεν λαμπρῶς· διατρήσεις γὰρ ἡλων, ὑέλωπας, καὶ ἔλκῃ τὰ πονηρά, καὶ ὀγκώσεις, καὶ παραλύτον ἰάσατο.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδὴ η'.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου.

Θεῖον ἡ Πηγὴ καὶ σεβάσμιον ὕδωρ, προρρέει σου Παρθένε· ὑδροπικῶν γὰρ τὸ ῥεῦμα, ἀναχαιτίζει σφοδρῶς, ἐπικλήσει τῇ θείᾳ τῆς χάριτος· διὸ σε τιμῶμεν, Πηγὴ εἰς τῆς αἰῶνας.

Πάντες τὸ σεπτὸν καὶ ζωήρρυντον ὕδωρ, ὑμνήσωμεν προφρόνως· τῆς γὰρ δυσπνοίας τὸ ῥεῦμα κατὰ χώραν ἵστα, καὶ ἐλεύθερον ποιεῖ πρὸς διέξοδον. Βαβαὶ σὼν θαυμασίων! ἀγνὴ Θεοκυήτορ.

Ποῖον εὐφημήσει Πανύμνητε στόμα τοῦ τόκου σου τὸ ξένον; ἀλλὰ καὶ νοῦς ὁποῖος, τῶν θαυμάτων πηγὴν περιβλέψαιτο, καὶ λόγοις κροτήσκειν; οὐκ ἔστι τῇ φύσει ἰσχύς τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ολον ἐπὶ σοὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἡφάνισται ἀθρόον, ὦ Βασιλὶς καὶ Κυρία· Βασιλέα καὶ γὰρ, τὴν ἀθάνατον ζωὴν σὺ ἐπήγασας, τὸ ὕδωρ, τὸ μάννα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἁγία ἡμέρα.

Ὡδὴ θ'.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ.

Ὡ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς!

Ὡ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδάτων ἀπάντων, Κόρη ὑπέρκειται ἀγνὴ, τῆς Πηγῆς σου τὸ ὕδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀπαλλαγὴν νοσημάτων δεινῶν, καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἅπασαν τὴν ῥῶσιν, ὡς ὑπὲρ φύσιν χεόμενον.

Λυτῆρα τῶν νόσων, τὸν νέον ἰδοὺ Σιλωάμ, τῆς Πηγῆς σου Παρθένε, καθορῶμεν ἅπαντες· ὅμματα γὰρ, προσλαμβάνει πηρὸς, ἅπαντες δὲ, ῥῶσιν ἀενάως, πρὸς τῇ ζωῇ ποριζόμεθα.

Οἱ ῥῶσιν ζητοῦντες, προσδράμετε ἐν τῇ Πηγῇ· ἡ γὰρ Κόρη Παρθένος, ἐνοικεῖ τῷ ὕδατι. Σκίρτα πιστῶν, καὶ εὐφραίνου πληθὺς, οὕτω ὡς χρὴ, ἔξεῖς τῷ τεμένει, τὴν ἀμοιβὴν τῶν αἰτήσεων.

Υψώθη Πηγῆς σου, τὸ ὕδωρ ὑπὲρ οὐρανοῦς, καὶ τῆς γῆς τὰς ἀβύσσους, ταῖς ῥοαῖς διέδραμε· τοῦτο ἐστὶν ἀμβροσία ψυχῆς, νέκταρ πιστῶν, μέλι τὸ ἐκ πέτρας, καὶ ἡ τοῦ μάννα διάδοσις.

Εὐφραίνει Παρθένε, τὸν Ἀνακτα ὑπερφυῶς, ἀναβλύζουσα χάριν, ἐκ Πηγῆς ἀένναον,

τήτω διδῶσα, κατ' ἐχθρῶν τὴν ἰσχὺν, νίκας αἰεὶ,
ῥῶσιν καὶ εἰρήνην, καὶ αἰτημάτων ἐκπλήρωσιν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδαμ ἐγεί-
ρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον, Πά-
σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὅμοιον.

Πηγὴ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὕδατος ζῶντος Δέ-
σποινα· ἐκπλύνεις οὖν νοσήματα, ψυχῶν
σωμάτων χαλεπὰ, ἐν τῇ προσψάψει μόνῃ σου,
ὕδωρ τῆς σωτηρίας, Χριστὸν ἡ προχέουσα.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν στίχ. ἡ. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.

Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις
ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πε-
ποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦ-
μεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Η ταφὴ σου Δέσποτα, Παραδείσον ἤνοιξε
τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς
λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑ-
μνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνή-
σωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ
πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν
καὶ ἀνάστασις. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς
γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα
ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Υδωρ τὸ τῆς Πηγῆς, σωτήριον ὑπάρχει, πᾶ-
σι τοῖς ἀσθενούσι· προσέλθωμεν οὖν πί-
στει, καὶ χάριν ἀρυσώμεθα.

Φρέαρ τὸ ζωηρόν, Πηγῆς τῆς ἀθανάτου, τοῖς
προσιούσι πόθῳ, ἰάσεων παρέχει, πλημ-
μύραν ἀνεξάντλητον.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ρώννυσι τὰς ψυχὰς, τὸ ὕδωρ τῆς Παρθένου·
οἱ τῶν παθῶν ἐν ῥύποις, προσδράμωμεν τῇ
Κόρῃ, καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὄρμηματα εὐφραίνουν
τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Στάμνος ἡ ἱερά, τὸ μάννα νῦν ἀφθόνως, Πη-
γῆς ἐξ ἀεναίου, προχέει τοῖς αἰτούσι· τὴν
χρείαν πᾶς ἀντλήσωμεν.

Εἴτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἐκτενὴς καὶ
Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Ἡ Πράξις τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ Ἀπόστολος τῆς
Θεοτόκου.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Θεοτόκου.

(Ζήτηι, ταῦτα Σεπτεμβρίῳ ἡ.)

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου, πρὸς τὸ,

Τὴν τιμιωτέραν.

Υδωρ τὸ ζωήρύτον τῆς Πηγῆς, μάννα τὸ
προχέον, τὸν ἀθάνατον δροσισμόν, τὸ νέ-
κταρ τὸ θεῖον, τὴν ξένην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι
τὸ ἐκ πέτρας, πίστει τιμήσωμεν.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα 5'.

Ἦχος πλ. δ'.

Εσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ
Χριστέ προσφέρωμεν· ὅτι ἠυδόκησας, τοῦ
ἐλεῆσαι ἡμᾶς διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
προσώπου σου· ἀλλὰ εὐδόκησον τοῦ ἐ-
λεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε Σιών ἀγία, μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν,
Θεῷ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη,
ἄφεςιν ἀμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ο ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων
γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων, ὁ
αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθείς, βουλή-
σει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλ-
λαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἐξου-
τιᾶς τῆς Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦ-
μεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμαῖον
γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος· καὶ ἐδώ-
ρήσω τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υἱὲ Θεοῦ μονογε-
νὲς, ὁ προσπαγεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀ-
ναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος. Δόξα.

Σὲ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς
Σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ σὲ προσκυνοῦ-
μεν. Παντοδύναμε Σωτήρ, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ
τοῦ προσώπου σου· ἀλλ' ἐπάκουσον, καὶ σῶσον
ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου φιλόανθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλάνθρω-
πίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώ-
ποις συνανεστράφη· Ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς,
σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελ-
θὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν Υἱὸς, δι-
πλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ
τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀ-
ληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν
Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐ-
λεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὸ Προκείμεν.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνο-
μά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκέ-
κραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύ-
γων σου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος πλ. δ'.

Α νῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβαὶς ἐξ
οὐρανοῦ· ἤλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀ-
θάνατος· πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀλη-
θινόν· πρὸς τὰς πεσόντας, ἡ πάντων ἀνάσσεις.
Ὁ φωτισμός καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἴτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, τὸ, Χριστὸς ἀ-
νέστη, γ'. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τὸ ΣΑΒΒΑΤΟ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΤΟ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον ἡ Ἀκολουθία, ὡς προεγράφη.
Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Κ ῥυριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πι-
λάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης
τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ
ἀνασταῖς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας,
ἐκ τῆς δουλείας τοῦ αἰσθητοῦ, ὡς οἰκτίρμων
καὶ φιλόανθρωπος.

Κ ῥυριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν μνημείῳ, Ἰου-
δαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς Βασιλέα ὑ-
πνοῦντα, στρατιῶται σέ ἐφύλαττον, καὶ ὡς
ζωῆς θησαυρὸν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ
ἀνέστης, καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν.

Κ ῥυριε, ὅπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου, τὸν Σταυ-
ρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ
τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν·
ὅτι νεκροὺς ἀνίστα, καὶ θάνατον κατήργησε.
Διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν, τὴν ταφὴν σου καὶ
τὴν Ἑγερσιν.

Ο Ἄγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν Ἀνάστασιν
κηρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ
δὲ Γύναια ἐφώνησε λέγων· Τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ
τῇ οἰκουμένῃ ζωὴν ἐδωρήσατο.

Εἴτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στί-
χων αὐτῶν· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ
Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Ἡ Πράξις, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὴν τράπεζαν, μετὰ τὸ ὑψωθῆναι τὸν
ἄρτον, ὡς προδεδηλωται, σελ. 8. κατακλᾷ
αὐτὸν ὁ Κελλαρίτης, καὶ δίδωσι τοῖς Ἀδελφοῖς
φαγεῖν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὴν Ἑννάτην Ὡραν ψάλλομεν τρί-
ψαλμον, ὡς σύνθηες, ἐν ἡ λέγομεν Ἀπολυτίκιον μὲν, Ἐξ
ὑψους κατηλθες ὡς εὐσπλαγχνος· Κοντάκιον δὲ,
Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατηλθες ἀθάνατε.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

ΗΤΟΙ

Η ΨΗΛΑΦΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Θ Ω Μ Α

Ἰστέον, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἀγίᾳ Κυριακῇ τοῦ Ἀντιπάσχα,
οὐ ψάλλονται Ἀναστάσιμα, ἀλλ' ἅπαντα τῆς Ἑορτῆς.

Τὸ ΣΑΒΒΑΤΟ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν· ἰστώμεν Στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ πα-
ρόντα Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Φέρει Χριστὸς φιλάνθρωπος, καὶ τὴν ψηλά-
φησιν, ὡς καὶ Σταυρόν πρό ταύτης, καὶ
τὸν ἀδίκον φόνον, τάφου τριημέρως ἐξανασταῖς,
ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος· καὶ τῶν θυρῶν
κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, ἐπιστὰς ὡς παν-
τοδύναμος.

Δίς.

Η τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν κοσμοσώτειραν, τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ Ἄδου κευθμώνων, Ἐγερσιν πιστοῦται, τῇσιν χειρῶν, καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐκψηλαφῶσα πρὸς πίστωσιν κοσμικὴν, δεξιᾷ τῇ φιλοπράγμονι.

Συνηθροισμένων τῷ φόβῳ, τῷ ἐκ τῆ παθούς σου, τῶν Ἀποστόλων Λόγε, καὶ θυρῶν κεκλεισμένων, ἄφνω συνεισῆλθες, μέσον αὐτῶν, τὴν εἰρήνην δωρούμενος, καὶ τῷ Θωμᾷ προτεινόμενος ψηλαφᾷν, τοὺς σεπτοὺς πλευρᾶς σου μῶλωπας.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Μετά τὴν Ἐγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς. Πεισθεῖς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὑμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις, βροτοὶ τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ.

Ωφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡμῖν τὸ θείον Πνεῦμά σου.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιςευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Νέμοις ὦ Λυτρωτὰ, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, καὶ ὀφλημάτων λύσιν, πρεσβεύεις τῆς πανάγνου, καὶ μόνης Θεομήτορος.

Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετά τὸ εὐλογῆσαι τὸν Ἱερέα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. τὸν Προοιμακὸν Ψαλμὸν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχ. Ἰδιόμελα ς'. δευτεροῦντες τὰ τέσσαρα πρῶτα· τὰ δὲ δύο δεύτερα, πρὸς μίαν.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐ-

τῶν, εἰρήνην δὲς, ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· διὸ βοῶμεν σοι· Ὁ φωτισμός, καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.

Δίς.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτῶ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὦφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐν τόπῳ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν· τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τὰς χειρὰς ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· ὃ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἐκ ἧν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ Ἀγαθὲ, ὑποδεῖξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μῶλωπας. Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὁγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπηξάν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Ἦχος β'.

Μετά τὴν Ἐγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς. Πεισθεῖς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν, καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεὸν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς, οἱ-

κονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὁσέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι. Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας· Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχ. Ἰδιόμελα. Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς σῆς Θεότητος αἰγλή, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας· καὶ τραυμάτων σου χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὰς ὥτειλὰς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὁν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθοράτε, ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν. Τῷ δὲ δισταζόντι Μαθητῇ, προετρέπου ψηλαφῆσαι φρικτῶς, κατειπὼν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε. Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ, τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'.

Αΐψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστός, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρευνήσον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἥψατο τοῦ Δεσπότου, μέγα ἀνεβόησε· Σύ μου Θεός καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνατολίου.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἅψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἄπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς, Ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω· ψηλαφήσας δὲ τὴν πλευράν, ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονθότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν· καὶ ἐ-

βόησε λαμπρᾶ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρὸς ὁ χόρτος ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης σύ μου εἶ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγεμένος· δόξα σοι.

Στιχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τῆς μοχλοῦς τῶν πυλῶν σου.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος; Ἰωάννης γήθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν πλευράν προσψηλαφῆσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐκεῖθεν φρικτῶς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει, τὴν οἰκονομίαν· ὁ δὲ, ἡξίωται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς· παρίστησι γὰρ τὰς ἀποδείξεις τρανῶς τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ, ἐκβοῶν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ῥαπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς, ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾷν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον· Ἦχος βαρύς.

Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἐκ γ'.

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, μεθ' ἧν ἡ συνήθης ἀνάγνωσις εἰς τὰς Πράξεις, καὶ καθεξῆς ἡ λοιπὴ τῆς Ἀγρυπνίας Ἀκολουθία.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἀπὸ τῆς παρούσης Κυριακῆς, εἰ μὴ συμβῇ εἶναι τὸν Μάϊον μῆνα, οὐ γίνεται ἀρτοκλασία μετὰ τὴν τῶν Ἄρτων εὐλόγησιν διὰ τὸ βραχὺ τῆς νυκτός.

✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, ψαλλόμενος ὅτε ἔ γίνεται Ἀγρυπνία. Ἔστι δὲ καὶ οὗτος, καὶ οἱ ἐφεξῆς πάντες, ποίημα Μητροφάνους Σμύρνης· Ὁ δὲ παρὼν ἔχει ἀκροστιχίδα τὴν δε.

Μὲν σε μέλπω τὴν τρισηλίον φύσιν.

Ἦχος α΄.

Ὡδὴ α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Μίαν τρισυπόστατον ἀρχὴν, Τὰ Σεραφίμ ἀσιγήτως δοξάζουσιν, ἀναρχον αἰδίων, ποιητικὴν ἀπάντων, ἀκατάληπτον· ἦν καὶ πᾶσα γλῶσσα, πιστῶς γεραίρει τοῖς ἄσμασιν.

Ἰνα τοῖς ἀνθρώποις ἐνικὴν, τὴν τριλαμπὴ σου δηλώσῃς Θεότητα, πλάσας πρὶν τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν σὴν εἰκόνα διεμόρφωσας, νοῦν αὐτῷ, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα δούς, ὡς φιλάνθρωπος.

Ανῶθεν δεικνὺς μοναδικόν, Σεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι, κράτος, Πάτερ ἔφησας, τῷ ἰσουργῷ Υἱῷ σε, καὶ τῷ Πνεύματι· Δεῦτε καταβάντες, αὐτῶν τὰς γλώσσας συγχέωμεν.

Θεοτοκίον.

Νοῦς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατήρ, εἰκονικῶς τοῖς σοφοῖς προηγόρευται· Λόγος δὲ συνἀναρχος, ὁ συμφυὴς Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, τὸ ἐν τῇ Παρθένῳ, τοῦ Λόγου κτίσαν τὴν σάρκωσιν.

Ὡδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδώς.

Σὺ πάλαι σαφῶς τῷ Ἀβραάμ, ὡς ὥφθης τρισυπόστατος, μοναδικός τε φύσει Θεότητος, θεολογίας τὸ ἀκραιφνέστατον, τυπικῶς ἐνέφηνας· καὶ πιστῶς ὑμνοῦμέν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισηλίον.

Εκ σοῦ γεννηθεὶς θεοπρεπῶς, ἀρρέυστως Πάτερ ἔλαμψε, φῶς ἐκ φωτός, Υἱὸς ἀπαράλλακτος, καὶ Πνεῦμα θεῖον, φῶς ἐκπεπόρευται· καὶ μιᾶς Θεότητος, αἴγλην τρισυπόστατον, προσκυνοῦμεν πιστῶς καὶ δοξάζομεν.

Μονὰς ἡ Τριάς ὑπερφυῶς, ἀρρήτως ὑπὲρ ἔννοιαν, ταῖς νοεραῖς οὐσίαις δοξάζεται, ταῖς τρισαγίαις φωναῖς, ἀσίγητον, ἐκβοώσαις αἰνεσιν· αἷς συμφώνως ὑμνεῖται, καὶ ἡμῖν τρισυπόστατος Κύριος.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ χρονικῶς ἀνευ σποράς, προῆλθεν ὁ ὑπέρχρονος, ὁμοιωθεὶς ἡμῖν ὁ ἀνείδεος, καὶ μίαν φύσιν καὶ κυριότητα, τοῦ Πατρὸς ἐδίξαξε, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος, Θεοτόκε· διό σε δοξάζομεν.

Καθίσματα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πατέρα, καὶ Υἱόν, προσκυνήσωμεν πάντες, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, καὶ ἰσότημον δόξη, Τριάδα τὴν ἀκτιστον, καὶ ὑπέρθεον δύναμιν, ἣν δοξάζουσι, τῶν ἀσωμάτων αἱ τάξεις· ταύτην σήμερον, καὶ γηγενεῖς μετὰ φόβου, πιστῶς εὐφημήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οδηγήσον ἡμᾶς, ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας αἰεὶ, πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον, ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Ὡδὴ δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λάμψον μοι Σεαρχία τρισηλίε λάμψεσι, σῶν θεουργῶν μαρμαρυγῶν, τοῖς τῆς καρδίας ὀφθαλμοῖς, τὸ κάλλος φαντάζεσθαι, τῆς ὑπὲρ νοῦν Σεαρχικῆς σου λαμπρότητος, καὶ φωτουργοῦ, καὶ γλυκείας μεθέξεως.

Πρότερον οὐρανούς ἐστερέωσας Κύριε, καὶ πᾶσαν δύναμιν αὐτῶν, τῷ Λόγῳ σου τῷ παντουργῷ, καὶ Πνεύματι στόματος τῷ συμφυεῖ· μετ' ὧν δεσπόζεις τοῦ σύμπαντος, ἐν τριλαμπεῖ μοναρχίᾳ Θεότητος.

Ως ἐπλάσας κατ' εἰκόνα με σὴν καὶ ὁμοίωσιν, Σεαρχικῇ, παντουργικῇ, Τριάς ἀσύγχυτε μονὰς, συνέτισον, φώτισον, πρὸς τὸ ποιεῖν τὸ θέλημά σου τὸ ἅγιον, τὸ ἀγαθὸν ἐν ἰσχυρὶ καὶ τέλειον.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας τῆς Τριάδος τὸν ἕνα Πανάχραντε, Σεαρχικώτατον Υἱόν, σωματωθέντα δι' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ, καὶ αὐγάζοντα τοὺς γηγενεῖς, τῆς τρισηλίου Θεότητος, τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, καὶ ταῖς λάμψεσιν.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Ητὸν πρῶτον τῶν Ἀγγέλων ἀμέσως διακόσμον, ἀπροσίτοις τοῦ σοῦ κάλλους ἀκτίσιν ἐλλάμπουσα, ταῖς σαῖς αἴγλαις φώτισον, Τριάς ἡ μοναρχικωτάτη, τοὺς ὀρθοδόξως σε μέλποντας.

Νῦν ἡ φύσις, ἐνικὴ Σεαρχία τρισηλίε, ἀνυμνεῖ σε, ἣν οὐσίωσας δι' ἀγαθότητα, τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καὶ πειρασμῶν ἐξαιτημένη, καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν θλίψεων.

Τ

Θεοτοκίον.

Ρήσεις πᾶσαι Προφητῶν, προδιέγραψαν Ἀχραντε, τὸν σὸν τόκον, τὸν ἀπόρρητον καὶ ἀνερμήνευτον· ὃν ἡμεῖς ἐγνώκαμεν, μυσαγωγὸν τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου Θεότητος.

Ὡδὴ ς΄. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ἰσόρροπον τὴν δύναμιν ὡς ἔχουσα, Τριάς ἡ ὑπερούσιος, ἐν ταυτότητι βουλήσεως μονὰς,

πέφυκας, ἀπλῆ καὶ ἀδιαίρετος. Σὺ οὖν ἡμᾶς, ἐν τῇ δυνάμει σου περιφρούρησον. Δίς.

Σὺ πάντας τοὺς αἰῶνας τῇ βουλήσει σου, ὡς ἀγαθὴ ὑπέστησας, ἐξ οὐκ ὄντων, ἀκατάληπτε Τριάς· εἴτα καὶ τὸν ἄνθρωπον διέπλασας. Ἀλλὰ καὶ νῦν, ἐκ πάσης ῥῦσαί με περιστάσεως. Θεοτοκίον.

Ηλίου τοῦ αἰδύτου οἶκος γέγονας, τοῦ κτίσαντος καὶ τάξαντος, τοὺς φωστῆρας τοὺς μεγάλους πανσθενῶς, ἄχραντε Παρθένε Θεογύμφευτε. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῆς τῶν παθῶν με ῥῦσαι ζοφώσεως.

Καθίσματα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, καὶ ἀμέριστον φύσιν, Προσώποις ἐν τρισί, τεμνομένην ἀτμήτως, καὶ μένουσαν ἀμέριστον, κατ' οὐσίαν Θεότητος, προσκυνήσωμεν, οἱ γηγενεῖς μετὰ φόβου, καὶ δοξάζωμεν, ὡς ποιητὴν καὶ Δεσπότην, Θεὸν ὑπεράγαθον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν με, καὶ οἴκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσας, ἀπωλείας πανάμωμε· καὶ ἐν ὥρᾳ με, τῇ φοβερᾷ τῇ θανάτῃ, σὺ ἐξάρπασον, κατηγορούντων Δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως.

Ὡδὴ ζ'. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε.

Λόγε Θεοῦ, συμφυὲς ἀπαύγασμα, τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, ὡς ὑπέσχου τὴν παρά σου, Θεουργὸν ἐνοίκησιν, ποίησον ὡς εὐσπλαγχνος, σὺν τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ φοβερόν, τοῖς Δαίμοσί με δείξον καὶ πάθειςιν.

Δίς.

Ἰνα τῆς σῆς, εὐσπλαγχνίας Δέσποτα, δείξης τὸ πέλαγος ἡμῖν, τὸν Υἱόν σου πρὸς τὴν ἡμῶν, πέμψας ταπεινότητα, αὐθις ἀνεμόρφωσας, πρὸς τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῷ θείῳ με συνέτισον Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ο Χερουβὶμ, θρόνῳ ἐποχούμενος, καὶ τῶν ἀπάντων Βασιλεὺς, ἐν γαστρὶ σου παρθενικῇ, ὥκησε Πανάχραντε, πάντας ἐκλυτρούμενος ἐκ τῆς φθορᾶς, ὡς φιλάνθρωπος. Ἀλλὰ καὶ νῦν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις με περιφρόνησον.

Ὡδὴ η'. Θαύματος ὑπερφουῶς.

Νεύματι Θεουργικῷ Κύριε πάντων, τρισυπόστατε καὶ παντοκράτορ, οὐρανούς ἐξετεινας ὡσεὶ δέρριν, εἴτα καὶ γῆς, ἀπηώρησας τὸ βάθος, πανσθενεῖ σου δρακί. Διὸ καὶ τοὺς δούλους σου κραταίωσον, τῇ ἀγάπῃ καὶ πίστει

τῇ σῇ φιλάνθρωπε, ἵνα σε δοξάζωμεν πόθῳ εἰς αἰῶνας. Δίς.

Φώτισον Θεαρχικὸν φῶς τοὺς ὑμνοῦντας, τὸ τρισήλιον φῶς τοῖς προσώποις, ἐνιαῖον αὐθις δὲ τῇ οὐσίᾳ, καὶ πρὸς τὰς σὰς, φωτοδοτιδας ἀκτῖνας ἐπιβλέπειν αἰεὶ· δι' ὧν χορτασθήσομαι τὴν δόξαν σου, τὴν γλυκεῖαν, καὶ φωτουργὸν καὶ πανόλβιον, καὶ ὑπερυψῶ σε πισῶς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Υψωσεν εἰς οὐρανούς τὴν τῶν ἀνθρώπων, προσλαβόμενος φύσιν ἀτρέπτως, ὁ Υἱός σου πάνταγενε Θεοτόκε, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ῥυσάμενος τῆς πάλαι φθορᾶς· ὧ καὶ εὐχαρίστως ἀναμέλπομεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Σῶσον ὁ Σωτήρ τῆς κτίσεως, τῆς αἰσθητῆς καὶ νοουμένης τοὺς δούλους σου, τῆς τῶν δυσμενῶν ἐπιβουλῆς, καὶ κακώσεως, παναγία Τριάς ὁμοούσιε, καὶ φρούρει τὴν σὴν ποίμνην, διὰ παντὸς ἀνεπιβούλευτον. Δίς.

Ἰνα τὸν βυθὸν τὸν ἄπειρον, τῆς οὐσιώδους Δείξης σου ἀγαθότητος, δέδωκας ἡμῖν ἐπαγγελίας τρισήλιε, καὶ μονάρχα Θεὲ παντοδύναμε, σωστικὰς τοῖς σοῖς δούλοις, ἅς ἐκπληρῶσαι καταξιώσον. Θεοτοκίον.

Νεῦσον ταῖς ἡμῶν δεήσεσιν, ὁ ἐν τρισὶ Θεαρχικαῖς ὑποστάσεσι, μόνος εἰς Θεὸς ἀληθινός, πιστευόμενος, καὶ παράσχου σοῖς δούλοις παράκλησιν, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, καὶ παννυμνήτου Θεομήτορος.

Τὸ, ἄξιον ἐστὶ, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ.

Ὁ Ἐξάψαλμος· τὸ, Θεὸς Κύριος· ἡ συνήθης Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀμώμου, ὁ Πολυέλεος, διὰ τὴν Δεσποτικὴν Ἑορτήν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσῆλθες πρὸς αὐτοὺς Ἀγαθέ· καὶ ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιός, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μῶλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἐρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγώ εἰμι, ὁ διὰ σέ παθητός. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Επέστης ἡ ζωὴ, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς, καὶ πλευράν ὑπε-
δείκνυς, καὶ χεῖράς σου καὶ πόδας σου, τὴν ἐκ
τάφου σου Ἑγερσιν, προπιστούμενος· ἀλλ' ὁ
Θωμᾶς οὐχ εὐρέθη· ὅθεν ἔλεγεν· Ἦν μὴ θεά-
σωμαι τοῦτον, οὐ πείθομαι τοῖς λόγοις ὑμῶν.

Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα ὁμοιον.

Ιδὼν μου τὴν πλευράν, καὶ τὰς τρήσεις τῶν
ἡλων, Θωμᾶ τί ἀπιστεῖς, τῇ ἐμῇ Ἀναστά-
σει; ὁ Κύριος ἔλεγεν, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήμα-
τος, ὀπτανόμενος, τοῖς Ἀποστόλοις ἀρρήτως·
ὁ δὲ Δίδυμος, πεισθεὶς ἐβόα τῷ Κτίστη· Θεός
μου εἶ καὶ Κύριος.

Δίς.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ· τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.

Εἴτα, Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ε'παίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν
σου Σιών.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυ-
λῶν σου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.
Εἴωθινόν, Α'.

Εἰδ' οὕτω, τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμε-
νοι· καὶ μετὰ τὸν Πεντηκοστὸν Ψαλμὸν,

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων, πρεσβείαις Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.
Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξά-
λειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.
Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός
σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου
ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Πεντηκοστάριον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστὰς ὁ Ἰησοῦς, ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς
προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν,
καὶ μέγα ἔλεος.

Εἴτα ὁ Κανὼν. Ἦχος α'. τοὺς Εἰρμούς ἀνά-
δύο καὶ τὰ τροπάρια εἰς δώδεκα.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσσωμεν πάντες λαοὶ, τῷ ἐκ πικρᾶς δου-
» λείας, Φαραὼ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαν-
» τι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης, ποδὶ ἀβρόχως ὁ-
» δηγήσαντι, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Σήμερον ἔαρ ψυχῶν· ὅτι Χριστὸς ἐκ τάφου,
ὥσπερ ἥλιος ἐκλάμπας τριήμερος, τὸν ζο-

φερόν χειμῶνα ἀπήλασε τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν·
αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Η βασιλὶς τῶν ὥρων, τῇ λαμπροφύρῳ ἡμέ-
ρα, ἡμερῶν τε βασιλίδι φανότατα, δορυ-
φοροῦσα τέρπει, τὸν ἐγκριτὸν τῆς Ἐκκλησίας
λαόν, ἀπαύστως ἀνυμνοῦσα, τὸν ἀναστάντα
Χριστόν.

Πύλαι θανάτου Χριστέ, οὐδὲ τοῦ τάφου σφρα-
γίδες, οὐδὲ κλεῖθρα τῶν θυρῶν σοι ἀντέ-
στησαν· ἀλλ' ἐξαναστὰς ἐπέστης, τοῖς Φίλοις
σου εἰρήνην, Δέσποτα δωρούμενος, τὴν πάντα
νοῦν ὑπερέχουσιν.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν
» ἐντολῶν σου, καὶ φώτισόν με φωτὶ τοῦ
» προσώπου σου· οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος, πλήν σε
» φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ φθαρτῶν δὲ
ἀφθάρτους, διὰ Σταυροῦ σου Χριστέ τε-
λέσας ἡμᾶς, ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι,
ἀξίως προσέταξας.

Εν τάφῳ περικλεισθεὶς, τῇ περιγράπτῳ
σαρκὶ σου, ὁ ἀπερίγραπτος, Χριστέ ἀνέ-
στης· θυρῶν κεκλεισμένων δὲ ἐπέστης, σὺ τοῖς
Μαθηταῖς, παντοδύναμε.

Τοὺς μώλωπας σου Χριστέ, οὓς ἐκουσίως
ὑπέστης, ὑπὲρ ἡμῶν τοῖς Μαθηταῖς σου
φυλάξας μαρτύριον, τῆς σῆς ἔδειξας, ἐνδόξου
Ἀναστάσεως.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Ως ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου
Σωτήρ, τὴν εἰρήνην διδούς αὐτοῖς, ἐλθέ
καὶ μεθ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Εἰγκαίνια τιμᾶσθαι.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Μέγα τὸ μυστήριον, τῆς σῆς Χριστέ οἰκο-
» νομίας! τοῦτο γὰρ ἄνωθεν προβλέπων,
» θεοπτικῶς ὁ Ἀββακούμ· Ἐξ ἡ λ θ ε ς ἐβόα
» σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου φιλάν-
»θρωπε.

Τροπάρια.

Χολῆς μὲν ἐγεύσατο, τὴν πάλαι γεῦσιν ἰώ-
μενος· νυνὶ δὲ σὺν κηρίῳ μέλιτος, τῷ φω-
τισμοῦ μεταδιδούς, Χριστὸς τῷ Προπαίτορι, καὶ
τῆς αὐτοῦ γλυκείας μεθέξεως.

Χαίρεις ἐρευνώμενος· διὸ φιλάνθρωπε πρὸς
τοῦτο, προτρέπεις τὸν Θωμᾶν, προτείνων

διαπιστοῦντι τὴν πλευράν, τῷ κόσμῳ πιστού-
μενος, τὴν σὴν Χριστέ τριήμερον Ἐγερσιν.

Πλουτον ἀρυσάμενος, ἐκ θησαυροῦ τοῦ ἀσ-
λήτου, τῆς θείας Εὐεργέτα, λόγχῃ δια-
νοιγείσης σου πλευρᾶς, σοφίας καὶ γνώσεως,
ἀναπιμπλά τὸν κόσμον ὁ Δίδυμος.

Σοῦ ἡ παμμακάριστος, ὑμνεῖται γλῶσσα ὡς
Δίδυμε· πρώτη γὰρ εὐσεβῶς κηρύττει τὸν
ζωοδότην Ἰησοῦν, Θεόν τε καὶ Κύριον, ἐκ τῆς
ἀφῆς πλησθεῖσα τῆς χάριτος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ὑμνοῦμέν σε Χρι-
» στέ, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ
» Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν· τὴν εἰρήνην τῷ
» κόσμῳ, παράσχου φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Επιστὰς τοῖς Φίλοις ἀθυμοῦσιν ὁ Σωτὴρ, τῇ
παρουσίᾳ ἄπασαν, ἀπελαύνει τὴν κατή-
φειαν, καὶ σκιρτᾶν διεγείρει, τῇ Ἀναστάσει
αὐτοῦ.

Ωτῆς ἀληθῶς ἐπαινουμένης τοῦ Θωμᾶ, φρι-
κτῆς ἐγχειρήσεως! τολμηρῶς γὰρ ἐψηλά-
φησε τὴν πλευράν, τὴν τῷ θείῳ πυρὶ ἀπα-
στράπτουσαν.

Απιστίαν πίστεως γεννήτριαν ἡμῖν, τὴν τοῦ
Θωμᾶ ἀνέδειξας· σὺ γὰρ πάντα τῇ σοφίᾳ
σου, προνοεῖς συμφερόντως, Χριστέ ὡς φιλάν-
θρωπος.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου.

Ὡδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους Φι-
» λάνθρωπε· καὶ με τοῦ βυθοῦ τῶν πται-
» σμάτων, ἀνάγαγε δέομαι. Τροπάρια.

Τὸν Θωμᾶν ἐκατέλιπες, βαπτίζομενον Δέ-
σποτα, βυθῷ ἀπιστίας παλάμας, προτεί-
νας εἰς ἔρευναν.

Ο Σωτὴρ ἡμῶν ἔλεγε· Ψηλαφῶντές με ἴδε-
τε, ὅστέα καὶ σὰρκα φοροῦντα· ἐγὼ οὐκ
ἡλλοίωμαι.

Τὴν πλευράν ἐψηλάφησε, καὶ πιστεύσας ἐ-
πέγνωκε, Θωμᾶς μὴ παρὼν σε τῇ πρώτῃ,
εἰσόδω Σωτὴρ ἡμῶν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ, τὴν ζωοπάροχόν σε
πλευράν, ὁ Θωμᾶς ἐξηρεύνησε Χριστέ ὁ
Θεός· συγκεκλεισμένων γὰρ τῶν θυρῶν ὡς
εἰσῆλθες, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις ἐβόα-
σοι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Ὁ Οἶκος.

Τίς ἐφύλαξε τὴν τῇ Μαθητῇ παλάμην τότε
ἀχώνευτον, ὅτε τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ προσ-
ῆλθε τοῦ Κυρίου; τίς ἔδωκε ταύτῃ τόλμαν,
καὶ ἴσχυσε ψηλαφῆσαι φλόγεον ὅστοῦν; πάν-
τως ἡ ψαλαφηθεῖσα· εἰμὴ γὰρ ἡ πλευρὰ δύνα-
μιν ἐχορήγησε πηλίνῃ δεξιᾷ, πῶς εἶχε ψηλαφῆ-
σαι παθήματα, σαλεύσαντα τὰ ἄνω καὶ τὰ
κάτω; Αὕτη ἡ χάρις Θωμᾶ ἐδόθη, ταύτην ψη-
λαφῆσαι, Χριστῷ δὲ ἐκβοῆσαι· Κύριος ὑπάρ-
χεις καὶ Θεός μου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ δευτέρᾳ ἀπὸ τοῦ
Πάσχα, τὰ ἐγκαίνια ἐορτάζομεν τῆς Χριστοῦ
Ἀναστάσεως, καὶ τὴν τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου
Θωμᾶ ψηλάφησιν.

Στίχοι.

Εἰ νηδύος κλείς, ἢ τάφου μὴ κωλύει,
Σὴν Σῶτερ ὀρμὴν, κλείς θυρῶν πῶς κωλύσει;

Τὰ μὲν οὖν ἐγκαίνια, ἔθιμον ἦν ἀρχαῖον γίνεσθαι, εἰς τι
τῶν ἐπισήμων· τοῦ γὰρ χρόνου ἀνακυκλοῦντος, καὶ
τὴν αὐτὴν ἡμέραν, κατ' ἣν τότε διεπράχθη, ἐπάγοντος, τῇ
πράγματος ἐκείνου μνησὶν ἐποιοῦντο ἐτήσιον, ἵνα μὴ εἰς
λήθην τὰ μεγάλα τῶν ἔργων γένοιτο. Ἐντεῦθεν Ἑβραῖοι
πρῶτον τὸ Πάσχα ἐν Γαλιλαίᾳ ἐποίησαν, τὴν τῆς Ἐρυ-
θρᾶς διαβάσιν ἐγκαινίζοντες· ἐντεῦθεν ἡ Σκηνὴ τοῦ μαρ-
τυρίου αὐτοῖς ἐγκαινίζεται, καὶ πολυτελῶς· ἐντεῦθεν ἡ Βα-
σιλεία Δαυὶδ, καὶ τᾶλλα, ἵνα μὴ κατ' ἕκαστον λέγω. Ἐ-
πεὶ οὖν πάντων τῶν ἐν βίῳ πραγμάτων διαφερόντως μέ-
γιστον, καὶ ὑπὲρ ἅπασαν ἐννοίαν, ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις,
ἔργον, οὐ μόνον κατ' ἔτος αὐτὴν ἐορτάζομεν καὶ ἐγκαινί-
ζομεν, ἀλλ' αἰεὶ καὶ ἐπὶ μετ' ἡμέρας ὀκτῷ. Πρῶτος τοίνυν
ταύτης ἐγκαινισμός, ἡ παροῦσα Κυριακὴ, ἥτις λέγεται ἂν
κυρίως, καὶ ὀγδόη, καὶ πρώτη· ὀγδόη μὲν, ὡς ἀπὸ τοῦ
Πάσχα· πρώτη δὲ, ὡς ἀρχὴ τῶν ἄλλων. Καὶ ὀγδόη πάλιν,
ὅτι εἰς εἰκόνα τάττεται τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἡμέ-
ρας, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, ἥτις καὶ πρώτη καὶ μία
ἴσται πάντως, μὴ νυκτὶ διακοπτομένη. Ταῦτα μὲν περὶ
ἐγκαινίων.

Τὰ δὲ κατὰ τὸν Θωμᾶν, οὕτω γέγονε. Τοῦ Χριστοῦ,
κατ' ἣν ἡμέραν ἀνέστη, ὅψις τοῖς Μαθηταῖς ἐφανισθέν-
τος, ἀπεδήμει Θωμᾶς, οὕτω μετὰ τῶν λοιπῶν συναχθεὶς,
τῷ τῶν Ἰουδαίων φόβῳ. Ἐπεὶ δὲ μετ' ὀλίγον ἐπανελθὼν,
καὶ μαθὼν τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν οὐ διηπίσκει τοῖς
Μαθηταῖς, ὅτι αὐτὸν ἀναστάντα εἶδον, ἀλλ' ὅτι οὐδ' ὅλως
ἀνέστη Χριστός, καὶ ταῦτα εἰς τυγχάνων τῶν δώδεκα. Ὁ
δὲ εὐμήχανος Θεός, καὶ τῇ ἐνός μὲν οὕτω κηδόμενος, ἅμα
δὲ καὶ οἰκονομία τινὶ μεῖζονι, ἵνα καὶ μᾶλλον ἡ Ἀνάστα-
σις τοῖς εἰσέπειτα πιστωθείη, διαλιπὼν ἡμέρας ὀκτῷ, ἵνα
τὸν ἐκείνου πόθον ἄκρως διερεθίσῃ, καὶ μᾶλλον ἀπιστήσας,
πᾶσι πίστιν ἀκριβεστέραν παράσχῃ τῆς Ἀναστάσεως, πάλιν
ἔρχεται· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὡς πρότερον,
παρόντος δὲ καὶ τοῦ Θωμᾶ, εἰσεῖσι· καὶ τὴν εἰρήνην,
τὸ σύνθημα, ἀσπατάμενος, μετέπειτα πρὸς τὸν Θωμᾶν ἀ-
ποτεινεται, καὶ φησι· «Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ
ἴδε τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς
τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Ἐ-

πειδὴ γὰρ, οὐ μόνον διὰ θεωρίας πιστωθῆναι εἶχες, διὰ τὴν φαντασίαν, ἀλλὰ παχὺς ὢν, καὶ ἀφῆς ἐμνήσθης, (ἐδειξε δὲ διὰ τούτων, ὅτι ἡνίκα ἐκεῖνος ταῦτα ἔλεγε πρὸς τοὺς Μαθηταίς, παρὴν ἀκούων·) βάλε τὴν χειρὰ σου εἰς τὴν πλευράν μου· δηλοῖ δὲ, ὅτι καὶ εὐρεῖα ἦν ἡ κατὰ τῆς πλευρᾶς πληγὴ, ὡς καὶ χεῖρα εἶσω χωρεῖν. Ὁ δὲ Θωμᾶς, ἀκριβῶς διερευνησάμενος, καὶ τὴν πίστιν λαβὼν δι' ἀφῆς, (συνεχωρεῖτο γὰρ ταῦτ' ὅραν, καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, καὶ ἐν ἀφθάρτῳ καὶ τεθεωμένῳ ἄκρως τῷ σώματι, δι' ἀσφάλειαν) ἔκραξεν· «Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου»· τὸ μὲν, διὰ τὴν σάρκα· τὸ δὲ, διὰ τὴν Θεότητα. Καὶ ὁ Χριστὸς πρὸς αὐτὸν λέγει· «Ὅτι ἰδὼν με ἐπίστευσας, μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πιστεύσαντες».

Δίδυμος δὲ λέγεται ὁ Θωμᾶς, ἢ ὅτι μετ' ἐτέρου γεγέννηται, ἢ διὰ τὸ διστάσαι τῇ Ἀναστάσει· ἢ ὅτι οὕτως ἐκ φύσεως κεκολλημένοι ἦσαν αὐτῷ οἱ δύο ἡάκτυλοι τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, ὁ μέσος δηλονότι καὶ ὁ πρὸ ἐκείνου, ὁ λεγόμενος λιχανός· ἴσως ἂν τις φαίη, ὅτι διστάζειν ἔμελλε, καὶ μετ' αὐτῶν ψηλαφᾷ. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅπερ καὶ ἀκριβέστερον, ὅτι τὸ, Θωμᾶς, Δίδυμος ἐρμηνεύεται. Δευτέρα μὲν αὕτη ἐμφάνεια τοῦ Χριστοῦ.

Τρίτη δὲ γέγονεν, ἐπὶ τῆς Σαλαάσης τῆς Τιβεριάδος, ἐν τῇ ἀγρᾷ τῶν ἰχθύων, ὅτε καὶ τροφῆς μετέσχε, τῷ Δεῖκῳ πυρὶ καταναλωθείσης, ὡς οἶδεν αὐτός, βεβαιότεραν τὴν Ἀνάστασιν παριστῶν. Εἶτα εἰς Ἐμμαοὺς φαίνεται. Πέμπτον ἐν Γαλιλαίᾳ· καὶ ἐνδεκάκις, ὡς φασί, φαίνεται, ἕως οὐ ἀνελήφθη, πολλὰ καὶ ὑπερφυῆ σημεῖα ποιῶν ἐνώπιον τῶν Μαθητῶν, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν· (ἐ γὰρ τοῖς πολλοῖς ταῦτα ἐπεδείκνυτο) παρήκασι δὲ ταῦτα πάντα οἱ Εὐαγγελισταὶ ἀναγράψασθαι, διότι οὐκ ἦν δυνατόν ταῦτα τῶς πολλοῦς, καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναστρεφόμενους ἀνθρώπους, ἀκούειν, ὡς ὑπερφυῆ λίαν τυγχάνοντα.

Ταῖς τοῦ σου Ἀποστόλου Θωμᾶ πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰκόνι λατρεύειν, μουσικῆς συμφωνίας,
» συγκαλουμένης λαοὺς, ἐκ τῶν ὠδῶν
» Σιών ἄδοντες, πατρικῶς οἱ Παῖδες Δαυὶδ,
» τυράννου ἔλυσαν, τὸ παλίμνημον δόγμα, καὶ
» τὴν φλόγα εἰς δρόσον μετέβαλον, ὕμνον ἀνα-
» μέλποντες· Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων
» καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Τροπάρια.

Ὡς πρώτη ὑπάρχει, ἡμερῶν καὶ κυρία, ἡ
λαμπροφόρος αὕτη, ἐν ἣ ἀγάλλεσθαι ἄ-
ξιον, τὸν καινὸν καὶ Δεῖον λαόν· ἐν τρόμῳ φέρει
γὰρ, καὶ αἰῶνος τὸν τύπον, ὡς ὀγδοαῖς τελεῖσα
τοῦ μέλλοντος. Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέ-
ρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ μόνος τολμήσας, τῇ ἀπίστῳ τε πίστει,
εὐεργετήσας ἡμᾶς, Θωμᾶς ὁ Δίδυμος,
λύει μὲν τὴν ζοφώδη ἄγνοιαν τοῖς πᾶσι πέρασι,
τῇ πιστῇ ἀπιστίᾳ· ἑαυτῷ δὲ τὸν στέφανον
πλέκει σαφῶς, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερ-
ψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐ-
λογητὸς εἶ.

Ὁὐ μάτην διστάσας, ὁ Θωμᾶς τῇ Ἐγέρσει
σου, οὐ κατέθετο, ἀλλ' ἀναμφίλεκτον

ἔσπευδεν, ἀποδείξαι ταύτην, Χριστέ τοῖς πᾶ-
σιν ἔθνεσιν· ὅθεν δι' ἀπιστίας πιστωσάμενος
πάντας, ἐδίδαξε λέγειν· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερ-
ψούμενος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐ-
λογητὸς εἶ.

Εμφρόβως τὴν χεῖρα, ὁ Θωμᾶς τῇ πλευρᾷ
σου, τῇ ζωηφόρῳ Χριστέ, ἐνθεῖς ὑπότρο-
μος ἦσθετο, ἐνεργείας Σῶτερ διπλῆς τῶν δύο
φύσεων, τῶν ἐν σοὶ ἡνωμένων ἀσυγχύτως, καὶ
πίστει ἔκραύγαζε, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑ-
περυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν φλογὶ πυρὸς, καιομένης καμίνου,
» διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ ἐν μορφῇ
» Ἀγγέλου συγκαταβάντα τούτοις, ὑμνεῖτε
» Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Τροπάρια.

Επιποθήσας σου, τὴν χαρμόσυνην Δεῖαν, το-
πρὶν ἠπίσται ὁ Θωμᾶς· ἀξιωθείς δὲ ταύ-
της, Θεὸν καὶ Κύριόν σε ἐκάλει Δέσποτα· ὃν
ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἀνασχόμενον, τῆς Θωμᾶ ἀπιστίας, καὶ
ὑποδείξαντα πλευράν, καὶ τῇ αὐτοῦ πα-
λάμῃ ἀκριβολογηθέντα, ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ
ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοὺ τὸ περίεργον, Σησαυρόν κεκρυμμένον,
ἡμῖν ἀνέωξε Θωμᾶ· Θεολογήσας γλώσση
γὰρ, Θεοφορουμένη, ὕμνεῖτε, ἔλεγες, καὶ ὑπερ-
ψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὲ τὴν φαινήν λαμπρῶδα, καὶ Μητέρα τοῦ
» Θεοῦ, τὴν ἀρίζηλον δόξαν, καὶ ἀνωτέραν
» πάντων τῶν ποιημάτων, ἐν ὕμνοις μεγαλύ-
» νομεν.

Τροπάρια.

Σοὺ τὴν φαινήν ἡμέραν, καὶ ὑπέρλαμπρον
Χριστέ, τὴν ὁλόφωτον χάριν, ἐν ἣ ὡραῖος
κάλλει τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐπέσης μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν χοῖκῃ παλάμῃ, ψηλαφώμενον πλευράν,
καὶ μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρὶ τῷ τῆς αὐ-
λου Δείας οὐσίας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν ὡς Θεὸν ἐκ τάφου, ἀναστάντα Χρι-
στὸν, οὐ βλεφάροις ἰδόντες, ἀλλὰ καρδίας
πόθῳ πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάρια. Ἦχος γ'.

Ὁ ἕρανόν τοῖς ἄστροις.

Εμῶν μέλῶν χειρί σου, ἐξερευνήσας τὰς πληγὰς, μή μοι Θωμᾶ ἀπιστήσης, τραυματισθέντι διὰ σέ· σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει, καὶ ζῶντα κήρυττε Θεόν.

Δίς.

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καὶ καινὴ κτίσις χορεύει· σήμερον αἶρῶνται κλεῖθρα, θυρῶν καὶ τῆς ἀπιστίας, Θωμᾶ τοῦ φίλου βοῶντος· Ὁ Κύριος καὶ Θεός μου.

Ἀπαξ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτερῶντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, Ζωοδότα Ἐγερσιν, ὥσπερ σφραγιῖδας οὐκ ἔλυσας, Χριστέ τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων, θυρῶν εἰσεληλύθας, πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτοὺς, καὶ εὐθὲς σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα, δι' ἄμετρον ἔλεος.

Δίς.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἠνίκα σὺ, τοῖς Μαθηταῖς ὥφθης Κύριε· ὅθεν ἠπίστησε, τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδοῦσί σε, ἐβόα· Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον, εἰς τὴν πλευράν σου, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Ὡς θελεῖς ψηλάφησον Χριστός, τῷ Θωμᾶ ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα καὶ γινώθι με, ὅστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα· καὶ μὴ γίνῃ ἀπίστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν· Ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρχεις· δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σε παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἔδειξας. Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας, καὶ τὰς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀπὸ δὲ τῆς σήμερον ἄρχονται πάλιν αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι· ὡσαύτως καὶ αἱ Κατηχήσεις τῷ ὁσίου Πατρὶ ἡμῶν Θεοδώρῃ τοῦ Στουδίτου· ἐν ᾗ ψάλλομεν τὸ Ἑωθινὸν Ἰδιόμελον τῷ ἤχῳ.

Ἦχος α'.

Εἰς τὸ ὄρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος· καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν, καὶ τὴν δοθεῖσαν

ἐξουσίαν, πανταχοῦ διδαχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' ἕρανόν ἐξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανούς ἀποκατάστασιν· οἷς καὶ συνδιαγωνίζεин, ὁ ἀψευδὴς ἐπηγγείλατο, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρόσχες, ὅτι αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι, πρὸ τῆς Πρώτης Ὁρας γίνονται· ἡ δὲ Κατήχησις τοῦ Στουδίτου, μετὰ τὴν Πρώτην Ὁραν λέγεται· τὰ δὲ Ἑωθινὰ ψάλλονται μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τοῦ Ὁρθρου, πρὸ τῆς Λιτῆς.

Ἰστέον, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῶν ἐπιλαχόντων Ἀγίων ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς, ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις τῶν Κυριακῶν.

Ἡ Λειτουργία γίνεται ταχύτερον διὰ τὸν κόπον τῆς Ἀγρυπνίας. Αἱ Ὁραι ψάλλονται τρίψαλμοι, κατὰ τὸν Τύπον, ἐν τῷ Νάρθηκι· ἡ γὰρ ἢ Τριθέκτη, καὶ ἡ Ἑννάτη. Λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐξ ἔθους ψαλμός, ἀπερχομένων ἐν τῇ τραπέζῃ· ὡσαύτως καὶ ἀνισταμένων.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, ἀντὶ τῶν κατωτέρω διοριζομένων Τυπικῶν καὶ Μακαρισμῶν, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, καὶ σήμερον, καὶ ἐν ὅλαις ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως· Εἰσοδικόν δὲ λέγεται· Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Σῶσον ἡμᾶς... ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ψάλλομεν ἐκ τῷ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὁδὴν γ' καὶ ε'. Ἀπολυτ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Κοντὰκ. Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ.

Τὸ Τρισάγιον.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'. Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ. Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Στίχ. Ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. Ἑωθινὸν Θ'.

Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Κοινωνικόν.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.
Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν.
Θωμᾶς, ὁ καὶ Δίδυμος, οὐκ ἦν.
Ὡς θέλεις ψηλάφησον, Χριστός.
Ζήτει ταῦτα εἰς τοὺς Αἶνους τῆς Ἑορτῆς.
Καὶ ἐκ τοῦ Μηναίου, τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἀ-
γίου Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνη-
θροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε,
Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν,
εἰρήνην δὲς ἐπλήρωσας ἁγίου Πνεύματος· προσ-
μένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι
ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὑ-
ψους δύναμιν· διὸ βοᾶμέν σοι· Ὁ φωτισμὸς καὶ
ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.
Εἴσοδος. Τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον.

Ἦχος βαρὺς.

Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ εἶ ὁ Θεός,
ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Εἶτα. Ἐκτενὴς, τὸ, Καταξίωσον, καὶ τὰ λοιπὰ.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Ταῖς ἐσπεριναῖς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι ἅγιε
Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμαρ-
τιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀ-
νάστασιν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι τὸ πέλαγος πολὺ, τῶν παραπτωμάτων
μου Σωτὴρ, καὶ δεινῶς βεβύθισμαι ταῖς
πλημμελείαις μου, δός μοι χεῖρα σῶσόν με, ὡς
τῷ Πέτρῳ ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κυρίου, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ
τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν,
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτῶ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε,
ᾧφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐν τόπῳ ᾧ ἦσαν
συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν·

τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, ταῖς χεῖρας ὑπέδειξας,
καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· Ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα
σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον·

καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν,

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρὺς.

Εσφραγισμένῳ τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου
ἀνέτειλās, Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν
κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέσης ἡ πάντων
ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων
ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως,
λέγομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Εἶτα τὸν
Ἐξάψαλμον μεθ' ὃν, τὸ, Θεὸς Κύριος. Ἀπολυτί-
κιον. Ἦχος βαρὺς· Ἐσφραγισμένῳ τοῦ μνήματος·
ὅπερ λέγεται δι' ὅλης τῆς Ἑβδομάδος· καὶ ἡ
Στιχολογία τῶν δύο Καθισμάτων τῆς Ψαλτηρίας.
Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ, στρατιῶται τηρῶντες,
νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέ-
λου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναιξὶ τὴν Ἀνά-
στασιν. Σε δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαι-
ρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ
τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Κατανυκτικόν.

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ
τολμῶ ἀτενίσαι, εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ·
ἀλλὰ θαρρόνως εἰς τὴν φιλάνθρωπίαν σου, κρᾶ-
ζω· Ὁ Θεός, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ
σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Αθλήσεως καύχημα, καὶ σεφάνων ἀξίωμα, οἱ
ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληνται σε Κύ-
ριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τῆς ἀνόμους ἐτρο-
πώσαντο· καὶ δυνάμει θείκῃ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν
νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, ἐλευθέρω-
σον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτὴρ, καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ
θεωροῦσα ἡ κτίσις ἀγαλλεταί· συνέλα-
βες γὰρ ἀσπόρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν
ταξιαρχίαι Ἀγγέλων ὄραν οὐ δεδύννηται· αὐ-
τὸν ὡς Θεὸν ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Α'ψάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μώλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φθεγγόμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογευθέντι· Σὺ μου Κύριος, καὶ σὺ Θεός μου ὑπάρχεις, καὶ πάθος ὑπήνεγκας. Δίς.

Εἶτα τὸ, Ἀνάσασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ γ'. Ωδῆς, Καθίσματα τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Ἑορτῆς· ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς· εἰς τὴν δ'. στιχολογοῦμεν, Τὴν Τιμιωτέραν. Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς, δίς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομέν σε τὴν Ἀνάσασιν. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Α"λλος σε κόσμος ψυχῇ, ἀναμένει καὶ κριτῆς, τὰ σὰ μέλλων δημοσιεύειν κρυπτὰ καὶ δευρά· μὴ ἔν ἐμμείνης τοῖς ᾧδε, ἀλλὰ πρόφθασον βοῶσα τῷ κριτῇ. Ὁ Θεός, ἱλάσθητί μοι καὶ σῶσον με. Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἔκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ ἀγαθὲ, ὑποδείξαι αὐτῷ τὴν ἀχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας. Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὑμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις, βροτοὶ τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον σενεγεύραντα.

Στιχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ω"φθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡμῖν τὸ θεῖον Πνεῦμά σου.

Στιχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱούς σου ἐν σοί.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιγευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὁγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτήρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἥλους ἐπηξάν. Ὡς καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν ταῖς καρδίαις, εἰς ἐπίγνωσιν ἦξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Α'νασταῖς ἐκ τοῦ μνήματος, κεκλεισμένων ἐφίστασαι, τῶν θυρῶν τοῖς Φίλοις σου, παντοδύναμε· καὶ τῷ Θωμᾷ ἀπισήσαντι, τῶν ἥλων ὑπέδειξας, διατρήσεις, καὶ πλευρᾶς, τὴν ἐκ λόγχης ἐκκέντησιν, βεβαιῶν αὐτόν, καὶ πιστούμενος Λόγε, ὡς αὐτὸς εἶ, ὁ δὲ οἶκτον ὑπομείνας, σωτηριῶδη παθήματα.

Τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, καὶ δι' οἶκτον ἀμέτρητον, καθορῶν μου κένωσιν, μὴ ἀμφίβαλλε, ἀλλὰ πιστώθητι Δίδυμε, ὁ Κύριος ἔφησεν, ὡς αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ παθὼν καὶ τριήμερος, ἐκ τοῦ μνήματος, ἀναστὰς, καὶ τοῦ Ἄδου τὰ ταμεῖα, ἐκκενώσας καὶ ζωώσας, τῆς ἀπ' αἰῶνος τεθνήξαντας.

Ε'κπλαγεῖς ὡς ἐώρακεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόησεν, ὕπηνίκα εἶδέ σε, Παντοδύναμε· Σὺ εἶ Θεός μου καὶ Κύριος· πιστεύω φιλάνθρωπε, ὡς αὐτὸς εἶ ὁ παθὼν, καὶ τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν ψυχῶν ἡμῶν· προσκυνῶ σου τὸ κράτος, καὶ τῷ κόσμῳ, διαγγέλλω τὴν φρικτὴν σου, καὶ παντοδύναμον Ἐγερσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδῷ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπηξάν· Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριος μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α΄. Ἀναστάσιμον.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι ἐννοίαις πονηραῖς, καὶ ἔργοις καταδεδικασμαι Σωτὴρ, λογισμὸν μοι δώρησαι ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω· Σῶσόν με Εὐεργέτα ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Η ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἁγιοι, τῶν Δαιμόνων κατέπτηξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε· διὸ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἐκράζετε· Γενέσθω Κύριε ἡ θυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου· ὅτι σέ ποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς, φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Μετὰ τὴν Ἑγερσίαν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς· πεισθεὶς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ΄.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α΄.

Ἀναστάσιμον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνῆμα παρεγένοντο ὀρθριαί, καὶ ἀγγελικὴν ὁπτασίαν θεασάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τὸ

θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθῆσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἑγερσιν· Τὴν Ἀδὴν ἐσκύλευσε Χριστός, ὡς μόνος κραταῖος καὶ δυνατός· καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως λύσας φόβον, δυνάμει σταυροῦ. Κατανυκτικόν.

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σῶζεται, ἐγὼ ποῦ φανούμαι ὁ ἀμαρτωλός; τὸ βάρος καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάδισα· τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, συναρίθμησόν με, ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με. Μαρτυρικόν.

Ος καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων μὴ πτοούμενοι Ἁγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον σταυρὸν· καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὴν κίην ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς· δόξα τῷ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα. Θεοτοκίον.

Α ῥρήκτον τεῖχος κεκτημένοι πιβοί, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν αὐτῇ· παρρησίαν γὰρ ἔχει πρὸς τὸν τεχθέντα ἐξ αὐτῆς, καὶ πρεσβεύειν καὶ σῶζειν, ἀπὸ ὀργῆς καὶ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτός, τύπους τῶν ἡλῶν ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δυσωπεῖ τὸν Σωτῆρα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. Εἴτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὁδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στίχ. τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α΄.

Ἀναστάσιμον.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτὴρ μου, τῇ ῥαθυμίᾳ τῆς ἀμαρτίας συνεχόμενον· διέγειρόν μου τὸν λογισμὸν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τοῦ

σοῦ ἀμπελῶνος ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρημένος μοι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τὸν μισθόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Οὗτοι οἱ γρατιῶται τῷ Βασιλέως τῷ μεγάλῃ, ἀντέστησαν τοῖς δόγμασι τῶν τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βασάνων, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσαντες, ἀξίως στεφανώθεντες, αἰτοῦνται παρὰ τοῦ Σωτῆρος, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστὰς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπίστεις, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον, τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Μνήσωμεν πιστοὶ, ἀπαύστως σὺν Ἀγγέλοις, Χριστὸν τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Θωμᾶς σου τὴν πλευράν, εὐσπλαγχνε ψηλαφήσας, πρὸς πίστιν ἐπανῆλθε· καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ σε, Θεὸν λοιπὸν ἐπέγνωμεν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Νέμεις ὦ λυτρωτὰ, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, ἐξανασταῖς τοῦ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείρας, ἐξ Ἄδου Παντοδύναμε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς· Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὗρεθι μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφόρησας, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΗΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ψηλαφήσον λέγει τῷ Θωμᾷ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, ἐξανασταῖς ὁ φιλάνθρωπος· καὶ ἴδε χειράς μου, καὶ ποδῶν τὰς τρήσεις, καὶ πλευρᾶς τὴν πόρωσιν, καὶ γινώθι με Θεὸν ἀναλλοίωτον, γεῶδες φύραμα, κατ' οὐσίαν μορφωσάμενον, καὶ τὸ πάθος ἐν αὐτῷ δεξάμενον.

Ηπόρει τὰς τρήσεις ἐνορῶν, τῶν ποδῶν ὁ Δίδυμος, καὶ τῶν χειρῶν τὰ τυλώματα, καὶ ἦν θαμβούμενος, τὸ φρικῶδες θαῦμα, καὶ χειρὶ τὴν ἄχραντον, πλευράν καὶ ψηλαφῶν καὶ θεώμενος, ἐξ ὧν ὑπέδειξεν, ἀναμφίβολον τοῖς ἔθνεσι, τὴν ἐκ τάφου τριήμερον Ἑγερσιν.

Λαμβάνω μεγίστην χαρμονὴν, σὴν Σωτήρ μου Ἑγερσιν, βεβαιουμένην θεώμενος, ἐξ ὧν ἡξιώται, τολμηρῶν πραγμάτων, ὁ Θωμᾶς ἐφάψασθαι· διό σε τὸν ἀπλοῦν δογματίζομεν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, ἐνεργείας δύο φέροντα, οὐσιώδεις, τῶν ἐξ ὧν συντέθειςαι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς Θεότητος αἴγλῃ, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας, καὶ τραυμάτων σου χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὰς ὠτειλὰς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὁν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθοράτε ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν. Τῷ δὲ δισταζόντι Μαθητῇ προετρέπεψ ψηλαφήσαι φρικτῶς, κατειπὼν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε. Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον (*).

Σταυρὸς κατεπάγη ἐν Κρανίῳ, καὶ ἠνθῆσεν ἡμῖν ἀθανασίαν, ἐκ πηγῆς αἰωνίου, τῆς πλευρᾶς τοῦ Σωτῆρος.

(*) Σημειῶσαι, ὅτι ἐν ταῖς Τετράσι καὶ ταῖς Παρασκευαῖς, εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Καθίσματα, καὶ τὰς Αἶνους, προηγῶνται τῶν Ἀναστασίμων τὰ Σταυρώσιμα Στιχηρὰ· διότι ὁ Κύριος ἡμῶν πρῶτον ἐσταυρώθη, εἰς οὕτως ἀνίστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τῆ ἐχθρῆ, τὸν κόσμον λυτρώσάμενος. Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Ω τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ οὐρανούς ἐκληρονομήσατε· καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε. Ὅντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα ὁμοούσιον.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

ΑΨαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρευνήσον, καὶ γίνου μοι πιστὸς, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπολυσίς.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνῆρέθη ἡ τυραννὶς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὔτε γὰρ Ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτός ὁ Κύριος ἔσωσας ἡμᾶς, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ο Ἰσαὰκ ἐν τῷ βουνῷ ἀνῆνέχθη, ὁ Ἰωναῖς ἐν τῷ βυθῷ κατηνέχθη, καὶ ἀμφοτέρω τὸ πάθος σου Σωτὴρ ἐξεικόνιζον· ὁ μὲν, τὰ δεσμά καὶ τὴν σφαγὴν, ὁ δὲ, τὴν ταφὴν καὶ τὴν ζωὴν, τῆς παραδόξου Ἐγέρσεώς σου· Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Ταῖς ἀλγυδόνας τῶν Ἀγίων, ἅς ὑπὲρ σου ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἱάσαι φιλόνηρωπε δεόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ τὴν σὴν προσασίαν κεκτημένοι Ἀχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἱεσίσαις, τῶν δεινῶν

ἐκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου· ἐν παντὶ φρουρούμενοι, κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτὴρ.

ΑΨάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μώλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φθεγγόμενος, τῷ δὲ ἡμᾶς λογχευθέντι· Σὺ μου Κύριος, σὺ καὶ Θεὸς μου ὑπάρχεις, καὶ πάθος ὑπήνεγκας.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὠδῆς, Καθίσμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Σὲ τὸν ἐν ξύλῳ προσπαγέντα, καὶ ζωὴν ἡμῖν παρεσχηκότα, ὡς Σωτὴρα καὶ Δεσπότην, ὑμνοῦμεν ἀπαύστως.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Ο τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ Ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Μαρτυρικόν.

Υμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψεις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμὸς, οὐ διωγμός, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάβετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν μισθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε. Ἐχόντες παρρησίαν πρὸς τὸν φιλόνηρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ ἑὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἐκτεινὸν σε τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνῃ ἄπιστος, ἀλλὰ πίσει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίγον, Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ω δαύματος καινοῦ! ὡ παραδόξου τρόπῳ! πῶς χόρτος οὐκ ἐφλέχθη, ἡ χεὶρ τοῦ Ἀποστόλου, πυρὶ τῷ τῆς Θεότητος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Σπεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, ταῖς χεῖρας ἀγιάσαι, τῇ τῶν παθῶν ἀργείᾳ, καὶ ἔτω τῷ Δεσπότη, τῆς πλευρᾶς ἐφαψόμεθα.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Εγκαίνισον ψυχὴν, πάσας σε ταῖς αἰσθήσεις, πρὸς θείαν θεωρίαν· Χριστὸς γὰρ οὕτω θείλει, τελεῖσθαι τὰ ἐγκαίνια.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ορα μοι νοητῶς, τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κόσμου, καὶ κόσμησον τὰ ἔνδον, ταῖς ἀρεταῖς ὡς φύλλοις, ψυχὴν, καὶ ὠραίσθητι.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κόλπους μὴ λιπῶν τοὺς πατρικοὺς, ὥφθης ἐπὶ γῆς σαρκόφορος, δι' εὐσπλαγχνίαν Χριστέ· πάθος τε καὶ θάνατον καταδεξάμενος, ἐξανέστης τριήμερος· θύρων κεκλεισμένων, ἔνδον εἰσεληλυθας, ὡς παντοδύναμος· ὅθεν, τὴν πλευράν σου τὴν θείαν, χαίρων ὁ Θωμᾶς ψηλαφήσας, Κύριον καὶ κτίστην σε ἐδόξασεν.

Ηλοις προσηλώθης τῷ Σταυρῷ, λόγχῃ τὴν πλευράν ἐκεντήθης, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ, θάνατον ὑπέμεινας, τάφῳ τεθείς ὡς νεκρός· ὡς Θεὸς δὲ συνέτριψας, δεσμοὺς τοὺς τῷ Ἄδῃ, καὶ συνεξανέστησας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς· ὅθεν, ταῖς σφραγίδας μὴ λύσας, σοὺ τοῖς Μαθηταῖς ἐνεφάνης, τὴν σὴν ἐξανάστασιν πιστούμενος.

Πάσχα ἡ παροῦσα Ἑορτή· Πάσχα μουσικόν· Πάσχα θείον· Πάσχα σωτήριον· Πάσχα πρὸς ἀθάνατον, ζωὴν μετάγον ἡμᾶς· Πάσχα πᾶσαν κατήφειαν, ἐξαῖρον ἐκ μέσου· Πάσχα τὴν εὐφρόσυνον, χάριν διδόν Μαθηταῖς· ὅθεν, ὁ Θωμᾶς ἀνέβόα· Κύριος Θεός μου ὑπάρχεις, ὁ σκυλεύσας Ἄδου τὰ βασίλεια.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ Θω-

μᾶς· Ἐὰν μὴ ἴδω, ἢ μὴ πιστεύσω· ψηλαφήσας δὲ τὴν πλευράν, ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τῷ Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονθότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν· καὶ ἐβόησε λαμπρᾷ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε δόξα σοι.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Η τῶν Ἀποστόλων παναρμόνιος λύρα, ἐξ ἀγίου Πνεύματος κινουμένη, ταῖς τῶν στυγερῶν Δαιμόνων τελεταῖς κατήργησε· καὶ τὸν ἕνα Κύριον κηρύξασα, ἔθνη ἐλυτρώσατο τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, καὶ προσκυνεῖν ἐδίδαξε, Τριάδα ὁμοούσιον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐρανὸς ὑπεδέξατο· ὑμῖν ἠνοίγησαν, Παραδείσου πύλαι· καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε· Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρὸς ὁ χόρτος ἀψύχμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης, σύ με εἰ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγερμένος, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Εν τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ ἐν νεκροῖς λογισθεὶς, ὁ ἀθά-

νατος Κύριος, ἀνέστης τριήμερος Σωτήρ, ἐγείρας τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς φθορᾶς· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐβόων σοι ζωοδότα· Δόξα τῷ Θεῷ πάθει σου Χριστέ· δόξα τῇ Ἀναστάσει σου· δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Οἱ σοφοὶ τῆς οἰκουμένης ἀλieiς, ἐκ Θεῶ λαβόντες τὸ συμπάθος, πρεσβεύσατε καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βρώντων· Κύριε, σῶσον τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὴν Πόλιν σου, καὶ τῶν συνεχόντων δεινῶν ἐλευθέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἱκετεύσωμεν πάντες· αὐτοὶ γὰρ τὴν ἡμῶν, σωτηρίαν αἰτούσι· καὶ πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοὺς μετὰ πίστεως· οὗτοι βρύσι, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν· οὗτοι φάλαγγας, ἀποσοβοῦσι Δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Προφηταί σε τρανῶς, προκατήγγειλαν Κόρη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ· καὶ Ἀπόστολοι Θεῖοι, ἐν κόσμῳ ἐκήρυξαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν· ὅθεν ἅπαντες, εὐσεβοφρόνως τιμῶντες, ἀνυμνῶμέν σε, καὶ Θεοτόκον κυρίως, αἰεὶ ὀνομάζομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ιδὼν μου τὴν πλευράν, μὴ ἀπίσται μοι πλέον, ὁ Λόγος τῷ Θωμᾷ, ἀπιστοῦντι ἐβόα· δακτύλῳ με ψηλάφησον, καὶ χειρὶ ἐξερεύνησον, καὶ γνωρίσας με, ταῖς ὠτειλαῖς τῶν τραυμάτων, κόσμῳ κήρυττε, τὴν ζωηφόρον μου ταύτην, ἐκ τάφου Ἀνάστασιν.

Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ Θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ· καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ γ'. Ὡδῆς Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποσειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τὴν Θεοπρεπῆσιν συγκατάβασιν δοξαῖζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ· Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί· ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τῆς τάφου, ὡς ἐκ πασῶντος προελθὼν, ἵνα σῶσῃς τὸν κόσμον· Κύριε, δόξα σοι. Δίς.

Ἀποστολικόν. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Πέτρον καὶ Παῦλον συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, Ληκᾶν, Ματθαῖον, Μάρκον, Ἰωάννην, Ἀνδρέαν, Θωμᾶν, Βαρθολομαῖον, Σίμωνα τὸν Κανανίτην, Ἰάκωβον, Φίλιππον, καὶ τὴν ὁμήγυριν πᾶσαν τῶν Μαθητῶν, ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Μαρτυρικόν.

Αγγαλιᾶσθε Μάρτυρες ἐν Κυρίῳ, ὅτι τὸν ἁγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσασθε· ἀντέστητε βασιλεῦσι, καὶ τυράννοις ἐνίκησατε· πῦρ καὶ ξίφος ἐκ ἐπτοήθητε· θηρῶν ἀγρίων κατεσθιόντων τὰ σώματα ὑμῶν, τῷ Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων τὴν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τοὺς ἀπ' οὐρανῶν στεφάνους ἐκομίσασθε· αἰτήσασθε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης στήθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν πλευράν προσψηλαφήσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐκείθεν φρικτῶς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει· τὴν οἰκονομίαν ὁ δὲ, ἡξίωται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς· παρίστησι γὰρ ταῖς ἀποδείξεις τρανῶς, τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ ἐκβοῶν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Κατήφεια παθῶν, καὶ λογισμῶν ἡ ζάλη, μακρὰν ἐξοριζέσθω, καὶ οὕτως ἐξανθήσει, τὸ ἔαρ τὸ τῆς πίστεως.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Ωφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, τὸ Θεῖον Πνεῦμα σήμερον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὦφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, τοὺς τύπους ἐδείξας· Δεῦρο ψηλάφησον ταῖς χεῖρας καὶ τῆς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δικαιοσύνης ἐσθῆτα, περιβαλλόμενοι, λευ-
κὴν ὑπὲρ χιόνα, τῇ παρουσίᾳ τοῦ Πάσχα,
ἡμέρα εὐφρανθῶμεν, ἐν ᾗ ὁ Χριστὸς, δικαιοσύ-
νης ὡς ἥλιος, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνατείλας, πάν-
τας ἡμᾶς, ἀφθαρσίᾳ κατεφαίδρυνεν.

Η' βασιλὶς καὶ κυρία, τῶν ἐορτῶν Ἑορτῇ,
ἡ νῦν ἐστὶν ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὄντως, ὁ
Κύριος· ἐν ταύτῃ, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, μυστικῶς
εὐφρανθῶμεν λαοί· τῶν γὰρ θυρῶν κεκλεισμέ-
νων τοῖς Μαθηταῖς, τὴν εἰρήνην ἐδώρήσατο.

Η' τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν κοσμοσωτήριαν,
τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ Ἀδου
κευθμῶνος, Ἐγερσιν πιστοῦται, τρῆσιν χειρῶν,
καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐμψηλαφῶσα, πρὸς
πίστωσιν κοσμικὴν, δεξιᾷ τῇ φιλοπράγματι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς
τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδί-
δου· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· Τί μοι ἀπιστεῖς ὅτι
ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρὰ σου,
καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ
γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη
καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ
Κύριος μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Α' ῥήκτον τεῖχος ἡμῖν ἐστὶν, ὁ τίμιος Σταυ-
ρός ὁ τοῦ Σωτῆρος· ἐν αὐτῷ γὰρ πεποι-
θότες, σωζόμεθα πάντες.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχαίς, πρόσδεξαι ἅγιε
Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεςιν ἀμαρ-
τιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δεῖξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀ-
νάστασιν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων καὶ
τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν,
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Α' ψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει
Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦ-

ρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεύνησον, καὶ γίνου μοι
πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς,
τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότου, μέγα
ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγ-
χνε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μηνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθί-
σματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν
φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ
ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παραδείσον ἡνέφξας Σω-
τῆρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστῇ· καὶ
τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι· Μνήσθητί με
Κύριε. Δέξαι ὥσπερ ἐκεῖνον καὶ ἡμᾶς, κραυ-
γάζοντας· Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ
σου· μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ, στρατιῶται τηροῦν-
τες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος
Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν
Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς κα-
θαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ
τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Α' θλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα,
οἱ ἐνδοχοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληνται σε
Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους
ἐτραπώσαντο, καὶ δυνάμει θείκῃ, ἐξ οὐρανοῦ
τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἱεσίσαις ἐλευ-
θέρωσον τῷ ἀοράτῳ ἐχθρῷ Σωτῆρ, καὶ σῶσόν με.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Η' ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα,
κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα,
θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλοῦζουσα·
Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγ-
κατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεέ ὑπερ-
άγαθε;

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Μακάριος εἶ σύ, τὰς πληγαὶς ψηλαφήσας, τῆς
κρείττονος πλευρᾶς, τοῦ τὸ μέγιστον
τραῦμα, τοῦ Ἀδάμ ἰατρεύσαντος, καὶ ἡμῖν τοῖς

πιστεύσασι, τὸν ἀνώλεθρον, μακαρισμὸν προξενήσας, μόνοις ῥήμασι, τοῖς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων, τὴν τούτου Ἀνάστασιν. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὠδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον.

Διὰ τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποιμνὴ γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, καὶ μία Ἐκκλησία· οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγαλλεταί· Κύριε, δόξα σοι. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξαζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστήρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀνχλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, ὃ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾷ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἔκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἅψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Σταυρωθεὶς τὸν Παραδειςον, τοῖς ἀνθρώποις ἠνέωξας, καὶ νεκροὺς συνήγειρας, ἡ ζωὴ ἡμῶν, καὶ ἐξανέστης τὸν θάνατον, ἐλὼν τῇ δυνάμει σου, καὶ συνῆψας οὐρανοῖς, ἀληθῶς τὰ ἐπίγεια, καὶ ἐπλήρωσας, θυμηδίας ἀπλέτου, Θεοῦ Λόγε, τὸν χορὸν τῶν Ἀποστόλων, τέτοις εἰρήνην φθεγξάμενος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Ηφθορὰ ἐξωστράκισται· ἀφθαρσία ἐξήνθησεν· ὁ δεσμὸς ὁ χρόνιος διαλελυταί· οἱ οὐρανοὶ εὐφρανέσθωσαν, γῆ καὶ τὰ ἐπίγεια·

ἐξανέστη γὰρ Χριστὸς· ἐσκυλεύθη ὁ θάνατος· ἡ εὐφρόσυτος ἐπεφάνη ἡμέρα· κεκλεισμένων, τῶν θυρῶν ἐνδον εἰσῆλθεν, ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος, ἦν ἐποίησε σήμερον, ἀγαλλιασώμεθα, εὐφραινόμενοι· ὁ ζωοδότης ἐγήγερται· Ὁ Ἄδης ἐσκύλευται· Ἀποστόλων ὁ χορὸς, τὴν χαρὰν ἀκουτίζεται· ἐψηλάφησε, τὴν πλευρὰν τοῦ Δεσπότη, ἀπιστήσας, ὁ Θωμᾶς· καὶ ψηλαφήσας, διπλὴν οὐσίαν ἐκήρυξε.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

ΑΨαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τὴς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεῦνησον, καὶ γίνου μοι πιστὸς, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος· Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἥψατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δούς ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδ' αὐτοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν δόξα σοι.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτῶ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς, Εἰρήνην ὑμῖν, τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, ταῖς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευρὰν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός με καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἐκ ἧν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν· Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ ἀγαθὲ, ὑποδεῖξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευρὰν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μῶλωπας· Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ

ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθηταίς. Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὗρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα· Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη, τὸ μεσότειχον τῆς ἔχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντιστήξε, καὶ τὸ βασίλειον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσείτω τοίνυν, θαρσείτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος α'.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεςιν ἀμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστρέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξαῖοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ράπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾷν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐσφραγισμένου τοῦ μνήματος γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Οἱ δὲ Νεκρώσιμοι Κανόνες τῶν ὅλων Σαββάτων τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις τῶν Παρασκευῶν ψάλλονται.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα Ἀναστάσιμα.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τῇ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σε δοξαῖομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνῆμα, παρεγένοντο ὄρθριαι, καὶ ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεωσάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τὸ θάυμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθούσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἐγερσιν. Τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε Χριστὸς, ὡς μόνος κραταιὸς καὶ δυνατὸς, καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως φόβον, λύσας, δυνάμει σταυροῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα, τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσῆλθες πρὸς αὐτοὺς ἀγαθὲ· καὶ ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιός, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἐρεῦνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σέ παθητός.

Δίς.

Ἦτο, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Πεντηκοστός. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. τοῦ κατὰ τὴν μονὴν Ἀγίου εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὡδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου καὶ τῆς Ἑορτῆς· καὶ ὁ Οἶκος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος α'.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξαζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Οὐ σταυρόν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Οὐ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξαζεῖν σε.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξαζόντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ· Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί· ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον· Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἑγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὡφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἔδειξας· Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, Ζωοδότα Ἐγερσιν, ὥσπερ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας,

Χριστέ τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων, θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτοὺς, καὶ εὐθὲς σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα, δι' ἃμετρον ἔλεος.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἡνίκα σὺ, τοῖς Μαθηταῖς ὡφθης, Κύριε· ὅθεν ἠπίστησε, τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδοῦσί σε, ἐβόα· Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον, εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Ως θέλεις ψηλάφησον Χριστός, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα, καὶ γνῶθί με, ὅστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα, καὶ μὴ γίνεαι ἀπίστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν· Ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρχεις· δόξα τῇ Ἑγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, ὃ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπηξάν. Ὡς καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς. Ὡδὴν γ'· καὶ ε'. Προκείμενον, καὶ Ἀλληληΐα· τῆς Ἑορτῆς, καὶ Νεκρώσιμον· ὡσαύτως, καὶ Κοινωνικόν.

Ἰστέον ὅτι, ὅτε οὐκ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν τὴν Τριδέκτην Ὄραν ἐν τῷ νάρθηκι· καὶ τότε εἰσερχόμεθα ἐν τῷ ναῷ, καὶ ψάλλομεν τὰ Τυπικά. Ἐν δὲ τοῖς Μακαρισμοῖς, Ὡδὴ πρώτη τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς· ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς Πράξεις· τὸ Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην, καὶ τὰ λοιπά, κατὰ τὸ σύνθητες. Εἰ δέ ἐστι Λειτουργία, ψάλλομεν ταῦτα ἐν αὐτῇ.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ,
ΚΑΙ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχης δ'.

Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι.

Ζήτει ταῦτα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ πρῶτον Δογματικόν.

Ἦχος β'.

Ως τῷ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα, οὐκ ἀρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουὴλ, φύσεως μὲν πύλας ἤνοιξεν, ὡς φιλόανθρωπος· παρθενίας δὲ κλειθρα οὐ διέρρηξεν, ὡς Θεός· ἀλλ' ἔτις ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσῆλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη· ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰμὴ μόνος Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον.

Ο' Κύριος ἐβασίλευσεν. Τὸ, Καταξίωσον.

Εἰς δὲ τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἡ Ἀνάστασις σου, Χριστέ.

Εἶτα τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παρακλήσις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων επίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε· σπεῦσον, δυσωποῦμεν σῶζεσθαι τοὺς δούλους σου.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ καὶ ἴδε.

Πᾶσαν ἀνομίαν ἀφειδῶς, πᾶσαν ἀκρατῶς ἀμαρτίαν, ὁ τάλας ἐπραξα· πάσης κατα-

κρίσεως, ἄξιός πέφυκα· ἀφορμαὶς μετανοίας μοι, παράσχου Παρθένε, ὅπως ἀκατάκριτος ἐκεῖ ὀφθήσομαι· σὲ γὰρ ἐπιγράφομαι πρέσβιν· σὲ ἐπικαλοῦμαι προστάτιν· μή με καταισχύνῃς Θεοσύμφευτε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Αλλο καταφύγιον ἀγνή, πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ Δεσπότην, οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, εἰμὴ σὲ Θεόνυμφε· μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς, τῇ θερμῇ προστασίᾳ σου, μηδὲ καταισχύνῃς, πόθῳ τοὺς προστρέχοντας ὑπὸ τὴν σκέπην σου. Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν σπεῦσον, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν δίδου, καὶ τῆς νῦν ἐργῆς ἡμᾶς διάσωσον.

Δόξα. καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶς γενόμεναι.

Ζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον· καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τράπεζαν βραχυφαγοῦντες.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ὡς σύνηθες· Εἶτα ὁ Προοιμιακὸς Ψαλμός, καὶ τὸ α'. Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'. Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρόν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστι, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δύναμις, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον, ὃν ἐπλασεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἀγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυναιξί· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον· Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εν τῷ Σταυρῷ σε κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ Ἑγέρσει σε,

ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τὸτό σοι
βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Η νοίγησάν σοι Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου·
πυλωροὶ δὲ Ἄδου, ἰδόντες σε ἔπηξαν·
πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοῦς
σιδηροῦς συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ
σκότους, καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμὸς
ἡμῶν διέρρηξας.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομάτων
ἀναμέλψωμεν· δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυ-
ρίου, προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου
σταυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς, καὶ ὢν
ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρ-
τίαις ἡμῶν.

Εἶτα τῶν Μυροφόρων, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'.

Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἀ-
ρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον
κατέλαβον· ἅπερ δὲ ἐκ ἡλπιζον εὐροῦσαι, διε-
λογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθε-
σιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν
αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ
Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβοῦς ἀσφάλεια;
Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν γυναικῶν, ἐξ
αστράπτων Ἀγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐ-
ταῖς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ
ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντο-
δύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ
ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός· Τοῦ Κουμουλά.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριάι κερνά-
τε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένω-
ται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν·
ταῖς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑ-
πνουῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν.
Τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης
θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀπο-
στόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον,
πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν
Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρίαι γεγόμεναι, καὶ τὸ μνή-
μά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐ-
πεζήτην σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραν-
τον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμα-
σιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀ-
ποστόλοις ἐκέρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς
τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον,
τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ
τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα· Ἦχος πλ. β'. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου κα-
ταλαβοῦσαι, καὶ ταῖς σφραγίδας τοῦ μνή-
ματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον
Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέ-
γουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴ-
ληφε νεκρὸν γυμνὸν ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς
μόνον παραμύθιον; ὡς πῶς ὁ νεκρὸς ζώσας,
τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέ-
θαιπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως,
καθὼς εἶπας τριήμερος, σώζων ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· Ἦχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκία τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλ-
θούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο
καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ
παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρὸς, δικαιο-
σύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως Χριστὸς,
ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν· Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στίχ. Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθε-
τε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀ-
νέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾷ ὁ Ἀγγελος.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνή-
μα, ἀρώμασι τῷ σῶμά σου μυρίσαι σπου-
δάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν
πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐ-
πέστη αὐταῖς Ἀγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ
ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ
τὸν Ἀγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμε-
νον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζη-
τεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη,
καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε·
πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα· Ἦχος πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ
ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔ-
δει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος
προελθεῖν· Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου,
καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις,
δόξα σοι.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον· Ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου πάντα γνε, Χρι-
στὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελ-
θὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρτας

τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διό σοι πάντα γνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος β'.

Η Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ζήτει, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον θρασυάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάύσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ, οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Οτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἀδὴν ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας, καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι κεινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης, Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόροις γυναῖξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Ταῖς μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφθορᾷς εἰδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάζατε

Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός. Οὐ ἡ ἀκροσιγίς. Τὸ τρισπὸν ὑμῶν τῆς Θεαρχίας σέλας.

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Τὴν τριττὴν καὶ μίαν ἀρχικὴν, φύσιν τῆς Θεότητος, ἀσματοικῶς ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Τοῦ ἐλέους πέλαγος ἀνεξάντλητον, οὐσιώδες ὡς ἔχυσας, τοὺς σὲ προσκυνοῦντας φρούρησον, καὶ σῶσον ὡς φιλάνθρωπος.

Ο πηγὴ καὶ ρίζα πεφυκῶς, ὁ Πατὴρ ὡς αἷτιος, τῆς ἐν Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ σε πνεύματι, συμφυοῦς Θεότητος, τὸ τρισήλιον τῇ καρδίᾳ μου πῆγασον σέλας· καὶ μεθέξει λάμπρυνον τῆς θουργοῦ ἐλλάμψεως.

Τριφεγγὴς Μονὰς Θεαρχικὴ, πᾶσαν διασκεδάσον, ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν μου τὴν ζόφωσιν, φωτεινῶν ἀκτίνων σου, γλυκυτάταις ἐν μετрусίαις, καὶ ποιήσον, σοῦ τῆς ἀπροσίτου, δόξης με ναόν, καὶ σκηνὴν ἄχραντον.

Θεοτοκίον.

Ροῦν τὸν πρὶν τῆς φύσεως ἡμῶν, πεπονθυίας ἄτοπον, καὶ πρὸς φθορὰν ὀλισθησάσης, Ἀχραντε, σαρκωθεὶς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ Θεὸς Λόγος, φιланθρώπως ἀνέστειλε, καὶ τὴν Θεαρχίαν τρίφωτον, ἡμᾶς ἐμυσταγώγησεν.

ᾠδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ισότητι τῆς φύσεως Θεαρχία, ὁμότιμον δοξάζω σε τοῖς προσώποις· ζωὴ γὰρ ἐκ ζωῆς σὺ προελθοῦσα, ἀρρέυστως πέφυκας· εἰς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου, Κύριε.

Σὺ τάξεις τὰς αὐλούς καὶ οὐρανίους, ὑπέστησας, ὡς ἔσοπτρα τοῦ σοῦ κάλλους, Τριαὶς ἡ ἀδιαίρετος μοναρχία, ὑμνεῖν ἀπαύστως σε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμῶν, ἐκ πηλίνου στόματος δέξει τὴν αἴνεσιν.

Στερέωσον τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρᾳ, καὶ πλάτυνον ἀγάπης σου τῷ πελάγει, καρδίαν καὶ διάνοιαν τῶν σῶν δούλων, Μονὰς τρισήλιε· σὺ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ᾧ περ ἐλπίζοντες, μὴ αἰσχυνθῆμεν.

Θεοτοκίον.

Ο πᾶσαν πρὶν ὑπόστασιν οὐσιώσας, τῆς κτίσεως, ἐν μήτρᾳ σου οὐσιώθη, ἀπείρω ἀγαθότητι Θεοτόκε· καὶ φῶς τρισήλιον πᾶσιν ἀνέστειλε, τῆς μιᾶς Θεότητος καὶ κυριότητος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Ταῖς ἄνω ζητῶν.

Αγία Τριάς, ἐλέησον οὓς ἐπλασας· καὶ ῥῦσαι πυρὸς, καὶ πάσης κατακρίσεως· ὅτι πάντα δύνασαι, ὡς οἰκτίρων Θεὸς καὶ πολυέλκος· διὸ προσπίπτομέν σοι κράζοντες· Ἠμάρτομεν, συγχώρησον φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἀγνή, ἐλέησον τοὺς δούλους σου, καὶ ῥῦσαι πυρὸς, καὶ πάσης κολάσεως, ἐν νυκτὶ κραυγαίζοντας, καὶ ἡμέρα τῷ σῶ Υἱῷ ἄχραντε· Μὴ ὑπερίδῃς τὴν ποιμήνην σου, πρεσβείαις Χριστὲ τῆς τεκούσης σε.

Ὤδὴ δ'. Ὑμνῶ σε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε·

Νοεῖν σε, οὐδὲ τάξεις ἄνθρωποι, ἐξισχύουσι τῶν Ἀγγέλων, Τριάς μοναὶς ἀναρχε· ἀλλ' οὖν ἡμεῖς πηλὴν γλώσση, τὴν σὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα, καὶ ἀνυμνοῦμεν πίστει, καὶ δοξάζομεν.

Υπάρχων πλαστοουργὸς τῆς φύσεως, Παντοκράτωρ, τῆς τῶν ἀνθρώπων, πᾶσαν ἐμὴν βλέπεις νῦν, ὡς πανδερκὴς αἰδυναμίαν· διὸ κατοικτείρησον τὸν δοῦλόν σου, καὶ πρὸς ζωὴν βελτίστην ἐπανάγαγε.

Μονάδος ἀρχικῆς ἀσύγχυτα, τρία Πρόσωπα ἀνυμνοῦμεν, ὡς ἰδικῶς ἔχοντα, καὶ μεριστῶς τὰς ὑποστάσεις· ἀλλ' οὖν ἡνωμένα καὶ ἀμέριστα, ἐν τε βουλή, καὶ δόξῃ, καὶ Θεότητι.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε καθαρὸν καὶ ἄχραντον, αἰετάρθενε Θεοτόκε, ὁ παντοουργὸς εὗρηκε, μόνην σαφῶς ἐκ τοῦ αἰῶνος, ἐν ᾧ κατοικήσας ἀνεμόρφωσε, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Ὤδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ὡς ὀλκῶς, ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα τῆς σῆς προνοίας, τὰς εἰρηνοδώρους ἀπλῶν ἀκτίνων, καὶ σωτηρίους, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φέρησόν με ἐν τῇ εἰρήνῃ σου· σὺ γὰρ εἶ ζωὴ, καὶ εἰρήνη τοῦ σύμπαντος.

Τῷ Μωϋσῇ, ἐν τῇ βάρῃ ὡς ὥφθης πυρὸς ἐν εἴδει, Ἀγγελὸς ἐκλήθης Πατὴρ ὁ Λόγος, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προδηλῶν παρουσίαν, δι' ἧς πᾶσι σαφῶς ἀνήγγειλας, κράτος Θεαρχίας μιᾶς τρισυπόστατον.

Η φυσικὴν, συναῖδιον δόξαν προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη Τριάς ἀγία, τοὺς ἀνυμνοῦντας ὀρθοδόξῳ σε πίστει, τῆς σῆς δόξης ἰδεῖν ἀξίωσον, ἀναρχον καὶ μίαν αὐγὴν τὴν τρισηλίον.

Θεοτοκίον.

Συνεκτικὸς, κατ' οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεὸς Λόγος, πάντων τῶν αἰώνων ἐν τῇ γαστρὶ

σου, Παρθενομῆτορ, συνεσχέθη ἀφράστως, τοὺς ἀνθρώπους ἀνακαλούμενος, πρὸς τὸ ἐνικὸν τῆς μιᾶς κυριότητος.

Ὤδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Θελητὰ τοῦ ἐλέους ἐλέησον, τοὺς εἰς σέ πιστεύοντας, Θεὲ τρισηλίε· καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Δίς.

Εν ἀφάτῳ πελάγει χρηστότητος, τὴν ἀπειρινόητον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, καὶ τριλαμποῦς Θεότητος, φωτοδοτίδα αἴγλην μοι βράβευσον.

Θεοτοκίον.

Απορρήτως, Παρθένε ὁ ὑψιστος, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, τὸν ἄνθρωπον, ὀλκῶς ἐνδυσάμενος, καὶ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασε.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας.

Εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαγος ἡμῖν ὑφαπλώσας, ὑπόδεξαι ἡμᾶς ἐλεῆμον· βλέψον εἰς λαὸν τὸν σέ δοξάζοντα· δέξαι τὰς ὁδὰς τῶν αἰτουμένων σε, Τριάς μοναὶς ἀναρχε· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζομεν, τὸν τῶν ὅλων Θεόν, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας κυήσασα πηγὴν, συμπαθὴς σὺ ὑπάρχεις, ἀγαθὴ Θεοτόκε· σὺ γὰρ τῶν πιστῶν μόνη ἀντίληψις, σὺ τῶν λυπουμενων ἢ παράκλησις· διό σοι νῦν ἅπαντες, ἐν πίστει προσπίπτομεν, εὐρεῖν λύσιν δεινῶν, οἱ πλουτοῦντες μόνην σε βοήθειαν.

Ὤδὴ ζ'. Εἰκόνοιο χρυσῆς.

Ρυθμίζεις αἰεὶ, τῶν Ἀγγέλων στρατιάς πρὸς ἀτρεψίαν, μόνος ὑπάρχων ἀναλλοίωτος, ὁ τρισυπόστατος Κύριος· δεῖξον οὖν καμοῦ τὴν καρδίαν, ἀπερίτρεπτον πάντοτε, πρὸς τὸ δοξάζειν σε θερμῶς, καὶ ἀνυμνεῖν εὐσεβῶς.

Δίς.

Χοροὶ νοεροὶ, τῶν αὐτῶν οὐσιῶν ταῖς σαῖς ἀκτῖσι, Θεὲ μονάρχα καὶ τρισηλίε, καταυγαζόμενοι γίνονται, θέσει δευτερεύοντα φῶτα· ὧν καὶ ταῖς ἐλλάμψεσι, καὶ μετουσίαις δεῖξον φῶς, ὡς φωτουργὸς τριλαμπής.

Θεοτοκίον.

Ιθύνειν ἡμᾶς, καὶ ὑψοῦν πρὸς οὐρανοὺς μὴ διαλίπης, τοὺς σέ φιλοῦντας, ὁ δὲ ἄφατον φιλάνθρωπίαν γενόμενος, ἄνθρωπος ἐν μήτρᾳ Παρθένου, καὶ θείας τὸν ἄνθρωπον, καὶ θρόνῳ δόξης τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος.

Ὤδὴ η'. Ἰνδαλματος χρυσοῦ.

Απρόσιτε Τριάς, συναῖδιε, συνἀναρχε Θεαρχία, ἡ ἀπαραίλακτος ἐν πᾶσι, πλὴν τῶν φωσφόρων ιδιοτήτων, πᾶσαν πονηρίαν κατάρ-

γησον, τῶν ἀντικειμένων βουλήν, καὶ ἐνόχλησιν
τῶν Δαιμόνων, ἀβλαβῇ τηρῶν με αἰεὶ, Κύριε
πάντων. Δίς.

Σοφῶς καὶ πανσθενῶς, ἀπερίγραπτε τριση-
λίε μοναρχία, ἡ ὑποστήσασα τὸν κόσμον,
καὶ συντηροῦσα ἐν ἀλώβητῳ τάξει παντελεῖ,
ἐνοίκησον τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν
σε ἀσιγήτως, σὺν χοροῖς Ἀγγέλων, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Σοφία τοῦ Πατρὸς ἀκατάληπτε, ἀνέκφραστε
Θεοῦ Λόγε, τὴν ἀμετάβλητόν σου φύσιν
οὐκ ἀλλοιώσας, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν συμ-
παθῶς ἀνέλαβες, καὶ τὴν ἐνιαίαν Τριάδα ἐδί-
δαξας πάντας σέβειν, ὡς κυριαρχίαν, ἀπάντων
τῶν αἰώνων.

Ὡδὴ Δ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Ε'κ φωτὸς ἀνάρχου, συνἀναρχος Υἱὸς, φῶς
ἐξανέτειλε, καὶ συμφυὲς φῶς Πνεῦμα ἐκ-
πεπόρευται, ἀπορρήτως, θεοπρεπῶς, ἀρρέυσθ
τῆς γεννήσεως, πιστευομένης, ἅμα δὲ, καὶ τῆς
ἀφράστου ἐκπορεύσεως.

Λάμπσον τὰς καρδίας, τρισηλίε Θεότης, τῶν
ὑμνούντων σε, τῷ τριλαμπεῖ φωτί σου, καὶ
δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, καὶ πρᾶτ-
τειν τὸ σὸν θέλημα, τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον, καὶ
μεγαλύνειν καὶ δοξάζειν σε.

Απειρος τῇ φύσει ὑπάρχων ὡς Θεός, ἀπει-
ρον πέλαγος τῶν οἰκτιρμῶν, ὡς ἔχων κα-
τωκτείρησας, Τριάς πρῶτην· οὕτω καὶ νῦν, οἰ-
κτείρησον τοὺς δούλους σου, καὶ τῶν πταισμά-
των λύτρωσαι, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.
Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Θεέ μου, παντοίας ἐπηρείας καὶ
κακώσεως, ὁ ἐν τρισὶ Προσώποις ἀνυμνου-
μενος, ἀνεκφράστως μοναδικῶς, Θεός καὶ παν-
τοδύναμος, καὶ τὴν σὴν ποιήντην φύλαττε, τῆς
Θεοτόκου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

✠

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα
Ἀναστάσιμα. Ἦχος β'.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ
κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀνα-
στάς παρέσχες πᾶσι. Κύριε, δόξα σοι.
Δόξα.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ
κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ
πάντων κατεδέξω. Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ
σὰ Θεότοκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ ἐσφρα-
γισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐ-
γνώσθης ἀψευδής, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐ-
τὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, ἑτέρα.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶς γενόμεναι, καὶ τὸ μνη-
μα κενὸν θεασάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις
ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταιός, καὶ
τοὺς ἐν Ἄδῃ ἥρπασε τῶν δεσμῶν· κηρύξατε
παρρησίᾳ· Ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, δω-
ρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομί-
σασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνῆμα παρεγέ-
νοντο ὀρθρῶς, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐ-
θάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφά-
λειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενής τὴν ἀνδρείαν ἐνίκη-
σεν· ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε·
προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε,
βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ
ὀνόματός σου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεότοκε Παρθέ-
νε, ὑμνουμένη σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τῆ
Υἱοῦ σου κατεβλήθη ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θάνατος
τέθηκε· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἡ-
ξιώθημεν· τὸν Παραδείσον ἐλάβομεν, τὴν ἀρ-
χαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολο-
γοῦμεν, ὡς κραταιὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
καὶ μόνον πολυέλεον.

Εἶτα ὁ Ἀμωμος, τὰ Εὐλογητάρια,
καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος β'.

Μετὰ τὸ πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι,
πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά σου αἱ Γυναῖ-
κες, Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τά-
φῳ καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐ-
τῶν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ
τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τὰ ὄμματα, ἐκπέμπωμε τῆς
καρδίας, πρὸς σέ Σωτήρ· σῶσόν με σὴ
ἐπιλάμψει.

Ελέησον ἡμᾶς, τοὺς πταίνοντάς σοι πολλὰ,
καθ' ἑκάστην ὥραν, ὦ Χριστέ μου, καὶ
δὸς πρό τέλους τρόπους, τοῦ μετανοεῖν σοι.
Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀ-
γιάζειν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν· Θεὸς γὰρ
ἐστίν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰμὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σῶος φυλαχθῆναι, ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἅμα, καὶ ἀνδρωποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ παραδῶς Σῶτερ, τὸν σὸν δούλον· λέοντος τρόπον κατ' ἐμοῦ κινουῦνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτιστὰ, ὡς Θεὸς ὢν δυναμῶι, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ, δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποικότες ἐπὶ Κύριον, εἰκόασιν ὄρει τῷ ἁγίῳ, οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ Βελίαρ.

Εν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάτωσαν οἱ θείως ζῶντες· οὐ γὰρ ἔα Χριστὸς, τῇ ράβδῳ τὸν κληρὸν αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία, ἐνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἄθλοις κατασέφονται Μάρτυρες, καὶ Προφῆται ὁρῶσιν.

Προκείμενον.

Ἐξεγέρθητι Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προσταγμάτι, ὃ ἐνετείλω, καὶ συναγωγὴ λαῶν κυκλώσει σε.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Δ'.

Εἴτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ τὰ λοιπὰ, ὄρα σελ. 2.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'. τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Μυροφόρων εἰς ε'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου
» πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν, Χριστὸς
» ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπαρία.

Καθαρθῶμεν αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ, τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἑξαεσπύοντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγγεγερταί, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος α'.

Οὗ ἡ ἀκροστιχὴς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις.

Θεοφάνους (*).

Ὡδὴ α'. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τῶν Μυροφόρων. Ἦχος δ'.

Ποίημα Ἀνδρέα Κρήτης.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν Μωσέως ὥδην, ἀναλαβοῦσα βόησον
» ψυχὴ· Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό
» μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δο-
» ξάσω αὐτόν.

Τροπαρία.

Εσταυρώθης σαρκὶ, ὁ ἀπαθὴς τῇ φύσει τοῦ Πατρὸς, ἐκεντήθης τὴν πλευράν, πηγᾶσας κόσμῳ αἷμα καὶ ὕδωρ. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζομέν σε.

Τὸν Σταυρόν σου τιμῶ, καὶ τὴν Ταφὴν δοξάζω ἀγαθὲ, καὶ ὕμνῳ καὶ προσκυνῶ τὴν ἔγερσίν σου, καὶ ἀνακράζω· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζομέν σε.

Κἄν ἐγεύσω χολῆς, ὁ γλυκασμός τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπήγασας ἡμῖν τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζομέν σε.

Ελογίσθης Σωτὴρ, μετὰ νεκρῶν νεκρούς ἐγείρας· ἀπεγεύσω τῆς φθορᾶς· διαφθοράν γὰρ ὅλως οὐκ ἔγνω. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζομέν σε.

Εὐφραινέσθω Σιών, ἀγαλλιάσθω καὶ ὁ οὐρανός· ἔξανέστη Χριστὸς, νεκρούς ἐγείρας ὕμνολογοῦντας· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζομέν σε.

Οθονίοις εἰλήσας, Ἰωσήφ τὸ σῶμά σου Χριστέ, ἐγ μνημείῳ τῷ καινῷ, κατέθετό σε τὴν σωτηρίαν· νεκρὸς δὲ ὡς Θεός ἔξανέστησας.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον, αἱ Γυναῖκες εἶδον τὸν Χριστὸν, καὶ τοῖς θείαις Μαθηταῖς, ἐβόων· Ὅντως Χριστὸς ἀνέστη· δεῦτε σὺν ἡμῖν ἀνυμνεῖτε αὐτόν.

Δόξα.

Παναγία Τριάς, μία Θεότης, ἀναρχε μοναῖς· ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα,

(*) Ἐν τισι χειρογράφοις ἀναγινώσκεται, ὅτι ταῦτα μόνον τὰ πρῶτα Τροπαρία, εἰσὶ τοῦ Θεοφάνους, τὰ δὲ λοιπὰ, Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

σῶζε τὸν κόσμον. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζο-
μέν σε. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἀρχαίαν ἀράν, ἐν γαστρί σου λύσασα
Σεμνή, ἀνεβλάστησας ἡμῖν, τὴν εὐλογίαν,
βρέφος τεκοῦσα· οὗτος γὰρ Θεός, εἰ καὶ σάρ-
κα φορεῖ.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀ-
» φθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χρι-
» στοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπληρίωται φῶς, οὐρανός τε
καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω
γούν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ
ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι
σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην
σοι χθὲς· αὐτός με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ
βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σή-
μερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ,
καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀ-
στράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκήσας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς
εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χό-
ρευε· καὶ τοῦτον, ὡς Θεόν, ἄχραντε μεγαλύνε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ
» Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν,
» φυτουργὲ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Τροπάρια.

Ταῖς παλάμας Ἰησοῦ, προσηλώσας ἐν Σταυρῷ,
τὰ ἔθνη πάντα, ἐκ τῆς πλάνης συλλαβὼν,
πρὸς ἐπίγνωσιν τὴν σὴν, συνεκαλέσω Σωτὴρ.

Ιουδαίων ὁ λαός, τῷ Πιλάτῳ ἐκβοᾷ· Ἀπόλυ-
σόν μοι τὸν κακοῦργον ληστήν· ἄρον, ἄρον,
σταύρωσον τὸν ἀναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, συνεσκότασε τὸ
φῶς, ἡ γῆ ἐσείσθη, καὶ ἐκ τάφου νεκραί,
ἐξανέστησαν πολλοί, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ,
κλαυθμῷ ἐβόα· Ποῦ πορεύῃ Υἱέ; ποῦ
ἀπέρχῃ ὁ ἀμνός, ὁ ὑπὲρ πάντων σφαγεῖς;

Προσκυνῶ σου τὸν σταυρόν, ἀνυμνῶ καὶ τὴν
ταφὴν, τιμῶ τὰ πάθη, καὶ τοὺς ἥλους
τῶν χειρῶν, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, καὶ τὴν
Ἀνάστασιν.

Εξανέστης Ἰησοῦ, ἐσκυλεύθη ὁ ἐχθρός, Ἀ-
δαμ ἐρρύσθη, καὶ ἡ Εὐὰ σὺν αὐτῷ, τῶν
δεσμῶν καὶ τῆς φθορᾶς, τῇ Ἀναστάσει σου.

Αναστάντος σε Χριστέ, συνετρίβησαν μοχλοί,
καὶ πύλαι Ἄδου, καὶ θανάτου τὰ δεσμά,
διελύθησαν εὐθύς, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Θεοδόχε Ἰωσήφ, δεῦρο στήθι μεθ' ἡμῶν, Ἀ-
νέστη κράζων, Ἰησοῦς ὁ λυτρωτής, ὁ ἐ-
γείρας τὸν Ἀδὰμ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ.

Εὐφραινέσθω σὺν ἡμῖν, Μαθητῶν ἡ δωδεκάς,
σὺν Μυροφόροις γυναιξί, καὶ Ἰωσήφ, καὶ
τοῖς ἄλλοις Μαθηταῖς, καὶ Μαθητρίαις Χριστοῦ.

Δόξα.

Σὺν Πατρὶ καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ
εὐθές, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ καὶ ἀνυ-
μνῶ, τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ οὐσίᾳ
ένῳν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρία εἰ Σεμνή, ἡ ἐκ ῥίζης Ἰεσσαί, ἐξ ἧς
ἡ ῥάβδος, καὶ τὸ ἄνθος ὁ Χριστός, κατὰ
σάρκα δι' ἡμᾶς, ἀναβλαστήσασα.

Καταβασία. Δεῦτε πίνωμεν καινόν.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι,
Γυναῖκες Σωτὴρ, Ἀγγέλου τῇ λαμπρότη-
τι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεόν σε τῶν ὁ-
λῶν ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως
ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωὴ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορός, σὺν Μυροφόροις
γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινὴν
γὰρ ἐορτὴν σὺν αὐταῖς ἐορτάζουσιν, εἰς δόξαν
καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν
βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σε πα-
ράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγόρος Ἀβ-
» βακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύ-
» τω, φασφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
» Χριστός ὡς παντοδύναμος. Τροπάρια.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύσαν
νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτός δέ, ἀ-
μνός προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος
κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεός ἀ-
ληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν,
στέφανος χρηστός ἐκουσίως, ὑπὲρ πάν-
των τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖ-
τις ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔ-
λαμψεν ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σῆ, καὶ θανάτῳ τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις ἀγρᾶπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο ἂν ἀπεκύησας Χριστὸν, ὠραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἁμώμος, ἐν γυναιξὶν ὠραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα, δόξαζε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφήτης προβλέπων, ἀνεκήρυττε βοῶν· Τὴν ἀκοήν σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην· ὅτι ἀπὸ θαυμάτων, καὶ ἐξ ὅρου ἁγίου κατασκήνιου, ἐπέδημησας Χριστέ.

Τροπάρια.

Διὰ Σταυροῦ ἠχμαλώτευσας, τὴν τοῦ Ἄδου γαστέρα, καὶ συνήγειρας νεκρούς, καὶ τῷ θανάτῳ κατέλυσας τὴν τυραννίδα· ὅθεν οἱ ἐξ Ἀδὰμ προσκυνοῦντες, ὑμνοῦμεν τὴν ταφήν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ.

Ο εὐδοκήσας Σωτὴρ ἡμῶν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, προσπαγῆναι τῷ Σταυρῷ, καὶ τῆς πατρῴας λυτρώσασθαι ἡμᾶς κατάρας, λύσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ο ἐν Σταυρῷ προσηλώσας με, τὴν ἀρχαίαν κατάραν, καὶ πηγάσας μοι Σωτὴρ, τὴν εὐλογίαν δι' αἵματος, ἐκ τῆς πλευρᾶς σε, λύσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Α ὅς Σωτὴρ συναντήσας σοι, ἐν τοῖς κατὰ χθονίαις ἐπικράνθη, ἐνορῶν, ὅτι οὗς παλαι κατέπιεν ἰσχύσας, ἄρτι ἁκῶν ἀποδιδοὺς ἐρευνᾶται τὰ κάτω, καὶ γυμνοῦται καὶ σκυλεύεται νεκρούς.

Εἰ καὶ ὁ λίθος ἐσφράγισται, μετὰ τῆς κουστωδίας, ὧ παρανόμοι ἐχθροὶ, ἀλλ' ἐξάνεστη ὁ Κύριος καθὼς προεῖπε, λύων μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύναται γὰρ ὅσα θέλει ἐκπληροῦν.

Ο ἀνασταῖς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ σκυλεύσας τὸν Ἄδην, καὶ ζωώσας τοὺς νεκρούς, καὶ ἀφθαρσίαν πηγάσας μοι, τῇ σῇ Ἑγέρσει,

λύσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ο ἔντως αἰσχύνθητε ἄνομοι· ὁ Χριστὸς γὰρ ἀνέστη, καὶ συνήγειρε νεκρούς, κράζων· **Θαρσεῖτε**· νενίκηκα ἐγὼ τὸν κόσμον· πείσθητε οὖν αὐτῷ, ἢ σιγήσατε πλάνοι, ἀθετοῦντες τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Ο Μυροφόροις τὸ Χαίρετε, ἀνασταῖς ἐκ τοῦ τάφου, προσφωνήσας ἀγαθὴ, καὶ Ἀποστόλοις, Κηρύξατε τὴν Ἑγερσίν μου· λύσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ιωσήφ τὸν εὐσχήμονα, ζηλωτὴν εὐσεβείας, βουλευτὴν καὶ μαθητὴν, σὺν Μυροφόροις τιμῆσωμεν καὶ Ἀποστόλοις, κράζοντες σὺν αὐτοῖς, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦντες, τοῦ Σωτῆρος τὴν Ἀνάστασιν φαιδρῶς.

Δόξα.

Υπερουσίου Θεότητος, τὴν ἀμέριστον δόξαν, τίς ἰσχύσει ἐξεπεῖν; ἐν γὰρ τῇ φύσει ὑπάρχουσα, Τριάς ὑμνεῖται, ἀναρχος, συμφυὴς, ὡς μονὰς ἐν τριάδι ὑμνουμένη, ὑποστάσεσιν ἀπλάις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν γαστρί σου σκηνώσαντα, ἀλοχεύτως τεκοῦσα, Μητροπάρθενε ἀγνή, ἀκαταπαύστως ἱκέτευε, ὡς Θεοτόκος, λύσαι μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις βοηθεῖν.

Καταβάσια. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἠδὴ ἐ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** ῥηρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρον σε εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τῷ Ἄδου σειραῖς συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπεύγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσελθόμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προΐοντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ συνορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτῖσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένε, ἐν τῷ σαρκῷ σθαι· μνήματος ἐκ ἔλυσας ταῖς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, δεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἀγλὺν τῆς ψυχῆς μου, Σωτήρ μου δια-
» σκεδάσας, τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σου, κα-
» ταύρασόν με ὡς μόνος, τῆς εἰρήνης Βασιλεὺς.

Τροπάρια.

Σὺ τὴν ἀρχαίαν στολὴν μου, ἦν μοι ἐξύφανεν,
οἶμοι! ὁ σπορεὺς τῆς ἀμαρτίας, ἐξέδυσάς
με Σωτήρ μου, ἐνδυσάμενος ἐμέ.

Φύλλα συκῆς ἔρράψέ μοι, ἡ ἀμαρτία μου, οἶ-
μοι! μὴ φυλάξαντι Σωτήρ μου τὴν ἄχραν-
τον ἐντολήν σου, τῇ τοῦ ὀφews βουλῇ.

Τὴν πληγωθεῖσαν ψυχὴν μου, τοῖς ληστρικοῖς
λογισμοῖς μου, ἐπιστάς ὁ ἐκ Μαρίας, καὶ
ἐλαιον ἐπιχύσας, ἐθεράπευσε Χριστός.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἡ ἄμεμπτος
Θεοτόκος, μητρικῶς ἀνεκαλεῖτο· Κατέλι-
πές με τὴν μόνην, ὦ Υἱέ μου καὶ Θεέ.

Σὺ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ ὀπλῷ τῷ τοῦ
Σταυροῦ σου, καθελὼν τῇ σῇ Ἐγέρσει, συν-
έτριψας τὸ κέντρον, τοῦ θανάτου Ἰησοῦ.

Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ σου Ἄδη
τὸ νίκος; ὁ Ἀδάμ συνεκβοάτω· συντέτρι-
ψαι ζωώσει, τοῦ ἐγείραντος νεκρούς.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸ μνήμα καταλα-
βοῦσαι, τοῦ ζωώσαντος τῆς κάτω, φωνῆς
ἤκουον λεγούσης· Ἐξανέστη ὁ Χριστός.

Τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων, τὴν μνήμην ἐπιτε-
λοῦντες, καὶ πάντων τῶν Μαθητῶν σου, ἐν
τῇ φαιδραῖ σου Ἐγέρσει, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστέ.

Τὸν Εὐσχήμονα πάντες, τιμήσωμεν ἐπαξίως,
ὅς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου
καθεῖλε, καὶ ἐκῆδευσε πιστῶς. Δόξα.

Σὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν καὶ
τὸ Πνεῦμα, προσκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις,
καὶ ἐν ταῖς τρία πιστεύω, οὐσιότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀσπόρῳ κυήσει, γεννήσασαν ὑπὲρ φύ-
σιν, τὸν καινίσαντα τὴν φύσιν, Χριστὸν τὸν
μόνον Δεσπότην, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κα-
» τόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος,
» ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
θης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας
ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀνα-
σταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανά-
τῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ
σῆς ἀχράντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον,
καὶ αἰδίου ζωῆν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λα-
γόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἐαυ-
τῷ τὸν Ἀδάμ, ἀνασταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Β**υθῷ ἀμαρτημάτων συνέχσμαι αἰεὶ, καὶ
» ἐν πελάγει τῆ βίῃ βυθίζομαι· ἀλλ' ὡς περ
» τὸν Ἰωάνν ἐκ τοῦ θηρός, καί με τῶν παθῶν
» ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με.

Τροπάρια.

Νεκρός ἐστὶν ὁ Ἄδης, θαρσεῖτε γηγενεῖς· ὁ
γὰρ Χριστὸς ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος, ἀπέρ-
ριψε τὴν ρομφαίαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κεῖται νε-
κρός· οὓς εἶχε γὰρ ἐσκυλεύθη γυμνωθεῖς.

Εσκύλευται ὁ Ἄδης, θαρσεῖτε οἱ νεκροί·
καὶ τὰ μνημεῖα ἠνοιχθῇ, ἐγείρεσθε· βοᾷ
ὑμῖν ἐκ τοῦ Ἄδου ὁ Χριστός, ὁ πάντας ἐλθὼν
λυτρώσασθαι, ἐκ θανάτου καὶ φθορᾶς.

Νεκρούς οὓς περ ἰσχύσας, κατέπιες ποτὲ,
νῦν ἀπαιτούμενος Ἄδη, ἀπόδος μοι· βοᾷ
σοι ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, ὁ πάντας ἐλθὼν λυ-
τρώσασθαι, τῆς ἀπλήστου σου γαστροῦ.

Ο Κύριος ἀνέστη, σκυλεύσας τὸν ἐχθρόν, καὶ
τοὺς δεσμίους ἐκσπάσας, ἀνήγαγε πάντας,
καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, αὐτὸν ἀνιστῶν
ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ φιλάνθρωπος Θεός.

Σινδόνι σε εἰλήσας, κατέθετο Χριστέ, Ἰωσήφ
ὁ εὐσχήμων ἐν μνήματι· μυρίσας δὲ τὸν
λυθέντα σου ναόν, τοῦ σώματος, προσεκύλισε,
λίθον μέγαν τῇ σοφῷ.

Γυναῖκες Μυροφόροι, τί σπεύδετε λοιπόν; τί
δὲ τὰ μύρα τῷ ζῶντι κομίζετε; ἀνέστη
καθὼς προεῖπεν ὁ Χριστός· παυσάσθω ὑμῶν
τὰ δάκρυα, μετελθόντα εἰς χαρὰν. Δόξα.

Τριάδα ἐν μονάδι ὑμνήσωμεν πιστοί, σὺν τῷ
Υἱῷ τὸν Πατέρα δοξάζοντες, καὶ Πνεῦμα
τὸ ὁμοούσιον Υἱῷ, καὶ ὃν ἐν Πατρὶ συνἀναρ-
χον, καὶ αἰδίου Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παστρὶ ἀγεωργήτως συνέλαβες Ἀγνή, τῆς
ἀφθαρσίας τὸν βότρυν ὡς ἄμπελος, ἐξ

οὗ τῆς ἀθανασίας οἱ κρουνοὶ, ὡς οἶνον ἡμῖν πηγάζουσι, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ήχος β'.

Τὸ Χαῖρε ταῖς Μυροφόροις φθεγγάμενος, τὸν Σρῆνον τῆς προμήτορος Εὐας κατέπαυσας, τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός· τοῖς Ἀποστόλοις δὲ τοῖς σοῖς κηρύττειν ἐπέταξας· Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Ὁ Οἶκος.

Επὶ τὸν τάφον σου Σωτὴρ, αἱ Μυροφόροι πορευόμεναι, πρὸς ἑαυτὰς διηπόρουں τῶ νοῖ, καὶ ἐφθέγγοντο· Τίς ἡμῖν τὸν λίθον ἀποκυλίσει τῷ μνήματος; Καὶ ἀναβλέψασαι, ὁρῶσιν ὅτι ὁ λίθος ἀποκεκυλίσται· τῇ μορφῇ δὲ τοῦ Ἀγγέλου σὺν τῇ στολῇ ἐθαμβοῦντο, συνείχοντο δὲ τρόμῳ, καὶ φεύγειν ἐνόμιζον· καὶ πρὸς αὐτὰς ὁ νεανίσκος ἐβόησε· Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· ὃν ζητεῖτε, ἀνέστη· δεῦτε, ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι, ἀπαγγείλατε τοῖς Μαθηταῖς· Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ τῆ Πάσχα, τὴν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἑορτὴν ἑορτάζομεν· ἔτι δὲ μνεῖαν ποιούμεθα καὶ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητὴς κεκρυμμένος· πρὸς δὲ, καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου.

Στίχοι.

Χριστῷ φέρουσιν αἱ Μαθήτριάι μύρα.

Εἴ γὼ δὲ ταύταις ὕμνον, ὡς μύρον, φέρω.

Τούτων, αἱ μὲν γυναῖκες αὗται, εἰσὶ μάρτυρες ἀψευδεῖς, καὶ πρῶται, τῆς Ἀναστάσεως. Ἰωσήφ δὲ καὶ Νικόδημος, τῆς ταφῆς· ἃ δὴ καὶ κυριώτατα εἰσὶ, καὶ συνεκτικώτατα τοῦ κατ' ἡμᾶς δόγματος. Αὐτίκα γάρ, ὁ μὲν Νικόδημος ἀποσυναγωγὸς γέγονε, μὴ τοῖς Ἰουδαίοις αἰρούμενος συμφρονεῖν· ὁ δὲ Ἰωσήφ, μετὰ τὸ ἐνταφιάσαι τοῦ Κυρίου τὸ σῶμα, ἐν βέθρῳ παρὰ τῶν Ἰουδαίων βάλλεται, καὶ θείᾳ δυνάμει ἐκεῖθεν ἀρπάζεται, καὶ εἰς Ἀριμαθαίαν, τὴν ἰδίαν πατρίδα, γίνεται· καὶ ὁ Χριστὸς ἀναστὰς, αὐτῷ ἐμφανίζεται, τοῖς δεσμοῖς ἐχομένῳ, καὶ πιστοῖ τούτῳ πλέον τῆς Ἀναστάσεως τὸ μυστήριον. Πολλὰ δὲ καὶ πρὸς Ἰουδαίων πάσχω, σιωπῇ τὰ τοῦ μυστηρίου διδόναι οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ παρρησίᾳ πᾶσι τὰ γεγενημένα ἐδίδασκε. Λέγεται μέντοι, ὡς καὶ Νικόδημος οὗτος, λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν, συντάγμασι διεσάφησε πρῶτος πάντων, ὡς τῆς συναγωγῆς ὦν, καὶ ἀκριδέστερον τὰς τε βουλὰς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τοὺς λόγους, καὶ ἀπλῶς τὰ πάντα εἰδώς· καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ὡς εἵπομεν, ὅτι ἀψευδεῖς τῆς ταφῆς μάρτυρες, μετὰ τῶν τὴν Ἀνάστασιν θεασαμένων γυναικῶν ἐτόχθησαν, καὶ μετὰ τὴν πρώτην τοῦ Θωμᾶ πί-

στωσιν· ἐκείνη γὰρ προετάρχη, ὅτι μετ' ἡμέρας, φησὶν, ὅκτω ἦλθε.

Αἱ γυναῖκες γοῦν αὗται, πρῶται τὴν Ἀνάστασιν εἶδον, καὶ τοῖς Μαθηταῖς ταύτην εὐηγγελίσαντο· ἐχρῆν καὶ γὰρ τὸ πρῶτον περὶ φύλον ὑπὸ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὴν ἀρὰν κληρωσάμενον, αὐτὸ τοῦτο πρῶτον καὶ τὴν Ἀνάστασιν κατιδεῖν· καὶ τὴν χαρὰν ἐνωτίσασθαι, τὸ πρῶτον ἀκούσαν « Ἐν λύπαις τέξη τέκνα ». Μυροφόροι δὲ ἐκλήθησαν, διότι, τοῦ Πάσχα ἐνισταμένου, διὰ τὴν Παρασκευὴν, ὅτι μεγάλη ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ἐκείνου, ἐπεὶ ἔσπευδον θάψαι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος, οἱ, κατὰ τὸ Ἰουδαίων ἔθος, μύροις αὐτὸ ἡλείψαν, ἀλλ' οὐχ ὡς ἐχρῆν· ἀλόην γὰρ καὶ σμύρναν τὸ πλέον βαλόντες, καὶ σινδόνι περιελεῖξαντες, τῷ τάφῳ παραδεδώκασι· τούτου χάριν αὗται, ἀγάπην διαπύρως ἔχουσαι πρὸς Χριστὸν, ὡς μαθήτριάι, μύρα πολυτελῆ ὠνησάμεναι, νυκτὸς παρεγένοντο· ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸν τῶν Ἰουδαίων φόβον, ἅμα δὲ καὶ, ὡς ἔθος, ὀρθριώτερον κλαῦσαι καὶ μυρίσαι αὐτό· καὶ τὸ ἐλλείψαν διὰ τὴν ἐπειξιν τοῦ καιροῦ, τότε ἀναπληρῶσαι. Ὅτε, παραγενόμεναι, διαφόρους ὀπτασίας κατεῖδον· τοὺς τε ἀστράπτοντας δύο Ἀγγέλους ἐνδοθεν τοῦ μνήματος, καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ λίθου καθήμενον ἕτερον· μετὰ δὲ ταῦτα, Χριστὸν ὁρῶσι καὶ προσκυνοῦσιν· ἡ δὲ Μαγδαληνὴ, καὶ ὡς κηπουρὸν αὐτὸν περὶ ἑαυτοῦ ἐπηρώτα.

Πολλοὶ μὲν οὖν ἦσαν αἱ Μυροφόροι, ἀλλ' οἱ Εὐαγγελισταί, τῶν ἐπιστήμων μόνον ποιησάμενοι μνεῖαν, τὰς ἄλλας παρῖδον. Ἦσαν δὲ αὗται. Πρώτη πασῶν, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ἀφ' ἧς καὶ δαιμόνια ἐπτά ὁ Χριστὸς ἐξέβαλεν· ἦτις, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς Ῥώμην παραγενομένη, ὡς λόγος, καὶ νῦν θανάτῳ τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς παραδίδωσι, τὰ κατὰ τὸν Χριστὸν πρὸς τὸν Καίσαρα Ἰδιέριον ἀνενέγκασα· ἐσύτερον δὲ ἐν Ἐφέσῳ θνήσκει, καὶ παρὰ τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου θάπτεται· ὑπὸ δὲ τοῦ σοφωτάτου Λέοντος εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν διαδιδάσκεται. Δευτέρα δὲ ἡ Σαλώμη, ἥτις, θυγάτηρ γενομένη Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, τὸν Ζεβεδαῖον ἔσχεν ἄνδρα, ἀφ' ἧς ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐγεννήθησαν. Τέσσαρας μὲν γὰρ υἱοὺς ἄρρένας ἐγέννησεν ὁ Ἰωσήφ· Ἰάκωβον, τὸν λεγόμενον μικρὸν, καὶ Ἰωσήν, καὶ Σίμωνα, καὶ Ἰούδαν· θυγατέρας δὲ τρεῖς· τὴν Ἑσθήρ, τὴν Θάμαρ, καὶ τὴν Σαλώμην, τὴν τοῦ Ζεβεδαίου. Ὡς, ὅταν ἀκούσης ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, Μαρίαν, Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσὴ μητέρα, τὴν Θεοτόκον νόμιζε εἶναι· ὅτι ὡς Μήτηρ τῶν τοῦ Ἰωσήφ παίδων, ἡ Θεοτόκος κατελογίζετο· ὡς συμβαίνει ἐντεῦθεν, ἀνεψιὸν εἶναι τοῦ Χριστοῦ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὡς ἀδελφόπαιδα. Τρίτη δὲ τῶν Μυροφόρων ἐστὶν Ἰωάννα, ἡ γυνὴ τοῦ Χουζᾶ, ὃς ἦν ἐπίτροπος καὶ οἰκονόμος τῆς οἰκίας τοῦ Βασιλέως Ἡρώδου. Τετάρτη δὲ καὶ Πέμπτη, Μαρία καὶ Μάρθα, ἀδελφαὶ τῆς Λαζάρου. Ἑκτη, ἡ τοῦ Κλωπᾶ Μαρία. Κλωπᾶν δὲ τινες, τὸν Κλεόπαν λέγουσιν. Ἑβδομή, ἡ Σωσάννα. Καὶ ἄλλαι δὲ πλεῖστα ἦσαν, ὡς ὁ θείος Λουκάς ἱστορεῖ, αἵτινες ἦσαν, φησὶ, διακονοῦσαι τῷ Χριστῷ, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν.

Ὅτι γοῦν αὗται τὴν Ἀνάστασιν ἐκήρυξαν, καὶ πολλὰ τὰ κατ' ἡμᾶς δόγματα συνεβάλοντο, εἰς πίστωσιν καὶ πληροφορίαν ἀκραιφνῇ τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, μετὰ τὸν Θωμᾶν, καὶ ταύτας παρέλαβεν ἑορτάζειν ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ὡς ἰδούσας πρῶτας Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ τοῖς πᾶσι καταγγειλᾶσας τὸ σωτήριον κήρυγμα, καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτείαν μετελθούσας ἀρίστως, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναιξὶ, μαθητευθεῖσαι Χριστῷ.

Ταῖς τῶν ἀγίων Μυροφόρων πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστὲ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς Ἑγέρσεως, οὕσα προάγγελος· ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ
» καμίνῳ, ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητὸς
» εἰ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγα-
» γες, ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν·
» ὁ ὑπερύμνητος, καὶ δεδοξασμένος εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Σὺ ὡς φιλόανθρωπος θέλων, πάντας σῶσαι ἐκ πλάνης, οὓς ἐπλάσας, ἠνέσχου, προσηλωθῆναι τῷ σταυρῷ, ἵνα τὴν συγχωσθεῖσαν εἰκόνα τοῖς πάθεσι, ταύτην τῇ σαρκὶ σου ἀνανεώσης Σωτήρ· καὶ Ἄδην καθελὼν, συνεχανέστησας, καὶ τοὺς θανόντας σεαυτῷ.

Εν τῷ σταυρῷ ὑψούμενος, πάντας προσεκαλέσω, πρὸς σεαυτὸν οἰκτίρμον, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὲ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ταῦτα πάντα,

διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, παθεῖν ἠυδόκησας· ὅθεν καὶ τῷ Ἀηστῇ, τὰς τοῦ Παραδείσου πύλας ἠνέωξας Σωτήρ.

Σὺ τὸν ναὸν τοῦ σώματος, ἡγείρας τὸν λυθύντα, τριήμερον ἐκ τάφου, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὲ· ἵνα ἐν ἀληθείᾳ γνωρίσης τὴν δόξαν σου, ἣν ἡμῖν πηγάζεις διὰ τῆς πίστεως, δεσμίους ἀφελὼν, οὓς κατεῖχε πάλαι, Ἄδης πεπεδημένους.

Ω Ἰουδαίων ἄνοια! ὦ μανία ἀνόμων! Τί ἄπιστον ἰδόντες, οὐκ ἐπιστεύσατε Χριστῷ; ὅτι τοὺς ἀσθενοῦντας ἐν λόγῳ οὐκ ἡγείρεν; ἢ ὅτι πάντα κόσμον αὐτὸς οὐκ ἔσωσε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν.

Οἱ νεκρωθέντες φύλακες, νῦν λεγέτωσαν· ὅπως ἐκλάπη ὃν οὐκ εἶδον, οἱ ἀγνώμονες παντί. Εἰ γὰρ ἐξαναστάντα οὐκ εἶδον, οὐκ ἤσθοντο, πῶς κλαπέντα οὕτω νοῆσαι εἶχον ποτέ; Πεισάτωσαν ὑμᾶς, καὶ ὁ λίθος οὗτος, καὶ τὰ ἐντάφια Χριστοῦ.

Τί ὡς νεκρὸν φυλάττετε; τί σφραγίδας τῷ λίθῳ τεθείκατε, Ἑβραῖοι, φόβον φοβούμενοι κλοπῆς; ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ ὁ τάφος ἐσφραγίσταί· πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός; Πεισάτωσαν ὑμᾶς οἱ ἐξαναστάντες, καὶ ὁραθέντες τοῖς πολλοῖς. Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξαζόμεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, τὸ ἅγιον, βοῶντες, ἀκαταπαύσῳ τῇ φωνῇ· Τριάς μοναδικὴ ἕσία, ἐλέησον, σῶσον πάντας, ἢ ἐν τρισὶ προσώποις μονάς· οἰκτείρησον ἡμᾶς, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἀχραντε, πῶς ἐχώρησας βρέφος, ὃν τρέμουσι δυνάμεις, αἱ τῶν Ἀγγέλων ὡς Θεόν; εἰ μὴ ὡς ἡβουλήθη, ὡς οἶδεν, ἐσκήνωσε, πάντας θέλων, σῶσαι τοὺς ἐξ Ἀδὰμ γηγενεῖς, λύσας τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀρᾶς ἐκείνης, τῆς διὰ βρώσεως πικρᾶς.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ αἰγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορ-
» τῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἧ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Α ῥον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογῶντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρβее, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σὺ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἄδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώρησατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο ἄνθρωπον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱὸς σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιὸς, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν τῇ βάρῃ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ
» **Θ**αῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαν-
» **τα** ποτὲ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε
» **εἰς** πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Αἱ τοῦ ἡλίου αὐγαί, συνεστελλόντο φόβῳ, τῶν Χριστοῦ παθημάτων, καὶ ἀνίσταντο νεκροί, καὶ ὄρη ἐκλονεῖτο, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ, καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο.

Οἱ ἐν καμίνῳ ποτὲ, τρισμακάριοι Παῖδες, ἀνυψοῦντες τὰς χεῖρας, προετύπουν ἀγαθὴν, τὸν ἀχραντὸν Σταυρόν σου· δι' οὗ καθεῖλες Χριστέ, ἐχθροῦ τὴν δυναστείαν.

Οἱ Ἰουδαῖοι τυφλοὶ, πλάνοι καὶ παραβάται, οἱ Χριστοῦ τῇ Ἐγέρσει, ἀπειθοῦντες ὡς ψευδεῖ· τί ἄπιστον ὁρᾶτε; ὅτι ἀνέστη Χριστός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας;

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐχθροὶ, καὶ ἡμῖν ἀπιστεῖτε, τοὺς ὑμῶν στρατιώτας, ἐρωτήσατε ὑμεῖς· τί ἔπαθον ἐκεῖνοι; τίς ὁ κυλίσας χερσὶ, τὸν λίθον τοῦ μνημείου;

Τίς ὁ ξηράνας συκὴν; τίς δὲ τὴν ξηρανθεῖσαν, ἰασάμενος χεῖρα; τίς ὁ χορτάσας ποτὲ, τὰ πλήθη ἐν ἐρήμῳ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ φωτίσας τυφλοὺς, καὶ λεπροὺς ἐκκαθάρας, καὶ χωλοὺς ἀνορθώσας, καὶ πεζεύσας ὡς ξηρὰν, τὴν θαλάσσαν ἀβρόχως; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ ἐγείρας νεκρὸν, τεταρταῖον ἐκ τάφου, καὶ τῆς Χήρας τὸν υἱόν; τίς ὁ σφίγγας

ὡς Θεός, παραλύτον ἐν κλίνῃ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Κράζει ὁ λίθος αὐτός, αἱ σφραγίδες βοῶσιν, ὡς ὑμεῖς ἐπιθέντες, κατεστήσατε φρουροὺς, φυλάσσοντάς τὸ μνημα. Ὅντως ἀνέστη Χριστός, καὶ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο ἄντως ἀνέστη Χριστός, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄδης, ἐνεκρώθη ὁ ὄφιν, ἐλυτρώθη ὁ Ἀδάμ, ἐσώθησαν οἱ κάτω. Τί ἀπιστεῖτε λοιπὸν, ἐχθροὶ καὶ παραβάται; Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν βοῶντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἀγνή, τὸν αἰεζῶν ἄρτον, φυραθέντα ἀφύρτως, ἐν φυράματι ἡμῶν, ἐγέννησας ἀτρέπτως, ἕνα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζε, φωτίζε, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ
» **δ**όξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε· Χόρευε
» **νῦν**, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ Ἀγνή, τέρπου
» **Θ**εοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύνამις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί· Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυχε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνε, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τῆς φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦ ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτῳ Δέσποινα.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις αἰγιήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Τροπάρια.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Ληστὴν, ἐπιγνόντα σε Θεόν, κληρονόμον εἰργάσω, νοσητοῦ Παραδείσου, τὸ Μνήσθητι βοῶντα, παντοδύναμε Σωτήρ.

Εῤῥάπισθης δι' ἡμᾶς, ἐνεπτύσθης Ἰησοῦ, ὑπὸ τῶν παρανόμων, ὁ τὰς πλάκας τοῦ νόμου, χαράξας ἐν Σιναίῳ, τῷ θερᾶποντι Μωσεί.

Οἷος καὶ χολὴν Σωτὴρ, ἐποτίσθης δι' ἡμᾶς, ὁ δούς ἡμῖν τὸ Σῶμα, καὶ τὸ τίμιον Αἷμα, εἰς βρώσιν τε καὶ πόσιν, αἰωνίου σου ζωῆς.

Τὴν ζωοποιὸν πλευράν, λόγχῃ κεντηθεὶς Χριστέ, τὸ ἄχραντόν σου Αἷμα, καὶ τὸ τίμιον Ὑδωρ, ἐπήγασας τῷ κόσμῳ, ὡς αἰεζών πηγὴν.

Εἰλογίσθης ἐν νεκροῖς, ὁ ζωώσας τοὺς νεκρούς· ἐν τάφῳ κατετέθης, ὁ κενώσας τοὺς τάφους· ἐσκύλευσας τὸν Ἄδην, ἀναστήσας τὸν Ἀδάμ.

Εἰξάνεσθης Ἰησοῦ, ἐδεσμεύθη ὁ ἐχθρὸς, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄδης, ἐγυμνώθησαν τάφοι, ἠγέρθησαν οἱ κάτω, προσκυνοῦντές σε Χριστέ.

Τίς ὁ κλέψας τὸν νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; τί πλανᾷσθε Ἑβραῖοι; ὁ Χριστὸς ἐξάνεστη, καὶ λέλυνται τοῦ Ἄδου, τὰ δεσμά καὶ οἱ μοχλοί.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτὴρ, ὁ πηγάσας τὴν ζωὴν, καὶ τὸ φῶς ἀνατείλας, τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, καὶ πᾶσαν καταλάμπας, τῇ Ἐγέρσει σου τὴν γῆν.

Οἰ εὐσχήμων βουλευτῆς, ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ, μετὰ τῶν Μυροφόρων, καὶ τῶν θείων Μαθητῶν, ὡς κήρυξ ὢν καὶ οὗτος, τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ.

Ιωσήφ τὸν θαυμαστόν, εὐφημήσωμεν πιστοί, συναίμα Νικοδήμῳ, καὶ πισταῖς Μυροφόροις· Ὁ Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες ἀληθῶς.

Δόξα.

Αναρχος εἶ ὁ Πατὴρ, ἀκτιστος εἶ ὁ Υἱός, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα· ἐν ταῖς τρία τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, εἷς Θεὸς ἀληθινός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφραινέσθω Ἰεσσαί, χορευέτω καὶ Δαυὶδ, ἰδὲ γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ θεόφυτος ῥάβδος, ἐβλάστησε τὸ ἄνθος, τὸν αἰεζών Χριστόν.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα. Ἦχος β'.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξάνεστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῶν Μυροφόρων, αὐτόμελον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε, φωνὴν ἀγαλλιάσεως· Τύραννον Ἄδην πατήσας, φθορᾶς ἐξήγειρα κόσμον· δράμετε Φίλοις εἴπατε, τοῖς ἐμοῖς εὐαγγέλια· βούλομαι γὰρ τὸ πλάσμα μου, χαρὰν ἐκεῖθεν αὐγάσαι, ἐξ ἧς προῆλθεν ἡ λύπη.

Δίς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ Ἀνατολικά δ'.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἡ ἀναστάντα προσκυνείτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἀγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν. Ἀγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εῤῥαναν μύρα μετὰ δακρύων ἐπὶ τὸ μνημά σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ τριημερεύσαντα· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς πεφώτισται, πάντα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Εσταυρώθης, ἐτάφης Χριστέ ὡς ἡβουλήθης· ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, καὶ ἀνέστης ἐν δόξῃ, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης, δωρούμενος τῷ κόσμῳ ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Οὕτως παράνομοι, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μείζονος ἡμᾶς θανάτου ἠξιώσατε. Ἐχουσι τὴν γνῶσιν οἱ φύλακες· σήμερον προήλθε τοῦ μνήματος λέγοντες· πρὸς οὓς ὑμεῖς· Εἴπατε, ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, καὶ ἔκλεψαν αὐτόν. Καὶ τίς κλέπτει νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; Αὐτὸς ἀνέστη αὐτεξούσιως ὡς Θεός, καταλιπὼν καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε Ἰουδαῖοι, πῶς οὐ διέρρηξε ταῖς σφραγίδας, ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν δωρούμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος β'.

Μετὰ μύρων προσελθούσαις, ταῖς περὶ τὴν Μαριάμ γυναιξί, καὶ διαπορουμέναις, πῶς ἔσται αὐταῖς τυχεῖν τοῦ ἐφετοῦ, ὥραθη ὁ λίθος μετηρμένος, καὶ θείος νεανίας, καταστελλὼν τὸν θόρυβον αὐτῶν τῆς ψυχῆς· Ἠγέρθη γάρ φησιν, Ἰησοῦς ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε τοῖς κήρυξιν αὐτοῦ Μαθηταῖς, εἰς τὴν Γαλιλαίαν δραμεῖν, καὶ ὄψεσθαι αὐτόν, ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Περευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἀδὴς ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ σήμερον, καὶ ἐν ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς ἕως τῆς Ἀναλήψεως, εἰς μὲν τοὺς Αἴνους ψάλλονται Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'. εἶτα τὰ δ'. Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν· Πάσχα Ἱερὸν, κτλ. Δόξα, τὸ Ἑωθινόν, ἢ τὸ Ἰδιόμελον τῆς Κυριακῆς. Καὶ νῦν, Ἀναστάσεως ἡμέρα. — Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, ὡς προσημειώθη καὶ ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ'. Ἦχος β'.

Μνησθητι εὐσπλαγχνε καὶ ἡμῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ Ληστοῦ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ξύλον ἐξεδίωξε τὸν Ἀδὰμ, Σταυρὸς ἀντείσ-
Ηγάγε τὸν Ληστήν, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ταίφος ὑπεδέξατό σε Σωτὴρ, τὸν τάφους κενώσαντα, καὶ νεκροῖς, ζωὴν δωρησάμενον ὡς Θεόν.

Απόστολοι ἐνδοχοὶ τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸν ἰκετεύσατε ἐκτενῶς, ἵνα τῶν κινδύνων σῶσῃ ἡμᾶς.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Μυροφόρων, Ὡδή 5'. εἰς δ'. Ὁ Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων Ἑσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ηλως προσηλωθεὶς, τὴν ἀράν, τὴν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ ξύλου ἐξήλειψας· τεθεὶς δὲ ἐν τῷ μνημείῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς, θείκῃ δυνάμει ἐξανέστησας. Τὴν σὴν δυναστείαν μεγαλοφώνως δοξάζομεν· Πάσχα τὸ θεῖον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα. Ὅθεν τὰ ἐπουράνια, τῇ γῇ συναγᾶλλονται, ἐπινικίους ὡδαῖς σοι, νικοποιεῖς Λόγε ἄδοντες, Χριστέ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Αρα μετὰ νεκρῶν ἡ ζωὴ; ὑπὸ τὴν γῆν τε ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, εἰσέτι καὶ νῦν ὑπάρχει; τῶν Μυροφόρων χορὸς, θρηνηδῶν ἐβόα· Δεῦτε δράμωμεν, σπουδῇ καὶ ὀψώμεθα, πρὸς τὸ μνημα τὸ ἅγιον. Ἐνδον δὲ τούτου, ἐξαστραπτοντα Ἀγγελοι, θρασάμεναι, ἀποροῦσαι ἐξίσταντο· ὅς τις μεταβαλὼν αὐτῶν, τὸν θρῆνον ἐβόησεν· Ὁ ζωοδότης ἀνέστη, μὴ ἐκθαμβεῖσθε φιλόσεμναι· αὐτὸς βασιλεύει, ὁ δωρήμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ορθρου ὁ τῶν γυναιῶν χορὸς, τὸν πρὸ ἡλίου ἐξεζήτησεν Ἥλιον, ἐν τάφῳ δύναντα τότε· ὁ φωταυγὴς δὲ αὐταῖς, προσεφώνει Ἀγγελος· Ἐξανέτειλε, τὸ φῶς καταυγάσαν, τοὺς ἐν τῷ σκότει καθευδοντας· τοῖς ἑωσφόροις, Μαθηταῖς ἀπαγγείλατε· τὴν κατήφειαν, εἰς χαρὰν μετατρέψατε· Πάσχα δὲ τὸ χαρμόσυτον, καὶ κόσμῳ σωτήριον, ἐν ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ, περικροτοῦσαι χορεύσατε. Χριστὸς ἐξανέστη, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾷ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλάνωμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Ημάρτον εἰς σέ Σωτήρ, ὡς ὁ Ἄσωτος υἱός· δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Μαρτυρικόν.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται γεγόνاسι. Κύριε, πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπιδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουں πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν Θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναῖξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τῷ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι· Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Ως κύματα θαλάσσης ἐπ' ἐμέ, ἐπανέζησαν αἱ ἀνομίαι μου· ὡς σκάφος ἐν πελάγει ἐγὼ μόνος χειμάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν· ἀλλ' εἰς εὐδιον λιμένα ὁδήγησόν με, Κύριε, τῇ μετανοίᾳ καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἔχοντες οἱ Ἅγιοι περιβολὴν ἐν τῷ κόσμῳ, ταῖς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησαν. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, Σωτήρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθεῖας ἀξίωσον ἡμᾶς Θεοτόκε· βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰεὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριὴλ, ὁ τῶν ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναῖκες Σωτήρ, Ἀγγέλῳ τῇ λαμπρότητι, ταῖς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου, ἡ πάντων ζωὴ.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Ἀῖνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ σταυροῦ τὸν Θάνατον κατήργησας· ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν τὰ ἄτοπα, ἐπὶ τοὺς σοὺς καταφεύγω οἰκτιρμῆς, Τελώνην μιμούμενος, καὶ Πόρνην τὴν δακρύσασαν, καὶ τὸν Ἄσωτον υἱόν· διὸ καὶ προσπίπτω σοι ἐλεῆμον· πρίν με καταδικάσης, φεῖσαι μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧς Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανοὺς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα. Ἰσρεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ Θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος α΄.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἀγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Εξάρξατε, λαοὶ ψαλμικῶς· ὑμνήσατε Χριστὸν ἐν χαρᾷ· Πάσχα μέγα, ἔξανέτειλεν ἡμῖν, ὁ ἀναστάς ἐκ τάφου, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, καὶ λυτρωτὴς πάσης τῆς κτίσεως.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Τὸ Χαῖρε Μυροφόροις εἰπὼν, τῆς Εὐας τὸ κατάκριμα, διαλύεις εἰς χαρὰν· καὶ Μαθηταῖς, ἀναστάς ἀποστέλλεις, κηρύττειν τὴν ἐκ τάφου, τριήμερόν σου ἔξανάστασιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Πάσχα σεπτὸν καὶ ἅγιον, ἡμῖν Χριστὸς κατηύγασε. Δεῦτε πάντες, λαμπρυνθῶμεν τὰς ψυχὰς· ἰδοὺ γὰρ νῦν ἡμέρα, ἐπέλαμψεν ἐνταῦθα· ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β΄.

Εῤῥάναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνήμα σου αἱ Γυναῖκες· καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΗΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε΄. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οὔτε, Μυροφόροι σε Χριστέ, λίαν τὸ πρῶτ' ἐπεζήτητον, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, μύρα καὶ ἀρώματα, ἔχουσαι ἤρχοντο· καὶ τῷ πόθῳ δακρύουσαι, ἤκουον ἐκ τάφου, νεανίου λέγοντος· Παύσασθε κλαίοντας· ὅμως, τῇ ὑμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι βοήσατε πᾶσιν· Ὅτι ἐξεγήγερται ὁ Κύριος.

Ισμεν, ὦ εὐσχήμων Ἰωσήφ, σὲ χερουβικόν καθὼς ἄρμα, τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὡμοῖς σου βαστάζοντα, σταυροῦ κατάγοντα. Μακαρίζομεν χεῖράς σου, καὶ ὄμματα Δεῖα, σέβομεν παλάμας σε, δι' ὧν τὸν ἥλιον, Λόγον καὶ Θεὸν

ἐπὶ τάφου, φέρων κατατέθεικας· ὅθεν, καὶ τὴν Δεῖαν μνήμην σου γεραίρομεν.

Οφθῇ ἡ πανήγυρις ἡμῖν, τῶν Θεοπρεπῶν Μυροφόρων, καὶ Ἰωσήφ τῷ σεπτῷ, ἄλλος ὡς Παράδεισος, πηγὴν παρέχων ζωῆς· τὰ τῆς χάριτος νάματα, ὀμβρίζει τῷ κόσμῳ, βρῦει τῆς Ἐγέρσεως, Χριστοῦ τὰ ρεῖθρα θερμῶς· στίφη τῶν πιστῶν ἐορτάζει, καὶ κραυγάζει· Δόξα τῷ δόντι, τὴν αὐτοῦ Ἀνάστασιν τοῖς πέρασιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶς γενόμενοι, καὶ τὸ μνήμα σὺ μετὰ σπουδῆς καταλαβῆσαι, ἐπεζήτητον σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον σῶμα σε· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β΄. Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνούμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν. Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Κραῖζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τοῦ Τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλάσθητί μοι, ὥσπερ ἐκείνῳ, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριάι κερνατε; ὁ λίθος κεκλύσται, ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθορὰν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· ταῖς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· Τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· Δραμοῦσαι χαρᾷ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρῶσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν ὑπὲρ πάντων κατεδέξω. Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον, Κύριε, κατανύξεως καρπὸν μὴ φέρων τὸ σύνολον, καὶ τὴν ἐκκοπὴν πτοοῦμαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο δειλιῶ τὸ ἀκοίμητον· διό σε ἱκετεύω. Πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ο φαιδρύναι τοὺς Ἁγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσαι τοὺς Ὁσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον ὡς Συμῖαμα, ὁ μόνος ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους λαθοῦσα τῆς φύσεως, τῷ θείῳ τόκῳ τὴν παρθενίαν συνήρμωσας· μόνη γὰρ ἔτεκες τὸν πρὸ σοῦ γεννηθέντα ἀχρόνως· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶς γενόμενοι, καὶ τὸ μνήμα κενὸν θεασάμενοι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταιός, καὶ τοὺς ἐν Ἀδῇ ἥρπασε τῶν δεσμῶν· κηρύξατε παρρησίαν, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, δωρημένος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῇ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος ἐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πληθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος· μὴ με ἐξουθενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὅπλον ἀκαταγώνιστον, πάσαν τοῦ Διαβόλου τὴν ἰσχύν κατήργησαν· καὶ λαβόντες στέφος οὐράνιον, τεῖχος ἡμῖν γεγόνασιν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὄθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἠλπιζον εὐρεῖν, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι, τοῦ λίθου τὴν μεταθέσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβὴς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἐξαστραπτὼν Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; Ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Σέλας τὸ τρισήλιον ἐν γῇ, σήμερον φαιδρῶς ἐξαστραπτει καὶ ζόφον αἶρει παθῶν· φαίνει ἡ Ἀνάστασις, Χριστοῦ, φρουροῦσα πιστοὺς Ἀποστόλων χορεύουσι, τὰ τάγματα πόθῳ· Ἰωσήφ εὐφραίνεται· καὶ Μυροφόρων σεπτῶν, μνήμη ἡ φαιδρὰ καταστέφει, τοὺς αὐτάς πιστῶς εὐφημοῦντας, καὶ τὴν θείαν Ἐγερσιν δοξαζόντας.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε, τὴν γῆν σου.

Αρας ἐπὶ ὧμων Ἰωσήφ, τὸν ἐν δεξιᾷ τῇ πατρὶά, Υἱὸν καθήμενον, μύρον τὸ ἀκένωτον, μύροις ἐκῆδευσας· τὴν τοῦ κόσμου ἀνάστασιν, προτέθεικας τάφῳ· τὸν ἀναβαλλόμενον φῶς ὡς ἱμάτιον, λίθῳ συγκαλύπτεις ἀφράδως· Ὅθεν τούτῃ μέλπωμεν ὕμνοις, τὰ φωσφόρα πάθη καὶ τὴν Ἐγερσιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Φρίττει τῶν Ἀγγέλων ἡ πληθὺς, σέ ὦ Ἰωσήφ καθορώσα, Χριστὸν κηδεύοντα· κόσμος μακαρίζει σε· πιστοὶ θαυμάζομεν· τὴν σεπτὴν τε Ἀνάστασιν, τιμῶντες ἐνθέως, σὺν

ταῖς Μυροφόροις σε, θερμῶς γεραίρομεν· ὅθεν, καὶ βοῶμεν ἀπαύστως· Πρέσβευε σὺν ταύταις σωθῆναι, καὶ ἡμᾶς κινδύνων τε καὶ θλίψεων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπιδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέση αὐταῖς Ἀγγελος καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ῥημάτων, ἐπακροώμεναι· δι' ὧν τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογισθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνῶδουν αὐτόν, λίθον ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἁδρόον, οὗ διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Αῆλκτον καὶ θείαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγῆσαι τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὥφθησαν Μαθήτριάι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι τὸ κέλευσμα, τῷ θείῳ Ἀγγέλῳ, οὗ ἐξεθαμβήθησαν, τὴν λευκοφόρον στολὴν, λέγουσαι· Ἐσκυλεύεται Ἄδης, τῇ πανσωτικῇ Ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀναστείλασαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριάι, ῥήματα χαρμόσυνα, διαπορθημεύουσι νῦν, τοῖς αὐτόπταις τῆς χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τὴν τοῦ Λόγου Ἑγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαρὰν· ὅθεν, τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε, προστάττουσαν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ ταῖς σφραγίδας τοῦ μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐρεῖσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληφε νεκρόν, γυμνόν, ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκρὸς

ζώσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθαπται; Ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίας, καθὼς εἶπας τριήμερος, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β΄. Σταυρώσιμον.

Σῶσόν με Χριστέ Σωτὴρ, τῇ δυνάμει τῷ Σταυροῦ, ὁ σῶσας Πέτρον ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστί, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον, ὃν ἐπλασεν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις, λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις ἀναλώσητε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτόν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοιξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις δόξα σοι.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β΄.

Σταυρώσιμον.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ ταῖς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη, κράζοντα· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ανασταῖς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμά διαρρήξας τῷ Ἄδῃ, ἔλυσας τὸ κατάκριμα τῷ θανάτῳ Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τῷ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυτὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα· καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην σε παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

Μαρτυρικόν.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρίαι ἡ γῆ, ἡ πᾶν θεία τοῖς αἵμασιν ὑμῶν· καὶ ἅγαι αἱ

σκηναί, αἱ δεζάμεναι τὰ πνεύματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρησίας κηρύξατε. Αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου ἡ ἀσπόρως τεκοῦσά σε, καὶ μὴ φέρουσα ὄραν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεβόασοι· Πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει ἀπαθής, γλυκύτατε Υἱέ; Ὑμῶ σου τὴν ἀκραν ἀγαθότητα.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ἐὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Πρὸς τὸ μνήμα σου Σῶτερ, αἱ σεπταὶ Μυροφόροι ἐλθοῦσαι, τὸν Δεσπότην ἀλείψασθαι μύροις, ὡς βροτὸν σε κατηπείγοντο. Ἄγγελος δὲ αὐταῖς χαρὰν ἐμήνυσεν· Ἀνέστη ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε Ἀποστόλοις τὴν ἐκ τάφου ὄντως φρικτὴν τούτου ἐξανάστασιν.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχ. τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Ε'κουσίως πτωχεύσας, τὴν πτωχείαν τῇ Ἀδαμ Χριστέ ὁ Θεός, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐκ Παρθένου σαρκωθεῖς· καὶ Σταυρὸν κατεδέξω, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Κύριε δόξα σοι.

Δις.

Ἀναστάσιμον.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀγίων σου τὰ πλήθη δυσωποῦσί σε Χριστέ· Ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιάνθρωπος.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπουδαῖζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν. Ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Αῤα, ἐν νεκροῖς ὁ λυτρωτής; Θρήνοις Μυροφόροι ἐβόων, Χριστοῦ μαθήτριά· Ἥλιος

δ' ὁ μέγιστος, μέχρι καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ἡ ἀνέστη ὡς ἔφησε; Καὶ οὕτω κλαιούσαις, ἐκ τοῦ τάφου Ἄγγελος, τὴν θείαν ὄντως χαρὰν, ἔφη· Ὁ Χριστὸς ἐξανέστη· δράμετε, κηρύξατε πᾶσι, τούτου τὴν ἐκ τάφου θείαν Ἑγερσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Μύρα, ἐτοιμάσασαι σεπτὰ, ἔτι τῆς σκοτίας ἐνέσης, τῇ τῶν Σαββάτων μιᾷ, ἦλθον πρὸς τὸ μνήμα σου, αἱ Μυροφόροι Χριστέ, τῇ μυρίσαι τὸ ἄχραντον, καὶ θειὸν σε Σῶμα· ὅθεν τὴν Ἀνάστασιν, καταμαθοῦσαι τὴν σὴν, ἔσπευδον μνηύσαι τοῖς Μύσταις· αἷς προῦπαντήσας ἐκ τάφου, Χαίρετε, βοᾶς φιланθρωπότερον.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Υψιστον Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνταφιασθέντα ὡς νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι, τούτου αἱ Μαθήτριά, δι' ἀρωμάτων σεπτῶν· καὶ ἐν τάφῳ καθήμενον, καινὸν νεανίαν, βλέψασαι ἐξέστησαν, ἐν ἀστραπτούσῃ μορφῇ· ὅθεν, τὴν ἐκ τάφου τοῦ Λόγου, Ἑγερσιν τριήμερον γνοῦσαι, ταύτην Ἀποστόλοις κατεμήνυον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὁδυρόμενος ἔλεγεν· Οἴμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὃν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θεωρούμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδὲ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκυσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάυσω τὸ σὸν ἀκήρατον Σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφὴν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγαῖζων· Κύριε δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

καὶ Ἀπόλυσις.

=====

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ρήματα ἀκούσασαι χαρᾶς, ἐκ τῶν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Λόγου, προσκαθημένων νοῶν, δρόμον ἐπεδείξαντο, σπουδαιοτέρας ὁρμῆς· καὶ τὴν τάξιν ἀφένεσαι, τῶν πρὶν Μυροφόρων, ὡς

εὐαγγελίστριαι ἐθεωρήθησαν, "Εγερσιν ἐξ "Αδου κευθμώνων, εὐαγγελιζόμεναι Μύσταις, τῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ορθρον προλαβοῦσαι τὸν βαθὺν, φόβῳ Μυροφόροι γυναῖκες, τάφῳ παρέστησαν, μύρα προσκομίζουσαι, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἐν νεκροῖς λογιζόμεναι, τὸν "Αδην νεκροῦντα· ἀλλὰ θεῖος "Αγγελος, ἐπέστη ταύταις βοῶν· Τί τὸν ζωηφόρον καὶ ζῶντα, μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκζητεῖτε; ἅπιτε τὴν "Εγερσιν κηρύττουσαι.

Φέρεις τὸν ἐπ' ὧμων Χερουβὶμ, ἐπαναπαυόμενον Λόγον, μακαριστὲ "Ιωσήφ, ἄλλο ὥς περ ὄχημα, ἐπὶ τῶν ὧμων τῶν σῶν, σαρκωθέντα τοπρότερον, καὶ νῦν νεκρωθέντα, ὃς ἐξωποίησε, τοὺς νεκρωθέντας ἡμᾶς· οὐ τὴν ἐξανάστασιν βλέπων, χαίρεις σὺν σεπταῖς Μυροφόροις, καὶ προεθρηνεῖτε τούτου νέκρωσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. "Ηχος α'.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν "Αγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

"Ηχος β'. Ἀναστάσιμον.

Η' Ἀνάστασίς σου Χριστὲ Σωτὴρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι. Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν. Ἀποστολικόν.

Ε' μεγαλυνας Σωτὴρ, ἐν τῇ οἰκουμένῃ τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων τὰ ὀνόματα· ἔμαθον τῶν οὐρανῶν τὰ ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, καὶ αἱ σικαὶ αὐτῶν μόναι τὰ πάθη ἐθεράπευον· ὁ ἐξ ἀλιέων ἐθαυματουργεῖ, καὶ ὁ ἐξ Ἰουδαίων ἐθεολόγει, τῆς χάριτος τὰ δόγματα· δι' ὧν εὐσπλαγχνε, δὸς ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτῷ. Μαρτυρικόν.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἣν ἐκτήσασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως! οὐ μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί. Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἵνα ἐλεηθῇαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. "Ηχος β'.

Ε"ρράναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνημα σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

"Απολυτίκια τὰ συνήθη, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. "Ηχος β'.

"Αναστάσιμον.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ Γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνημα παρεγένοντο ὀρθριαί, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενὴς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν, ὅτι γνώμη συμπαθὴς τῷ Θεῷ εὐήρεστησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Ἀποστολικόν.

Ο' σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμψας ὥσπερ κήρυκας πᾶσιν τῇ γῇ, τῇ ἀφάτῳ φιλάνθρωπίᾳ σου, Χριστὲ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σε, καὶ τοῖς πιστοῖς κατὰπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Α' πόσοι, Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἐκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως, διὰ σοῦ Θεοτόκε ἀειπαύρθε· Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον ἔτεκες· Διὸ κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

"Ηχος β'. Ταῖς ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα Σωτὴρ, Γυναῖκες προσκομίζουσαι, ἐζήτουν σπουδῇ, μυρίσαι σε φιλάνθρωπε· ἐκ τοῦ τάφου δὲ "Αγγελος, πρὸς αὐτὰς ἐβόα· Ἐγὴγέρται ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος, πατήσας τὸν "Αδην καὶ τὸν θάνατον.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ τῶν Κανόνων ἡ Ἀκολουθία, ὡς προδεδήλωται.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστασίμον.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένη ἐκόμισεν. Ἀγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν. Διὸ βοῶμέν σοι. Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Ἀποστολικόν.

Οἱ ἐξ αἰδίκων πράξεων πάντοθεν πολεμήμενοι, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγοντες, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, τὴν φωνὴν τῶν σῶν Μαθητῶν προσφερόμεν σοι λέγοντες· Σῶσον ἡμᾶς, Ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα. Δείξον καὶ νῦν τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν δεόμεθα, ὅτι σκέπεις λαόν, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀποστόλων, παρορῶν ἀμαρτίας διὰ πολλὴν ἀγαθότητα. Κύριε δόξα σοι. Μαρτυρικόν.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμᾷ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὧς ἀθλοφόροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον οὐράνιον ἐλάβετε· καὶ διὰ τοῦτο ἱερέων ἐστὲ τὸ καύχημα, βασιλέων τὸ νῆκος, Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρῶς βαθείως, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Πῶς εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβοῦς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς, τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἐξαστραπτὼν Ἀγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε, ἐξανέστης ὡς Θεός, τότε χαίρειν δέδωκας Λόγε, ταῖς Μυροφόροις εἰπὼν· Οὐπω ἀναβέβηκα, πρὸς τὸν Πατέρα μου· καὶ λοιπὸν μῆμου ἄπτεσθε· πορεύεσθε μόνον, εἴπατε τοῖς Φίλοις μου· Ἴδού προάγει ὑμᾶς. Ὅθεν μετὰ ταῦτα ὥραθης, καὶ δι' ἐμφυσήματος τούτοις, δέδωκας Σωτὴρ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Ρῆσεις, Μυροφόρων γυναικῶν, τὰς ἐκ τῶν νεκρῶν κηρυττούσας, Χριστοῦ Ἀνάστασιν, Μύσαι μὴ πιεεύσαντες, ἔσπευσαν μνήμα ἰδεῖν· καὶ σινδῶν καὶ σουδάριον, ὁράται τῷ τάφῳ ὁ δ' αὐτὸς ζητούμενος, οὐχὶ τεθέαται. Ὅθεν, τὴν Ἀνάστασιν γνόντες, κήρυκες ὀρῶνται ἐν κόσμῳ, ταύτην καὶ τοῖς ἔθνεσι μηνύοντες.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ωφθη, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν, λάμπων ἀπὸ τάφου ὥρατος, Χριστὸς ὁ Κύριος· Ἄδης ἠχμαλώτισται, Σατὰν ἠφάνισται, χαίρει κόσμος τὰ πέρατα, χορεύει ἡ κτίσις, μέλπει ἑορτάζουσα, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τοῦ πανσόφου, καὶ τῶν Μυροφόρων σὺν τούτῳ, γυναικῶν γεραίρει τὴν πανήγυριν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριάι κερνάτε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθορὰν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρήσας τηλαυγῶς· ὑπνῶντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνηῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἴπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἵχνεσιν, ἀκολουθοῦσαι σεμναί, καὶ αὐτὸν θεραπεύουσαι, γνώμης προθυμότατα, Μυροφόροι εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα τοῦτον ἐλίπετε· ἀλλ' ἀπελθοῦσαι μύρα σὺν δάκρυσιν, ἀπεκομίσατε, συμπαθῶς κινούμεναι· ὅθεν ὑμῶν, μνήμην τὴν πανίερον, πανηγυρίζομεν.

Θεῶν γυναικῶν κατάλογος, βλέψαι ποθῶν τὴν ζωὴν, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νυκτὸς παρεγένετο, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοε· Καθὼς προέφη, Χριστὸς ἐγήγερται· σπουδῇ τοῖς τούτου Μαθηταῖς εἴπατε· καὶ τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασθε, ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκλάλητον, ἀναλαβόμεναι.

Σήμερον πιστοὶ χορεύσομεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ ὑμῶν, Μυροφόροι δοξάζοντες, τὸν ὑμᾶς

δοξάσαντα, ὑπεράγαθον Κύριον· ὃν δυσωπεῖτε ἀπαύστως πάνσεμνοι, αἰωνιζούσης δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων ἔχουσαι τὴν πρὸς αὐτόν, παρρησίαν πάντοτε, θεομακάριστοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γενόμενοι, καὶ τὸ μνημα σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σταυρωθήτω ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων αἰεὶ ἐντρυφῶντες· καὶ κακουργον ἀντ' εὐεργέτου, ἤτῃντο λαβεῖν οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σε ῥα τοὺς ὀφθαλμούς μου·

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται γεγόνاسι. Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτόν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη,

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σε προσκυνῶμεν ἄγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ἡδὸκησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἐπλάσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὁθεν εὐχαρίσως βοῶμέν σοι· Χαράς τὰ πάντα ἐπλήρωσας, Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς, παρέσχες πᾶσι· Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Οτε τοῖς ἄθλοις ἠγωνίσαντο τοῦ Κυρίου οἱ Μάρτυρες, τότε τὸ θράσος ἡμαύρωται τῶν ἀσεβῶν διὰ πίστεως· ὅτε δὲ τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων ἐνθέως κατήργησαν, τότε τοὺς σεφάνους τῆς νίκης ἐδέξαντο ἄνωθεν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Η Παρθένο καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσασε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίῃσα πικρῶς, Υἱέ μου, ἔλεγε· τί τὸ φοβερόν τῷτο μυθήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναῖκες Σωτὴρ, Ἀγγέλαι τῇ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωὴ.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῷ Μηναίῳ εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποσειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον, Χριστέ ὁ Θεός, ξύλον ζωῆς ἀνέδειξας ἡμῖν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· καὶ δι' αὐτοῦ καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἐζωοποίησας ἡ-

μας, νεκρωθέντας τῇ ἀμαρτίᾳ· διὸ βοῶμέν σοι·
Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει
Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον
κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νε-
κρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὡς
Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε
εἰς οὐρανοὺς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον
ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· ἱερεῖς καὶ
βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπα-
γαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐ-
ναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος α΄.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθε-
τε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀ-
νέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾷ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαίρουσι Μαθήτριά Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ
Ἀγγέλου ῥημάτων, ἐπακροώμεναι· ὅθεν
τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογι-
σθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ
παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνώδουν αὐτόν, λίθον
ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, ἔ-
διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Αληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγεῖσαι
τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὥφθησαν
Μαθήτριά, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι
τὸ κέλευσμα, τοῦ θείου Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβή-
θησαν, τὴν λευκοφόρον εὐαγγέλιον, λέγουσαι· Ἐσκύ-
λευται Ἄδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ
ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πληγῆς, θρήνων ἀνα-
στεῖλαισαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριά, ῥή-
ματα χαρμόσυνα, διαπορθμεύουσι νῦν, τοῖς αὐ-
τόπταις τῆς χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τὴν
τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαρὰν·
ὅθεν τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν πα-
ραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε, προσ-
τάττουσαν.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνη-
μα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπου-
δάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν

πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλ-
λ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστὸς, δωρούμενος ὑμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ζ'. καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἀ-
ρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον
κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι,
διελογίζοντο εὐλαβούμεναι, τῷ λίθῳ τὴν μετά-
θεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν
αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ
Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβὴς ἀσφάλεια;
Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν
ἐξαστραπτὼν Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐ-
τάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ
ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύ-
ναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ
ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριά κερναῖ-
τε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένω-
ται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· ταῖς
σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας
δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν
σέσωσαι σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· δραμοῦ-
σαι χαρὰ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώ-
σας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νε-
κρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶναι γενόμεναι, καὶ τὸ μνη-
μά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐ-
πεζήτουν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραν-
τον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασι
ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστό-
λοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς
σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ
δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα· Ἦχος πλ. β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σε κατα-
λαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνή-
ματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον
Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς, ἦλθον

λέγουσαι· Τίς ἔκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληψε νεκρὸν, γυμνόν, ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; Ὡ! πῶς ὁ νεκροὺς ζώσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθαιπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας, τριήμερος, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, ἔτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ Παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ ξύλου πυρὸς, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστὸς, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος β'.

Τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ, τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστίν, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δύναμις, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἐπλασεν.

Στίχ. Τῷ ῥήκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.

Ἡ Ἀνάστασίς σε Χριστέ Σωτὴρ, ἀπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοί.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυνπάθητον θρῆνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θρασυάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάψω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα

ἄσματα μελψῶ τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοί. Ἀπολυτίκια. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα.

Ὅτε κατήλθες.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόροις γυναῖξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

✠✠✠✠✠

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμα.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως ἀναστὰς, παρέσχες πᾶσι· Κύριε, δόξα σοί.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφήν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω, Κύριε δόξα σοί.

Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκῆσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν Μυροφόροις γυναῖξιν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινήν γὰρ ἑορτὴν σὺν αὐταῖς ἑορταΐζουσιν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παρράσχου τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺ ἡμῖν· Δόξα τῷ

πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας· Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον, τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοᾶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαгдаληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν, ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι σε, Χριστέ ἐκνήδευσε, καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει, Σῶμα τὸ ἀκήρατον σοῦ περιπτύξασθαι· ὅμως, συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Οτε, ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑπὲρ τοῦ παντὸς κατετέθης, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός, Ἄδης ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἔφριξεν· οἱ μοχλοὶ συνετρίβησαν· ἐθλάσθησαν πύλαι· μνήματα ἠνοιχθήσαν· νεκροὶ ἠγείροντο· τότε, ὁ Ἀδάμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Οτε, αἱ δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐώρων, συκοφαντούμενον, ἔφριττον τὴν ἄφατον, μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος, χερσὶ σφραγισθέντα, αἶ σου τὴν ἀκήρατον, πλευράν ἐλόγχευσαν· ὅμως τῇ ἡμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι ἐβόων σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ συνήθη, Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον, καὶ Κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Π Α Ρ Α Λ Υ Τ Ο Υ .

✠✠✠✠✠

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ΄.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτὴρ.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα.

Δοξάζω τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος γ΄.

Μέγισον θαῦμα! Παρθένος τεκοῦσα, καὶ τὸ τεχθὲν, Θεὸς πρὸ αἰώνων· προφανὴς ὁ τόκος, καὶ τὸ τελούμενον ὑπὲρ φύσιν. Ὡς μυστηρίου φρικῶδους! ὁ καὶ νοούμενον, ἄφραστον μένει, καὶ θεωρούμενον, οὐ καταλαμβάνεται. Μακαρία σὺ εἶ, ἄχραντε Κόρη, Ἀδαὶ τῇ γηγενεῖς θυγάτηρ, καὶ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου φανεῖσα Μητήρ· αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ.

Εἶτα τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος γ΄. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Μεγάλῃς διὰ σοῦ εὐεργεσίας Ἀχραντε, τυγχόντες σὺν Ἀγγέλοις, τὸν τόκον σου δοξάζομεν, τὸν καταξιώσαντα, ἐν μήτρᾳ σε τεχθῆναι, δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἀναπλάσαντα, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Σὲ πάντες καταφύγιον, καὶ θείαν σκέπην αἰγνὴ, ἀμαρτωλοὶ ἐν βίῳ, κεντήμεθα Παρ-

Θένε· ἰκετεύομεν οὖν πάντες, σὴν εὐσπλαγχνίαν· Μὴ ἀποστῇς ἀφ' ἡμῶν δεόμεθα, ἀλλ' ἐλέει καὶ σῶζε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Τὸ Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ ἀειπάρθενε, οἱ χαῖκοί σε δέλοι, προσφέρομεν ἀξίως, σὺν τῷ Γαβριὴλ τῷ θείῳ ταξιάρχῃ· καὶ γὰρ χαρὰς πρόξενος, καὶ ἀγαλλίαμα, σὺ ἐγένεθ τῷ κόσμῳ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος.

Ζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπὰ,
καὶ Ἀπολύσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ζ'.

Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτῳ κράτος λέλυται, καὶ Διαβολῇ ἡ πλάνη κατήρηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίσει σωζόμενον, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σε Κύριε, καὶ ὁ Παραδείσος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Δοξαζῶ τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἀγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσάν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνοῦμεν Χριστέ, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σε, ὕμνοῦμεν καὶ δοξαζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Υμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τροῖς ἐν Ἀδὴ καταβάς, Χριστὸς εὐηγγελίσατο· Θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα· ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σε οἶκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες· Χριστέ ὁ Θεός, ὁ φω-

τίσας τὸν κόσμον, τῇ τριτῇ ἡμέρᾳ Ἀναστήσει σε, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σε φιλάνθρωπε..

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Παραλύτου δύο.

Ἦχος α'.

Ο τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ, πλαστεργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἦλθες εὐσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ· τὸν Παραλύτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἐλέησας· καὶ τὴν αἵτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρείδες· διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Αΐτιος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παραλύτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; ὃ χρῆζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσερχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καὶ γὰρ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ανέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοαῖς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· Ἄγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; ὁ ἀσθενὼς ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην· Ἀλλ' ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σε τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θαυμάσιόν σε τόκον πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἄνδρὸς μὴ δεξαμένη πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φαρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα σώαν φυλάξαντα. Διὸ, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τῆς Ἀγίας τῆς Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ποίημα τοῦ Κουμουλά.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἱασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι. Καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν. Διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σὲ σὰρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; Ἄρὸν σε τὸν κράββατον καὶ περιπάτει· Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον Ἀγίε, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρωτὴς μου, Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, οὓς ἐπλάσε κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρήσιαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Ἀναστάσιμον. Ἦχος γ'.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα· πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Εἴτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν. Σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσούσης τῆς ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς ὀκτῶ καὶ τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρὸν σου τὴν κλίνην· ἴδε, ὑγιὲς γέγονας, μηκέτι αἰμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. Σελ. 5.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Εὐφραινέσθω τὰ αὐράκια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι

αὐτοῦ, ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιλίας Ἀδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Λίνῳ Τριάς σε, τὴν μίαν Θεαρχίαν.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Ακατάληπτε μόνη κυριαρχία, καὶ μία τριαδικὴ Θεαρχία, τριλαμποῦς αἴγλης με τῆς σῆς ἀξίωσον νῦν, ὅπως ἀνυμνήσω σε, τὴν ὑμνεμένην ἀπαύστως, τρισαγίοις ἄσμασιν, Ἀγγέλων στόμασιν.

Γερῶς τῶν αὐλῶν, πᾶσαι αἱ τάξεις ὕμνοῦσι, ποιητικὴν ὡς αἰτίαν, ἐνικὴν τρίφωτον ἀρχικωτάτην σαφῶς, αἷς συμφώνως μέλψωμεν, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ πλήθη, καὶ πιστῶς δοξάσωμεν, πηλίνοις στόμασι.

Νοῦν καὶ Λόγον καὶ Πνεῦμα, οἱ Θεολόγοι προσφόρως, συμβολικῶς σε καλοῦσιν, ἀπαθῆ γέννησιν, ἐξ ἀγεννήτου Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ σημαίνοντες, Θεὲ μονάρχᾳ τῶν ὅλων, ἅμα καὶ τοῦ Πνεύματος Θεῖαν ἐκπόρευσιν.

Θεοτοκίον.

Ος φιλάνθρωπος φύσει, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, προσειληφώς Θεοῦ Λόγε, τὸ τριστὸν ἔλαμψας μοναργιχώτατον φῶς, τῆς μιᾶς Θεότητος, δεδοξασμένην τοῖς πᾶσι, δείξας τὴν τεκοῦσάν σε Παρθένον ἄχραντον.

Ὡδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα.

Τρισσεῦσαι πάλαι τὸ ὕδωρ προστεταχώς, Ἡλίας ταῖς σχίδαξι, τυπικῶς παρενέφηνε, τὴν τριττὴν ὑπόστασιν, τῆς ἐνικαίας Θεοῦ κυριαρχίας.

Ρωδὴς φύσις ὕμνεῖ σε τῶν γηγενῶν, τὸν ἕνα καὶ τρίφωτον, πλαστουργὸν ἀναλλοίωτον, καὶ βοᾷ σοι· Δέσποτα, παντοδαπῆς με τροπῆς ρῦσαι καὶ σῶσόν με.

Ισηγοροῦντες τοῖς λόγοις τῶν Προφητῶν, κλεικῶν Ἀπόστολων τε, καὶ κηρύκων τῆς πίστεως,

ἰσουργὸν Τριάδα σε, δοξολογοῦμεν πιστῶς Θεῶν ὅλων. Θεοτοκίον.

Από τοῦ θρόνου κατήλθε τῇ ὑψηλοῦ, ὁ Χριστός τὸν ἄνθρωπον ἀνυψῶν, ὡς φιάνθρωπος, διὰ σοῦ Πανάχραντε, καὶ τὸ τρισήλιον φῶς ἔλαμψε πᾶσι.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο ὑπερούσιος καὶ μόνος Κύριος, Χριστός ἀπαύγασμα, τοῦ προανάρχου Πατρὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ θεϊότατον, ἐλέησον τοὺς δούλους σου· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ σοῦ οὐκ ἀπέστημεν· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, τρισυπόστατε Κύριε· ὡς ἔχων ἐξουσίαν, τὸ πλάσμα σου, σῶσον ἐκ πάσης περιστάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος, Θεὸς καὶ Κύριος, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, δι' ἀγαθότητα, τὸ κατ' ἡμᾶς οὐσιωθεὶς, καὶ μείνας ὅπερ πέφυκεν· ὅθεν καὶ Θεάνθρωπον, τοῦτον σέβοντες πάναγνε, σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοτόκον κηρύττομεν, δοξαζόντες τὸ μέγιστον θαῦμα, τῆς σῆς ἀσπόρου κυήσεως.

Ὡδὴ δ'. Ἔθου πρὸς ἡμᾶς.

Στέλεχος διττὸν, ἐκ Πατρὸς ὡς ρίζης ἐβλάστησεν, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, οἱ συμφυεῖς βλαστοὶ καὶ θεόφυτοι, καὶ ἄνθη συνάναρχα, ὡς τρία εἶναι φῶτα τῆς Θεότητος. Δίς.

Στίφη νοερῶν, οὐσιῶν ἀπαύστως ὑμνοῦσί σε, τὸν ἀπερινόητον Θεόν· μεθ' ὧν ἡμεῖς δοξαζόμεν λέγοντες· Τριάς ὑπερούσιε, τοὺς σοὺς αἰκέτας σῶσον ὡς φιάνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Εθέλξας ἡμᾶς, εἰς ἀγάπην σὴν πολυέλεε, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σωματωθεὶς ἀτρέπτως, καὶ τρίφωτον, τὴν μίαν Θεότητα, μυσταγωγήσας· ὅθεν σε δοξαζόμεν.

Ὡδὴ ε'. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας.

Τὸν ἕνα κυριάρχην εἰκονικῶς, ὡς εἶδεν Ἡσαΐας Θεόν, ἐν τρισὶ προσώποις δοξολογούμενον, ἀχράντοις φωναῖς Σεραφίμ, ἀπεσάλη τοῦ κηρυῆσαι παρευθὺς, τρίφωτον οὐσίαν, καὶ μονάδα τρισήλιον. Δίς.

Η πάντων ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, τὴν φύσιν ἐξ οὐκ ὄντων τοπρὶν, ὑποσησαμένη μονὰς τρισήλιε, τοὺς ἕνα Θεόν σε πιστῶς, εὐφημοῦντας, ἐκ παντοίων πειρασμῶν ἐκλυτρωσαμένη, τῆς σῆς δόξης ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα φωτοφόρον καὶ καθαρὸν, Παρθένη γεγονυῖαν Θεοῦ, σὲ ὑμνοῦμεν πόθῳ καὶ

μακαρίζομεν· ἐκ σοῦ γὰρ ἐτέχθη Χριστός, ἐν οὐσίαις καὶ θελήσει διτταῖς, ὁ εἷς τῆς Τριάδος, καὶ τῆς δόξης ὢν Κύριος.

Ὡδὴ ε'. Ἀβυσσος ἐσχάτη.

Μέτοικος ὑπάρχων ὁ Ἀβραάμ, κατηξιώθη τυπικῶς ὑποδέξασθαι, ἐνικὸν μὲν Κύριον, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑπερούσιον, ἀνδρिकाῖς δὲ μορφώσεσιν. Δίς.

Γθυνον καρδίας σῶν οἰκετῶν, πρὸς φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ὦ τρισήλιε Κύριε· καὶ σῆς δόξης ἔλλαμψιν, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τοῦ φαντάζεσθαι, τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Θεοτοκίον.

Ανοιξον τὰς πύλας μοι τοῦ φωτός, τοῦ κυθέντος ἐκ νηδύος σου ἀχράντε, ἵνα βλέπω τρίφωτον, ἀκτῖνα τῆς Θεότητος, καὶ δοξαζῶ σε τὴν ὁλόφωτον Δέσποιναν.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας φύσεως ὁμοουσίου, τὸ τρισήλιον ὑμνῶμεν κράτος, καὶ τρισαγίαις φωναῖς ἐκβοήσωμεν· Ἄγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ προάναρχος· Ἄγιος εἶ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος· Πνεῦμα ἅγιον, ὁ εἷς ἀμερὴς Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων ποιητής, καὶ φιάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαῦμα μέγιστον! πῶς συνεσχέθη, ὁ ἀχώρητος ἐν τῇ γαστρὶ σου, καὶ ἐσαρκώθη, καὶ ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὑπομείνας φυρμόν ἢ διαίρεσιν, τῆς θεϊκῆς καὶ ἀτρέπτου Θεότητος, Κόρη πάναγνε· διὸ Θεοτόκον σε πιστῶς, κηρύττομεν αἰεὶ, καὶ δοξαζόμεν.

Ὡδὴ ζ'. Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Ναὸν με δεῖξον τῆς σῆς, Θεότητος Δέσποτα, τῆς τριλαμποῦς ὅλον φωτεινόν, ἀμαρτητικῆς ἀμαυρώσεως δεινῆς, καὶ παθῶν ἀνώτερον, ταῖς φωτουργαῖς σε λάμψουσιν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεότητος τὴν μορφήν, μίαν καταγγέλλομεν, ἐν τρισὶν ὑποστατικαῖς, καὶ διακριταῖς ιδιότησι, Πατρὸς καὶ Υἱὸς καὶ Πνεύματος, Εὐλογητός· εἶ, κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εφάνη τῷ Ἀβραάμ, Θεὸς τρισυπόστατος, ἐν τῇ δρυὶ πάλαι τῇ Μαμβρῇ, τῆς φιλοξενίας μισθὸν τὸν Ἰσαάκ, ἀντιδὸς δι' ἔλεον· ὃν περ καὶ νῦν δοξαζόμεν, ὡς Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εφάνη ἐπὶ τῆς γῆς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ παντουργὸς ἀγαθοπρεπῶς, ἐκ παρθενικῆς καὶ ἀχράντου σου γαστρὸς, καὶ ἡμᾶς ἐθέωσεν, εὐλογημένη πάναγνε, Θεοτόκε πανάχραντε.

ᾠδὴ ἡ. Ἀστέκτω πυρί.

Ανάρχε Πατὴρ ὡς ἐκ ρίζης, Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα συνανάρχως πεφυκότες, ὡς βλαστοὶ τῆς ὑπερουσίᾳς Θεαρχίας, ἔδειξαν τῆς Τριάδος, δόξαν μίαν τε καὶ δύναμιν· ἦν ὑμνοῦμεν πάντες πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Δίς.

Ρυθμίζεις ταῖς σαῖς φρυκτωρίαις, τάξεις οὐρανίους ἀναμέλπειν ἀσιγήτως, τρισαγίοις ἄσμασι Θείοις, Πάτερ, Λόγε σύμμορφε, καὶ τὸ Πνεῦμα, τρίφωτον, κράτος καὶ ἰσόρροπον· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χρησμοὶ Προφητῶν τὸν σὸν τόκον, πόρρωθεν ἰδόντες, Θεοτόκε ἀνευφήμουν, ὡς ἀσπόρως καὶ ὑπὲρ φύσιν, γεννηθέντα Δέσποινα· καὶ συμφώνως τοῦτον ὑμνοῦμεν, ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Ιδεῖν τὴν δόξαν τὴν τρισσολαμπῇ, αἱ Θεοειδεῖς τῶν ἀσωμάτων τάξεις, σαφῶς ἀνιέναι πτέρυξιν, ἐφίενται ἄνω· ἀλλ' εὐλαβοῦνται σφόδρα τὸ ἀπρόσιτον φῶς, καὶ ὕμνον ἀπαύστως ἐκβοῶσι. Ταύταις συμφώνως, μοναδικὴ Τριάς σε δοξάζομεν. Δίς.

Απλέτω πόθῳ καὶ οἱ ἐπὶ γῆς, νοερὰν ψυχὴν ἐκ σοῦ λαβόντες, καὶ λογικὴν, σὲ ὑμνοῦμεν Δέσποτα, Θεὲ τῶν ἀπάντων, τὴν ἐνιαίαν φύσιν ἀληθῶς, καὶ τριττὴν προσώποις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· διὸ Οἰκτίρμον, ὡς πολυέλεος ἡμᾶς οἰκτεῖρον.

Θεοτοκίον.

Ναὸν με δεῖξον τῆς μοναρχικῆς, καὶ τριφεγγεῦς σου Θεαρχίας φωτειδῇ, καθαρῶς λατρεῦειν σοι τῷ Κτίστῃ τῶν ὅλων, καὶ τῆς ἀφράστου δόξης νοερὸν Θεωρὸν, πρεσβείαις τῆς μόνης Θεοτόκου· ἦν ἐπαξίως, ὡς ὑπερένδοξον μεγαλύνομεν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπολύσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀναστάσιμα.
Ἦχος γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν

ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου, καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἥτταν ἀνακαλούμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόᾳ σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ἡμέτερα, οἰκειωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν Σταυρῷ, εὐδόκησας ποιητά μου, θάνατον ἐλόμενος, ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου λυτρώσῃς ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστῇ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα.

Τὸ ἀκατάληπτον, τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήνευτον, τὸ τῆς Ἐγέρσεως. Θεολογοῦμεν οἱ πιστοὶ, μυστήριον ἀπόρρητον· σήμερον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, γένος δὲ ἀνθρώπινον, ἀφθαρσίαν ἐνδέδεται· διὸ καὶ εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Δόξα Χριστῇ τῇ Ἀναστάσει σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ ἐπουράνια, πόθῳ ἠγάλλοντο, καὶ τὰ ἐπίγεια, τρόμῳ ἐξίσταντο, ὅτε ἡ ἄχραντος φωνή, ἐπῆλθέ σοι Θεοτόκε· μία γὰρ πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐπέλαμψεν· ὅτι τὸν Πρωτόπλαστον, ἐκ θανάτου ἐρρύσατο· διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἀγνὴ Παρθενομήτορ.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος γ'.

Εκπλήττων τῇ ὁράσει, ὁροσίζων ταῖς ῥήμασιν, ὁ ἀστράπτων Ἀγγελος, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγε· Τὸν ζῶντα τί ζητεῖτε ἐν μνήματι; ἠγέρθη κενώσας τὰ μνήματα· τῆς φθορᾶς ἀλλοιωτὴν, γινώτε τὸν ἀναλλοιώτον· εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερά τὰ ἔργα σου! ὅτι τὸ γένος ἔσωσας τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών, σὺ ἐξείλου ἐκ Βαβυλῶνος· καὶ ἐκ τῶν παθῶν, πρὸς ζωὴν ἔλκυσον Δόγε.

Εν τῷ νότῳ αἱ σπεύροντες, δάκρυσιν ἐνθέοις, θερμουσί σταχύας, ἐν χαρᾷ αἰιζώϊας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἀγαθοδωρία, ὡς Πατρὶ καὶ Υἱῷ συναστράπτει, ἐν ᾧ τὰ πάντα ζῇ καὶ κινεῖται.

Ἀντίφωνον Β'.

Εὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τῶν ἀρετῶν, μάτην κοπιῶμεν· τὴν δὲ ψυχὴν σκέποντος, οὐδεὶς ἡμῶν πορθεῖται τὴν πόλιν.

Τοῦ καρποῦ τῆς γαστρὸς, τῷ Πνεύματι υἱοποιητῶς σοι τῷ Χριστῷ, ὡς Πατρὶ, οἱ Ἄγιοι πάντοτε εἰσίν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνθεωρεῖται πᾶσα ἀγιότης, σοφία· οὐσιοὶ πᾶσαν γὰρ κτίσιν· αὐτῷ λατρεύσωμεν, Θεὸς γὰρ, ὡς Πατρὶ τε καὶ Δόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, μακάριοι, τρίβος βαδιούνται τῶν ἐντολῶν· φάγονται, ζωρὰν γὰρ παγκαρπίαν.

Κύκλω τῆς τραπέζης σου, εὐφράνθητι καθορῶν σου ποιμενάρχα, τὰ ἔγγονα φέροντα, κλάδους ἀγαθοεργίας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ὁ πᾶς πλοῦτος τῆς δόξης, ἐξ οὗ χάρις καὶ ζωὴ πάσῃ τῇ κτίσει· σὺν Πατρὶ γὰρ, ἀνυμνεῖται καὶ τῷ Δόγῳ.

Προκείμενον.

Εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε· καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν.

Τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Ε'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπὰ, ὅρα σελ 26.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν, καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς η' καὶ τοῦ Παραλύτου εἰς ζ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ὤδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νάστασεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί·
» **Π**άσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς αὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ, τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰώνιαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλαίμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Ανάστάντα κατιδοῦσα, σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτῳ ἀγνῇ, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ἦχος γ'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς ἐν τῇ Ἑννάτῃ Ὤδῃ

Ἰωσὴφ.

Ποίημα Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.

Ὤδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**αυμαστός ἐνδόξως, ποιῶν τέρατα, σὺ εἶ
» Θεός, ὁ ἄβυσσον γεώσας, καὶ ἄρματα
» καλύψας, καὶ λαὸν διασώσας, ἄδοντά σοι,
» ὡς λυτρωτῇ ἡμῶν Θεῷ. Τροπάρια.

Ενεργῶν σημεῖα, ποιῶν τέρατα, μόνε Βασιλεῦ, σταυρὸν ἐθελουσίως ὑπέστης, ὡς οἰκτίρμων· καὶ θάνατον θανάτῳ θανατώσας, ἐζωοποίησας ἡμᾶς.

Τῇ Χριστοῦ Ἐγέρσει, λαοὶ σήμερον, χορεύσωμεν πιστῶς· ἐσκύλευται ὁ Ἄδης, δεσμίους οὓς κατεῖχεν, ἀπέδωκε σπουδαίως, ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Οδυνάμει θείᾳ, ποτὲ Παραλύτον, λόγῳ σου Χριστέ, συσφύγξας καὶ προσταΐξας, αὐτῷ τὴν κλίνην ἄραι, χρονίως ἀσθενοῦντι, τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν, ἱάσαι δεικῶς.

Εν τῇ κολυμβήθρᾳ, ποτὲ Ἄγγελος, τῇ Προβατικῇ, κατήρχετο, καὶ ἓνα ἰάτο κατὰ χρόνον· Βαπτίσματι δὲ θείῳ νῦν καθαίρει, ἁπείρα πλήθη ὁ Χριστός.

Αρχηγέ Ἀγγέλων, Ἀρχιστράτηγε τῶν ἁνῶν λειτουργῶν, τοὺς συναθροισμένους, ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ σου, καὶ τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντας, σκέπε φρούρει, ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν.

Δόξα.

Εν τρισὶ προσώποις, μιᾷ φύσει δὲ, ἄναρχον Θεόν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως μετὰ τῶν ἁ-

σωμάτων, Πατέρα, Λόγον, Πνεῦμα, βασιλείαν ἔχουσιν, καὶ κράτος αἰμερές.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν τιμῶσαν ταύτην, Ἀγνή πόλιν σου πάντοτε πιστῶς, περισώζε κινδύνων, αἰλώσεως βαρβάρων, πολέμου ἐμφυλίου, καὶ μαχαίρας, καὶ πάσης ἄλλης ἀπειλῆς.

Καταβασ ἱά. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας, ἀγόνου τερατουργούμενον ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε, καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερεῶνται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σῆ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεὸν, ἄχραντε μεγάλυνε,

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τεῖρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτῆσαι καρπὸν
» εὐκλεῆ, εὐτεκνουμένη βόησον· Ἐστερεώ-
» θη ἡ καρδίᾳ μου· οὐκ ἔστιν ἅγιος, καὶ οὐκ
» ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ορῶν σε πάλαι ἥλιος, ξυλῶ κρεμάμενον, Λόγε τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ ἅπασα· νεκροὶ ἐξανίσταντο, νεκροῦ γενομένου σου, παντοδύναμε.

Μετὰ ψυχῆς ἐλθόντος σου, ἐν τῇ κοιτίᾳ τῆς γῆς, ψυχὰς ἅς περ ἐκέκτητο, ἐναπεδί-
δου Ἀδῆς σπουδῇ, βρώσας τῷ κράτει σου, ὡ-
δὴν χαριστήριον, μόνε Κύριε.

Τὴν ἐπὶ χρόνους πλείονας, ἐξασθενοῦσαν δεινῶς, ψυχὴν με ὑπεράγαθε, ὡς τὸν Παράλυτον πρὶν, ὑγίωσον· ὡς ἂν βηματίζω σε, τὰς τρίβους, ἃς ἔδειξας τοῖς ποθοῦσί σε.

Μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, ἱκετηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀ-

νυμνούντων σε φρουρῶν, συντηρῶν ἡμᾶς τοῦ βίου τοῖς πάθεσι περιπίπτοντας.

Δόξα.

Δόξα, Πατρὶ βοήσωμεν, Υἱῷ, καὶ Πνεύματι· εἷς γὰρ ὑπάρχει φύσει Θεός, ὃν αἱ δυνάμεις πᾶσαι τῶν οὐρανῶν, ἐν φόβῳ δοξαῖζουσι, τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, κρίζουσαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ασπορον ἔσχες σύλληψιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν τοκετόν, Παρθενομήτορ ἄχραντε· ἔργον φρικτῶδες, θαῦμα μέγιστον, Ἀγγέλοις τιμώμενον, βροτοῖς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία· Δεῦτε πόμα πῖωμεν.

Καθίσματα. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Ρῆμα Παραλύτον, μόνον συνέσφιγξεν, ὡς ὁ παγκόσμιος, λόγος ἐφθέγγετο, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς, ὀφθέντος δι' εὐσπλαγχνίαν· ὅθεν καὶ τὸν κράββατον, ἐπιφέρων διήρχετο, καὶ οἱ Γραμματεῖς ὁρᾶν, τὸ πραχθέν ἐχ' ὑπέφερον, κακίας κατεχόμενοι φθόνῳ, τῷ ψυχὰς παραλύοντι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι, Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσε-
τάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀβ-
» βακούμ, στήτω μετ' ἡμῶν, καὶ δεικνύ-
» τω, φασεφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖζαν, τὴν παρθενεύουσιν νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτὸς δέ, ἄμνός προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλεγκται.

Ως ἐνιαύσιος ἄμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστός ἐκουσίως ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο ' διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δὲ ἐκείνου θάνατον, σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο 'ν ἀπεκύησας Χριστὸν, ὡραιота́τως ἐκ νεκρῶν, λάμψαντα, Ἀγνή καθορῶσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ κατάσκιον ὅρος, ὁ Ἀββακούμ προεώρα, τὴν ἄχραντὸν σου μήτραν Ἀγνή·
» διὸ καὶ ἀνεκραύγαζεν· Ἀπὸ Θαιμὰν ἦξει
» ὁ Θεός, καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὅρους, κατασκίου
» δασέος.

Τροπάρια.

Τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος, φθόνῳ τηκόμενος, ξύλῳ ἐσταύρωσέ σε Κύριε· καὶ λύσας τὸ κατάκριμα, τὸ τοῦ θανάτου ὡς κραταιός, ἐξεγήγερται, τὸν κόσμον σεαυτῷ συνεγείρας.

Μετὰ μύρων Γυναῖκες, τί τὸ ἀκένωτον μύρων, ζητεῖτε; ἐξεγήγερται· ταῖς Μυροφόροις ἔφησεν, ὁ καθεζόμενος ἐν λευκοῖς, τὴν ὑφήλιον πληρώσας, νοητῆς εὐωδίας.

Δούλου φέρων εἰκόνα, ὑπερβολῇ εὐσπλαγχνίας, βαδίζων παραγέγονας, καὶ ὑγιᾶ ἀπέδειξας, τὸν ἐπὶ χρόνοις Λόγε πολλοῖς, κατακείμενον, κελεύσας, καὶ τὸν κραιβάτον ἄραι.

Αγγελος μὲν Κυρίου, κατὰ καιρὸν καταβαίνων, τὸ ὕδωρ ἐν τῇ Προβατικῇ ἐτάρασσε, τελῶν ὑγιᾶ ἓνα καὶ μόνον· ὁ δὲ Χριστός, πλήθη ἄπειρα, τῷ θείῳ Βαπτισμῷ διασώζει.

Αρχηγὲ τῶν Ἀγγέλων, καὶ ὁδηγὲ πλανωμένων, Κυρίε Ἀρχιεράτῃγε, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, μέσση ἡμῶν παραγενοῦ, καὶ τὰς προσευχὰς πάντων προσάγαγε, τῷ μόνῳ ποιητῇ καὶ Δεσπότῃ.

Δόξα.

Εννομένη τῇ φύσει, διαιρουμένη προσώποις, ὑπάρχει ἡ ἁγία Τριάς· Πατὴρ ὁ ὑπερούσιος, ὁ συναϊδιός τε Υἱός, καὶ τὸ ἅγιον καὶ μόνον, παντοδύναμον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η Ἀγνή πῶς θηλάζεις; πῶς δὲ ἐγέννησας βρέφος, τῇ Ἀδὰμ ἀρχαιότερον; πῶς ἐν ἀγκαλαῖς φέρεις Υἱόν, τὸν ἐπὶ ὤμων χερσικῶν; ὡς ἐπίσταται, ὡς οἶδεν, ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας. Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ἐ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** 'ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότῃ· καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα. Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σῶτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλαται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουῖσθαι· μνήματος ἐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θρασυμένη ἠγάλλετο.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτὶ τῷ ἀνеспέρῳ σου Χριστέ, καταύγα-
» σον τὴν ταπεινὴν με ψυχὴν, καὶ ὁδήγη-
» σον εἰς τὸν φόβον σου· διότι φῶς τὰ προσάγ-
» ματά σου. Τροπάρια.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, καὶ κόσμον ἅπαντα συνανύψωσας· καὶ γενόμενος ἐν νεκροῖς ὁ Θεός, νεκρὸς ἐγείρεις τὴν ἀπ' αἰῶνος.

Ανέστη καθὼς εἶπεν ὁ Χριστός, κενώσας ἅπαντα Ἄδου τὰ βασίλεια, καὶ ὀπτάνεται Ἀποστόλοις, χαρὰς μεταδίδους διαιωνιζούσης.

Λευχείμων καθωράθη γυναιξὶν, ἀσπράπτων Ἄγγελος, φάσκων· Μὴ κλαίετε· ἡ ζωὴ ὑμῶν ἐξεγήγερται, τὴν ἐν τοῖς τάφοις νεκρὸς ζωώσας.

Παραλύτον ὡς ἡγείρας Χριστέ, τὴν παρειμένην με ψυχὴν ὑγιώσον, παραβάσει καὶ βαδίζειν με τὰς σὰς ὁρθὰς εὐόδωσον τρίβους.

Αγγέλων ἀρχηγέτα Μιχαήλ, τὸν ἀθροίζόμενον ἐν τῷ τεμένει σου λαὸν σήμερον, καὶ κηρύττοντα τὰ τοῦ Θεοῦ, σῶζε μεγαλεῖα.

Δόξα.

Ισότημος τρισάριθμος μονάς, διαιρουμένη μὲν πιστῶς ταῖς ὑποστάσεσιν, ἐννομένη δὲ φύσει πέφυκε, Πατὴρ, Υἱός, καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄσπορον λοχεῖαν σε Ἀγνή, τὴν ἀκατάληπτον ὕμνοῦμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ὡς Μητέρα σε, τῇ ποιητῇ πάντων καὶ Δεσπότῃ.

Καταβάσῃα. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰώνιους, κατό-
» χους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς
» ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης
τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ
λυμνηάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡ-
μῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σῶτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ, ἀνα-
σταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατῆμενον, τῷ θανάτῳ
καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς
ἀχράντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ
αἰδιδιον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λα-
γόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νῦν, καὶ συνήγειρεν, ἑαυτῷ
τὸν Ἀδὰμ, ἀνασταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Β**υθός μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη, καὶ ζάλη
» ἐναντίων ἀνέμων· ἀλλὰ προφθάσας με
» σὺ, σῶσον Σωτὴρ, καὶ ῥῦσαι φθορᾶς, ὡς ἐ-
» σωσας τοῦ θνήσκοντος τὸν Προφήτην.

Τροπάρια.

Υψώθης ἐκβσίως ἐν ξύλῳ, ἐτέθης ὡς νεκρὸς
ἐν μνημείῳ, καὶ τῆς ἐν Ἀδὴ νεκροῦς πάν-
τας ὁμοῦ ζωώσας Χριστέ, ἀνέστησας θείκῃ
δυναστείᾳ.

Ο Ἀδὴς συναντήσας σοι κάτω, οἰκτίρμον
ἐπικράνθη, δεσμώτας, ἀποδιδούς ἐν σπῆ-
δῇ, σοῦ τὴν φρικτὴν ὑμνοῦντας Σωτὴρ Ἀνάστα-
σιν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις.

Ο Ἰδεῖοι Μαθηταὶ κατιδόντες, ἐκ τάφου τὴν
ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἐγνηγεμένον Χριστόν,
πόθῳ πολλῷ, καὶ γνώμῃ εὐθεῖ, καὶ θυμηδία
ψυχῆς προσεκύνουν.

Ο πάλαι ἐπὶ κλίνης οἰκνῆς, ἐν χρόνοις κα-
τακείμενος πλείστοις, τῇ σῇ προσταξεί
Χριστέ, ἀρτιωθείς, δοξάζει, ὑμνῶν τὴν εὐσπλαγ-
χνίαν, τὴν σὴν ζωοδότα.

Αγγέλων Μιχαὴλ ἀρχηγέτα, τῷ θρόνῳ πα-
ρεστῶς τοῦ Δεσπότη, πάρεσο μέσον ἡ-
μῶν, καθοδηγῶν πρὸς τρίβους ζωῆς, τοὺς σε
προστάτην, θερμὸν κεκτημένους.

Δόξα.

Τριάδα τοῖς πρῶτοις σε σέβω, μονάδα τῇ
οὐσίᾳ κηρύττω, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, Πνεῦ-
μα εὐθές, Θεέ τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἄνω φρι-
κτῶν στρατευμάτων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο πάντα θείῳ νεύματι φέρων, κρατεῖται
Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ταῖς
σαῖς, πάντας ἡμᾶς ἀρπάζων χειρὸς, δουλείας
τοῦ πονηροῦ, ὡς οἰκτίρμων.

Καταβάσῃα. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοί-
αις, καὶ ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλε-
λυμένην, ἐγειρον τῇ θείκῃ σου ἐπιστάσι, ὥσ-
περ καὶ τὸν Παραλύτον, ἡγείρας πάλαι, ἵνα
κράζω σεσωσμένος· Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ
τῷ κράτει σου.

Ὁ Οἶκος.

Ο χειρὶ σου δρακί περικρατῶν τὰ πέρατα,
Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὁ τῷ Πατρὶ συνἀναρχος,
καὶ Πνεύματι ἀγίῳ συνδεσπόζων ἀπάντων,
σαρκὶ ἐφάνης, νόσους ἰώμενος, καὶ πάθη ἀπῆ-
λασας, τυφλοὺς ἐφώτισας, καὶ τὸν Παραλύτον
λόγῳ θείκῳ σὺ ἐξανέστησας, περιπατεῖν ἀ-
θρόως προσταξας, καὶ τὴν βασιλεύσαν αὐτὸν
κλίνην ἐπὶ τῶν ὤμων ἄραι· ὅθεν πάντες σὺν
τούτῳ ἀνυμνοῦμεν καὶ ἐκβοῶμεν· Οἰκτίρμον
δόξα, Χριστέ τῷ κράτει σου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπὸ τοῦ Πά-
σχα, τοῦ Παραλύτου μνηρίαν ποιούμεθα, καὶ ὡς
εἰκὸς τὸ τοιοῦτον ἐορτάζομεν θαῦμα.

Στίχοι.

Τὸ ῥῆμα Χριστοῦ σφίγμα τῷ παρειμένῳ.

Οὕτως ἴαμα τοῦτο ῥῆμα καὶ μόνον.

Τέθειται ἐνταῦθα καὶ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς
παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστῆς ὁ Χριστὸς διεπράξατο τῆτοι.
Ἀναβὰς γὰρ εἰς Ἱεροσόλυμα, εἰς τὴν ἑορτὴν, καὶ ἐν τῇ
πενταστόῳ Κολυμβήθρᾳ γενόμενος, ἦν Σολομῶν ὠκοδόμη-
σεν, ἥτις δὴ καὶ Προβατικὴ ἐπεκλήθητο, ὅτι τῶν ἐν τῷ
Γερῷ σφαζομένων εἰς θυσίαν προβάτων, ἐκεῖσε τὰ ἐντόσθια
ἐπλυνον· ἢ καὶ διὰ τὸ, τὸν πρῶτος ἐκεῖσε βαίνοντα, ἦνίκα
ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου εἰσάπαξ τοῦ ἔτους, τὸ ὕδωρ ἐταράττετο,
ὕγιᾳ ἀναδείκνυσθαι. Εὕρισκει οὖν ἐκεῖ ἄνθρωπον, τριά-
κοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχοντα, καὶ, ἀπορία τοῦ εἰσβάλλοντος
αὐτὸν ἐν τῷ ὕδατι, κατακείμενον· ἐξ οὗ δὴ μαυθάνομεν,
πόσον ἡ καρτερία καὶ ἡ ὑπομονὴ ἀγαθόν· καὶ ὅτι, ἐπεὶ
τὸ Βάπτισμα δοθῆναι ἔμελλε, ῥυπτικὸν ἀμαρτίας ἀπάσης,
ὠκονόμησεν ὁ Θεός, ἐν τῇ παλαιᾷ δι' ὕδατος ἐνεργεῖσθαι

τεράστια· ἵνα ὅταν ἐκεῖνο γένηται, εὐκόλως παραδεχθῇ. Ἐπὶ τοῦτον δὴ τὸν Παραλύτον, Ἰαρον οὕτως ὀνομαζόμενον, ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐρωτᾷ αὐτόν· ὁ δὲ, τὴν ἀπορίαν τὴν τῆς συνεργήσαντος προβάλλεται. Καὶ ὁ Χριστός, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτακῆναι τοῦτον τῇ ἀσθενείᾳ εἰδώς, λέγει· Ἀρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει· καὶ αὐτίκα ὑγιὲς ἀναδείκνυται, καὶ τὴν κλίνην ἐπ' ὧμων ἀράμενος, ἵνα μὴ φαντασία τὸ πρᾶγμα δόξη, τὴν εἰς τὸν οἶκον ἐβάδιζε, Σαββάτου δὲ ὄντος, ἐκωλύετο παρὰ τῶν Ἰουδαίων περιπατεῖν· Ὁ δὲ τὸν ὑγιώσαντα προεβάλλετο, ὡς εἰπόντα ἐν Σαββάτῳ περιπατεῖν, μὴ εἰδώς ὅποιος ἐστίν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς, φησὶν, ὅχλου ἐκεῖσε συναθροισθέντος, ἐξέκλινεν ἀποκρυβεῖς.

Μετὰ δὲ ταῦτα εὗρεν αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἴδε ὑγιὲς γέγονας, μὴκέτι ἀμαρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν τι σοι γένηται. Τοῦτο δὲ φασὶν τινες εἰπεῖν τὸν Χριστόν, οὐκ ὀρθῶς λέγοντες, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔμελλε διδόναι τῷ Ἰησοῦ ράπισμα ὕστερον, ὅτε τῷ Ἀρχιερεὶ Καϊάφᾳ παρίστατο, καὶ χεῖρονα τῆς παραλύσεως πειρασμὸν ἐντεῦθεν κληρώσεσθαι τῷ αἰωνίῳ πυρὶ, ἔχι τρίακοντα ἔτη καὶ ὀκτὼ μόνον, ἀλλ' εἰς αἰὶ βασανίζεσθαι· μᾶλλον γὰρ ἔδειξεν ὁ Κύριος ἐξ ἀμαρτιῶν αὐτῷ τὴν τῆς παραλύσεως ἐπισυμβῆναι ἀσθενείαν. Οὐ μὴν δὲ πᾶσα ἀσθένεια ἐξ ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ φυσικῆς νόσου, καὶ ἐξ ἀδυναμίας, καὶ ἀδιαφορίας, καὶ ἐτέρων πολλῶν ἐπιγίνεται. Γινούσμενοι ὁ Παραλύτος, ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιή, τοῦτο τοῖς Ἰουδαίοις καθίστησι γινώριμον· οἱ δὲ εἰς ἀμυναν ἐρεθισθέντες, ἐζήτουν ἀποκτεῖναι τὸν Χριστόν, ὅτι δῆθεν τὸ Σάββατον ἔλυσεν. Ὁ δὲ αὐτοῖς πολλὰ διελέγετο, συνιστῶν, ὡς δίκαιον καὶ ἐν Σαββάτῳ εὐεργετεῖν· καὶ ὅτι αὐτὸς ἐστίν, ὁ τὸ Σάββατον εἰπὼν τηρεῖν, ὅς ἴσος ἐστὶ τῷ Πατρί· καὶ ὡσπερ ἐκεῖνος ἔτι ἐργάζεται, οὕτω καὶ οὗτος.

Ἰστέον δὲ, ὡς ἕτερος οὗτος ὁ Παραλύτος, τοῦ ἐν τῷ Ματθαίῳ Παραλυτικοῦ· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐν οἰκίᾳ ἐπράχθη, καὶ ὑπηρετούντων ἐκείνῳ ἀνθρώπων, καὶ Ἀφένονταί σου αἱ ἀμαρτίαι ἀκούσαντι· τοῦτο δὲ ἐν τῇ Στοᾷ ἐτελέσθη, καὶ ἀνθρώπου οὐκ εἶχεν, ὡς λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὅτι τὸν κράββατον ἤρεν, ὡς καὶ ἐκεῖνος. Ἐορτάζεται δὲ ἀρτίως, διὰ τὸ ἐν τῇ Πεντηκοστῇ καὶ τοῦτο πραχθῆναι, ὡσπερ καὶ τὸ τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τὸ τοῦ Τυφλοῦ. Τὸν μὲν γὰρ Θωμᾶν, καὶ τὰς Μυροφόρους, εἰς πίστωσιν τῆς ἐκ νεκρῶν τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως ἐορτάζομεν· τὰ δὲ λοιπὰ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, διότι αὐτὰ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστῆς διαφόρως ἐνήργησε· καὶ ὅτι τούτων ὁ Ἰωάννης σχεδὸν οὕτως ἐμνημόνευσε.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θείοφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστὲ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῇ, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως, οὕσα προάγγελος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζῶν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν Θεοχαρίτωτε νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** τὴν φλόγα δροσίσας τῆς καμίνου, καὶ
» τοὺς Παῖδας ἀφλέκτους διασώσας, εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς
» τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τροπάρια.

Απλωθέντα σε ξύλῳ ὡς ἐώρα, φῶς συνέσει-
λεν ἥλιος μὴ σθένων, τῷ κόσμῳ φαίνειν, σου ἐκουσίως δύναντος Παμβασιλεῦ, εἰς φαῦσιν πάντων ἐθνῶν.

Εξανέστης κενώσας τὰ μνημεῖα, καὶ σκυλεύσας τὸν Ἄδην δυναστεία παντοδυναμῶ· διὸ ὑμνοῦμεν τὴν σεπτήν σου Χριστέ καὶ θείαν Ἐγερσιν.

Ως νεκρὸν τί τὸν ζῶντα ἐκζητεῖτε; ἐξηγέρθη, οὐκ ἔστιν ἐν τῷ τάφῳ· ταῖς Μυροφόροις ἐβόα παῖλαι, ἐξαστράπτων μορφῇ ὁ θείος Ἀγγελος.

Κατακείμενον χρόνοις ἐπὶ πλείστοις, τὸν Παραλύτον λόγῳ ὑγιώσας, ἐβόας· Ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ πορεύου ὑμῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Μαχαλὶ Ἀρχιστράτηγε Κυρίου, τοὺς πιστῶς ἐν τῷ θείῳ σου τεμένει, ἀθροιζομένους Θεοῦ εἰς αἶνον, ὁδηγεῖ, σκέπε, ἐκ παντοίων κακῶν τῇ μεσιτείᾳ σου. Δόξα.

Ως Τριάς, τοὺς πίστει σε ὑμνοῦντας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότην, ἀπὸ παντοίων κινδύνων σῶζε, καὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν μετόχους ποιήσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενεύεις τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων γεννηθέντα, ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς ἀρρέυστως· διὰ τοῦτο Ἀγνή σε μακαρίζομεν.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορ-
» τῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἣ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αῖρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρβее, εἰς σέ βεβαπτίσμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἀδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱὸς σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτῇ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιὸς, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐδέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως ἐν ὑψίστοις
» δοξαζόμενον Θεόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐ-
» ρανῶν, γῆ καὶ ὄρη καὶ βουνοὶ, βυθὸς καὶ
» πᾶν γένος ἀνθρώπων, ὕμνοις αὐτόν ὡς κτί-
» στην καὶ λυτρωτὴν εὐλογεῖτε.

Τροπάρια.

Τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη, σταυρωθέντος σου Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἀπεδίδου τοὺς νεκροὺς, οὓς κατέπιεν ὁ θάνατος· καὶ Ἀδὴς ἐγυμνοῦτο, σὲ καθορῶν ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς γεγονότα.

Ποῦ σου τὸ κέντρον ἐστὶ θάνατε; ποῦ σου Ἀδὴ νῦν τὸ νῆκος; τῷ ἀναστάντι Βασιλεῖ, ἐνεκρωθῆς καὶ ἀπόλωλας· οὐκ ἔτι βασιλεύεις· ὁ κραταιὸς ἀφείλετο γὰρ οὓς εἶχες δεσμίους.

Δράμετε τάχος ἀπαγγείλατε, Ἀποστόλοις τὴν Ἀνάστασιν, ταῖς Μυροφόροις, ὁ φανεὶς νεανίας ἀπεφθέγγετο· Ἀνέστη ὁ Δεσπότης, καὶ σὺν αὐτῷ οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ παραδόξως.

Εἴτεσι πλείοις κατακείμενος ὁ Παραλύτος, ἐκραύγαζεν· Ἐλέησόν με λυτρωτὰ, ἀπορίᾳ συνεχόμενον· ὁ δὲ προσάττει τούτῳ, ἄραι σπινθὴ τὸν κρᾶνθρον, καὶ ὀρθῶς βηματίζειν.

Ως τῶν αὐλῶν προηγούμενος, Ἀρχιερατῆγε Δυναμέων, σὺν ταύταις αἴτησαι ἡμῖν τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, διόρθωσίν τε βίου, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν αἰωνίων.

Δόξα.

Αῖκτισον, ἄτμητον ὁσίαν, τρισυπόστατον θεότητα, Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ὑμνήσωμεν συμφώνως, τῶν Σεραφίμ κραυγάζοντες τὴν φρικτὴν μελωδίαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τόμον σε πάλαι ἐθεάσατο, Ἡσαΐας Ἀειπαρ-
θενε, ἐν ᾧ δακτύλῳ τοῦ Πατρὸς, Λόγος ἄχρονος ἐγέγραπτο, ἐκ πάσης ἀλογίας σώζων ἡμᾶς, τοὺς λόγοις σε ἱεροῖς ἀνυμνοῦντας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή,
» τέρπε Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἑγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φω-
νῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί·
Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυχε·
χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τῇ ἐκ
σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φω-
τός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέ-
τειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς
πιστοὺς πάντας καταυγάζας, θεοχαρίτῳτε Δέσποινα.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέ σε, ἐν τῇ βάρῃ
» Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς

» Θεότητος, δεξαμένην ἐν γαστρὶ· Δανιὴλ δέ σε
» εἶδεν, ὅρος ἀλατόμητον· ῥάβδον βλαστήσα-
» σαν, Ἡσαΐας κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυὶδ.
Τροπάρια.

Ιησοῦ ἐπὶ ξύλου ὑψούμενος, συνανύψωσας
ἡμᾶς· καὶ τεθεὶς ἐκουσίως ἐν μνήματι, ἐκ
μνημάτων τοὺς νεκροὺς, ἐξανέστησας πάντας,
ὑμνοῦντας τὸ κράτος σου, τὸ ἀκατάληπτον,
καὶ τὴν δυναστείαν τὴν σὴν τὴν αἰτήτητον.

Ωραιότατος τάφῳ ἀνέτειλας, ὡς νυμφίος ἐκ
παστοῦ, ὡραιότατε Λόγε, καὶ ἔλυσας, τὸ
τοῦ Ἄδου αἰμειδές, καὶ δεσμώτας ἐξήρας, συμ-
φώνως κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δόξῃ σου, δόξα
Ἰησοῦ ὁ Θεὸς τῇ Ἐγέρσει σου.

Στεναγμούς τε καὶ δάκρυα φέρουσας, μετὰ
μύρων ἐν σπουδῇ, τὸ πανάγιον μνῆμα κα-
τέλαβον, αἱ Γυναῖκες· καὶ Χριστῷ, ἐδιδάσκοντο
πίστει τὴν ἐνδοξον Ἐγερσιν, ἣν ἐορτάζομεν, ἐν
ἀγαλλιάσει ψυχῆς εὐφραίνόμενοι.

Ηκολούθει ἡ ῥώσις τοῦ σώματος, τῇ προσά-
ξει σου Χριστέ, καὶ ὥρατο ὁ πρῶην Πα-
ράλυτος, διερχόμενος σπουδῇ, καὶ τὸν κράββα-
τον φέρων ἐφ' ὃν κατεκλίνετο, ἔτεσι πλείοσιν,
ἀνυμνολογῶν τὴν πολλὴν δυναστείαν σου.

Φωτισμὸν ἡμῖν αἶτησαι μέγιστε, Ἀρχιστρά-
τηγε, αἰεὶ τῷ μεγάλῳ φωτὶ παριστάμενος,
καὶ εἰρήνευσον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ἐπηρεΐαις, πάν-
τοτε τοῦ ὄψεως, καὶ περιστάσεσι, βίου δονου-
μένην αἰεὶ ἀξιόγαστε. Δόξα.

Φῶς καὶ φῶτα ζωὴν τε δοξάζω σε, καὶ ζωᾶς
πανευσεβῶς, Πάτερ Λόγε, καὶ Πνεῦμα
τὸ ἅγιον, τρισυπόστατε μονὰς, ἀδιαίρετον κρά-
τος, Θεότης ἀσύγχυτε, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος,
βοῶν, σὺν ταῖς ἀνω δυνάμεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτοφόρου προῆλθε νηδύος σου, μέγας Ἡ-
λίας Χριστὸς, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν
ἄχραντε, ἐπιλάμψεσι φαιδραῖς, καὶ τὸ σκότος
ἐξῆρε, τὸ τῆς παραβάσεως· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε,
πάντων ὡς αἰτίαν καλῶν Θεονύμφευτε.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τό, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγεί-
ρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πά-
σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἐτερον τῷ Παραλύτῳ. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Επέστη ὁ φιλόνητος, καὶ πανοικτίρμων
Κύριος, Προβατικῇ καλυμμένην, τοῦ θεί-

ραπεῦσαι τὰς νόσους· εὗρε δὲ κατακείμενον,
ἄνθρωπον πλείστοις ἔτεσι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐ-
βόησεν· Ἄρον τὸν κράββατον, ἴθι, πρὸς ταῖς ὁ-
δοὺς ταῖς εὐθείαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στίχ. Ἀναστάσιμα. Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τῷ φρικτῷ μυ-
στηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σω-
τὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡ-
μᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνή-
σωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλα-
κές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς
ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐ-
τῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασιν σε, ἣν
ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστά-
σεως τὴν πεῖραν εἰληφότα· Μαρία γὰρ ἡ
Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνῆμα ἦλθεν, εὗρεν Ἀγγε-
λον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξ-
αστράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλ-
λ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γα-
λιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα, ὁψόμεθα, φῶς
φιλόνητο· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν
σωτήριαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀνα-
μάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Υμνον ἐώθινον, αἱ Μυροφόραι γυναῖκες, τὰ
δάκρυα προσέφερον Κύριε· εὐωδίας γὰρ
ἀρώματα κατέχουσας, τὸ μνῆμά σου κατέλα-
βον, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, μυρίσαι σπουδά-
ζουσας. Ἀγγελος καθήμενος ἐπὶ τὸν λίθον, αὐ-
ταῖς εὐηγγελίσαστο· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ
τῶν νεκρῶν; τὸν θάνατον γὰρ πατήσας, ἀνέ-
στη ὡς Θεός, παρέχων πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Εξαστράπτων Ἀγγελος ἐπὶ τὸ μνῆμά σου
τὸ ζωοποιόν, ταῖς Μυροφόραις ἔλεγεν·
Ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ Λυτρωτής, ἐσκύλευσε
τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, ὡς μόνος
Θεὸς καὶ παντοδύναμος.

Εἰς τὸ μνῆμά σε ἐπεζήτησεν, ἐλθοῦσα τῇ
μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ·
μὴ εὐρούσα δὲ ὠλοφύρετο, κλαυθμῷ βοῶσα·
Οἶμοι Σωτὴρ μου! πῶς ἐκλάπης πάντων Βασι-
λεῦ; Ζεῦγος δὲ ζωηφόρων Ἀγγέλων, ἐνδοθεν τῷ
μνημείου ἐβόα· Τί κλαίεις, ὦ γύναι; Κλαίω,

φησὶν, ὅτι ἦσαν τὸν Κύριον μου τοῦ τάφου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Αὕτῃ δὲ στραφεῖσα ὀπίσω, ὡς κατεῖδέν σε, εὐθέως ἐβόα· Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εβραῖοι συνέκλεισαν ἐν τῷ τάφῳ τὴν ζωὴν· Ληστής δὲ ἀνέωξεν ἐν τῇ γλώσσει τὴν τρυφὴν, κραυγαῶν καὶ λέγων· Ὁ μετ' ἐμοῦ δι' ἐμέ σταυρωθεὶς, συνεκρέματό μοι ἐπὶ τῇ ξύλῳ, καὶ ἐφαίνετό μοι ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος· αὐτὸς γάρ ἐστι Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε· καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τῇ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου δόξα σοι. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος γ'.

Τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας, τὴν τοῦ Σωτῆρος εὐαγγελιζομένης, ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ ἐμφάνειαν, διαπιστοῦντες οἱ Μαθηταί, ὡνειδίζοντο τὸ τῆς καρδίας σκληρόν· ἀλλὰ τοῖς σημείοις καθοπλισθέντες καὶ θαύμασι, πρὸς τὸ κήρυγμα ἀπεστέλλοντο. Καὶ σὺ μὲν Κύριε, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον ἀνελήφθης Πατέρα· οἱ δὲ ἐκήρυττον πανταχοῦ τὸν λόγον, τοῖς θαύμασι πιστούμενοι. Διὸ οἱ φωτισθέντες δι' αὐτῶν, δοξαζομέν σου τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, φιλαίνθρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἦχος γ'.

Αβηθήσαντα Χριστὲ τὴν ἐντολὴν σου, τὸν προπάτορα Ἀδὰμ, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισας· τὸν δὲ Ληστὴν Οἰκτίρμον, ὁμολογήσαντά σε ἐν Σταυρῷ, ἐν αὐτῷ εἰσώκισας κράζοντα· Μνήσθητί μου Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ανάστας ἐκ τῶν νεκρῶν, συνεξανέστησας ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε· τοῦ δὲ θανάτου πάσαν, τὴν δυναστείαν ὥλεσας Χριστέ· διὰ τῆτο πίστει κραυγαῶμεν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῇ τριημέρῳ σου ταφῇ, τοὺς ἐν τῷ Ἄδῃ νεκρωθέντας ὡς Θεός, ζωοποιήσας συνήγει-

ρας· καὶ ἀφθαρσίαν πᾶσιν, ὡς ἀγαθὸς ἐπήγασσας ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει κράζουσι πάντοτε· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αβηθήσαντας ἡμᾶς, τῇ τοῦ θανάτου κατεδίκασας αἰρᾷ, ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος, ἐν δὲ τῷ σώματί σου, ἀναμαρτήτως Δέσποτα παθῶν, τοὺς θνητοὺς ἐζώωσας κράζοντας· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κόνονος τοῦ Παραλύτου Ὡδὴ 5'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῆ Παραλύτου ψάλλεται ἡμέρας τρεῖς· τῇ Κυριακῇ, τῇ Δευτέρᾳ, καὶ τῇ Τρίτῃ.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ποιητὴς τοῦ παντός, σαρκοφόρος γενόμενος, τὴν ἡμῶν ἐπτώχευσε, φύσιν θέλων ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνδιαιωόμενος, θαυμαμάτων πλήθῃ Ἑβραίοις δέδειχεν· ὅθεν ἰάσατο, τὸν ποτὲ Παράλυτον, εἰπὼν αὐτῷ, Ἀρὸν σε τὸν κράββατον, ἐν Βηθεσδα ἐπιστάς.

Σῶτερ Θεέ μου καὶ Κύριε, τοὺς πεπτωκότας βροτοὺς, ἀναστήσαι βουλόμενος, ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, περιήρχου ἰώμενος, πάντων τὰς νόσους δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν· διὸ φοιτήσας, Προβατικῇ ἐν στοᾷ, σῶον ἀνέδειξας, τὸν ποτὲ Παράλυτον, λόγῳ τῷ σῷ, ὀκτῶ καὶ τριάκοντα, ἔτεσι κείμενον.

Φθόνῳ Ἑβραῖοι τηρόμενοι, εὐεργεσίας τὰς σὰς, ὑπεράγαθε Κύριε, ἀφορμὴν ποιούμενοι, καὶ μανίας ὑπέκκαυμα, παρανομοῦντες αὐτοὶ τὸν νόμον αἰεὶ, σὲ ἐπεζήτουν, κτεῖναι τὴν ὄντως ζωὴν, διὰ τὸ Σάββατον, ὅτε ὅλον ἄνθρωπον, ἔδειξας σὺ, ὑγιῇ, παράλυτον ὄντα τὸ πρότερον.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν αἰσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε, ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν τα-

ραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλη με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἱάσιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι. Καὶ εὐθύς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σὲ σὰρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρὸν σε τὸν κράββατον καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον ἄγιε, ὡς φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτὴρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ Διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων, πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι κατ' ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Ε'σπερινὸν ὕμνον προσφερόμεν σοι Χριστέ, μετὰ θυμιάματος, καὶ ὡδῶν πνευματικῶν· ἐλέησον Σωτὴρ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ, καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλίων Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ο· τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ πλαστουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες εὐσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι, Χριστέ· τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σε ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐκατοντάρχου οὐ παρεῖδες· Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Α' πολυτίκιον. Εὐφρανέσθω τὰ οὐράνια.

Θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως,

καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Κατανυκτικόν.

Παροικοῦσα ἐν τῇ γῇ, ψυχὴ μου μετανόησον· χοῦς ἐν τάφῳ οὐχ ὕμνεϊ, πταισμάτων οὐ λυτροῦται· βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Καρδιογνώστα, ἡμάρτον· πρὶν καταδικάσῃς με, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεαίου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι μακάριοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος. Ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεὶς, ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Τὴν ὠραιότητα.

Πάρεσιν εὖραντο, τὴν ὁλοσώματον, οἱ παραλύσει, φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγειν καταννοοῦντες· λέγοντες· Οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατὰπαισιν· τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τε σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πολλάκις τὴν ὑμνωδίαν ἐκτελῶν, εὗρέθην τὴν αἵμαρτίαν ἐκπληρῶν· τῇ μὲν γλώττῃ ᾠσματα φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα λογι-

ζόμενος· ἀλλ' ἐκάτερα διόρθωσον, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς μετανοίας, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θεάτρον γενόμενοι, Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Α΄ταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἱαμάτων, ἵνα καὶ γὼ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ΄. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε.

Σημείων καὶ τεράτων βλέποντες τὴν δύναμιν, οἱ φθόνῳ παρειμένοι, καὶ δυνατοὶ κακία, ἔκ ἐπίστευον, ὡς σὺ Θεοῦ Υἱὸς ὑπάρχεις, καὶ τοῦ παντὸς πρῦτανις, ὁ καὶ Παράλυτον ὑγίη δείξας λόγῳ.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου Κύριε εἰς τὸν αἰῶνα ᾄσομαι.

Ιδόντες οἱ Σαββάτων φύλακες Παράλυτον, σφιγγθέντα ἐν Σαββάτῳ, τὴν ψυχὴν ἐχαινοῦντο, καὶ, Οὐκ ἔξεστιν, ἐν τῷ Σαββάτῳ θεραπεύειν, καὶ βεβηλὲν τὸ Σάββατον, τάχα ὡς νόμιμοι, Γραμματεῖς ἐπεβόων.

Στίχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται.

Σαββάτων αὐτουργὸν μὴ γνόντες σε καὶ Κύριον, οἱ Σάββατα τηροῦντες, τοῦ Παραλύτου σφίγξιν, διεγόγγυζον, τὴν ἐν Σαββάτῳ γενομένην. Ὡς οὐ καλὸν, λέγοντες, αἶρειν τὸν κράββατον, ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Α΄νέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοαὶς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἄγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν.

Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην. Ἀλλ' ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

=====

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν τὰ δύο Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α΄.

Οτὴ παλάμη τῇ ἀχράντῳ πλαστουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες εὐσπλαγγνε τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ· τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ διὰ τοῦ λόγου σε ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρεῖδες. Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Α΄ταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἱαμάτων, ἵνα καὶ γὼ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Α΄νέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοαὶς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἄγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην. Ἀλλ' ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Σῶσόν με Κύριε ὁ Θεός μου· σὺ γὰρ πάντων ἡ σωτηρία· ὁ κλύδων με τῶν παθῶν ἐκταράττει, καὶ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν με βυθίζει· δός μοι χεῖρα βοηθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀναγάγε με κατανύξεως, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις· ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσούσης τῆς ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστός, ὀκτῶ καὶ τριάκοντα ἐτῶν Παραλύτου κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σου τὴν κλίνην· ἶδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκης πρεσβείαις Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον.

Τὸ Ἀναστάσιμον μετὰ τοῦ Θεοτοκίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Σαρκεὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἥτταν ἀνακαλέμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εως πότε ψυχὴ με ἐπιμένεις τοῖς πταιίσμασιν; ἕως τίνος λαμβάνεις μετανοίας ὑπέρδεσιν; λάβε κατὰ νοῦν τὴν κρίσιν τὴν μέλλουσαν, καὶ βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἠμαρτον· ἀναμάρτητε Κύριε, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εκλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες ἅγιοι, Θεοσεβείας ἐρασταί, Ἀδλοφόροι πανεύφημοι· τῶν τυράννων γὰρ ταῖς αἰκίσεις μὴ δειλιάσαντες, τῶν εἰδῶλων τὴν πλάνην κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήτητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε τοὺς δνύλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνη εὐλογημένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθίσμα τῆς ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάρεσιν εὗραντο, τὴν ὁλοσώματον, οἱ παραλύσει, φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγειν κατανοοῦντες· λέγοντες· Οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατὰπαυσιν, τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ Θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Τὸ, Ἀνάσασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Δηγήσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φυλάκες σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὸν διεσπαρμένον μου νοῦν συνάγαγε Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεῖσάν με καρδίαν καθάρισον, ὡς τῷ Πέτρῳ διδούς μοι μετάνοιαν, ὡς τῷ Τελῶνῃ στεναγμὸν, καὶ ὡς τῇ Πόρνῃ δαίκρυα· ἵνα μεγάλη τῇ φωνῇ κραυγάζω σοι· Ὁ Θεὸς σῶσόν με, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος, καὶ φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Βασιλέων καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπώσαντο, οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως αὐτὸν ὠμολόγησαν, τῶν ἀπάντων.

Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ πρεσβεύουσιν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε· καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνσπόδισε νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου· δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Ε'φάνη παρειμένοις μέλεσιν ὁ λόγος σου, ὡς σφίγμα ζωφόρον, ζωοποιέ μου Λόγε· οὐ μαρτύριον, ἡ παρ' ἐλπίδα κλίνης ἄρσις, ἣν κελευσθεῖς ἔφερεν, ὁ κατακείμενος ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ πλεῖστον.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ᾠσομαι.

Γηθόμενος πληροὶ τὸ πρόσταγμα Παράλυτος, τῆς σῆς παντοδυναμῆς, Δεσποτικῆς ἰσχύος, καὶ τὸν κράββατον φέρων αὐτοῦ περιπάτει, καὶ μαρτυρῶν ἐκραύγαζεν· Ὁ ἰασάμενος, τῆτο ποιεῖν κελεύει.

Στίχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται.

Ε'ν ἔτεσι πολλοῖς καὶ χρόνοις κατακείμενος, Ἐλέησόν με κράζει, ὁ παρειμένος μέλη, λυτρωτὰ Χριστέ, συνεσφίγμενος ἀπορίᾳ· καὶ ὁ Σωτὴρ κράββατον αἶρειν προσέταττε, κατασφίγγας τὰ μέλη.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ε'πὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε, ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἰασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι. Καὶ εὐθύς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρόν σου τὸν κράββατον, καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον ἅγιε, ὡς φιλόανθρωπος.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῇ Τρίτῃ τῆς Δ'. Ἑβδομάδος ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἑγέρσεως, Πεντηκοστῇ δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων· καὶ λάμπει τὰς λαμπρότητας, ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνοῦσα τὰς δύο, καὶ παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα, τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Η'κυσσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθείσης τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ πιστοὶ αὐτῆς γόνιμοι ἡγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασάμενοι, καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι (*), ρύπον χριστοικτονίας· εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυτον μεσότητα.

Η'γγικεν ἡ τῇ θείᾳ δαφιλῆς, χύσις ἐπὶ πάντας, ὥσπερ γέγραπται, Πνεύματος· ἡ προθεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χριστοῦ θάνατον, καὶ ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, παρ' αὐτῇ δεδομένης, ἀψευδῆς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν τοῦ Παρακλήτου δηλούσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἑορτῆς μεσούσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμαμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴσοδος τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Μιχαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ, καὶ κρινεῖ ἀναμέσον λαῶν πολλῶν, καὶ ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρὰ, ἕως εἰς γῆν μακράν. Ὅτι πάντες οἱ λαοὶ πορεύσονται ἕκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πορευσόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν, εἰς τὸν αἰῶνα. (Κεφ. 5'. 2.) Τὰδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· Ἀκῆσατε βουνοὶ, καὶ φάραγγες, θημέλια τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ· διελεγχθήσεται γὰρ μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ, λέγων· Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί ἐλύπησά σε; ἀ-

(*) Αἰνίσσεται ἴσως ἐνταῦθα ὁ ὕμνωδός τοῦ Ἡσαίου· «Ὅτι ἐκπλυνεῖ Κύριος τὸν ῥύπον τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυγατέρων Σιών, καὶ τὸ αἷμα ἐκκαθαρίσει ἐκ μέσου αὐτῶν, ἐν πνεύματι κρίσεως, καὶ πνεύματι καύσεως (δ'. 4.).»

ποκρίθητί μοι. Διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρώσαίμην σε, καὶ ἐξαπέστειλα πρὸ προσώπου σου τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἀαρών. Λαός μου, τί ἐβουλεύσαντο κατὰ σοῦ οἱ ὑπεναντίοι; εἰ ἀνηγγέλη σοι, ἄνθρωπε, τί καλόν; καὶ τί Κύριος ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ, ἀλλ' ἢ τοῦ ποιεῖν κρίμα, καὶ ἀγαπᾶν ἔλεος, καὶ ἔτοιμον εἶναι τοῦ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; (Κεφ. Ε'. 4.) Διότι ἐν ἰσχυρί μεγαλυνθήσεται Κύριος, καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἕως ἄκρων τῆς γῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**άδε λέγει Κύριος· Οἱ διψῶντες, πορευέσθε ἐφ' ὕδωρ· καὶ ὅσοι μὴ ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε· καὶ φάγεσθε, καὶ πίεσθε, ἄνευ ἀργυρίου καὶ τιμῆς, οἶνον καὶ στέαρ· ὅτι, τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ ὑμῖν· Λαός μου, ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου· καὶ ἔρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, μιμνήσκεσθε, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Λαός μου, ἀκούσατέ μου, καὶ φάγεσθε ἀγαθὰ, καὶ ἐντρυφήσει ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν. Προσέχετε τοῖς ὡσὶν ὑμῶν, καὶ ἐπακολουθήσατε ταῖς ὁδοῖς μου· εἰσακούσατέ μου, καὶ ζήσεται ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν· καὶ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην αἰώνιον, καὶ ἐπικαλέσεσθε· ἡνίκα δ' ἂν ἐγγίζητέ μοι, ἀπολείπετω ὁ ἀσεβὴς ταῖς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀνὴρ ἄνομος ταῖς βουλαῖς αὐτοῦ, καὶ ἐπιστραφῆτε πρὸς με, καὶ ἐλεήσω ὑμᾶς, καὶ ἀφήσω τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν. Οὐ γὰρ εἰσὶν αἱ βουλαί μου, ὥσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν· λέγει Κύριος· ἀλλ' ὥσπερ ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτως ἀπέχει ἡ ὁδός μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, καὶ τὰ διανοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου. Ὡς γὰρ εἰάν καταβῇ ὑετός, ἢ χιών ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῇ ἐκεῖθεν, ἕως ἂν μεθύσῃ τὴν γῆν, καὶ ἐκτέλῃ, καὶ βλαστήσῃ, καὶ δῶ σπέρμα τῷ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς βρώσιν· οὕτως ἔσται τὸ ῥῆμά μου, ὃ εἰάν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, οὐ μὴ ἀποστραφῇ πρὸς με κενόν, ἕως ἂν συντελεσθῇ πάντα ὅσα ἠθέλησα, καὶ εὐοδώσω τὰς ὁδοὺς μου, καὶ τὰ ἐντάλματά μου. Ἐν γὰρ εὐφροσύνῃ ἐξελεύσεσθε, καὶ ἐν χαρᾷ διδασθήσεσθε· τὰ γὰρ ὀρη καὶ οἱ βουνοὶ ἐξαλοῦνται, προσδεχόμενοι ἡμᾶς ἐν χαρᾷ· καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐπικροτήσιν τοῖς κλάδοις αὐτῶν· καὶ ἀντὶ τῆς σο-

φίας, ἀναθήσεται κυπάρισσος· ἀντὶ δὲ τῆς κονύζης, ἀναθήσεται μυρσίνη· καὶ ἔσται Κύριος εἰς ὄνομα, καὶ εἰς σημεῖον αἰώνιον, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Η** σοφία ὡκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ **Θ**. 1. ὑπήρξε στύλους ἑπτὰ· ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρεσὶν εἶπεν· Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδε σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γινώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι· Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλὴ ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γινώσκει νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς· τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήτησιν χρόνον, καὶ προστεθῇ σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ᾗ Χριστὸς, παραγυμνώσας ἀμυδρῶς θείκην δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας· καὶ θεοπρεπῶς θαυματουργῶν ἐν ὀστρακίνῳ σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτήσω ἀπ' ἀρχῆς.

Εν τῷ ἱερῷ ἐπέστης ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσούσης τῆς ἐορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτοὺς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰώνιας. Ὡς τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν! Δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων
εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Οτε τὸ μέσον τῆς ἐορτῆς ἐπέστη, ἀνέβη ὁ
Ἰησοῦς ἐπὶ τὸ ἱερόν, καὶ ἐδίδασκε λέ-
γων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους· Ὁ διψῶν ἐρχέ-
σθω πρὸς με καὶ πινέτω, ὕδωρ ζωηρὸν αἰώνιον,
καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα· Ὁ πιστεύων
εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐ-
τοῦ, καὶ ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς, διδάσκοντός σου Σω-
τῆρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε
γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ
εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον.
Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυ-
χὴν, εὐσεβείας πότισον ναίματα· ὅτι πᾶ-
σι Σωτῆρ ἐβόησας· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με
καὶ πινέτω· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός,
δόξα σοι.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον, Με-
σούσης τῆς Ἑορτῆς καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολο-
γίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ο πάντων ἐπιστάμενος, τῶν καρδιῶν λογι-
σμούς, ἐν μέσῳ ἀνέκραζε τοῦ ἱεροῦ ἐστη-
κώς, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν· Τί ζητεῖτε
πιάσαι, ἐμέ τὸν ζωοδότην; ἐορτῆς μεσαζούσης,
ἐκβοῶν παρρήσίᾳ· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν
κρίνετε παράνομοι.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ο Δεσπότης τῶν ὅλων ἐν τῷ ναῷ ἐστηκώς,
ἐορτῆς μεσαζούσης, Πεντηκοστῆς τῆς σε-
πτῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει τρα-
νῶς, ἐν παρρήσίᾳ πολλῇ, ὡς Βασιλεὺς ὢν καὶ
Θεός, τὴν τύραννον αὐτῶν τόλμαν· ἡμῖν δὲ
πᾶσι δωρεῖται, δι' εὐσπλαγχνίαν τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανό-
νες, ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ
τοῦ πλ. δ'. εἰς ς'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Μέσσην ἐορτῶν τῶν μεγίστων αἰνέσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**αλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρό-
» χοις ἔχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσ-
» ραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀ-
» μαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τροπάρια.

Μεγάλαι τῆς ὑπὲρ νοῦν σε Δέσποτα, θείας
σαρκώσεως, εὐεργεσίαι λάμπουσιν ἡμῖν,
δωρεαί τε καὶ χάριτες, καὶ θεῖαι λαμπρότη-
τες, ἀγαθοδότως ἀναβρύουσαι.

Επέστης, μαρμαρυγὰς Θεότητος, ἐξαποσέλ-
λων Χριστέ, τῆς ἐορτῆς ἐν μέσῳ προφα-
νῶς· ἐορτὴ γὰρ χαρμόσυνος, τῶν σωζομένων
πέφυκας, καὶ σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καὶ ἀπολύτρωσις,
παρὰ Θεοῦ σὺ γέγονας ἡμῖν, ἀπὸ γῆς
πρὸς οὐράνιον, διαβιβάζων ὕψωμα, καὶ Πνεῦμα
θεῖον χαριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Η σάρξ σου διαφθορὰν ἐν μνήματι, οὐκ εἶδε
Δέσποτα· ἀλλ' ὡς συνέστη ἀνευθεν σπο-
ρᾶς, τὴν φθορὰν ἐκ ἐδέξατο, ἀκολυθία φύσεως,
ὑπερουσίως μὴ δουλεύσασα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. δ'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ α'. Θάλασσαν ἐπηξας.

Εθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ
ζωοδότης γὰρ Χριστὸς, τὰ δεσμὰ διέρρηξε
τοῦ Ἀδου, καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ νόσους
ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ. Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡ-
μῶν, ὁ δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνό-
ματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετελ-
θὼν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμὸς, μετασρέψας
Δέσποτα εἰς αἶμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας,
σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας. Δόξα Σωτῆρ
τῇ ἀφάτῳ σου βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι'
ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον, ὑπάρχων Κύριε ζωῆς ἀ-
ληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θέλων
ἐκοπίασας Σωτῆρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας,
τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπείκων· καὶ εἰς Σιχαρ
ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμα-
ρείτιδι πιεῖν.

Αρτους εὐλόγησας, ἰχθύας ἐπλήθυνας, ὁ αἰ-
κατάληπτος Θεός, καὶ λαοὺς ἐχόρτασας
ἀφθόνως, καὶ πηγὴν ἀένναον σοφίας, τοῖς διψῶ-

σιν ἐπηγγείλω. Σὺ εἶ, Σωτὴρ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
δὲς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῷ.

Δόξα.

Τρία συνάναρχα δοξαῖζω καὶ σύνθρονα, Πα-
τέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν συνάναρχον,
καὶ Πνεῦμα συναῖδιον Υἱῷ, τὴν μίαν τρισυπό-
στατον οὐσίαν· μίαν ἀρχὴν ὑπεράρχιον ὑμῶν,
ἀναρχου Θεότητος καὶ οὐσιότητος τιμῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐχώρησας τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεο-
γεννήτορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας
ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μηδὲν τῆς
παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον αἰγνὴ, ὡς Υἱὸν
σε καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἐκέτευε ὑπὲρ τῆς ποι-
μνης σου αἰεὶ.

Καταβασία.

» **Θ**άλασσαν ἐπηξάς, βυθίσας σὺν ἄρματι
» τὸν ἀλαζόνα Φαραῶ, καὶ λαὸν διέσω-
» σας ἀβρόχως Κύριε, καὶ εἰσήγαγες αὐτοὺς
» εἰς ὄρος ἀγιάσματος, βοῶντας· Ἄσωμέν σοι
» τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὠδὴν ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολέ-
» μοις κραταιῷ.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ, ἡ Ἐκκλησία σε Χρι-
» στέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
» καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Τροπάρια.

Ναμάτων ζωοποιῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς πη-
γὰς ἡνοιξας, Εἴ τις διψᾷ, πρόθυμος, ἴτω
καὶ πινέτω, βοῶν Ἀγαθέ.

Εκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανὸν, ἀνυψωθῆναι προ-
φανῶς ἔλεγες, ἐξ οὐρανοῦ Πνεῦμα δέ, πέμ-
πειν ἐπηγγείλω τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ζωοποιός, καὶ ἐκ Παρθένου γεννη-
θεὶς Κύριος, πᾶσι πιστοῖς δεδώρηται, τὴν
ἀθανασίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἄλλος. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' ὅψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι,
διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη
τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσούσης τῆς νο-
μικῆς ἐορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὅψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι·
Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν, οἱ
Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον
ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι,
τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί
πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν
ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Εἰ τὸν Μεσσίαν πάντως δεῖ εἰσεῖν Ἰουδαῖοι,
Χριστὸς δὲ ἦλθε νῦν ὁ Μεσσίας, τί πλα-

νάσθε ἀθετοῦντες τὸν δίκαιον, ὃν ἔγραψεν ἐν
τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Δόξα.

Σὲ προσκυνούμεν Πάτερ ἀναρχε τῇ οὐσίᾳ,
ὑμνοῦμεν ἀναρχον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ
Πνεῦμα εὐσεβῶς τὸ πανάγιον, ὡς ἓνα τὰ Τρία
φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὠράθης,
οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας
τῆς τεκούσης τὴν ἀφθορον γαστέρα, Θεὸς ὦν
ὅλος καὶ πῦρ.

Καταβασία.

» **Ε**στερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώ-
» τη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη
» ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν
» σωτηρίῳ σου.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εστηκὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζέσης
ἐνθέως τῆς ἐορτῆς, Ὁ διψῶν, ἀνέκραζες,
ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ
τούτου, τοῦ Θεοῦ μου νάματος, ποταμὸς ἐκ
κοιλίας, ἐκρεύσει δογματῶν μου· ὅστις δὲ πι-
στεύει, εἰς ἐμὲ τὸν σταλέντα, ἐκ Θεοῦ Γεννή-
τορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βοῶ-
μέν σοι· Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλου-
σίως ἐξέχεας τὰ νάματα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας
τοῖς δούλοις σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβρύ-
ζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτὴρ, καλεῖς
τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ
Θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ
σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς
αἰῶνας, οὐ διψήσει οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέ-
σποτα, βασιλεῦ ἐπουράνιε. Διὰ τοῦτο δοξαῖζο-
μεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλου-
σίως τοῖς δούλοις σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**παρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ
» Σταυροῦ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
» ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζου-
» σα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ρήξας θανάτου τὰς πύλας τῇ σῇ δυνάμει,
ὁδοὺς ζωῆς ἐγνώρισας τῆς ἀθανασίας·
πύλας δὲ διήνοιξας, τοῖς πίστει κραυγάζουσι·
Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Τὴν μεσότητα τῶν ὅλων, καὶ τέλος ἔχων,
καὶ τῆς ἀρχῆς ὡς ἀναρχος περιεδραγμέ-

νος, ἔσθης ἐν τῷ μέσῳ, βοῶν· Τῶν θείων θεόφρονες, δεῦτε δωρεῶν ἀπολαύσατε.

Ος Θεός καὶ πάντων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ὡς δυνατὸς τὸ κράτος, καθελὼν τοῦ θανάτου, πέμπειν ἐπηγγείλω Χριστὲ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐκ Πατρὸς προερχόμενον.

Θεοτοκίον.

Νέμεις πλουσίως τὴν χάριν, τοῖς σὲ ὑμνοῦσι, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα προαιώνιον Λόγον, Μῆτερ ἀπειρόγαμε, πταισμάτων τὴν ἄφесιν, τούτοις αἰτουμένη πανάχραντε.

Ἄλλος. Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ εἰσελθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστός ἐστι, παράνομοι, τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ὅτι αὐτὸς ποιεῖ. τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξεν.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφάς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστός, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια· καὶ μάτην ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργῳ ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραξε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός· ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπόν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον;

Εργα ἐποίησα πολλὰ, καὶ διὰ ποῖον ἔργον λιθαρίζετε με; τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός, ἐλέγχων ἀνέκραγεν· ὅτι ἄνθρωπον ὑγιῇ ὅλον λόγῳ ἐποίησα; μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν ἄνθρωποι.

Εν Ἀποστόλοις ἐνεργῶν, καὶ ἐν Προφήταις αὐτὸς ἐπαναπαυόμενος, μετὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ ἀχραντὸν γέννημα, τῆς πατρικῆς φύσεως Χριστὲ, τὰ ἔθνη πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ἀνῆγες διὰ τῶν σημείων σου. Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε μονάς, ἀναρχὲ Πατέρ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἡ ἐν μονάδι Τριάς! ὁμότιμε, σύνθρονε, ζωοποιέ, ἄκτιστε Θεέ, σῶζε τῆς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ ῥύσαι κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα θεόνυμφε, Παρθενομήτορ ἀγνή, μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ, ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σὲ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Καταβασία.

Ο Προφήτης Ἀββακούμ, τοῖς νοεροῖς ὁφθαλμοῖς προεώρα Κύριε, τὴν παρουσίαν

σου· διὸ καὶ ἀνέκραγεν· Ἀπὸ Θαιμὰν ἦξει ὁ Θεός. Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας·
» **Θ**εὸς· φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Τροπάρια.

Τῶν θείων ἑορτῶν, τὴν μεσότητά φθάσαντες, τὸ τέλειον τῆς ἐνθέου, ἀρετῆς ἐξασκήσαι, σπουδάζωμεν θεόφρονες.

Ος ὄντως ἱερά ἡ παρούσα πανήγυρις· μεσότητά τῶν μεγίστων, ἑορτῶν γὰρ ὀρίζει, καὶ λάμπει ἀμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον.

Νοὺς ἀρχαγγελικὸς, οὐκ ἰσχύει νοῆσαί σου, τὸν ἀφραστον ἐκ Παρθένου, καὶ πανάχραντον τόκον, Σωτὴρ μου πολυέλεε.

Ἄλλος. Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατεκόσμησας, τοὺς Ἀποστόλους σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθητάς, ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ, δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ δούς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Απαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς τὰ πέρατα, θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις τρόποις, τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστέ Σωτὴρ τῆς βασιλείας σου.

Αἴνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σου, ὕμνον σοι δὲ προσάγομεν, τῷ δὲ ἡμᾶς ἐπὶ γῆς ὀφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδάμ ἀνακαλέσαντι. Δόξα.

Δόξα σοι Πάτερ ἅγιε, Θεέ ἀγέννητε· δόξα σοι Λόγε ἄχρονε, μονογενές· δόξα σοι τὸ Πνεῦμα, τὸ θεῖον καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοῦσιον Πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου, ἀγία τράπεζα, ἔχουσα τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων, οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογενῆτορ τροφεύς.

Καταβασία.

» **Κ**ύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν.
» **Κ**ύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς. Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» **Κ**εκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» **Σ**ου ρεύσαντι αἵματι.

Τροπάρια.

Μεσότης, Πεντηκοστῆς ἐφέστηκε σήμερον, ἔνθεν τοῦ Θεοῦ μὲν Πάσχα, Θεοτάτῳ φέγγει καταυγασθεῖσα, ἐκεῖθεν δὲ, τοῦ Παρακλήτου λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις, ἐν τῷ ναῷ Χριστέ παριστάμενος, τῶν Ἰουδαίων τοῖς δήμοις, τὴν οἰκείαν δόξαν ἀποκαλύπτων· καὶ προφαίνων, τὴν συμφυῖαν πρὸς τὸν γεννήτορα.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι, προστασία καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, τῶν κοσμικῶν με σκανδαλῶν, λυτρή μένη μόνη Θεογεννήτορ, καὶ ταῖς Θεαῖς, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Ἄλλος. Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνῆλθες Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ὄχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Ανέπτυξας τὰ χεῖλη σου Δέσποτα, ἐκήρυξας τῷ κόσμῳ, τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ συγγενὲς ἀμφοτέρων, φυλάττων, καὶ μετὰ σάρκωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις τελῶν Σωτὴρ καὶ σημεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν, λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ο ἀναρχὸς Υἱὸς, ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ κατ' ἡμᾶς, ἐννηθρώπησε· καὶ μέσον τῆς ἐορτῆς ἐδίδασκε λέγων· Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῇ ἀεννάῳ, ζωὴν ἀρύσασθαι. Δόξα.

Τὴν μίαν ἐν Τριάδι Θεότητα, οὐσίαν τρισυπόστατον ἀκτιστον, ἀμέριστον πάντες δοξολογοῦμεν, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὡς τρία οὐσαν καὶ ἓν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον καὶ Μητέρα δοξαζόμεν, σὲ μόνην ἀγνὴν Θεόνημφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρκώθη, ζωοποιήσας ἡμᾶς.

Καταβασία.

» **Ο**ς ὕδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χειμάζει με· διὸ, ὡς Ἰωάννης, σοὶ κραυγάζω Λόγε· Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, εὐσπλαγχνε Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητὴς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγε, Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε

καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, πταισμάτων ἀνομίαις, ῥοαῖς τῶν σῶν αἱμάτων κατάρδυσον, καὶ δεῖξον κερποφόρον ἀρεταῖς· σὺ γὰρ ἔφης πᾶσι, τοῦ προσέρχεσθαι πρὸς σέ, Λόγε Θεοῦ πανάγιε, καὶ ὕδωρ ἀφθαρσίας ἀρύεσθαι, ζῶν τε καὶ καθαῖρον ἀμαρτίας, τῶν ὑμνούντων τὴν ἐνδοξὸν καὶ Θεῖαν σου Ἐγερσιν· παρέχων ἀγαθὲ, τὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνεχθεῖσαν ἀληθῶς τοῖς Μαθηταῖς σου, Πνεύματος ἰσχὺν, τοῖς σέ Θεὸν γινώσκουσι· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ Τετάρτῃ τοῦ Παραλύτου, τὴν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἐορτάζομεν ἐορτήν.

Στίχοι.

Εἰς τὴν διδασκίαν τῆς ἐορτῆς ἐν μέσῳ, Χριστὸς Μεσσίας τῶν διδασκάλων μέσον.

Τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐορτάζομεν, διὰ τὴν τιμὴν τῶν μαγάλων δύο ἐορτῶν, τοῦ Πάσχα λέγω, καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς ἑκατέρας ἐνοῦσάν τε καὶ συνδέσαν. Γέγονε δὲ αὕτη οὕτω. Μετὰ τὸ ἐνεργῆσαι τὸν Χριστὸν τὸ εἰς τὸν Παράλυτον θαῦμα ὑπερφυῖς, οἱ Ἰουδαῖοι, δὴθεν ὑπὲρ τοῦ Σαββάτου σκανδαλιζόμενοι, (καὶ γὰρ ἐν Σαββάτῳ πίπραται) ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι. Φεύγει τοίνυν εἰς Γαλιλαίαν, καὶ τοῖς ἐκεῖσε ὄρεσι διατρίδων, τὸ τῶν πέντε ἁρτῶν, καὶ τῶν δύο ἰχθύων τεράστιον ἐνεργεῖ, πεντακισχιλίους ἐκθρέψας, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων. Μετέπειτα δὲ, τῆς Σκηνοπηγίας ἐνστάσης, (μεγάλῃ δὲ καὶ αὕτῃ ἐορτῇ παρὰ Ἰουδαίους) εἰς Ἱεροσόλυμα ἀναβαίνει, καὶ περιεπάτει κρυφίως. Περὶ δὲ τὸ μέσον αὐτῆς, εἰς τὸ ἱερὸν ἀνιῶν, ἐδίδασκε, καὶ πάντες τῇ αὐτοῦ διδαχῇ ἐξεπλήττοντο· φθονοῦντες δὲ αὐτῷ, ἔλεγον· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; Νέος γὰρ ὢν Ἀδὰμ, οἶδε, καθὰ καὶ ὁ πρῶτος ἐκεῖνος πάσης τῆς σοφίας ἀνάμειστος, καὶ ὡς Θεὸς πάλιν. Ἐγόγγυζον οὖν ἅπαντες, καὶ πρὸς φόνον ὁρμῶντες ἦσαν αὐτῷ. Ὁ δὲ Χριστὸς, ἐλέγχων πρὸς αὐτοὺς χρώμενος, ὡς ὑπὲρ τοῦ Σαββάτου δὴθεν μαχομένους, ἔλεγε· Τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι; Ὁ δὲ πάλιν πρὸς τὰ πρότερα ἀποτείνεται· Εἰ ὑπὲρ τοῦ νόμου μάχεσθε, λέγων, τί πρὸς με θυμοῦσθε; ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ἐποίησα ὑγιῇ ἐν Σαββάτῳ, τῷ Μωσέως καὶ ταῦτα νομοθετοῦντος, καταλύειν αὐτὸ, ἡνίκα χάριν τῆς περιτομῆς διαλέγεται. Πολλὰ οὖν αὐτοῖς περὶ τῆς διαλεχθείς, καὶ ἀποδείξας ἑαυτὸν δοτῆρα τῷ νόμῳ, καὶ τῷ Πατρὶ ἴσον, καὶ μάλιστα τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς, λιθάζεται παρ' αὐτῶν· ἀλλὰ λίθος αὐτῷ τὸ παράπαν ἔχ' ἡψατο· ὅτε καὶ παράγων ἐκεῖθεν, τὸν ἐκ γειτῆς εὕρισκει Τυφλόν, καὶ ὁμματοῖ αὐτόν.

Ἰστίον δὲ, ὡς τρεῖς ἦσαν παρὰ Ἰουδαίους μέγιστα ἐορταί· Πρώτη ἢ τῷ Πάσχα, ἥτις ἐτελεῖτο ἐν τῷ πρώτῳ μηνί, ἀνάμνησιν ἔχουσα τῆς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ διαβάσεως. Δευτέρα δὲ, ἡ Πεντηκοστὴ, τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ διατριβάν,

μετὰ τὴν τῆς Ἐρυθρᾶς διάβασιν ὑπομιμνήσκουσα· πεντήκοντα γὰρ ἡμέρας διήγον ἐν ἐρήμῳ, ἕως οὗ τὸν νόμον τῆς Μωσέως λάβωσιν. Ἐπὶ δὲ καὶ διὰ τὴν τῆς ἐπτά ἀριθμοῦ τιμὴν, σεβασμὶς παρ' αὐτοῖς ὄντος. Τρίτη δὲ αὐτῆς ἑορτὴ, ἢ τῆς Σκηνοπηγίας, εἰς ὑπόμνησιν τῆς Σκηνῆς, ἣν ἐν τῇ νεφέλῃ τῆς ὄρας ἰδὼν Μωϋσῆς, διὰ τῆς ἀρχιτέκτονος Βεσιλεὺς πῆξας, ἔστησεν, ἥτις καὶ ἐν ἐπτά ἐτελείτο ἡμέραις, τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν μνεῖαν ἔχουσα, καὶ τῆς καταπαύσεως τῆς ἐρημικῆς. Τότε δὲ, τελουμένης ταύτης τῆς ἑορτῆς, στὰς ὁ Ἰησοῦς, μεγάλη φωνὴ ἔκραξεν· Εἴτις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω.

Ἐπεὶ ἔν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ταύτῃ, ὁ Χριστὸς Μεσσίαν ἑαυτὸν ἀπέδειξε, μεσίτης καὶ διαλλακτὴς ἡμῶν γενόμενος, καὶ τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ Πατρὸς, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν παροῦσαν ἑορτὴν ἑορτάζοντες, καὶ Μεσοπεντηκοστὴν ὀνομάζοντες, τὸν Μεσσίαν τε ἀνυμνοῦμεν Χριστὸν, καὶ τὸ τίμιον τῶν παρ' ἐκάτερα δύο μεγάλων ἑορτῶν παριστάνομεν. Τούτου δὲ οἶμαι χάριν καὶ ἡ τῆς Σαμαρείτιδος μετ' αὐτὴν ἑορτὴ ἑορτάζεται· ὅτι καὶ κείνη πολλά περὶ τοῦ Μεσίου Χριστοῦ διέξεισι, καὶ περὶ ὕδατος καὶ δίψης, ὡς ἐν ταῦθα· ἐν γὰρ τῷ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ τὸ τοῦ Τυφλοῦ μᾶλλον τῆς Σαμαρείτιδος πρόκειται.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ
» Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον, ἢ τῇ
» φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογη-
» μένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ισχυὶ Σῶτερ, τὴν τοῦ θανάτου λύσας δύνα-
μιν, τρίβον τῆς ζωῆς ἐγνώρισας τοῖς θνη-
τοῖς, εὐχαρίστως σοι κραυγάζουσιν· Εὐλογημέ-
νος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα, τεθεαμένοι οὐκ ἐπέγνω-
σαν, δῆμοι τῶν Ἑβραίων Λόγε σε τοῦ
Θεοῦ· ἀλλ' ἡμεῖς σοι ἀναμέλπομεν· Εὐλογημέ-
νος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκηνῶμα,
χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεο-
τόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν
γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ἄλλος. Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос.

Σαρκενῶς ἐκοπίσας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων·
ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμα-
τῶν· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ
ἐπαγγελιάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικὶ προσωμίλεις, διε-
λέγχων τὴν ἀνοιαν, τῶν ἀνέμων Ἑβραίων·
ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν, Υἱὸν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ
δὲ ἠρνήσαντο.

Υδωρ ζῶν τὸ ἀλλόμενον, ὕδωρ ἀθανασίας,
ἡ πηγὴ ἡ αἰζίως, παρέχειν ἐπηγγείλω,

τοῖς πίστει τὸ Πνεῦμά σου, προσδεχομένοις Σω-
τῆρ, τὸ προῖόν ἐκ Πατρὸς.

Πέντε ἄρτοις ἐξέθρεψας, χιλιάδας πεινῶντων,
καὶ τοῦ κόρου τὰ λείψανα, εἰς ἄλλας μυ-
ριάδας, Σωτῆρ ἐπερίσσευσας, δεικνὺς τὴν δό-
ξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Ο ἐσθίων τὸν ἄρτον σου, ζήσεται αἰωνίως,
καὶ ὁ πίνων τὸ αἶμά σου, ἐν σοὶ μένει
Σωτῆρ μου, καὶ σὺ ἐν αὐτῷ μένεις, καὶ ἀνα-
στήσεις αὐτόν, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ῥοπῇ.

Εθαυμάστωσας Δέσποτα, τὴν σὴν οἰκονο-
μίαν, πιστωσάμενος θαύμασι, τὴν θεῖαν
ἐξουσίαν, ταῖς νόσους ἀπήλασας, νεκροὺς ἀνέ-
στησας, τυφλοὺς ἐφώτισας ὡς Θεός.

Τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισας, τοὺς χωλοὺς ἀ-
νωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας, Αἱ-
μόρρουν θεραπεύσας· ἐπέzeugσας πέλαγος, δει-
κνὺς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Δόξα.

Προσκυνοῦμέν σου Κύριε, τὸν ἀχρόνον Πα-
τέρα, καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἣν
τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις, Θεὸς ὢν διένειμας, ἐξα-
ποστελλων αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν γαστρί σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λό-
γον, ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου
τὸν τροφέα, ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν παρο-
χέα ἡμῶν, Θεογεννητορ ἀγνή.

Καταβασία.

» **Τ**ῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос, πυρὶ φλογίζο-
» μένη, ἐδροσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπι-
» στασία, οἱ Παῖδες ὑπέψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ
» Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λέοντων χάσμα-
» τα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν
» ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας
» ἐρασταὶ Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε
» πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Οραῖος ἐκ ταύρου ἀναστὰς, τῇ τῆς Θεότητος
δόξῃ κοσμούμενος, τοῖς Ἀποστόλοις σου
Κύριε, ἐπεφάνης, τὴν τοῦ Πνεύματος, ἐπαγγελ-
λόμενος αὐτοῖς, πέμπειν ἐνέργειαν, τοῖς βρωσὶ·
Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νεκρώσας τὸν Ἄδην ὡς Θεός, ζωαρχικώτα-
τε, πᾶσιν ἐπήγασας, ζωὴν αἰώνιον, ἣν περ
νῦν, εἰκονίζουσι φανότατα, τῶν λαμπροφύων
ἡμερῶν, τούτων αἱ χάριτες, τοῖς βρωσὶ· Πάντα
τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Α΄κτίνας ὡς ἥλιος Χριστέ, δικαιοσύνης φανείς, κόσμῳ ἀπέστειλας, τοὺς Ἀποστόλους σου φέροντας, σὲ τὸ φῶς τὸ ἀκατάληπτον, καὶ τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν ἀποδιώκοντας, καὶ βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ νῦν ἐξέλιπε σαφῶς, ἐκ τῆς Ἰουδα φυλῆς, ἄρχων ἡγούμενος· σὺ γὰρ πανάμωμε τέτοκας, τὰ αὐτῷ πρὶν ἀποκείμενα, τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν, Χριστὸν ὃ ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνῳ δόξης ἀνυμνούμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημούμενον· καὶ ἰδόντες ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προρρήθέντα.

Σὺ εἶ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἄφεσις, τῶν πατρῶν σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσούσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν, ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι’ οὗ ἡ σωτηρία.

Εν τοῖς Σάββασι Χριστὸς, καὶ ἐν ἡμέραις ὅλαις ἐπεδείκνυτο, τὰ τῶν σημείων ἔργα ἐξιώμενος, τοὺς ἐν νόσοις ποικίλαις· ἀλλ’ ὁ πλάνος λαὸς, θυμῷ ἐνεκοτεῖτο.

Τ

Οὐ Μωσῆς ὑμῖν φησὶ, τὸν νόμον δοὺς κελεύει περιτέμνεσθαι; καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνδρα περιτέμνετε, ἵνα μήπως ὁ νόμος τῶν πατέρων λυθῇ, Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀγνώμονες παντὶ, οἱ ἐν ἐρήμῳ παλαι παροικήσαντες, τὸν εὐεργέτην φθόνῳ, κατενέσκηπτον βλασφημοῦντες, κινοῦντες, ταῖς αἰδέουσιν γλῶσσας, κενὰ προσμελετῶντες.

Δόξα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ’ ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας εἶπες, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ὑμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Καταβασία.

» **Α**γγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς παντὰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

Ὡδὴ δ’. Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σὺ Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς, συνάψας ταῖς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Νέαν καὶ καινὴν πολιτείαν, παρὰ Χριστοῦ μεμαθηκότες, ταύτην μέχρι τέλους φυλάττειν, διαφερόντως πάντες σπουδάζωμεν· ὅπως ἀγίῳ Πνεύματι, τὴν παρησίαν ἀπολαύσωμεν.

Σὺ μου τὸ θνητὸν ζωοδότα, περιβολὴν ἀθανασίας, καὶ τῆς ἀφθαρσίας τὴν χάριν, ἐνδύσας Σῶτερ συνεξανέστησας, καὶ τῷ Πατρὶ προσήγαγες, τὸν χρόνιον μου λύσας πόλεμον.

Εἰς τὴν ἐπουράνιον πάλιν, διαγωγὴν ἀνακληθέντες, τῇ τῆς μεσιτείας δυνάμει, τοῦ κενωθέντος μέχρι καὶ δούλου μορφῆς, καὶ ἡμᾶς ἀνυψώσαντος, τοῦτον ἀξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ρίζαν, πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σε Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Ἄλλος. Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνῆλθες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ ἐδίδασκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι, καὶ, Πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Γάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτής μου, πηγάζων ἐπετέλει, τέρατα καὶ σημεία, φυγαδεύων ταῖς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενεῦντας· ἀλλ’ Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους ὁ λυτρωτής μου, ἐλέγχων ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε κατ’ ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε· καὶ γὰρ ὁ νόμος καὶ ἐν Σαββάτῳ περιτέμνεσθαι, κελεύει πάντα ἄνθρωπον.

Ταῖς μείζονα τῶν θαυμάτων τοῖς Μαθηταῖς σου, Σωτὴρ ὡς ἐπηγγείλω, παρέσχες, ἀποστείλας, εἰς τὰ ἔθνη κηρῦξαι τὴν δόξαν σου· οἱ δὲ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττόν σου τὴν Ἀνάστασιν, τὴν χάριν καὶ τὴν σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν Σαββάτῳ, μή πως λυθῇ ὁ νόμος, νῦν ἐμοὶ τί χολᾶτε, ὅτι ἄνθρωπον ὅλον ἐποίησα ὑγίῃ λόγῳ; κατὰ τὴν σάρκα ὑμεῖς κρίνετε, φησὶ τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός.

Οὕτως τὴν ξηρὰν θεραπεύσας χεῖρα τῷ λόγῳ, τὴν ξηρανθεῖσαν πάλαι γῆν τῆς ἐμῆς καρδίας, ἰασάμενος Λόγε, ἀνάδειξόν με καρποφόρον, ἵνα ἐργάσωμαι καὶ γὰρ Σωτὴρ, καρπούς ἐν μετανοίᾳ θέρμῃ.

Λεπρώσάν μου τὴν καρδίαν ἀποκαθάρας, καὶ τῆς ψυχῆς μου Λόγε τὰ ὄμματα φωτίσας, ἐπὶ κλίνης ὀδύνης μου, κείμενον ἀνόρθωσόν με, ὡς τὸν Παραλύτον ἀνέστησας, ἐν κλίνῃ κατακείμενον. Δόξα.

Αλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ τὸ σέβειν, τὴν ἀναρχὸν Τριάδα, Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀκτιστον παντοκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἡδρασταί, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομῆτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουντι οἱ ἄνω θρόνοι. Αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καταβασία.

» **Α**λλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ
» ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιΐα.
» ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, ἀμφοτέρα ὠκονομήθη· διό
» σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Οὕτως τὸν κρατῆρα ἔχων, τῶν ἀκενώτων δωρεῶν, δός μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ, εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν ὅτι συνέχομαι δίψῃ, εὐσπλαγχνε μόνε οἰκτίρμον.

Δίς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Η σοφία καὶ δύναμις, τῷ Πατρὶ τὸ ἀπαύγασμα, Λόγος ὁ αἰδῖος, καὶ Υἱὸς τῷ Θεῷ, ἐν ἱερῷ παρεγένετο, σαρκὶ καὶ ἐδίδασκεν, Ἰουδαίων τοὺς λαοὺς, τοὺς δεινὰ καὶ ἀγνώμονας, καὶ ἐθαύμαζον, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον, ἐκβοῶντες. Πόθεν γράμματα γινώσκει, παρ' οὐδενὸς μὴ μεμαθηκώς; Δίς.

Γραμματεῖς ἐπεστόμιζεν, Ἰουδαίους διηλεγχεν, ὁ Μεσσίας Κύριος, ἐκβοῶν αὐτοῖς. Μὴ τὴν κατ' ὄψιν παράνομοι, ὡς ἄδικοι κρίνετε.

ἐν Σαββάτῳ γὰρ ἐγὼ, τὸν Παραλύτον ἤγειρα· ὅθεν Κύριος, τοῦ Σαββάτου ὑπάρχω, καὶ τοῦ νόμου· τί ζητεῖτέ με φονεῦσαι, τὸν τοὺς θανάτους ἐγείραντα;

Μωϋσέα ἐλίθασαν, οἱ δεινοὶ καὶ παράνομοι, Ἰουδαίων σύστημα τὸ ἀχάριστον· τὸν Ἡσαΐαν δὲ ἐπρίσαν, ξυλίνῳ ἐν πρίονι· ἐν βορβόρῳ τὸν σοφόν, Ἰερεμίαν ἐνέβαλον· τὸν δὲ Κύριον, ἐν Σταυρῷ ἀνυψοῦντες, ἐπεβόων· Τὸν ναὸν ὁ καταλύων, σῶσον σαυτὸν καὶ πιστεύσομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ἀνατολίου.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς ἐορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλάξωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ· ἵνα ἄξιοι γενώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάσαι, καὶ τῆς παρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὡδὴ γ' καὶ δ'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, κατέφυγον οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῆς Ἑορτῆς μεσούσης, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ Ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε, καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες.

Κοινωνικόν.

Ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ, εἶπεν ὁ Κύριος.

Ἑορτάζεται δὲ ἡ Ἑορτὴ αὕτη, ἡμέρας ἡ.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ. ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Προκαταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου, Χριστέ τῷ θανάτῳ σου, ζῶν παρέσχες βροτοῖς, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἐγέρσει σου, συνεξεγείρας, γένος ἀνθρώπων τῇ καταβάσει σου. Ὅθεν χαριστήριον, αἰνὸν σοι ᾄδομεν, τὴν ἐορτὴν ἐορτάζοντες, τῆς τριημέρου, καὶ λαμπροφόρου σου

Ἀναστάσεως, ἐν ἣ τὸ μέσον, τῶν πανσέπτων νῦν, ἡμερῶν ἡμῖν πᾶσιν ἐπέλαμψεν, Ἰησοῦ ζωοδότα, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρὸ τοῦ τιμίου σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, θαυμαμάτων τὰ ἐνδοξα, ἐπιτελῶν τοῖς λαοῖς, τῆς ἐορτῆς καθὼς γέγραπται, ἐν μέσῳ ἔστις, τῆς νομικῆς Χριστὲ Παντοδύναμε, καὶ πᾶσιν ἐβόησας· Εἴ τις διψᾷ πρὸς ἐμέ, αὐτομολεῖτω, καὶ ὕδατος, τοῦ θείου πόμα, ἀπαντλήσάτω καὶ ζωῆς νάματα· ὕδωρ ζωῆς γὰρ καὶ δυνάμεως καὶ σοφίας ἐγὼ πᾶσι δίδωμι, ὅτι θέλων ἀνθρώποις, ὁμοιωθῆναι ὡς φιλάνθρωπος.

Ὡς ἐπὶ κλίνῃς με κείμενον ὀδύνης, Χριστὲ πολυέλεε, τῶν ἐγκλημάτων μου, καὶ παρειμένον τοῖς μέλεσιν, ὡς διὰ μέγα, φιλάνθρωπίας πέλαγος ἄνθρωπος, θελήσει γενόμενος, νῦν ἀοράτως με, ὡς τὸν Παράλυτον ἐγειρον, καὶ τρίβους θείας, τῶν ἐντολῶν σου τρέχειν εὐόδωσον, ὁ πρὸ τοῦ πάθους, τοῖς λαοῖς Σωτὴρ, τῶν Ἑβραίων θαυμαμάτων τοῖς πλήθεσι, παριστάμενος ὅτι, Θεὸς ὢν, βουλήσει πάσχεις σαρκί.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Ὅτε παρεγένου ἐν ἱερῷ Χριστὲ ὁ Θεός, μεσούσης τῆς ἐορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδίδασκες βοῶν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἂν ἀποθάνῃ ζήσεται. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ Γραμματέων, λέγοντες· Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεὸς ἡμῶν· δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Ὅτῳ πάθει σου Χριστὲ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος ὑμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι· εἰδῶλων πλάνην ἐλύσατε θεογνωσίαν κηρύξαντες· οὗτος ὁ καλὸς ἀγὼν, ὑμῶν ὑπάρχει, μακάριοι· διὸ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ

σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν· καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν ἀσωμάτων πρεσβεύσαιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Γερμανοῦ.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, δοξαζόμεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σωτηρίαν ἐργασάμενον. Μέσον μὲν δύο ληστῶν, ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο· καὶ τῷ μὲν βλασφημοῦντι ἐσιώπα, τῷ δὲ πιεζέοντι ἐβόα· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ. Κατήλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τὸν Ἀδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Μεσούσης τῆς ἑορτῆς.

Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος, μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς παρούσης ἑορτῆς.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Τὴν ωραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεχάμενος, πάντα ἡμέτερα, οἰκειωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν σταυρῷ, ἠυδόκησας ποιητὰ μου· θάνατον ἐλόμενος, ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου λυτρώσῃ ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστὲ τῇ Ἀναστάσει σου.

Ἀποστολικόν.

Τῶν Ἀποστόλων σου, τὴν μνήμην Κύριε, ὑπερεφαιδρύνας, ὡς παντοδύναμος· ὅτι ἐνίσχυσας αὐτοὺς, τὰ πάθη σου μιμήσασθαι· ἐνίκησαν ἀνδρείως γὰρ, τοῦ Βελιάρ τὴν δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβον, ἰαμάτων χαρίσματα. Αὐτῶν ταῖς ἰκυσίαις φιλάνθρωπε, εἰρήνην παράσχου τῷ λαῷ σου.

Μαρτυρικόν.

Θωρακισάμενοι, τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι, ὅπλα τῆς πίστεως, τὰς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ἀνδρικῶς κατεβάλετε· προθύμως τῇ ἐλπίδι γὰρ, τῆς ζωῆς ὑπεμείνατε, πάσας τῶν τυράννων πρὶν, ἀπειλὰς τε καὶ μάστιγας· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξασθε, Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον.

Προφῆται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὡμολόγησαν, καὶ ἡμεῖς ἐ-

πιστεύσαμεν, Θεοτόκον σε κυρίως ὑπάρχουσαν· διὸ καὶ μεγαλύνομεν τὸν τόκον σου τὸν ἄφραστον·

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ε'στηκὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζέσης ἐνθέως τῆς Ἑορτῆς, Ὁ διψῶν, ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ τούτου, τοῦ θείου μου νάματος, ποταμοὺς ἐκ κοιλίας ἐκρεύσει δογμάτων μου· ὅς τις δὲ πιστεύει, εἰς ἐμέ τὸν σταλέντα, ἐκ θείου Γεννήτορος, μετ' ἐμὲ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βοῶμεν σοι· Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλεσίως ἐξέχεας τὰ νάματα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας τοῖς δούλοις σου. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ δ'. τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Ε'ν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὁψόμεθα φῶς φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς. Δίς.

Ἀποστολικόν.

Ταῖς τοῦ Χριστοῦ παραγγελίαις, ἀμέμπτως φυλάξαντες, ἅγιοι Ἀπόστολοι δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν παρέχετε, ἰατρεύοντες τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωματίων ἡμῶν· διὸ ἔχοντες παρρησίαν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Ο'ς φωστῆρες ἐν κόσμῳ λάμπετε, καὶ μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παρρησίαν, Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου σταυροῦ, τῆς ἑορτῆς μεσούσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες, Ἰουδαίους παρρησίᾳ διδάσκων, τὰ Μωσέως, καὶ ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα· ἐκπλητόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. Προσόμοια (*) τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Μέγας εἶ βασιλεῦ, καὶ μέγα σου τὸ κράτος· μεγάλως γὰρ πτωχεύσας, μεγάλων χαρισμάτων, τὴν οἰκουμένην ἐπλησας.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ε'σθης ἐν τῷ ναῷ, ἐκβλύζων σου τὰ ρεῖθρα, τῆς ἑορτῆς μεσούσης, καὶ ἄρδων τοὺς διψῶντας, τὴν θείαν χάριν εὐσπλαγχνε.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σῶσαί με βουληθεῖς, σαρκουσαι παραδόξως, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, καὶ μέσον τοῦ ναοῦ σου, τὴν χάριν μοι ἐπήγασας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἥς διδάσκων ἀγαθὴ ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς ἀπειθοῦντας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοὶ ρέυσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὡς τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ο'φθη φωτοφανὴς καὶ τερπνὴ, τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως σήμερον, μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρά, φρυκτωροῦσα κόσμον θείαις χάρισι· Χριστοῦ τῆς Ἑγέρσεως, λαμπαδοχοῦσα τεράστια, τῆς ἀφθαρσίας, ἀπαστράπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσι, τὴν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέριστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς πανσέπτου, τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς θείκης ποταμός, τῆς ἑορτῆς νῦν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τῆς εὐσπλαγχνίας, πᾶσι παρέχων βοᾶ· Οἱ διψῶντες δεῦτε, καὶ ἀρύσασθε. Πηγὴ συμπαθείας γὰρ,

(*) Σημειῶται, ὅτι τὰ παρόντα Προσόμοια, καὶ τὰ ἐφεξῆς, τὰ εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἶνων, μέχρι τῆς ἐρχομένης Τρίτης, ἔχουσιν ἀκροστιχίδα, Μεσοπεντηκοστῆς.

καὶ ἐλέους τὸ πέλαγος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρῦει κόσμῳ τὴν ἄφεσιν· πλύνει πταίσματα, καὶ καθαίρει νοσήματα· σῶζει τοὺς τὴν Ἀνάστασιν, αὐτοῦ ἐορτάζοντας· σκέπει τοὺς πόθῳ τιμῶντας, τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν, αὐτοῦ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός τε καὶ Κύριος· Θεὸς γὰρ ὑπῆρχε φύσει, καὶ δι' ἡμᾶς βροτωθεὶς, περιγεγραμμένος, ὥφθη σῶματι· τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρ-
ρύτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων· Ταῖς ψυχαῖς ἐκ-
καθάρθητε, καὶ τοῦ καύσωνος, τῶν παθῶν ἀ-
ναψύξατε· μήτις ἀποστερήσοιτο, τῆς πόσεως ἀνθρώποι· Δείαν γὰρ χάριν δωροῦμαι τῆς ἀ-
θανάτου καὶ κρείττονος, καὶ τῆς βασιλείας, συμμεθέξει μοι τῷ κτίστη, καὶ δοξασθήσεται.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἐορτῆς μεσούσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀνα-
στάσεως, καὶ Δείας παρουσίας τοῦ ἁγίου
σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυματῶν σου,
ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμψον ἡ-
μῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Ξύλον παρακοῆς τῷ κόσμῳ θάνατον ἐβλά-
στησε, τὸ δὲ ξύλον τοῦ Σταυροῦ ζῶν καὶ
ἀφθαρσίαν· διό σε προσκυνοῦμεν, τὸν σταυρω-
θέντα Κύριον. Σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς, τὸ φῶς
τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτῆρ, θανάτου
κράτος λέλυται, καὶ Διαδόλου ἡ πλάνη
κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζό-
μενον, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις·
ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κό-
σμῳ· καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλιέων Ἀποστόλους,
καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύσιν ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ
τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, Κύριε, ἥς
διδάσκων ἀγαθὴ, ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς ἀπειθεῖς Ἰου-
δαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ
βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς

με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος
ζωῆς Πνεύματος Θεοῦ, ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ
τῆς κοιλίας αὐτοῦ· Ὡς τῆς ἀρρήτου σοφίας
τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς
ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθί-
σματα τῆς Ὀκτωήχου· Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Σταυρώσιμον.

Σταυρὸν καὶ θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέ-
σον τῆς κτίσεως, τοῦτον κατέπηξας, ὅτε
εὐδόκησας Σωτῆρ, τὸ σῶμά σου προσηλωσά·
τότε καὶ ὁ ἥλιος, τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· ταῦ-
τα καὶ Ληστής ὄρων, ἐν Σταυρῷ σε ἀνύμνησε·
Μνήσθητι βοῶν μου ὁ Σωτῆρ· καὶ ἔλαβε πι-
στεύσας τὸν Παραδίδειον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸ ἀκατάληπτον, τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ
ἀνερμήνευτον, τὸ τῆς Ἐγέρσεως, θαυλα-
γοῦμεν οἱ πιστοὶ, μυστήριον ἀπόρρητον· σήμε-
ρον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ Ἄδης κατήργηται· γέ-
νος δὲ τὸ βρότειον, ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται· διὸ
εὐχαριστοῦντες βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ
Ἐγέρσει σου.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ
μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀ-
θλοφόροι πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου
κατηξιώθητε μακαριότητος· Ἀλλὰ πρεσβεύσα-
τε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ
ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρὸν
τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ κατα-
βάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, αἱ πόθῳ
σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Καθίσμ. τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύ-
ζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτῆρ, καλεῖς
τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ
θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ
σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς
αἰῶνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέ-
σποτα, Βασιλεῦ ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζο-
μεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πται-

σμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλου-
σίως τοῖς δούλοις σου. Δίς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες
τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ πλ. δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν
εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ
Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Φθόνῳ τρυφῆς ἐκβέβλημαι, πτώμα πεσῶν
χαλεπόν· ἀλλ' οὐ παρείδες Δέσποτα,
ἀναλαβὼν δι' ἐμέ τὸ κατ' ἐμέ· σταυροῦσαι καὶ
σώζεις με, εἰς δόξαν εἰσάγεις με· Λυτρωτά μου,
δόξα σοι. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ
μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ
Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι'
ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνή-
σωμεν. Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε
λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θεάτρον
γενόμενοι Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νί-
κης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ
πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ
ναῶ ἀνῆλθες, τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν·
καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς
παρρησίᾳ, καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ
κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατή-
σει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανά-
του ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Οἶλος σὺν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων,
ὀλλύμενόν με θέλων, ἐξᾶραι τῶν πται-
σμάτων, ἐνοῦσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Πέπαυται ἡ σκιά· ἰδοὺ γὰρ ὁ Μεσσίας, τῆς
ἑορτῆς ἐν μέσῳ, τὴν χάριν ὥσπερ ἄλλον,
φωσφόρον ἐναπήστραψεν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ερχεσθε εὐπειθῶς, οἱ τῆς ζωῆς τὸ νᾶμα, πιεῖν
ἐπιποθοῦντες, ἐβόα ὁ Σωτὴρ μου, καὶ πίε-
τε τὴν χάριν, ἐνθέως ἀγαλλόμενοι.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Καθαρθῶμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ
ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάζωμεν, καὶ
τὴν ζωὴν κατίδωμεν Χριστὸν, ἐν ἱερῷ ἀφικό-

μενον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρὸν
θριαμβεύσῃ, καὶ σώσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ πά-
θους Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως· πρὸς ὃν
βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο ποιητῆς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χο-
ρηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θείῳ, συναϊδὶος
Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σὰρκα λαβὼν,
καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σο-
φίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα.

Τῆς ἑορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων Χρι-
στὲ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ὁ τοῦ νόμου Δε-
σπότης, διδάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς,
διελέγχων, ὡς γέγραπται· καὶ καταπλήττων
σοφία λόγων τῶν σῶν, καὶ θαυμάτων ἐπι-
δείξειςιν.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καὶ τῶν καλῶν πα-
ροχεύς, ὁ χέων θεία ρεῖθρα, ἐκ πηγῆς ἀεν-
νάου, Δεῦτε πρὸς με, κράζει, ὕδωρ ζωῆς, οἱ δι-
ψῶντες ἀρύσασθε· καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας ὑ-
μῶν, φησὶ, χαρισμάτων θείων ρεύσουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος α'.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν με-
σότης, ἐν ᾗ Χριστὸς, παραγυμνώσας ἀμυ-
δρῶς θείκην δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγ-
ξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας· καὶ
θεοπρεπῶς θαυματουργῶν, ἐν ὀστρακίνῳ σώ-
ματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδώρησατο, τὴν αἰώνιον
ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θαυδερικόν σου
τόκον πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἀνδρός
μὴ δεξαμένη παναίμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν
ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννη-
θέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν,
ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν· ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας
τὴν ιδιότητα σῶαν φυλάξαντα· Διὸ, Μητρο-
πάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι, τὰς
ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστασιμα

τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστὲ Σωτὴρ, θανάτου κρά-
τος λέλυται, καὶ Διαβολὴ ἡ πλάνη κατήρ-

γῆται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου, ὕμνω τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοῦσιον, τὴν βασιλεύουσάν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλόνηρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Εν τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους καὶ Γραμματεῖς, καὶ βῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ρέουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου. Ὡς τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν! Δόξα σοι.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τῆς γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἥτταν ἀνακαλούμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε·

ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεχάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόνηρωπος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εορτῆς μεσαζούσης τῆς νομικῆς, ἥς διδάσκων Σωτὴρ μὲ ἐν ἱερῷ· ἐλέγχων τε τὴν ἀνοίαν, τῶν ἀπίστων Ἑβραίων, καὶ βῶν τοῖς ὄχλοις, θείᾳ φωνῇ ὡς φιλόνηρωπος· Ὁ διψῶν ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὅθεν ἐπηγγείλω, τοῖς πιστεύουσιν νέμειν, σοφίας τὰ νάματα, ἐκ πηγῆς ἀκηράτου σου. Διὰ τοῦτο βῶμέν σοι· Κατάπεμψον Χριστέ ὁ Θεὸς, τὸ πανάγιον Πνεῦμά σε, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὅτι μόνος ὑπάρχεις πολυέλεος.

Τὸ, Ἀνάσασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς ἑορτῆς, ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. τῆ Ἀγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τῆ Μηναιῆς εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχ. Ἀναστάσιμα. Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τῆ φρικτῆς μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσαυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμασία, οἱ φύλακές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιάν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα· Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν, εὔρεν Ἀγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξαστραπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα, ὁψόμεθα φῶς φιλόνηρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, ἐν τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλάττωμεν τὰς ἐντολας τῆς Θεοῦ· ἵνα ἄξιαι γενώμεθα, καὶ

τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάσαι, καὶ τῆς παρουσίας
τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Νάουσα ἡ πηγὴ, τῆς σῆς σοφίας πόμα, πνευ-
ματικὸν πηγάζει, οὐ πίνοντες δογμάτων,
ἐνθέων ἐμπιπλώμεθα.

Στιχ. Μνησθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Τέτρωται τὸ δεινόν, Ἑβραίων ὄντως γένος,
ἀκουόντων σου Λόγε, διδάσκοντος τοῖς
ὄχλοις, σωτήρια διδάγματα.

Στιχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ηῆες ὁ πλαστουργός, ἐν τῇ Σιών καὶ ἔσῃς,
ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου· καὶ τοῖς λαοῖς
ἐδίδως, τὴν χάριν τὴν σωτήριον.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς
ἐορτῆς μεσούσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες,
Ἰουδαίους παρρησίᾳ διδάσκων τὰ Μωσέως,
καὶ ἐν νόμῳ διὰ σὲ νομοθετηθέντα· ἐκπληττό-
μενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον
μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς
φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα,
μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοῶντες, σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Η Σ Σ Α Μ Α Ρ Ε Ι Τ Ι Δ Ο Σ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. δ' καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Ζήτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος δ'.

Α'σπόρως συνέλαβες, καὶ ἐκύησας ἀφράδως,
τὸν καθελόντα δυνάστας ἀπὸ θρόνων,

καὶ ὑφούντα ταπεινοῦς, καὶ ἐγείροντα κέρας
χριστῶν αὐτοῦ, τοὺς δοξάζοντας Χριστοῦ τὸν
Σταυρόν, καὶ τὴν Ταφὴν, καὶ τὴν ἐνδοξὸν Ἀ-
νάστασιν. Διό σε Θεοτόκε, τὴν πρόξενον τῶν
τοσούτων ἀγαθῶν, ἀσιγήτοις ἐν ᾧδαῖς μακαρί-
ζομεν, ὡς πρεσβεύουσαν αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εἶτα τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια

τῆς Θεοτόκου. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Στιχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Ο' ἐξ ἀνάρχου Πατρός Υἱὸς ἀχρόνως, διὰ
συγκατάβασιν καὶ σωτηρίαν βροτῶν,
Θεὸς ὢν ἄνθρωπος γέγονεν, ἵνα παράσχη, τῷ
Πρωτοπλάστῳ νῦν τὸν Παράδεισον, ἅμα καὶ
τὴν ἅπασαν φύσιν λυτρώσῃται, ἐκ τῆς ἀπάτης
τοῦ ὄφεως, καὶ τὴν εἰκόνα, πεσοῦσαν σώσῃ ὡς
εὐδιάλλακτος· ὅθεν Μητέρα ἀπειργάσατο, νυμ-
φοτόκον αἰγνὴν τὴν ἀμόλυντον· ἦν ὡς ἄγκυραν
πάντες, τῶν ψυχῶν ἡμῶν κεκτῆμεθα.

Στιχ. Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἴδε.

Σωματωθέντα τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων, ἔ-
σχες ἐν τῇ μήτρᾳ σου θεομακάριστε, ἀνα-
μορφοῦντα τὸν ἄνθρωπον, τὸν πρὶν πεσόντα, τῇ
παραβάσει διὰ τοῦ ὄφεως· Θεὸν γὰρ γεγέννη-
κας, σαρκὶ ἀφράδως ἡμῖν· καὶ τῆς φθορᾶς ἡλευ-
θέρωσας, τὴν φύσιν πᾶσαν, παλαιωθεῖσαν διὰ
τοῦ τόκου σου· διὸ ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, σὲ
τὴν χάριν Παρθένε ἀνύμφευτε, δυσωποῦντες ῥυ-
σθῆναι, διὰ σοῦ πάσης κολάσεως.

Στιχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Ινα σου πᾶσι τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους, καὶ τῆς
ἀγαθότητος ἀνακαλύψῃς ἡμῖν, τὸ ἀδιόρι-
στον πέλαγος, τὰς ἀμαρτίας, τῶν οἰκετῶν σου
πάσας ἐξάλειψον· ἔσχες γὰρ πανάμωμε, ὡς
Μήτηρ οὔσα Θεοῦ, τὴν ἐξουσίαν τῆς κτίσεως,
καὶ διεξάγεις, πάντα ὡς θέλεις τῇ δυναστείᾳ
σου· καὶ γὰρ ἡ χάρις, ἡ τοῦ Πνεύματος, τοῦ
ἁγίου σαφῶς ἐνοικοῦσα ἐν σοί, συνεργεῖ σοι ἐν
πᾶσιν, ἀενάως Παμμακάριστε.

Δόξα. Ὡς ὠφθης ἐπὶ γῆς.

Καὶ νῦν. Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς.

Α' πολυτ. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς.

Ζήτει καὶ ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'. τὸν Προοιμιακόν, κτλ.
Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέντραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. τῆς Μεσοπεν-
τηκοστῆς γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύτως προσ-
κυνοῦντες Χριστὲ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σε
Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνι-
σας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν
παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανούς ἄνοδον κα-
δυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάν-
θρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυ-
σας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκου-
σίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυ-
νατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεὸς διέρρη-
ξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνά-
στασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε
Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶ
θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυ-
σας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἡλευ-
θέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δω-
ρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὸν Ἀνατολικόν.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοὶ, τὴν τοῦ Σωτῆρος
τριήμερον Ἐγερσιν· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν
τῶν τοῦ Ἄδου αἰλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν
καὶ ζωὴν, πάντες εὐλόγοιμεν κράζοντες· Ὁ σταυ-
ρωθεὶς, καὶ ταφείς, καὶ ἀναστὰς, σῶσον ἡμᾶς
τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦνος ὁ αὐτός.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτη-
ρίου ἀρχομένων Ἐγέρσεως, Πεντηκοστῇ
δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων· καὶ λάμπει ταῖς
λαμπρότητας ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνῆσα
ταῖς δύο· καὶ, παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα,
τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Ηῆκε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθεί-
σης τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ πι-
στοὶ αὐτῆς γόνιμοι ἡγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασά-
μενοι, καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι, ρύπον χριστο-
κτονίας· εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν
ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ηγγικεν ἡ τῇ θείᾳ δαψιλῇ, χύσις ἐπὶ πάν-
τας, ὥσπερ γέγραπται, Πνεύματος· ἡ προ-
θεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χριστὸν

θανάτου, καὶ ταφῆς, καὶ Ἀνάστασιν, παρ' αὐτῇ
δεδομένης, ἀψευδῆς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν
τοῦ Παρακλήτου δηλούσης ἐπιφάνειαν.

Καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμα-
των, ἐν τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωγρῆσαι
καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐὰ ἐν ταύτῃ ἐξελήλυθεν ἐκ
τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἦγγικεν
οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη
ὁ Σωτήρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος
ἄλλομένε ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δρα-
μᾶσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς·
Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμα-
ρεῖτις ἡρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παραίσχε-
μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίψεως, καὶ λήψομαι τῆς κο-
λυμβήθρας τὰ ναίματα, ἀγαλλιάσιν καὶ λύτρω-
σιν· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο συνάναρχος καὶ συναῖδιος Υἱὸς καὶ Λό-
γος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη,
ἡ πηγὴ τῶν ἱαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμα-
ρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν
ἔφη ὁ Σωτήρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελ-
θούσα φώνησόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δὲ, ὡς ἀν-
θρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπεθ-
δαίζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα· καὶ ὁ δι-
δάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας, Ὁ ὃς
ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν
ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι
ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς
ὄχλοις ἐπεβόα, λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν,
ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρὼν ὁ Ἰησοῦς
τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς,
ὁ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν. Ὡς τῇ θαύματος!
ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ
διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν
κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγαῖς καὶ λίμνας
ὕδατων ἐκχέων, θέλων ἐλκυσθαι ὄντως αὐτήν,
τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ,
καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζωῆς, τὴν φλεγομένην ἐν
τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος
καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο διὰ σὲ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, με-
λωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ
μεγαλεῖά σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασίλισσα

ἐκ δεξιῶν σου· σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνεδείξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθέν ὀρειάλωτον εὐρὼν, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς ἑρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς, ὡς ἔθος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Αγαλλιάσθω σήμερον παιδρῶς, ὁ ἑρᾶνός καὶ ἡ γῆ· ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ τῆς κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδαρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος. Διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγχνῶ βουλῇ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλεψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σε Ἐγερσιν. Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν, Ζήτει, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡς ὥφθης ἐπὶ γῆς Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἄντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγυσσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτήρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἰ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον. Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος δ'.

Τὸ παιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι, αἱ τοῦ Κυρίου Μαθητρίαι, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον·

Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον ναίματα· ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐβόησας· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τέταρτος Ὑμνος τῷ Θεῷ, Μητροφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τριαδα Θεαρχικὴν δοξάζωμεν, ταῖς ὑποστάσεσι, μοναδικὴν δὲ φύσιν, τῶν τριῶν, συναΐδιον, σύνθρονον· ἣν δυσωποῦντες λέγομεν· Σῶσον τοὺς πίστει σε δοξάζοντας.

Εχρίσθη ὑπὸ Πατρός τῷ Πνεύματι, ἀγαλλιάσεως, Θεουργικῷ ἐλαίῳ, ὁ Υἱός, καὶ βροτὸς ἐχρημάτισε, καὶ τῆς μιᾶς Θεότητος, τὸ τρισυπόστατον ἐδίδαξε.

Τὸ κάλλος τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, μοναῖς τρισήλιε, τὰ Σεραφίμ μὴ φέροντα ὄραν, συγκαλύπτονται πτέρυξι, καὶ τρισαγίοις ἄσμασιν, ἀκαταπαύστως σε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Αφράξως τὸν ποιητὴν γεγέννηκας, τῶν ὅλων πάντα γενε, τῆς παλαιᾶς λυτρώμενον ἀρᾶς, τῆς βροτούς καὶ θανάτου φθορᾶς· καὶ διὰ σὺ ἐπέγνωμεν, ἕνα Θεὸν τὸν τρισυπόστατον.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ρώμην ἐξ ὕψους, τοῖς ἀγίοις τὸ πρὶν Ἀποστόλοις σου, ὡς ἀπέστειλας Χριστέ, παρὰ Πατρός τὸν Παράκλητον, τὴν μίαν ἐνέφηνας φύσιν τρισήλιον.

Τῷ πατριάρχῃ, Ἀβραάμ ὅτε ὥφθης ἐν σχήματι, ἀνδρικῷ, τριττῇ μοναῖς, τὸ ἀπαράλλακτον ἔδειξας, τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ κυριότητος.

Ο χαρακτῆρσιν, ἐν τρισὶν εἰς Θεὸς πιστευόμενος, ἀπερίγραπτος σαφῶς, ἀπερινόητος ἅπασι, ρῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Στοιχειωθέντες τοῦ Υἱοῦ σου σοφαῖς εἰσηγήσεσιν, ἐνικὴν καὶ τριλαμπῇ, τὴν Θεαρχίαν δοξάζομεν, καὶ σὲ μακαρίζομεν τὴν ἀειπαρθένον.

Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τρισηλίε ἄκτιστε καὶ ὁμοούσιε, μοναῖς τρισυπόστατε, καὶ ἀκατάληπτε, τοὺς δούλους σου οἵ κτειρον· σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων, ὡς Θεὸς ἐλεήμων· σὲ γὰρ Κύριε μόνον, λυτρωτὴν καὶ Δεσπότην, κекτήμεθα βοῶντες· Γενεῖ ἡμῖν ἔλεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολλαῖς περιστάσεσι, καὶ συμφοραῖς τῶν δεινῶν, Παρθένε κυκλούμενοι, καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν, αἰεὶ περιπίπτοντες, μόνην σε σωτηρίαν, καὶ ἐλπίδα, καὶ τεῖχος, ἔχομεν Θεότοκε, καὶ πρὸς σὲ κατὰ χρέος, ἐν πίστει καὶ νῦν προστρέχομεν. Σῶσον τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπερῖσιον Τριάδα, ἐν μονάδι Θεότητος, καὶ κυριαρχίαν, σὺν τοῖς Σεραφίμ σε δοξάζομεν, ὡς ἀδιαίρετον φύσει, ὡς ἀσύγχυτον, ὡς ἰσόρροπον, δόξῃ, Θεὲ ἀκατάληπτε.

Μεριστὴν οὖσαν ἀφράστως, τοῖς προσώποις Θεότητα, καὶ ταυτιζομένην, ἅμα τῇ μιᾷ κυριότητι, ἀπεριόριστον μόνην, ἀπερίγραπτον, ἀνυμνούμεν σε, τὸν Ποιητὴν πάσης κτίσεως.

Νοῦς ὁ ἀναρχος τὸν Λόγον, ἀπορρήτως γενένηκε, καὶ τὸ Δεῖον Πνεῦμα, τὸ ἰσοσθενὲς ἐκπεπόρευκε· καὶ διὰ τοῦτο Τριάδα ὁμοῖσιον, τὸν Δεσπότην, τῶν ὅλων Θεὸν καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον.

Οπτανόμενος τοῖς πάλαι, τυπικῶς προκατήγγειλε, τὴν ἐκ σοῦ Παρθένε, σάρκωσιν ὁ Λόγος· ἀλλ' ὕστερον, ἐπιφανεῖς τοῖς ἀνθρώποις κατ' ἀλήθειαν, τρισυπόστατον μίαν ἀρχὴν ἐφανερώσεν.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Συνέντες ἐκ πίστεως, τῆς παντουργοῦ Θεότητος, μίαν μὲν ἀπρόσιτον οὐσίαν, τρεῖς δ' ὑποστάσεις, ζωαρχικὰς συμφυεῖς, ὑμνοῦμεν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, συναῖδιον ὑπαρξιν.

Τὸ σέλας τρισηλίε, τῆς οὐσιώδους αἴγλης σε, λάμψον ἐνικάια μοι Θεότης, ἄκτιστε φύσις, καὶ φωτουργαία πηγὴ, πάσης φωτοδοτίδος αὐγῆς, ἵνα κατοπτρίζωμαι, τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Ὡς μόνον ὑπάρχοντα, δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος, καὶ συνεκτικὸν καὶ κυβερνήτην, πάνσοφον ἄντως, καὶ τῆς ζωῆς χορηγόν, γνόντες σε, βοῶμέν σοι πιστῶς· Δέσποτα τρισηλίε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε φρούρησον.

Θεοτοκίον.

Θεῶσαι βουλόμενς, τὸν πρὶν φθαρέντα ἄνθρωπον, ὁ δὲ ἀγαθότητα Παρθένε, πλασας καὶ δείξας, εἰκόνα Δείας μορφῆς, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, καὶ μίαν τρισάριθμον, Δεαρχίαν κατήγγειλεν.

ᾠδὴ ς'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ενέφηνεν, ὁ Πατὴρ ἐκλαλῶν τὴν υἰότητα, καὶ τὸ Πνεῦμα, τῷ Χριστῷ βαπτισθέντι ὁρώμενον· διὰ τοῦτο μίαν, καὶ τριττὴν Δεαρχίαν δοξάζομεν.

Ὡς εἶδ' σε, τρισαγίαις φωναῖς ἀνυμνούμενον, Ἡσαΐας, ὑψηλοῦ ἐπὶ θρόνου καθήμενον, τὴν τριττὴν ἐπέγνω, τῆς μιᾶς Δεαρχίας ὑπόστασιν.

Μετάρσιον, ὑψηλὲ Βασιλεῦ τρισυπόστατε, τὴν καρδίαν, καὶ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων ἀνάδειξον, ἵνα τῆς σῆς δόξης, θεωρῶμεν λαμπρῶς τὴν φαιδρότητα.

Θεοτοκίον.

Ἡξίωσε, μορφωθῆναι σαφῶς τὸ ἡμέτερον, ἐκ Παρθένου, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τῆς Δείας δόξης, κοινωνοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησε.

Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Πατέρα ἀγέννητον, τὸν δὲ Υἱὸν γεννητὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐκπορευτὸν ἐκ Πατρὸς, φρονούντες κηρύττομεν, ἀναρχον Βασιλείαν, καὶ Θεότητα μίαν, ἣν περ δοξολογῶντες, ὁμοφρόνως βοῶμεν· Τριάς ὁμοούσιε, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν χρόνων ἐπέκεινα, καὶ πρὸ αἰώνων Θεόν, ἐν χρόνῳ ἐκύησας, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Θεάνθρωπον ἄχραντε· ὅθεν σε Θεότοκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, πάντες ὁμολογοῦντες, ἐκτενῶς σοι βοῶμεν· Τῆς δόξης τῆς αἰωνίου πάντας ἀξιώσον.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Τὰς τεταγμένας, ἐπουρανίους φύσεις, καὶ νοεράς τάξεις, ὀρθοδόξως πάντες οἱ γηγενεῖς, ἐκμιμούμενοι δοξάζομεν, μίαν Θεότητα, ἐν τρισὶν ἰσουργοῖς ὑποστάσεσιν.

Δίς.

Ρήσεις Ἀγίων, ὑποφητῶν σε πάλαι συμβολικῶς, ἕνα τῶν αἰώνων πάντων Δημιουργόν, προεδήλωσαν ἀνέκφραστον, Θεὸν καὶ Κύριον, Δεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν.

Θεοτοκίον.

Ο κατ' οὐσίαν, ἀθεώρητος Λόγος καὶ παντουργός, ὥφθης τοῖς ἀνθρώποις ἄνθρω-

πος, ἐξ ἀγνῆς Θεομήτορος, τὸν ἄνθρωπον ἀνακαλούμενος, πρὸς μετουσίαν τῆς σῆς Θεότητος.

ᾠδὴ ἡ. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Φῶς μοναδικὸν καὶ τριλαμπές, οὐσία ἀναρχε, κάλλος ἀμήχανον, ἐν τῇ καρδίᾳ μου οἶκησον, καὶ ναὸν τῆς Θεότητος, φωτοειδῆ καὶ καθαρὸν, δεῖξόν με κρᾶζοντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Δίς.

Απὸ τῶν ποικίλων με παθῶν, Τριάς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, καὶ τῆς ζοφώσεως λύτρωσαι, τῶν πταισμάτων καὶ καταύγασον, μαρμαρυγαῖς σου θουργαῖς, ἵνα φαντάζωμαι τὴν σὴν δόξαν, καὶ ἀνυμνῶ σε τῆς δόξης τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Νοὺς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατήρ, καὶ Λόγος σύμμορφος, καὶ Πνεῦμα σύνθρονον, οὐσία δύναμις ὑπαρξίς, ὑπερούσιε ἀνέκφραστε, μεγαλουργέ Τριάς μονὰς, φρούρει τὴν ποιμένην σε, ταῖς πρεσβείαις, τῆς Θεοτόκου, ὡς φύσει φιλάνθρωπος.

ᾠδὴ δ'. Ἀπας γηγενής.

Ολὴν νῦν πρὸς σέ, κινῶ τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ ταῖς διαθέσεις δέ, ψυχῆς ἀπάσας, καὶ ταῖς τοῦ σώματος, τὸν πλαστοουργὸν καὶ ρύστην μου, μονάρχᾳ τρίφωτε, καὶ βοῶ σοι· Σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου, πειρασμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων. Δίς.

Υψωσον ἡμῶν, καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν, πρὸς σέ τὸν Ὑψιστον· φώτισον σαῖς λάμπεσιν, ἀχράντοις Πάτερ, Λόγε, Παράκλητε, ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, τῆς δόξης ἥλιε, φωτοκράτορ, πάντοτε δοξάζειν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισήλιον. Θεοτοκίον.

Σῶσον τοὺς εἰς σέ, πιστεύοντας Κύριε, καὶ καταγγέλλοντας, ἀναρχον, αἰδιον, οὐσίαν μίαν, τρία δὲ πρόσωπα, θεαρχικὰ καὶ σύμμορφα, σῆς κυριότητος, καὶ τῆς θείας, δόξης σου ἀξίωσον, ταῖς λιταῖς τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος.

Τὸ, Ἀξίον ἐστὶ, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα
Τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παραδείσον;

ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ παθόντων κηρύξας τὴν Ἐγέρσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἀδῇ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔθραυσας ἐν ἰσχυί, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζομεν, μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εκ τῶν ἄνω κατελθὼν, τῶν ὑψωμάτων Γαβριήλ, καὶ τῇ πέτρᾳ προσελθὼν, ἔνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, λευχειμονῶν ἀνεκραύγαζε ταῖς κλαιούσαις· Παύσασθε ὑμεῖς, τῆς θρηνηδους κραυγῆς, ἔχουσαι αἰεὶ, τὸ εὐσυμπάθητον· ὃν γὰρ ζητεῖτε κλαίους, θαρσεῖτε, ὡς ἀληθῶς ἐξεγήγερται· διὸ βοᾶτε, τοῖς Ἀποστόλοις, Ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα. Ὁμοιον.

Εκουσία σου βουλῇ, Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτήρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ, ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοὶ, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὅθεν δεσμευθεὶς ὁ ἀλλότριος, θάνατος, δεινῶς ἐσκυλεύετο· καὶ οἱ ἐν Ἀδῇ ἅπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου· Χριστὸς ἀνέστη, ὁ ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· βᾶτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον· ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος δ'.

Ταῖς σῆς παραδόξου Ἐγέρσεως, προδραμοῦσαι αἱ Μυροφόροι, τοῖς Ἀποστόλοις

ἐκήρυττον Χριστέ· "Οτι ἀνέστης ὡς Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβάθμοι τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη· ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ μονάδι ἱεροκρυφίως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εκείραξά σοι Κύριε, θερμῶς ἐκ βάθους ψυχῆς με· καί μοι γενέσθω, πρὸς ὑπακοὴν τὰ θεῖά σου ὦτα.

Επὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα, πᾶς τις κεκτημένος, ὑψηλότερος ἐστί, πάντων κῶν λυπούντων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ῥεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Ἀντίφωνον Γ'.

Η καρδιά μου πρὸς σέ Λόγε ὑψωθήτω, καὶ οὐδέν θέλξει με τῶν κόσμου τερπνῶν, πρὸς χαμαιζηλίαν.

Επὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἔχει τις στοργήν, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, θερμότερον φίλτρον χρεωστούμεν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, θεογνωσίας πλοῦτος, θεωρίας καὶ σοφίας· πάντα γὰρ ἐν τούτῳ, τὰ πατρῶα δόγματα, ὁ Λόγος ἐκκαλύπτει.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν· Τὸ, Πᾶσα πναή· Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Ζ'. καὶ τὰ λοιπά· "Ορα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες, τὴ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκης εἰς 5'. τῆς Μεσοπεντηκοστῆς εἰς δ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
» ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἑξαεσράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφρανέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδεδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

ᾠδὴ α'. Θαλάσσαν ἔπηξας.

Εθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ ζωοδότης γὰρ Χριστός, τὰ δεσμὰ διέρρηξε τοῦ Ἄδου, καὶ νεκρὸς ἀνέστη, καὶ νόσους ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ· Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δὲς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετατρέψας Δέσποτα εἰς αἷμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας, σημεῖον τῆτο δεύτερον τελέσας. Δόξα Σωτὴρ τῇ ἀφάτῳ σου βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι' ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον, ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ἀληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θέλων ἐκοπίασας, Σωτὴρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας, τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπείκων· καὶ εἰς Σιχαρ ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμαρείτιδι πιεῖν.

Θεοτοκίον.

Μὲν ἐχώρησας, τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεογεννητορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μηδὲν τῆς παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου αἰεὶ.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος δ'.

Ἔχων ἀκροστιχίδα ἐν τῇ δ'. ᾠδῇ.

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**πατάξας Αἴγυπτον, καὶ Φαραὼ τὸν
» τύραννον, βυθίσας ἐν θαλάσῃ, λαὸν

» διέσωσας δουλείας, Μωσαϊκῶς ἄδοντα, ὥδῃν
» ἐπινίκιον· Ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Ο ταφεῖς ἐγήγερται· ἐν αὐτῷ συνήγειρε τὸ
γένος τῶν ἀνθρώπων· ἀγαλλιάσθω πᾶσα
κτίσις, καὶ νοηταὶ σήμερον, ῥανάτωσαν νεφέλαι,
δικαιοσύνην σαφῶς.

Ο σταυρὸν ἐκούσιον, σαρκὶ καταδεξάμενος,
τριήμερος ἀνέστης ἐκ τῶν νεκρῶν, Ἄδου
ταμεῖα, ζωαρχικὲ Κύριε, κενώσας καὶ ἐξαίξας,
πεπεδημένους ψυχὰς.

Τῇ μορφῇ ἀστράπτοντα, αἱ Μυροφόροι βλέ-
ψασαί, τὸν Ἀγγελὸν ἐν φόβῳ, ἐκ τῆ μνη-
μείου ὑπεχώρουν· τὴν δὲ Χριστοῦ Ἐγερσιν μα-
δοῦσαι, μηνύσαι σπεύδουσι τοῖς Μαθηταῖς.

Ο στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα Κύριε,
ὕδωρ ζωῆς ὑπάρχων, τῇ Σαμαρεϊτίδι
αἰτούσῃ, τὰ σὰ σεπτά νάματα παρέσχες, ἐπι-
γνώσῃ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου. Δόξα.

Ω Τριάς, τοὺς πίστει σε, εἰλικρινεῖ δοξαζόν-
τας, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα, ὡς ποιητὴς
τῶν ὅλων σῶζε, καὶ ἰλασμόν δώρησαι, ἡμῖν ἁ-
μαρτημάτων ὡς ὑπεράγαθος.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνία πάγχρυ-
σε, χαῖρε φωτὸς νεφέλη, χαῖρε παλάτιον
τοῦ Λόγου, καὶ νοητὴ τράπεζα, ἄρτον ζωῆς
ἀξίως, Χριστὸν βαστάσασα.

Καταβασία· Ἀναστάσεως ἡμέρα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλ-
» λ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος
» Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός-τε
καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· εὐορταζέτω
γούν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ
ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρο-
μαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυ-
ρούμην σοι χθὲς, αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ
ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου· Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σή-
μερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σῆ,
καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀ-
στράφαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς
εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή,

χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεὸν, ἄχραντε, με-
γάλυνε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι,
διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη
τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσούσης τῆς νο-
μικῆς ἐορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι·
Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ
Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον
ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι,
τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί
πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν
τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος, ὢν, γενόμενος σὰρξ ὡραίης,
οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας
τῆς τεκούσης τὴν ἀφθονον γαστέρα, Θεὸς ὢν
ὅλως καὶ πῦρ.

Τῆς Σαμαρεϊτίδος· Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'στερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, τῷ δε-
» δόντι εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ· ὅτι τόξον δυ-
» νατὸν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώ-
» σαντο δύναμιν.

Τροπάρια.

Εθελουσίως ἐπὶ ξύλου ὑψώθης Λόγε, καὶ
ὁρώσῃ ἐρρήγγυντο αἱ πέτραι, καὶ ἡ κτί-
σις ἐκλονεῖτο ἅπασα, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τά-
φων, ὡς ἐξ ὕπνου ἐξεγείροντο.

Μετὰ ψυχῆς σε πρὸς τὸν Ἄδην ἐλθόντα Λό-
γε, κατιδεῖσαι πᾶσαι ψυχαὶ δικαίων, αἰῶ-
νίων δεσμῶν ἀπελύοντο, ἀνυμνολογοῦσαι, τὴν
ὑπὲρ νοῦν δυναστείαν σου.

Τί ἐκθαμβεῖσθε; τί ἐν τάφῳ ὑμεῖς ζητεῖτε,
μετὰ μύρων Γυναῖκες τὸν Δεσπότην; ἐξη-
γέρθη, καὶ κόσμον συνήγειρεν· Ἀγγελος ἀστρά-
πτων, ταῖς Μυροφόροις ἐφθέγγετο.

Ζωὴ ὑπάρχων, καὶ πηγὴ τῆς ἀθανασίας, ἐ-
καθέσθης πρὸς τὴν πηγὴν, Οἰκτίρμον, καὶ
τῶν σῶν αἰτησαμένην, ἔπλησας, πανσόφων να-
μάτων, τὴν Σαμαρεῖτιν ὑμνοῦσάν σε.

Δόξα.

Εἰς ἐπὶ πάντων ἐν Τριάδι Θεὸς ὑμνεῖται, ὁ
Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ θεῖον Πνεῦμα, φό-
βῳ ὃν δοξάζει ἑβρανῶν τὰ τάγματα, τρανῶς ἐκ-
βοῶντα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Α'νερμηνεύτως συλλαβοῦσα ἐν τῇ γαστρὶ σου,
τὸν τῶν ὅλων Θεὸν Παρθενομήτορ, ὑπὲρ

ἐννοίαν καὶ λόγον τέτοκας· μείνασα παρθένος, ὡς πρὸ τοῦ τόκου Θεόνυμφε.

Καταβάσῃα. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Κοντάκιον τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων ποιητῆς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ αἰθανασίας. Ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τοὺς οἰκτιρμούς σε δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Κάθισμα τῆς Σαμαρείτιδος. Ὅμοιον.

Α γαλλιάσθω οὐρανός, χορευέτω, τὰ ἐπὶ γῆς· ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου, ἐπιφανείς ὡς ἄνθρωπος ἐρύσαστο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θαύμασιν ἐκλάμψας δέ, γυναικὶ Σαμαρείτιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τὴν πηγὴν, τῶν ἱαμάτων ὡς μόνος αἰθάνατος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὅμοιον.

Ο τῆς σοφίας χορηγός καὶ Δεσπότης, τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς ἐπιστάσης, ἐν ἱερῷ καθήμενος ἐδίδασκες, λέγων οὕτως ἅπασιν· Ἐρχεσθε οἱ διψῶντες, πίστετε τοῦ ναίματος, οὗ ἐγὼ νῦν παρέχω· δι' ἧς ζωῆς ἐνθέει καὶ τρυφῆς, ἐπαπολαύσετε πάντες οἱ ἄνθρωποι.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε** πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγόρος Ἀβ-
» βακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύ-
» τω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς ὡς παντοδύναμος. Τροπάρια.

Α ῥσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτός δέ, ἄμνος προσηγόρευται· ἄμμος δέ, ὡς ἄγευτος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.

Ω ἑνιαύσιος ἄμνος, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, σέφανος χρυσὸς ἐκσίως, ὑπὲρ πάντων τέθνυται· Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τῆ τάφου ὡραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ὁρῶντες εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστός, ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ· καὶ θα-

νάτω τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον, σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο ἄπεκύησας Χριστὸν, ὠραιότατος ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστός ἐστὶ παράνομος, τί ἀδικεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ὅτι αὐτὸς ποιεῖ· τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παραλύτον λόγῳ συνέσφιγξε.

Μὴ συνιέντες ταῖς Γραφαῖς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστός, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ μάρτυρ ἀρνείσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Ε ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραξε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός· ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπόν, ἐγείραντε λόγῳ Παραλύτον; Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρί σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα Θεόνυμφε, Παρθενομήτορ Ἀγνή, μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σέ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τὴν αἰκὴν σου καὶ ἐ-
» φοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ
» ἐξέστην, ὅτι τῆς σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ.
Τροπάρια.

Οἱ οὐρανοὶ εὐφρανέσθωσαν, ἐορταζέτω ἡ κτίσις πᾶσα· ἐξεγήγερται ὁ Κύριος καὶ ἐφάνη, πᾶσι τοῖς σοφοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ.

Κατεπόθη σου θάνατα, ἡ δυναστεία, Χριστοῦ θανέντος· οἱ νεκροὶ ὡς ἐκ θαλάμῳ, τῇ Ἐγέρσει τούτου, ἐκ τῶν τάφων προήλθοσαν.

Τί θρηνεῖτε ὦ γυναῖκα; τί μετὰ μύρων ἐπιζητεῖτε τὸν αἰθάνατον; ἐγήγερται, καθὼς εἶπεν· ἔφη Μεροφόροις ὁ Ἄγγελος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, αἰτησαμένη παρέσχες ὕδωρ, τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ κράτους σου· ὅθεν εἰς αἰῶνα, οὐ διψᾷ ἀνυμνοῦσά σε.

Δόξα.

Ω Τριάς ὑπερῆσι, Πάτερ, καὶ Λόγε, καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ὁμοδύναμε, συναναρχε, σῶσον ἡμᾶς πάντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α΄κατάφλεκτον βάτον σε, ὁ νομοθέτης ἑώρα
παῖλαι· Δανηλ δὲ ὄρος ἅγιον κατενόει,
μόνη Μητροπάρθενε Δέσποινα.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ῥδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύ-
» ρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπό-
» τη· καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον,
» πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ
Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδοκότες, πρὸς
τὸ φῶς ἠπειγόντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ,
Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι
Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ
συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα
Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι καὶ ζωηφόροις, ταῖς
τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ Υἱοῦ σου Θεομητορ
ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν εὐσε-
βῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρ-
κοῦσθαι· μνήματος ἢ ἐλυσας τὰς σφρα-
γίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναζάντα
σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατελάμπρυνας τοὺς Ἀποστόλους
σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθηταίς,
ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ
δοὺς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Α΄παντα κατεφώτισαν τῆς γῆς τὰ πέρατα,
θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ
ποικίλοις τρόποις τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστὲ
Σωτὴρ τῆς βασιλείας σου.

Α΄ίνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σου, ὕμνον
σοι δὲ προσάγομεν, τῷ δι᾽ ἡμᾶς ἐπὶ γῆς
ὁφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδάμ
ἀνακαλέσαντι.

Θεοτοκίον.

Τέγονεν ἡ κοιλία σου ἁγία τράπεζα, ἔχουσα
τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων,
οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογεν-
εὐτορ τροφεύς.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**΄νάτειλόν μοι Κύριε, τὸ φῶς τῶν προσα-
» μάτων σου, ὅτι πρὸς σὲ Χριστὲ, τὸ πνεῦμα

» με ὀρθρίζει, καὶ ὑμνεῖ σε· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν,
» καὶ πρὸς σὲ κατέφυγον, τῆς εἰρήνης Βασιλεῦ.

Τροπάρια.

Τὸ μνήμά σου τὸ ἅγιον, καταλαβοῦσαι ὀρ-
θραι, αἱ Μυροφόροι, ἐξαστραπτόντα κα-
τεῖδον νεανίαν, καὶ ἐνεθαμβήθησαν, τὴν σὴν δι-
δασκόμεναι, θείαν Ἐγερσιν Χριστέ.

Ο΄ θάνατος νενέκρωται, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτι-
σται, οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθησαν, Χρι-
στοῦ τῇ Ἀναστάσει. Ἀγαλλιασώμεθα, καὶ χεῖ-
ρας κροτήσωμεν, ἐορτάζοντες φαιδρῶς.

Α΄πόστολοι σκιρτήσατε, καὶ Ἄγγελοι χορεῖ-
σατε, οἱ γηγενεῖς πάντες ἀγάλλεσθε· ὁ
Κύριος ἀνέστη, φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἡ
λύπη πέπαυται, καὶ χορεῖται ὁ Ἀδάμ.

Πηγὴ ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ὕδωρ ἀφέσεως,
καὶ ἐπιγνώσεως δωδωρησαι, γυναικὶ αἰτή-
σάσῃ, παῖλαι Σαμαρείτιδι· διὸ ἀνυμνοῦμέν σου,
τοὺς ἀφάτους οἰκτιρμούς.

Δόξα.

Μονάδα τρισυπόστατον, Τριάδα ὁμοούσιον,
Πατέρα, Λόγον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἀμέ-
ριστον τῇ φύσει, Θεὸν ἕνα σέβομεν, ποιητὴν καὶ
Κύριον, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ πύλην ἀδιόδευτον, καὶ χῶραν ἀγεώργη-
τον, καὶ κιβωτὸν τὸ μάννα φέρουσαν, καὶ
στάμνον καὶ λυχνίαν, καὶ θυμιατήριον τοῦ αὐ-
λοῦ ἄνθρακος, ὀνομάζομεν Ἀγνή.

Καταβασία. Ὀρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ῥδὴ εἰ. Ἦχος β΄.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κα-
» τόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος,
» ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
θης τοῦ τάφου, ὁ ταῖς κλεῖς τῆς Παρθένου,
μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας
ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀ-
ναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Α΄νῆνται τὸ παῖλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ
καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς
ἄχραντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰ-
διον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ
λαγός σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,

καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἑαυ-
τῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνῆλθες
Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς
ὄχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἐορτῆς με-
σοσύσης, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔρ-
γοις ἐπιστώσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις
τελῶν Σωτὴρ καὶ σημεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν,
λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ο ἄναρχος Υἱὸς ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ
καὶ ἡμᾶς ἐνηθρώπησε, καὶ μέσον τῆς
ἐορτῆς ἐδίδασκε, λέγων· Προσδράμετε τῇ πηγῇ
τῇ ἀεναίῳ, ζωὴν ἀρύσασθαι. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον
καὶ Μητέρα δοξαζόμεν, σὲ μόνην ἀγνὴν
θεόνυμφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρ-
κώθη, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ καταποντισάτω με καταιγὶς ὕδατος,
» μὴδὲ καταπιέτω με βυθός· ἀπέρριμμαι
» γὰρ εἰς βάθη, καρδίας θαλάσσης, τῶν κακῶν
» μὲ· διό σοι κραυγάζω ὡς Ἰωνᾶς· Ἀναθήτω ἐκ
» φθορᾶς ἡ ζωὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τροπάρια.

Σταυρῶ σε οἱ παράνομοι, Ἰησοῦ ἠλώσαν, καὶ
λόγχῃ ἐξεκέντησαν Χριστέ, καὶ Ἰωσήφ ὁ
εὐσχήμων σε κηδεύει, ἐν τῷ καινῷ μνημείῳ· ἐξ
οὗ μετὰ δόξης ἐξαναστὰς, συνανέστησας Σω-
τὴρ, πᾶσαν κτίσιν ὑμνοῦσαν τὸ κράτος σου.

Μοχλοὺς καὶ πύλας Δέσποτα, δυνατῶς ἐ-
δραυσας τοῦ Ἄδου, καὶ ἀνέξης ὡς Θεός·
καὶ ὑπαντήσας, τὸ Χαῖρε προσεῖπας ταῖς
Γυναιξί, καὶ ταύτας εἶπεν ἐξαπέστειλας Μα-
θηταῖς· Ἐξεγήγερται ὁ ζῶν, καὶ ὠράθη φωτί-
ζων τὰ πέρατα.

Τὶ κλαίετε; τί φέρετε ὡς θνητῶ Γύναια τὰ
μύρα; ἐξηγέρθη ὁ Χριστὸς, ἐβόα παλαί
ἀστράπτων μεγάλως, ὁ φανείς νεανίας, κενὰς
ταῖς σινδόνας καταλιπὼν· ἀπελθοῦσαι τοῖς αὐ-
τοῦ, ἀπαγγείλατε φίλοις τὴν Ἐγερσιν.

Ρεῖθρον ὑπάρχων Κύριε, τῆς ζωῆς ἀφθονον,
καὶ ἄβυσσος ἐλέους ἀγαθῆ, ὁδοιπορήσας
καθέζη, πλησίον τοῦ φρέατος τοῦ ὅρκου, καὶ
τῇ Σαμαρείτιδι ἐκβοᾷς· Δός μοι ὕδωρ τῇ πιεῖν,
ὅπως λάβης ἀφέσεως ἡμᾶτα. Δόξα.

Υμνῶ Πατέρα ἄναρχον, καὶ Υἱὸν σύνθρονον,
καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιον πιστῶς, μίαν ἐσῖαν,

καὶ φύσιν, καὶ θόξαν, καὶ μίαν βασιλείαν,
Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὴν, συνοχέα τοῦ
παντός, μετὰ τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην τίκτουςαν, καὶ νηδὺν ἀφθο-
ρον τηρήσασαν, ὑμνοῦμέν σε Ἀγνή, θρό-
νον Κυρίου, καὶ πύλην καὶ ὅρος, καὶ νοητὴν
λυχνίαν, νυμφῶνα ὁλόφωτον τοῦ Θεοῦ, καὶ
σκηνὴν δόξης σαφῶς, κιβωτόν τε καὶ στάμνον,
καὶ τράπεζαν.

Καταβάσια. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος πλ. δ'.

Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις
ἐθεάσατο, τὸ τῆς σοφίας ὕδωρ σε, ὃ πο-
τισθεῖσα δαψιλῶς, βασιλείαν τὴν ἀνωθεν ἐκλη-
ρώσατο, αἰωνίως ἡ αἰοίδιμος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν σεπτῶν μυσηρίων ἀκούσωμεν, Ἰωάννου
ἡμᾶς ἐκδιδάσκοντος, τὰ ἐν τῇ Σαμαρείᾳ
γινόμενα· πῶς γυναικὶ ὠμίλει ὁ Κύριος, ὕδωρ
αἰτήσας, ὃ τὰ ὕδατα εἰς ταῖς συναγωγὰς αὐ-
τῶν συναΐξας, ὁ Πατὴρ καὶ τῷ Πνεύματι σύν-
θρονος· ἦλθε γὰρ ἐκζητῶν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ,
αἰωνίως, ὡς αἰοίδιμος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πέμπτῃ ἀπὸ τοῦ
Πάσχα, τὴν τῆς Σαμαρείτιδος ἐορτὴν ἐορτά-
ζομεν.

Στίχοι.

Υἱὸν λαβεῖν ἐλθοῦσα τὸ φθαρτὸν γύναι,
Τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς, ὃ ρύπους ψυχῆς πλύνεις.

Επειδὴ ἐν ταύτῃ ὁ Χριστὸς Μεσσίαν ἑαυτοῦ ἀριδῆλως
ὠμολόγει, ὁ ἐστὶ Χριστὸς, ἡ ἡλειμμένος, (μεσὰ γὰρ
παρ' Ἑβραίοις τὸ ἔλαιον) διὰ τοῦτο, οἶμαι, ἐν τῇ τῆς Με-
σοπεντηκοστῆς Ἑβδομάδι ἡ παρούσα τέτακται ἐορτὴ· καὶ
ὅτι, τῇ μὲν πρὸ ταύτης Κυριακῇ, ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ Σα-
ματουργεῖ· ἐν ταύτῃ δὲ, ἐπὶ τῷ τοῦ Ἰακώβ φρέατι, ὁ αὐ-
τὸς Ἰακώβ ἀνῶρυξε, καὶ ἐχαρίσατο Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ·
ἐξαίρετος γὰρ ἦν ὁ τόπος, ὅπου, καὶ πλησίον ὄντος τοῦ
ὄρους Σομῶρ, οἱ Σαμαρεῖται κατῶκον πόλεις πολλὰς. Εἰς
Σιχάρ δὲ παραγίνεται ὁ Χριστὸς, ὅπου, παροικῆσαντι πάλαι
τῷ Ἰακώβ, μετὰ Δείνας τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν
παίδων, Συχέμ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐμμῶρ, ὁ Χορράϊος, ἐρασθεὶς
αὐτῆς, καὶ βιασάμενος, συνεγένετο μετ' αὐτῆς· κἀντεῦθεν οἱ
ἀδελφοὶ ταύτης, διερεθισθέντες πρὸς ἔθλον, αἵφνης εἰσιόν-
τες τὴν πόλιν, ἄρδην ἅπαντας ἀποκτείνουσι, καὶ αὐτὸν τὸν
Συχέμ, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν Ἐμμῶρ. Κατοικεῖ οὖν
ἐκεῖ ὁ Ἰακώβ, καὶ τὸ παρὸν φρέαρ ἀνῶρυξεν.

Οὐ Σαμαρεῖται δὲ τὰ πρῶτα κατῶκον αὐτὸ τὸ ὅρος,
ἀλλ' Ἰσραηλῖται, οἱ, τῷ Θεῷ προσκεκρουκότες, Φακεὶ βασι-
λευντος, διὰ πρώτης συμβολῆς καὶ δευτέρας τῶν Ἀσσυ-
ρίων παραγενομένων, ὑποτελεῖς φόρος κατέστησαν· καὶ μετὰ
μικρὸν, Ὡση βασιλευντος, προσφέρονται τοῖς Αἰθίοσιν· ὁ

μαθῶν ὁ Ἀσσύριος, μεθίστησι τούτους εἰς Βαβυλῶνα, ἐν δ' ἐκείνῳ τῷ τόπῳ διάφορα κατοικεῖν ἔθνη προσέταξεν· ἀλλ' ὁ Θεὸς λέοντας τοῖς ἀλλοφύλοις ἐκείνοις ἐφίησιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀσσυρίων, τοῦτο ἀναμαθὼν, ἱερέα ἐξ Ἰουδαίων αὐτοῖς πέμπει, (ἔτι γὰρ ἐκεῖ ἦσαν αἰχμαλῶται) ὡς ἂν καὶ τοὺς τοῦ Θεοῦ νόμους εἰσδέξωνται. Καὶ τῶν μὲν εἰδῶλων εὐθὺς ἀπεπήδησαν· μόνον δὲ τὰ Μωϋσείως βιβλία ἐδέξαντο, ἀπαναινόμενοι τοὺς Προφῆτας, καὶ τὴν λοιπὴν Γραφὴν. Οὗτοι καὶ Σαμαρεῖται ἐκαλοῦντο, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρους Σομὼρ· καὶ μισητοὶ ἦσαν τοῖς Ἑβραίοις, ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἄρτι ἐπανιοῦσιν, ὅτι ἐξ ἡμισείας Ἰουδαῖζον· καὶ οὐ συνήσθιον αὐτοῖς, βδελυκτοὺς αὐτοὺς ἡγούμενοι. Διὸ τὸν Χριστὸν πολ- λάκις Σαμαρεῖτην ἐκάλουν, ὡς τινα τῶν νομικῶν δῆθεν καταλύοντα, καθάπερ ἐκεῖνοι.

Ἐρχεται οὖν εἰς Σιχάρ, καὶ, κεκοπιακῶς ἀπὸ τῆς ὁδοπο- πορίας, ἐκάθισεν, περὶ ὥραν τῆς ἡμέρας ἕκτην. Γυνὴ δέ τις ἀπὸ τῆς πόλεως ἔρχεται ἀντλήσαι ὕδωρ, τῶν Μαθητῶν πρὸς ὠνὴν ἀπελθόντων τροφῆς. Ζητεῖ οὖν ὕδωρ ὁ Ἰησοῦς· ἡ δὲ, τὸ μὴ συγχρᾶσθαι τούτους προβάλλεται· ἔγνω γὰρ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς. Ὁ δὲ, ἀνάγει ταύτην, τὸ πνευματικὸν ὕδωρ ἐνάγων εἰς μέσον, ὃ τὸ ἄφθονον δηλοῖ καὶ καθαριστικόν· τὸ γὰρ Πνεῦμα, ὕδατι καὶ πυρὶ αἰεὶ παρεικάζει. Ἡ δὲ γυνή, ἀσφαλῶς διακειμέ- νη, τὸ μὴ ἔχειν ἐκεῖνον ὕδωρ τοιοῦτον, ἐκ τοῦ μὴ ἀντλημα ἐπιφέρεισθαι, καὶ τὸ φρέαρ εἶναι βαθύ, ἐπιλέγει. Εἴτα καὶ εἰς τὸν προπάτορα Ἰακώβ ἀναφέρει τὸν λόγον, ὅτι ἐκεῖνος τὸ φρέαρ ἀνώρυξε, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ ἐξ ἐκείνου ἔπιον, τὸ πλούσιον ἐντεῦθεν τῆς πηγῆς παριστάνου- σα, καὶ τὸ ἄλλως εὐχρηστον καὶ ψυχρόν. Ὁ Χριστὸς μέν- τοι οὐ μείζονα ἑαυτὸν λέγει τοῦ Ἰακώβ, ἵνα μὴ τὴν γυ- ναῖκα θροήσῃ· ἀλλὰ περὶ τοῦ ὕδατος πάλιν διαλέγεται, παριστῶν ἐντεῦθεν τὸ αὐτοῦ ὑπερφέρον· εἶπερ, ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου, διψᾷ οὐδαμῶς.

Ἀπαιτεῖ αὐτὸ ἡ γυνή· ὁ δὲ, τὸν ταύτης ἄνδρα λέγει φωνῆσαι, ὡς στερεώτερας τῶν λόγων δεομένων φρονήσεως· ἡ δ' ἀπαρνέεται μὴ ἔχειν ἄνδρα. Ὁ δὲ πάντα εἰδὼς, λέγει· Καλῶς εἶπας· πέντε γὰρ ἔσχες, ὡς ὁ νόμος διακαλεῖται· ὃν δὲ νῦν ἔχεις ἕκτον, ὡς παρανόμως ἐκείνῳ συγγινομένη, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ.

Τινὲς μὲν οὖν πέντε ἄνδρας, τὴν Πεντάβιβλον τοῦ Μωϋ- σείως εἶναι ἐνόμισαν, ἣν περ οἱ Σαμαρεῖται ἐδέχοντο· ἕκτον δὲ, αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ, οἱ οὐκ ἦσαν ἐκείνης ἔτι· οὐπω γὰρ ἡ χάρις ἐξεκέχυτο. Ἄλλοι δὲ, τοὺς δοθέντας πέντε νόμους παρὰ Θεοῦ· τὸν ἐν Παραδείσῳ, τὸν μετὰ τὴν ἐξορίαν, τὸν ἐπὶ Νῶε, τὸν ἐπὶ Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἐπὶ Μω- σείως· ἕκτον δὲ, τὸ Εὐαγγέλιον, ὃν ἀκμὴν οὐκ εἶχεν. Εἰσὶ δὲ, οἱ καὶ τὰς πέντε αἰσθήσεις λέγουσιν.

Ἀποκρίνεται αὐτῷ ἡ γυνή, Προφῆτην αὐτὸν ὀνομάζουσα· εἴτα ἐρωτᾷ αὐτὸν καὶ περὶ τοῦ ὄρους, ποῦ δεῖ προσκυνεῖν, ἐν Σομὼρ, ἢ ἐν Ἱεροσολύμοις; οὐ γὰρ ἐνόμιζον οἱ Σαμα- ρεῖται, ὡς ἀτελεῖς, πανταχοῦ τὸν Θεὸν εἶναι· ἀλλ' ἐκεῖσε τὸν Θεὸν διατρέβειν μόνον, ὅπου καὶ προσεκύνουν, ἐν τῷ Γαριζὶν δηλαδὴ ὄρει, διὰ τὸ ἐκεῖ δοθῆναι τὰς εὐλογίας παρὰ Θεοῦ· ἡ δὲ ὅτι ἐκεῖ πρῶτος ὁ Ἀβραάμ θυσιάζηριον ἔπηξε τῷ Θεῷ. Ὡς καὶ Ἰουδαῖοι πάλιν ἔλεγον· Ἐν Ἱερο- σολύμοις δεῖ προσκυνεῖν μόνον τὸν Θεόν· διὸ καὶ οἱ ἀπαν- ταχοῦ, ἐν ταῖς ἑορταῖς ἐκεῖσε συνήγοντο. Ὁ δὲ Χριστὸς ἀποκρίνεται, ἐκ τῶν Ἰουδαίων, λέγων, τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· πλὴν, φησὶν, ὁ Θεὸς αὐλὸς ἐστὶ, καὶ οἱ προσκυ- νεῖν ἀξιοθησόμενοι, οὐκ ἐν θυσίαις, ὅσον οὐπω, αὐτὸν προσ- κυνήσουσιν, ἀλλ' ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· ἡ καὶ οὕτω, τὸν Θεὸν γνωρίσουσιν, οὐ μόνον, ἀλλ' ἐν Πνεύματι τῷ ἁ- γίῳ, καὶ τῷ Ἰῳ· οὗτος γὰρ ἡ ἀλήθεια. Ἡ γυνὴ πάλιν λέγει· Ἀκούομεν ἐκ τῶν Γραφῶν, ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃς ἐστὶν ὁ Χριστός. Ὁ δὲ Ἰησοῦς φησὶν· Ἐγώ εἰμι· τὴν εὐ-

γνωμοσύνην τῆς γυναικὸς ἐγνωκῶς· ᾗδειςαν δὲ καὶ οἱ Σα- μαρεῖται περὶ τοῦ Μεσίου, ἀπὸ τῶν Μωσαϊκῶν βιβλίων· ἐξαιρέτως δὲ, ἀπὸ τοῦ, Προφῆτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεός· καὶ ἄλλων πολλῶν.

Συντελεσθείσης δὲ τῆς ὁμιλίας, ἔρχονται καὶ οἱ Μαθη- ταί, καὶ τὴν ἄκραν ἐκπλήττονται συγκατάβασιν, πῶς μετὰ γυναικὸς διαλέγεται· τίως γε μὴν παρεκάλουν αὐτὸν φαγεῖν, ἅμα μὲν, διὰ τὸ κεκοπιακῶς, καὶ διὰ τὸ τοῦ καιροῦ καυ- σῶδες. Ὁ δὲ, περὶ τῆς αἰωνίου τροφῆς αὐτοῖς διαλέγεται, τῆς τῶν ἀνθρώπων δηλαδὴ σωτηρίας· καὶ ὅπως δεῖ αὐτοὺς τοὺς τῶν Προφητῶν κόπους θέρσαι.

Ἀλλὰ τῆς γυναικὸς πρὸς τὴν πόλιν φθασάσης, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνειπούσης, ἅπαντες διεγείρονται, καὶ πρὸς Χρι- στὸν ἔρχονται, πεισθέντες, ὡς οὐκ ἂν ἡ γυνὴ ἑαυτῆς κα- τηγόρησεν, εἰμὴ μέγα τι ἔγνω· καὶ δέησιν ἐκχέαντες, αὐ- τὸν μέναι παρ' αὐτοῖς, ἐφ' ἡμέραις δυοὶ πείθουσι· καὶ μεί- νας, πάμπολλα ἐνήργησε θαύματα, ἃ διὰ τὸ πλῆθος τοῖς Εὐαγγελισταῖς οὐκ ἐγράφησαν.

Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ Σαμαρεῖτις, ἡ ἐς ὕστερον ὑπὸ Χριστοῦ Φωτεινὴ κατονομασθεῖσα, ἥτις καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου σέφα- νον ἐπὶ Νέρωνος ἀνεδήσατο, μετὰ τῶν ἑπτὰ ταύτης υἱῶν, μετὰ πολλὴν κάκωσιν, καὶ ξεσμούς καὶ μαστῶν ἐκκοπήν, καὶ θλασμόν χειρῶν, καὶ καλᾶμων λεπτῶν κατὰ τῶν ὀνύχων εἰσβολήν, καὶ μολύβδου κατάποσιν, καὶ ἄλλων βασάνων ἀ- πείρων ἐξέτασιν.

Ἰστίον δὲ, ὡς τὸ τοῦ φρέατος ἐκείνου στόμιον, ὁ Βασιλεὺς Γουστινιανὸς ἐκεῖθεν ἐντίμως μετακομισάμενος, εἰς τὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀνάκτορον, τὸν μέγαν, λέγω, τῆς ἀγίας Σοφίας νεὼν, ἐνέθετο ἐπὶ φρέατι· ἀλλὰ καὶ τὸν λίθον, ἐφ' ᾧ ὁ Χριστὸς καθεσθῆις, τῇ Σαμαρεῖτιδι διελέγτο. Καὶ νῦν εἰς δεῦρο καὶ ἀμφοτέρω διαμένουσι πρὸ τῆς Νάρθηκος ἐξ ἀνατολῶν τῷ νεῷ εἰσιόντι, πρὸς τὰ εὐώνυμα, πᾶσαν καὶ παντοίαν νόσον ἰώμε- να· μάλιστα δὲ οἱ ἐκ πυρετῶν πάσχειν συμβαίνει, καὶ ρί- γους φλογίζοντος ἀλεξιφάρμακα γίνονται.

Ταῖς τῆς σῆς Μάρτυρος Φωτεινῆς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενό-
» μενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέ-
» ρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου
ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρύων
ἐζήτησαν, προσεκύνησαν, χαίρειν ζῶντα Θεόν,
καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθη-
ταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδὴ τὴν κα-
θαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρ-
χήν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν
μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑ-
περένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω-
τήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφό-
ρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως, οὕσα προάγγελος,
ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶ-
σιν ἐξέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν· καὶ Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Τῶν Χαλδαίων ἡ καίμιος.

Σαρρικῶς ἐκοπίσας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων· ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμασίων· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ ἐπαγγεिलाίμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικὶ προσωμίλεις, διελέγχων τὴν ἀνοίαν, τῶν ἀνόμων Ἑβραίων· ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν Υἱὸν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δὲ ἠρνήσαντο.

Οὐ τὸν ἄρτον ἐσθίοντες, τῆς σαρκὸς τῆ Κυρίου, καὶ τὸ αἷμα λαμβάνοντες, τῆς πλευρᾶς τοῦ Δεσπότου, καινότητι Πνεύματος πολιτευσώμεθα, ζῶντες τῇ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Εν γαστρὶ σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα, ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν ποιητὴν τοῦ παντός, Θεογεννητορ ἀγνή.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομα σου, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου
» ἀφ' ἡμῶν, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν,
» ὁ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Μετὰ ἀνόμων, Χριστέ οἰκτίρμον, ἐκὼν κατελογίσθης, καιρῷ τοῦ θείου πάθους· καὶ ταῦτα βλέπουσα, ἐσείετο ἡ γῆ, καὶ πέτραι παντουργῷ νεύματι ἐρρήγνυντο, ἀκατάληπτε, καὶ ἀνίσταντο νεκροὶ οἱ ἀπ' αἰῶνος.

Μετὰ ψυχῆς καταβάς, εἰς μέρη κατώτερα τοῦ Ἄδου, ἐξῆγες ἐν ἀνδρείᾳ δεσμίους ἅπαντας, οὓς ἐκ τοῦ αἰῶνος θάνατος εἶχεν, ὁ πικρὸς τύραννος, ἐκβοῶντάς σοι Χριστέ ὁ Θεός· Δόξα σου τῇ φρικτῇ οἰκονομίᾳ.

Μετὰ νεκρῶν τί ὑμεῖς ζητεῖτε, τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας; ἠγέρθη, καθὼς εἶπεν· ἰδοὺ ὡς βλέπετε κεναὶ αἱ σινδόνες, κενὸς ὁ τάφος,

ὁ φανείς ἔλεγε, Γυναίξιν νεανίας· σπουδῇ ἅπτετε, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις.

Υδωρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα Χριστῷ ἡ Σαμαρεῖτις· πότισον οὖν με Λόγε διψῶσαν πάντοτε, σοῦ τὴν θείαν χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε, ἀγνωσίας κρατῶμαι αὐχμῷ, ἀλλὰ κηρύττω σου τὰ μεγαλεῖα. Δόξα.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Θεῖον ὑμνολογοῦμεν Πνεῦμα, ἀμέριστον Τριάδα, φύσει ὑπάρχουσαν, μεριστὴν προσώποις, μίαν οὐσίαν συμφυῇ, ἀναρχον, ποιητὴν τοῦ παντός καὶ Θεόν, ὃν πᾶσαι οὐρανῶν ὑμνοῦσι τάξεις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ λοχείαν φρικτὴν, παρθένος ἀγνή διεφυλάχθης, ἀγία Θεοτόκε· διό σε ἅπασαι, Ἀγγέλων χορεῖαι, καὶ τῶν ἀνθρώπων γενεαὶ ἅπασαι, ἀσιγήτοις ἀνυμνοῦσι φωναῖς, χωρίον καθαρὸν τοῦ ἀχωρήτου.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἣ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ, κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκάσι σοι θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἄδου διαρρήξας, θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτῇ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταῖος, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

"Ἀγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης καθεζόμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημήμενον, καὶ ἰδόντες, ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προρρήθέντα.

Σὺ εἰ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τῆτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἄφεσις τῶν πατρῶων σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ, τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσούσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν, "Ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας εἶπες, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ἀνυμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὰ σύμπαντα Δέσποτα, τῇ σῇ σοφίᾳ συνεστήσω· γῆς δὲ πάλιν ἠδρασας, ὡς
» οἶδας τὸν πυθμένα, τῇ βάσει πηξάμενος ἐπὶ
» ὑδάτων· διὸ πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες.
» Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν
» Κύριον.

Τροπάρια.

Θάνατον ὑπέμεινας, μόνε ἀθάνατε βουλήσει, "Ἄδην ἠχμαλώτευσας, πύλας χαλκᾶς συνέτριψας βασιλεῦ οὐράνιε, καὶ ἀφείλες δεσμίους, ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖσε χρηματίζοντας, ἀνυμνοῦντας ἀπαύστως, τὸ κράτος τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Υψώθης μακρόθυμε, ἐθελουσίως ἐπὶ ξύλου, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ ἥλιος ἐσβέσθη, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διερράγη, καὶ ἡ γῆ ἐσαλεύθη, καὶ ἐτρόμαξεν ὁ παγγέλαστος "Ἄδης, καὶ πάντας δεσμίους ἀπέλυσεν.

Επέφανες Κύριε, τοῖς ἐν τῷ σκότει καθημένοις, φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, καὶ ζωὴ τῶν ἀπάντων· διὸ σε ὡς ἐβλεψε, τῶν δικαίων ὁ δῆμος, ἀνεσκίρτησε Λόγε, καὶ ἀνεβόησεν· Ἡλθες πάντας δεσμῶν ἀπολύσαι· ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου.

Πλησίον ἐκάθισας, πηγῆς, ἐν ᾧ ῥα Σῶτερ ἐκτε, καὶ τῇ Σαμαρείτιδι ὕδωρ τὸ ζῶν παρέσχες καὶ γνώσεως νάματα, διὰ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, μεθ' ἧς πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Δόξα.

Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν συνάναρχον ὑμνῶμεν, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Θεὸν ἓνα τὰ τρία, ἀσύγχυτον, ἄτμητον, δημιουργὸν τῶν ἀπάντων, ὁμοδύναμον κράτος αὐτεξούσιον, καὶ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α"νθρακι καθαίρεται, ὁ Ἡσαΐας προκηρύττων, τὸν νοητὸν ἄνθρακα, σαρκούμενον Παρθένε, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καταφλέγοντα πάντων τῶν βροτῶν, τὰ ὑλώδη ἁμαρτήματα, καὶ θεοῦντα δι' οἶκτον, τὴν φύσιν ἡμῶν παναμώμητε.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρεπου Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γαῖρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυχε· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνῆλθες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ ἐδίδασκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι, καὶ πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Γάματα χαρισμαίων ὁ λυτρωτής μου, πηγάζων ἐπετέλει, τέρατα καὶ σημεῖα, φυγαδεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενοῦντας·

ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θανάτων αὐτοῦ.

Ο σαρκινὸς Ἰουδαῖος κατὰ τὴν σάρκα, νοῶν τὰ γεγραμμένα, τῷ γράμματι προσπταίει· ἀντιπίπτει δὲ πάλιν, τῷ Πνεύματι τῆς ἀληθείας· ἡμεῖς δὲ τοῦτον παρωσάμενοι, φρονῶμεν τὰ τῷ Πνεύματος. Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι· αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ· κα-
» **Ε**θεῖλε γὰρ δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ
» ὑψωσε ταπεινούς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν οἷς
» ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ
» κατεύθυνεν ἡμᾶς εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Τροπάρια.

Ιδοὺ καθωράθη, ἡ ζωὴ πάντων Χριστός, κρεμᾶμενος ἐν ξύλῳ ἐκουσίως· καὶ ταῦτα βλέπουσα γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πολλὰ Ἁγίων ἠγέρθη ἐμφανῶς, σώματα κοιμηθέντων, καὶ τὸ δεσμωτήριον Ἰδοὺ ἐσαλεύθη.

Ωραῖος ἐκ τάφου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, πεπόρευσαι, θανάτου καταλύσας, τὴν τυραννίδα Χριστέ, καὶ τοῦ Ἰδοὺ τοὺς μοχλεῖς, συντρίψας δυνάμει θεϊκῇ, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου, τῷ φωτὶ τῷ νοητῷ, καταυγᾶσας κόσμον.

Στησώμεθα πάντες, νῦν χοροὺς πνευματικῆς, καὶ κρᾶζωμεν· Ὁ Κύριος ἀνέστη· ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, εὐφραινέσθω οὐρανός, νεφέλαι ῥανάτωσαν ἡμῖν, δικαιοσύνης ὄμβρους, ἐορτάζουσι φαιδρῶς, καὶ Χριστὸν ὑμνοῦσιν.

Η ζωὴ τῶν ζώντων, ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ὁ Κύριος πλουσίως, ἐπιρραίνων διδασχάς, ἐκβοᾷ τῇ γυναικί· Παράσχε μοι ὕδωρ τῷ πιεῖν, ὅπως σοι δώσω ὕδωρ, τῶν ἀμαρτημάτων σου, τὰς πηγὰς ξηραῖνον. Δόξα.

Φῶς ἐν ἀμερίστῳ, ἡ τρισηλὶς μονάς, ὁ ἄναρχος Πατήρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα, Θεότης μία, ζωὴ καὶ τῶν ὅλων ποιητής. Αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν πισταί, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, τρισαγίοις ᾠσμασιν, ἱερολογοῦντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτὸς γενομένη, οἰκητήριον Ἀγνή, καταύγασον τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, ἀμαυρωθείσας πολλαῖς, μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ βλέψαι ἀξιώσον τρανῶς, τὸ ἀναλαίμψαν φέγγος, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καθαρὰ καρδίᾳ.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῆς Σαμαρείτιδος.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σαμάρειαν κατέλαβες, Σωτήρ μου παντοδύναμε, καὶ γυναικὶ ὁμιλήσας, ἐζήτηίς ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὃ ἐκ πέτρας ἀκροτόμου, πηγᾶσας ὕδωρ Ἑβραίοις, ἦν πρὸς πίστιν σὴν ἔλαβες· καὶ νῦν ζωῆς ἀπολαύει, ἐν οὐρανοῖς αἰωνίως.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁμοιον.

Μεσοῦσης παραγέγονας, τῆς ἐορτῆς φιλάνθρωπε, ἐν ἱερῷ καὶ ἐλάλεις· Οἱ δίψης ἔμπλεοι πρὸς με, ἔλθετε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ζῶν καὶ ἀλλόμενον, δι' οὗ τρυφῆς καὶ χάριτος, ζωῆς τε τῆς ἀθανάτου, ἐπαπολαύσετε πάντες. Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος β'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε, Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας, ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥύσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλάνθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκὶ, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Θάνατον κατεδέξω σαρκὶ, ἡμῖν ἀθανασίαν πραγματευσάμενος Σωτήρ· καὶ ἐν τάφῳ ὤκησας, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἰδοὺ ἐλευθερώσης, συν-

αναστήσας σεαυτῷ, παθὼν μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀναστὰς ὡς Θεός. Διὰ τοῦτο βοῶμεν· Δόξα σοι, ζωοδότα Κύριε μόνε φιλόανθρωπε.

Πέτραι ἐσχίσθησαν Σωτήρ, ὅτε ἐν τῷ Κρανίῳ ὁ Σταυρός σου ἐπάγη· ἐφρίξαν Ἄδου πυλωροί, ὅτε ἐν τῷ μνημείῳ ὡς θνήσκων κατετέθη· καὶ γὰρ τοῦ θανάτου καταργήσας τὴν ἰσχὺν, τοῖς τεθνεῶσι πᾶσιν, ἀφθαρσίαν παρέσχε, τῇ Ἀναστάσει σου Σωτήρ· ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος γ'. Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε.

Αγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς ὁ οὐρανός, καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμαζοῦνται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγχνῶ βουλῇ.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν.

Ταῦδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἦδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστὰς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτην ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρείτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς μεταχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήσεσι. μᾶλλον πρὸς αἴτησιν τῆ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰπούσα· Δεῦτε ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνῶστην καὶ Θεὸν, παραγινόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος βαρύς.

Ιδοὺ σκοτία καὶ πρωὶ· καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον Μαρία ἔστηκας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν, ὅφ' οὐ ποῦ τέθειται ζητεῖς ὁ Ἰησοῦς; ἀλλ' ὅρα τοὺς συντρέχοντας Μαθηταίς, πῶς τοῖς ὀθονίοις, καὶ τῷ σουδαρίῳ, τὴν Ἀνάστασιν ἐτεκμήραντο, καὶ ἀνεμνήσθησαν φῆς περὶ τούτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν, καὶ δι' ὧν, καὶ

ἡμεῖς πιστεύσαντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ζωοδότην Χριστόν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ὑπικά καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδὰμ, Παραδείσου γέγονεν ἄποικος· διὰ ξύλου δὲ Σταυροῦ, ὁ Ληστής Παραδείσον ὤκησεν· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος· ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ὡμολόγησε τὸν κρυπτόμενον, Μνήσθητί μου, βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ο σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς, ὡς δυνατὸς ἐκ τάφου τριήμερος, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, ἐξαναστήσας μόνε ἀθάνατε, καὶ ἐμὲ εἰς μετάνοιαν, ἐπιστρέψαι Κύριε καταξιώσον, ἐξ ὅλης καρδίας μου, καὶ ἐν θερμῇ τῇ πίστει αἰεὶ κραυγάζειν σοι· Μνήσθητί μου Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Οντως ἀνέστη ὁ Χριστὸς, καὶ μαρτυρεῖ ὁ τάφος παράνομοι· τὰ γὰρ ἐντάφια αὐτοῦ καταλιπὼν ἀνέστη τριήμερος· ὁ λίθος ἐσφράγιστο, καὶ πρὸ τοῦ τάφου φύλακες περιίσταντο· ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, ὁ θάνατος τέθηκε. Πιστεύσατε ἔν συν ἡμῖν τῇ Ἀναστάσει αὐτῆς.

Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ τὸ τοῦ Ἀδου κράτος σκυλεύσαντα, καὶ ὁραθέντα γυναιξὶ, Μυροφόροις λέγοντα, Χαίρετε, πιστοὶ δυσωπήσωμεν, ἐκ φθορᾶς λυτρώσασθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, κραυγάζοντες πάντοτε, Ληστοῦ τοῦ εὐγνώμονος τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Μεσοπεντηκοστῆς Ὡδὴ γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ὡδὴ ε'.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Σαμαρείτιδος. Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Οφθῇ φωτοφανὴς καὶ τερπνὴ, τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως σήμερον, μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρὰ, φρυκτωροῦσα κόσμον θείαις χάρισι· Χριστοῦ τῆς Ἐγέρσεως, λαμπαδοχοῦσα τεράστια, τῆς ἀφθαρσίας, ἀπα-

στράπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσι, τὴν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέραστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς πανσέπτῃ, τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς Θεϊκῆς ποταμός, τῆς ἐορτῆς νῦν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τῆς εὐσπλαγχνίας, πᾶσι παρέχων βοᾷ· Οἱ διψῶντες δεῦτε, καὶ ἀρύσασθε· πηγή συμπαθείας γάρ, καὶ ἐλέους τὸ πέλαγος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρῦει κόσμῳ τὴν ἄφесιν· πλύνει πταίσματα, καὶ καθαίρει νοσήματα· σῶζει τοὺς τὴν Ἀνάσασιν, αὐτῇ ἐορτάζοντας· σκέπει τὴς πόθῳ τιμῶντας, τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν, αὐτοῦ, καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός τε καὶ Κύριος· Θεὸς γὰρ ὑπῆρχε φύσει, καὶν δι' ἡμᾶς βροτωθεὶς, περιγεγραμμένος ὡφθη σώματι· τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρρυτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων· Τὰς ψυχὰς ἐκκαθάρθητε, καὶ τοῦ καύσωνος, τῶν παθῶν ἀναψύξατε· μήτις ἀποστερήσοιτο, τῆς πόσεως ἀνθρώποι· Θεῖαν γὰρ χάριν δωροῦμαι, τῆς ἀθανάτου καὶ κρείττονος, καὶ τῆς βασιλείας, συμμεθέξει μοι τῷ κτίστη, καὶ δοξασθήσεται.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἥς διδάσκων ἀγαθὴ, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ἀπειθοῦντας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος Θείου, ποταμοὶ ρέυσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ· Ὡς τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστὲ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξαζόμεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ηθέλον δάκρυσιν ἐξαλείψαι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Κύριε τὸ χειρόγραφον, καὶ τὸ

ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας εὐαρεστῆσαι σοι· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀπατᾷ με, καὶ πολεμεῖ τὴν ψυχὴν μου. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με. **Μαρτυρικόν.**

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον.

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνείαις τῶν Ἀγίων σου, Χριστὲ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπόμενος, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἐορτῆς μεσούσης, τῆς σῆς Χριστὲ Ἀναστάσεως, καὶ Θεῖας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες, τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον· Μεσούσης τῆς ἐορτῆς.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον· Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου· Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παραδείσον; ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἀδῇ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν.

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπίσκεψαι Κύριε, τὴν ἐν α�μαρτίαις τὸν βίον ὅλον δαπανήσασαν· ὃν τρόπον τὴν Πόρνην, δέξαι καὶ με καὶ σῶσόν με. **Μαρτυρικόν.**

Σήμερον τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων παραγέγονε, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καὶ τὴν οἰκνυμένην τῇ χάριτι φαιδρύναι· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ὑπάρχεις Θεοτόκε Παρθένε· πρὸς σέ γὰρ καταφεύγοντες, ἄτρωτοι διαμένομεν· καὶ πάλιν ἀμαρτάνοντες, βοῶμέν σοι· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς· Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Η Σοφία ὁ Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ καὶ διὰς Ἀποστόλοις ῥῆμα Θεοῦ, κηρύξαι τοῖς

πέρασι, τὴν ἐν γῇ αὐτοῦ ἔλευσιν, ὑπὸ πλάνων Ἑβραίων, μανία ὑβρίζετο, δαιμονῶν καὶ πλάνος, φρικτῶς λοιδορούμενος· ὃς ἀνεξικάκως, πρὸς αὐτοὺς ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε ἄκριτον, κατ' ἐμοῦ κρίσιν ἄνομοι. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν κατὰπεμψον, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν ἀνείκαστον δόξαν σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ αἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνες, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομεν σου τὴν Ἀνάστασιν. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πρόβατον εἰμὶ τῆς λογικῆς σου ποιμένης, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω τὸν ποιμένα τὸν καλόν· ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὁρῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρῷ ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι. Ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς τῆς Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνῆλθες τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησίᾳ, καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Κλίνας τοὺς οὐρανούς, κατῆλθες ὁ Σωτὴρ μὲ, καὶ σὰρκα ἐκ Παρθένου, δίχα τροπῆς ὑπέδυσ, πηγάζων μοι τὴν ἄφεσιν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ο ἄλλος ἐν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων, ὀλόμενόν με θέλων, ἐξάραι τῶν πταισμάτων, ἐνούσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Σὺ εἰ Παμβασιλεῦ, σοφία ἡ μεγάλη, δι' οὗ Πατὴρ τὸν κόσμον, πεποίηκε πανσόφως, σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Καθαρθῶμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάσωμεν, καὶ τὴν ζωὴν κατιδῶμεν Χριστὸν, ἐν ἱερῷ ἀφικόμενον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρόν θριαμβεύσῃ, καὶ σῶσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ πάσους Σταυροῦ, καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος α'.

Τῶν ἑρανίων ταγμάτων.

Ο ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θείῳ, συναΐδιος Λόγος, ἐκ τῆς Παρθένου, σὰρκα λαβὼν, καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σοφίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα.

Τῆς ἑορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων Χριστέ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ὁ τοῦ νόμου Δεσπότης, διδάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς, διελέγχων, ὡς γέγραπται, καὶ καταπλήττων σοφία λόγων τῶν σῶν, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεσιν.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καὶ τῶν καλῶν παροχέυς, ὁ χέων θεία ρεῖθρα ἐκ πηγῆς ἀεννάου, Δεῦτε πρὸς με κράζει, ὕδωρ ζωῆς, οἱ διψῶντες ἀρίσασθε· καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας ὑμῶν, φησὶ, χαρισμάτων θείων ρεύσουσι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο τε παρεγένου ἐν ἱερῷ, Χριστέ ὁ Θεός, μεσούσης τῆς ἑορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδίδασκες, βῶν· Ὁ πισεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀποθάνῃ, ζήσεται. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ Γραμματέων, λέγοντες· Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις, ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεὸς ἡμῶν. Δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκούσιως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυ-

νατέ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάσασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τίς χειμαζόμενος καὶ προστρέχων, τῷ λιμένι τούτῳ, οὐ διασώζεται; ἢ τίς ὀδυνώμενος καὶ προσπίπτων, τῷ ἰατρῷ τούτῳ, οὐ θεραπεύεται; Δημιουργὲ τῶν ἀπάντων, καὶ ἰατρὲ τῶν νοσηντῶν, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Ο τῶν ἀγίων Μαρτύρων δεξαίμενος τὴν ὑπομονὴν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχε τὴν ὑμνωδίαν φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς, δοξάζομεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σωτηρίαν ἐργασάμενον· μέσον γὰρ δύο ληστῶν, ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο· καὶ τῷ μὲν βλασφημοῦντι ἐσιώπα, τῷ δὲ πιθεύοντι ἐβόα· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ· Κατήλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, σώζων ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Μεσούσης τῆς ἐορτῆς.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καδίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναστάσιμον.

Εκείνη σου βουλή, Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτὴρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ, ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοί, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συνησάμενον· ὅθεν δεσμευθεῖς, ὁ ἀλλότριος, θάνατος δεινῶς ἐσκυλεύετο· καὶ οἱ ἐν Ἄδῃ ἅπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου· Χριστὸς ἀνέστη, ὁ ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κατανυκτικόν. Ὅμοιον.

Αναλόγισαι ψυχὴ, πῶς παρασῶμεν τῷ κριτῇ· ἐπὶ βήματος φρικτοῦ, τίθενται θρόνοι φοβεροί, καὶ τῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις διελέγονται. Τότε ὁ κριτὴς ἀδυσώπητος. Ἐκεῖ τὸ πῦρ δεινῶς συμπαρίσεται, ὥσπερ αἰγρία θάλασσα, σὺν ἡῶ κατακαλύψαι τοὺς πταίσαντας. Ἀναλογίζε, ταῦτα ψυχὴ μου, καὶ τὰ ἔργα σου εὐθουν.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐν ὧ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σε γολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Φοβερὸν τὸ μυστήριον, καὶ τὸ θαῦμα παράδοξον! πῶς ἡ Παρθένος σέ τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων ἐβάδισα, καὶ μετὰ τόκον παλιν σώα καὶ Παρθένος διέμεινεν; Ὁ τεχθεὶς ἐξ αὐτῆς, τὴν πίσιν στηρίξον, τὰ ἔθνη πρᾶυνον, καὶ τὸν κόσμον εἰρήνευσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ πάντας Σωτὴρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἄνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεῦ ἐπεράνιε· διὰ τῆτο δοξαζόμεν, τὸ κράτος σε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἐορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἐορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Εν τῷ Σταυρῷ σε Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρτας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πλύνόν με, τοῖς δάκρυσί μου Σωτὴρ, ὅτι ῥέρπωμαι ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις· διὸ καὶ προσπίπτω σοι, ἐλεῆμον· Ἠμαρτον, ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν.

Αγγέλων συμμέτοχοι γεγονάτε, ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἀνδρείως κηρύξαντες· πάντα γὰρ τὰ ἐν κόσμῳ κατελέπετε τερπνὰ, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν πίστιν δε,

ὡς ἄγκυραν ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε· ὅθεν καὶ τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα, ἀπαύστως πρεσβεύοντες, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς ἑορτῆς μεσούσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες, Ἰουδαίῃς παρρησίᾳ διδάσκων τὰ Μωσέως, καὶ ἐν νόμῳ διὰ σὲ νομοθετηθέντα· ἐκπληττόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοῦντες σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος β'.

Τέλος ὦν καὶ ἀρχή, μεσότης τε ἐν μέσῳ, τῆς ἑορτῆς ἐπέστης, τῷ ἱερῷ Χριστέ μου, πηγάζων μοι τὴν ἄφεσιν.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ηκούσεν ἡ Σιών, τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ θεῖον κράτος Λόγε, καὶ χαίρει σὺν τοῖς τέκνοις, ὑμνοῦσά σε τὸν εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σέλας τὸ ἐκ Πατρὸς, ἐξέλαμψας ὁ Λόγος· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων χρόνων, ἐφάνης ὡς βροτὸς μοι, πταισμάτων νέμων ἄφεσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσότης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνῆλθες τοῦ ἱεροῦ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησίᾳ, καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Τῇ Τρίτῃ τῆς ἐ. Ἑβδομάδος Ἑσπέρας.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὄρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· ἅπερ ζητεῖ, σελ. 81-89.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος γ'. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Παρά τὸ φρέαρ Χριστὸς τὴν Σαμαρεῖτιν, εὐρῶν ἐξητήσατο, ὕδωρ πιεῖν ἐξ αὐτῆς, δι-

ψῶν τὴν ταύτης διόρθωσιν, καὶ σωτηρίαν, ὃ καὶ ἐγνώσθη ἔργοις πληρούμενον· ταύτην γὰρ ἀνέλκουσαν πόμα τοῦ ὕδατος, αὐτὸς ἀνέλκει, καὶ πόματος, πληροῖ τοῦ ζῶντος, τοῖς συμπολίταις διαγορεύουσιν· Ἰδοὺ ὁ παλαι, ἐν τῷ νόμῳ ῥηθεῖς, Μεσσίας Χριστὸς ἐπεφάνη ὡς ἄνθρωπος, ἐννοιῶν κεκρυμμένων, ἐκκαλύπτων τὰ ἀπόρρητα.

Ιδοὺ Μεσσίας Χριστὸς τοῖς ἐν τῇ πόλει, ἐν γῇ πεφανέρωται, ἡ Σαμαρεῖτις φησὶν, ὁ γεγραμμένος ἐλεύσεσθαι, ἐν νόμῳ παλαι, Προφήτης μέγας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὃς καὶ τὰ πρακτέα μοι ἐπεξηγήσατο, καὶ τὰ ἐν βάθει καρδίας μου, ἐγκεκρυμμένα, πάντα μοι εἶπεν ὡς ἐπετέλεσα. Ὅθεν ἡ πόλις συνδραμοῦσα ὄρα, τοὺς λόγους αὐτῆς κατὰ πᾶν ἀληθεύοντας, καὶ τὸ πρᾶγμα θαυμάζει, καὶ πιστοῦται τῷ θεάματι.

Σὲ τὸν ἐν ἑκτῇ τῇ ὥρᾳ ὡς Δεσπότην, ποτὲ πρὸς Παραδείσον παριπατοῦντα, Θεὸν, ἡ τῆς Προμήτορος ἔβλεψε, θυγάτηρ πάλιν, ἐν ὥρᾳ ἑκτῇ οὕτω καθήμενον, ἐνθα πηγὴ ὕδατος, καὶ φρέαρ ὥρυκτο, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξαιτήμενον, πιεῖν ὡς ὕδωρ, αὐτὴν ποτίσης ζωῆς ἀλλόμενον, ὃ καὶ ἐπράχθη· καὶ τοῦ ὕδατος, ζωηφόρου τοῦ σοῦ ἐκροφήσασα, τοῖς ἐν πόλει κηρύττει, τὴν τοῦ νάματος δαψίλειαν.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ τῆς Εὐας ζωγρησάι καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐὰ ἐν ταύτῃ ἐξεληλύθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἠγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Πύλας Ἀδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶθι θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἡλευδέρωσας, ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, Πνεύματι ἀγίῳ ἐφώτισας Χριστέ· καὶ ἡμῶν τὸν ρύπον

τῆς ἁμαρτίας, δι' αὐτῶν ἀπόπλυνον ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. **Μαρτυρικόν.**

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Εχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, ἄφεςιν πταισμάτων αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἠρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παράσχε μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Α' πολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως. **Θεοτοκίον.** Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. **Στιχολογ.** Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. **Ἦχος δ'.**

Ἀναστάσιμον.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οσταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς Ζωοδότα, καὶ ἀναστὰς τριήμερος Χριστέ ὁ Θεός, ἐθραύσας δυνάμει σου, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, πάντας τῇ Ἐγέρσει σου, τῆς ἐν Ἀδῇ ζωώσας· καὶ ἀνυμνεῖντες σέβομεν τὴν σὴν, Ἐγερσιν πάντες, ἀθάνατε Κύριε.

Ἀποστολικόν. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρας εἰς τὰ πέρατα, τοὺς Μαθητάς σου Σωτῆρ, ἀνέδειξας ἐκλάμποντας, ἐν τῷ κηρύγματι, ψυχὰς καταυγάζοντας, πλάνην τὴν τῶν εἰδῶλων, δι' αὐτῶν ἀμαυρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας καταλάμπας τῷ κόσμῳ. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν. Ὅμοιον.

Σταυρῷ ὀπλισάμενοι οἱ Ἀθλοφόροι σου, τὴν πλάνην ἐνίκησαν, τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτοὺς ὀδηγοῦντες· νέμουνσι τὰς ἰάσεις, τοῖς ἐν πίστει αἰτοῦσιν. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε πανάμωμε τὸν ὑπεράγαθον, Θεὸν ἡ κυήσασα, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἄφεςιν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν

πίστει καὶ πόθῳ, ὕμνουσί σε κατὰ χρέος, μύθη πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β'. **Στιχολογίαν, Καθίσμα**
τῆς Σαμαρείτιδος. **Ἦχος πλ. β'.**

Ὡς τῇ πιστῇ Σαμαρείτιδι Κύριε, τῆς Θεότητος τῆς σῆς, τὴν πηγὴν ἠνέωξας, καὶ ἐβλυσας θεογνωσίαν ἐπ' αὐτήν, ἀρδεύων πόμα θεόληπτον· καὶ νῦν πᾶσιν ἡμῖν κατὰπεμψον, πταισμάτων ἱλασμόν ὑπεράγαθε.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Σαμαρείτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ· καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. **Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον** τῆς Σαμαρείτιδος.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος. **Δίς.**

Ἀποστολικόν.

Τοὺς ἀγραμμάτους Μαθητάς, τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον, παιδευτὰς ἀνέδειξε Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῇ πολυφθόγῳ ἀρμονίᾳ τῶν γλωσσῶν, τὴν πλάνην κατήργησεν, ὡς παντοδύναμος.

Μαρτυρικόν.

Πὼς ὑμῶν θαυμάσωμεν τοὺς ἀγῶνας, ἅγιοι Μάρτυρες; ὅτι σῶμα θνητὸν περικείμενοι, τοὺς ἀσωμάτους ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε· οὐκ ἐφόβησαν ἡμᾶς τῶν τυράννων αἱ ἀπειλαί· οὐ κατέπτηξαν ὑμᾶς τῶν βασάνων αἱ προσβολαί· ὄντως ἀξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖσθε τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ὁ συνάναρχος καὶ συναΐδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτῆρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθῆσα φώνησόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δὲ, ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας, Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, ἐκ ἐστι σου ἀνὴρ. Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις

ἐπεβόα, λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Σὺ πηγὴ ἀγαθότητος, καθυπάρχων καὶ πέλαγος, τῆς ζωῆς ταμίας τε, μόνε εὐσπλαγχνε, πῶς γυναικὶ Σαμαρείτιδι, ὁμιλῶν ἐφώνησας, Δός μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως λάβῃς τὴν ἄφεσιν; Ἀνυμνοῦμέν σου, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, δι' ἧς σῴζεις, τῶν βροτῶν ἅπαν τὸ γένος, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε.

Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς ἐξεῖπέ μοι σήμερον, τῇ πηγῇ καθήμενος, τί ἐποίησα· Προφήτης γὰρ ἀληθέστατος, ὑπάρχει καὶ μέγιστος, τὰ κρυπτά καὶ φανερά, ἐπιστάμενος ἅπαντα· ἀλλὰ δώρησαι, ὕδωρ ζῶν, ὃ παρέχεις τοῖς διψῶσιν, ἵνα μὴ διψήσω πάλιν, εἰς τὸν αἰῶνα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Η πηγὴ ἡ ἀένναος, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, ρείθρον τὸ ἀκένωτόν τε καὶ ἀφθαρτον, ὁδοιπορήσας ἐκάθητο, πλησίον τοῦ φρέατος, τοὺς οἰκείους Μαθηταίς, ἀποστείλας πρὸς βρώματα· προσωμίλει δὲ, γυναικὶ ἀπαντλούσῃ, ταύτην θέλων, τοῦ θηρεῦσαι καὶ φωτίσαι, τὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ὅμματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Αγγαλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμασοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὃ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχυν βουλῇ.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος δ'. Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ιδετε ὃν προέγραψε Μωσῆς, Ἰησοῦν Μεσσίαν ἐν τῷ νόμῳ ἐλεύσεσθαι, ἐπὶ τῆς γῆς Θεαφέντα, δι' εὐσπλαγχνίαν, καί μοι προσομιλήσαντα, ὡς βροτὸν ἐν τῷ φρέατι· ὅντως ὅτος ὑπάρ-

χει ὁ Χριστὸς, ὁ ἐν κόσμῳ ἐρχόμενος· τοῖς ἐν τῇ Σιχαρ Σαμαρεῖτις ὥφθη λέγουσα.

Στόματος ἐξ ἡδέος γυναικὸς, ὕδατος ποτίμῃ γλυκεροῦ ἀναβλύζοντος, οἱ ἐν τῇ πόλει πiónτες, καὶ πρὸς τὸ φρέαρ τὸ ῥέον τὴν δαψίλειαν, τὴν τῆς νάματος, ἐσπευδον ἀναχθῆναι τὸ τάχος, καὶ πηγὴν κατιδεῖν τὴν ἀένναον, τὴν τὰς ἐκτακείσας ψυχὰς ἐπαναψύχουσαν.

Σύμμορφον κατιδόντες τὴν, πηγὴν, καὶ ὁμοειδῆ τῆς τῶν ἀνθρώπων συστάσεως, τῇ γυναικὶ ἐπεβόων, οἱ ἐν τῇ πόλει· Οὐκ ἔτι διαστήν ἡμεῖς, λαλιάν πεπιστεύκαμεν, ἀληθῶς ἐπιγνόντες, ὅτι οὗτος ὑπάρχει ἡ λύτρωσις, καὶ ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου ἡ αἰώνιος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρών ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὃ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν. Ὡς τῆς θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὃ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὃ πηγὰς καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγομένην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Σταυρώσιμον.

Πάντοτε ἔχοντες Χριστέ, τὸν Σταυρόν σου εἰς βοήθειαν, τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ, εὐχερῶς καταπατοῦμεν. Ἀναστασίμον.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἀδῇ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιόν, καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Τερεῖα ἔμψυχα, ὀλοκαυτώματα λογικὰ, Μάρτυρες Κυρίου, δύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γνωσκόμενα· πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίβατος· πρεσβεύσατε, καὶ ἡμᾶς συμποιμανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τὰδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἦδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ

λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤτη-
σας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς
εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.
Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.
Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ΄.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν Κα-
δίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.
Σταυρώσιμον.

Σταυρῶ σε προσήλωσαν, οἱ Ἰουδαῖοι Σωτὴρ,
δι' ἧς ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς, ἀνεκαλέσω σοργῇ,
Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἠπλώσας τὰς παλάμας,
ἐν αὐτῷ σὴ βυλήσει, λόγχῃ δὲ τὴν πλευράν σου,
κατεδέξω νυγῆναι. Τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν
σου, δόξα φιλόνηρωπε.

Ἀναστάσιμον. Ὁμοιον.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σω-
τὴρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυ-
ναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔθραυσας
ἐν ἰσχυρί, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας
ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δο-
ξάζομεν, μόνε φιλόνηρωπε.

Μαρτυρικόν. Ὁμοιον.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐ-
τῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο, τῆς ἀφθαρ-
σίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν
ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἔθραυσαν
καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς
ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Σταυρῶ σε ὑψόμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραν-
τος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρη-
νοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦ-
το θαῦμα ὕψος μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὁμι-
λεῖς τῷ θανάτῳ; Ζωῶσαι τοὺς θανέντας, θέ-
λων ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ φρέατος νάματα, τοῦ γεηροῦ καὶ φθαρ-
τοῦ, ἐλθοῦσα ὡς σύνηθες, ἡ Σαμαρεῖτις
ἀντλεῖν, τὸ ζῶν ὕδωρ ἠντλησεν, οὕτως ἐφευρη-
κυῖα, τὴν πηγὴν καθημένην, ἐνθα πηγὴ καὶ
φρέαρ, Ἰακώβ διωρύχθη, κόσμου τοὺς φλογο-
τρόφους, δροσίζουσιν καύσωνας.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν΄. καὶ οἱ Κανόνες,
τῆς Σαμαρεῖτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ
τοῦ Μηναίου εἰς δ΄.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ΄. Σταυρώσιμον.

Εδωκας σημείωσιν, τοῖς φοβουμένοις σε Κύ-
ριε, τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, ἐν ᾧ ἐ-
θριάμβευσας, τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, καὶ τὰς
ἐξουσίας, καὶ ἐπανήγαγες ἡμᾶς, εἰς τὴν ἀρχαίαν
μακαριότητα· διό σου τὴν φιλόνηρωπον, οἰκο-
νομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σω-
τὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτὴρ, ὁδήγησον ἡ-
μᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς
τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀνάστας ἐκ τῶν
νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρ-
τίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλόνηρωπε Κύ-
ριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Μαρτυρικόν.

Τίμιος ὁ θάνατος, τῶν Ἀγίων σου Κύριε· ξί-
φεσι γὰρ καὶ πυρί καὶ ψύχει συντετριμ-
μένοι, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες
εἰς σέ, ἀπολαβεῖν τῆς καμάτης τὸν μισθόν· ὑπέ-
μειναν καὶ ἔλαβον, παρὰ σῆς Σῶτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡ-
μῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρ-
χου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς
Σαμαρεῖτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινωνήτον τῶν Ἰου-
δαίων προσηκούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς με-
τοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήρεσι, μᾶλ-
λον πρὸς αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λα-
βοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰποῦσα· Δεῦτε,
ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παρα-
γενόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μεθ' ὑδρίας ἀρδεύσασθαι, ἀπελθοῦσα καὶ
φρέατι, τὴν ὑδρίαν ἀνυδρον καταλείψασα,
μόνη πρὸς πόλιν ἐπέδραμε, πηγὴν τὴν ζωήρύ-
τον, ἐκβοῶσα ἐφευρεῖν, Σαμαρεῖτις τὴν ἀφθο-
νον· ὅθεν ἠρδευσε, τὸ σωτήριον νᾶμα, καὶ τὴν
ταύτης, ἐπανέψυξε καρδίαν, τὴν ἐκτακεῖσαν
τοῖς πάθεσιν.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Αληθῶς εἶπας, εἶρηκεν, ὁ Σωτὴρ Σαμαρεῖτι-
δι, ὡς οὐκ ἔχεις σήμερον, ἄνδρα νόμιμον·
πέντε γὰρ ἔσχες τοπρότερον, καὶ νῦν, ὃν περ
κέντησαι, οὐχ ὑπάρχει σου ἀνὴρ, ἀλλὰ νόμῳ
ἀλλότριος· ἢ καὶ σπεύσασα, τοῖς ἐν πόλει ἐ-
βόα· Εἶδον ἄνδρα, ὃς ἐξεῖπέ μοι τὰ πάντα,
ὅσα κρυφίως ἐποίησα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Ρεῖθρον ἄλλο ζωήρυντον, οὐρανίου ἐκ φρέατος, Σαμαρεῖτις ἤντησεν ἐπὶ φρέατος, τοῦτο εὐροῦσα χεόμενον, ἐξ οὗ τὸ ἐπίκηρον, εἶχε σύνηθες ἀντλεῖν, ὕδωρ ἄλλο τὸ χθόνιον· ὃ ἀλλόμενον, ἐν τῇ ταύτης καρδίᾳ ἀνεδείχθη, ὡς πηγὴ τις ἄλλη νέα, παθῶν δροσίζουσα καύσωνας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡς ὥφθης ἐν σαρκί, Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις, τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

=====

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Σαμαρεῖτιδος γ'.

Ἦχος α'.

Ε'πὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμαμάτων, ἐν τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωγρῆσαι καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐα ἐν ταύτῃ ἐξεληλύθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἠγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλεῖσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ε'πὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἡρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παράσχε μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ συνάναρχος καὶ συναΐδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἱαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλεῖσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθούσα, φώνησόν σου τὸν ἄνδρα· Ἡ δὲ, ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν

ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις ἐπεβόα λέγουσα· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρεῖτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὃ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν. Ὡς τῇ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὃ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὃ πηγὰς καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων· θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγομένην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, μεγαλῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλεῖά σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρὼν, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ· καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα
τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς ἕρανους ἄνοδον καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά ὡς Θεός διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σε Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλίασει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυ-

σας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἤλευ-
θέρωσας, ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δω-
ρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονι-
κὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελ-
θὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἡ-
λευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρήμενος τῶν ἀνθρώ-
πων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξαζόμεν,
τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ος ὥφθης ἐν σαρκὶ Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἄφα-
τον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις
τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ
ἀντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα
τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε ἴδετε καρδιογνώστην·
μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός,
ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθί-
σματα Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ
τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ
Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο λέγουσαι· Ἄ-
ρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παραδείσον· Ἄ-
ρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν
Ἐγερσιν· Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς
ἐν Ἄδῃ παρέχων ζῶν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σω-
τὴρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυνα-
στείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔθραυσας
ἐν ἰσχυί, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας ἐλεῆ-
μον, τὴν ἀνάστασιν πάσι· διό σε καὶ δοξαζό-
μεν, μόνε φιλάνθρωπε. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄ-
γνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς
ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώ-
σει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ
ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' ἧς ἀναστήσας τὸν Πρω-
τόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα

τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Αγαλλιᾶσθω οὐρανός, εὐφραινέσθω, τὰ ἐπὶ
γῆς, ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου, ἐπιφανείς

ὡς ἄνθρωπος, ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀν-
θρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θάυμασιν ἐκλάμ-
ψας δὲ, γυναικὶ Σαμαρεῖτιδι, ὕδωρ αἰτῶν πα-
ρέχει τὴν πηγὴν, τῶν ἱαμάτων, ὡς μόνος ἀθά-
νατος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες,
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς σ'. τοῦ Ἀγίου
τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κον-
τάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ
ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε
Κύριε, δοξαζόμεν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σε Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κα-
τάρας, ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θά-
νάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα,
Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου,
χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· διὸ βοῶμέν σοι·
Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον
ἡμᾶς, ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ρῦσαι
ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστὰς ἐκ
τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἁ-
μαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε
Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σε κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μο-
νογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς δια-
φιλάνθρωπίαν, ἄνθρωπος γεγόμενος ἀτρέπτως·
καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ
ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν,
ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων,
ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησὺς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν,
ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστὰς τοῦ Πατριάρχου
Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σα-
μαρεῖτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινωνήτον τῶν Ἰου-
δαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς με-
τοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήσεσι,
μᾶλλον πρὸς αἵτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ
λαβοῦσα, τοῖς πάσιν ἐκήρυξεν εἰπῶσα· Δεῦτε,
ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παραγε-
νόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν πηγὴν ἐν τῷ φρέατι, κατιδὼν τὴν ἀέν-
ναον, καθημένην γύναιον, φέρον καύσω-
νας, πλείστων παθῶν ἀνεσώδυνον, λαβεῖν ἐπε-
ζήτησεν, ὕδωρ ζῶν τὸ ἐξ αὐτῆς, κρουνηδὸν ἐκ-

χεόμενον· ὃ καὶ ἔλαβε, δωρεὰν ἐκ τοῦ Λόγου· καὶ οὐκέτι, πρὸς τὸ φρέαρ ἐπισπεύδει, τὸ γενηρὸν καὶ ἐπίκηρον.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Ιουδαίων τὰ ἔθιμα, τοῦ γυναιίου διώκοντος, καὶ τὸ σφῶν προβάλλοντος ἀκοινωνήτον, τῇ μεταλήψει τοῦ ὕδατος, Χριστὸς μετωχέτευσεν, ὁ σοφὸς δημιουργὸς, τοῖς ἡδέσι προσφθέγμασιν, ἐξαιτήσασθαι, τὸ ζωήρρυτον πόμα, θεῖον ὕδωρ, οὗ πιούσα πρὸς τὴν πόλιν, μετοχετεύει τὰ νάματα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Ο ὅτε ἀντλημα κέντησαι, καὶ τὸ φρέαρ βαθύτατον· πόθεν οὖν καὶ δώσεις μοι ὕδωρ ἄφθαρτον; ἡ Σαμαρεῖτις ἐβόᾳ σοι, Χριστέ σε ὡς ἄνθρωπον, οἰομένη οὐ Θεόν, καὶ τοὺς λόγους θαυμάζουσα· ἦν προσρήμασι, γλυκυτάτοις ἀρδεύσας, σὲ Θεόν τε, καὶ Σωτῆρα τῶν ἀπάντων, ὁμολογεῖν παρεσκεύασας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρεῖτιδι· Εἰ ἦδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν· σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσης εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Τ Υ Φ Λ Ο Υ .

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστασίμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ.

Ὁ τὴν Ἀνάστασιν διδούς.

Μέγα θαῦμα.

Ἐσπερινὴν προσκύνησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε παράγοντός σου ἐν τῇ ὁδῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν Θεοπρεπῇ καὶ σεβάσμιον Κόρην τιμήσωμεν, τὴν ὑπέρτιμον τῶν Χερουβίμ· ὁ γὰρ δημιουργὸς τῶν ὅλων, ἐνανθρωπήσας βουληθεὶς, ἐν αὐτῇ ὥκησεν ἀφράστως. Ὡς ξένων πραγμάτων, καὶ παραδόξων μυστηρίων! τίς

οὐκ ἐκπλαγῇ, τοῦτο ἀκουτισθεὶς; ὅτι Θεὸς ἄνθρωπος γέγονε, καὶ τροπὴ ἐν αὐτῷ οὐχ ὑπῆρξε· καὶ τῆς παρθενίας πύλας διήλθε, καὶ μείωσις ἐν αὐτῇ οὐχ ὑπελείφθη, καθὼς ὁ Προφήτης λέγει· Ἀνθρώπος ταύτην οὐ διοδεύσει ποτέ, εἰμὴ μόνος Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν.

Εἶτα τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Χαίροις, τῶν Προφητῶν ἡ σφραγὶς, τῶν Δεηγόρων Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα· Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως ὄντα, σεσαρκωμένον ἡμῖν, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον ἀπεκύησας· δι' οὗ τὴν ἀρχαίαν, ἀπολαβόντες εὐγένειαν, καὶ Παραδείσου, τῆς τρυφῆς ἀπολαύοντες, σὲ τὴν πρόξενον, τῆς τοιαύτης λαμπρότητος, ὕμνοις καταγεραίρομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, σὲ Παναγία πλουτοῦντες, τῆς αἰδίου ἐντεύξεως, ζωῆς τοῦ Υἱοῦ σου, διανέμοντος πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Χαίροις, ὁ λογικὸς οὐρανὸς, ἐν ᾧ Θεὸς σωματοθεὶς κατεσκήνωσεν· ἡ στάμνος τοῦ Θεοῦ μάννα· ἡ τοῦ Ἠλίου λαμπάς· τοῦ Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ κατάσκιον· παστάς Θεοχώρητος· ζωοπάροχε τράπεζα· χρυσὴ λυχνία· φωτοφόρε Παράδεισε· βάτε ἄφλεκτε· κιθωτὲ ἀγιάσματος· κλίμαξ ἡ ἐπουράνιος· νεφέλη ἡ ἔμψυχος· ῥάβδος ἐκ ῥίζης Παρθένε, τοῦ Ἰεσσαὶ ἡ βλαστήσασα· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Χαίροις, ἡ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνερμηνεύτως συλλαβοῦσα πανάμωμε, καὶ τοῦτον τεκοῦσα, σάρκα, τὴν καθ' ἡμᾶς ἀληθῶς, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων προσλαβόμενον· ψυχὴν νοεράν τε, καὶ αὐτεξούσιον ἔχοντα· ἀνελλιπῶς γὰρ, τὸν Ἀδὰμ ἐνδυσάμενος, διεσώσατο, ἀναπλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ὅθεν ἐν δύο φύσεσιν, ἡμῖν καταγγέλλεται, τῶν ἐκατέρων δεικνύων, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνέργειαν, Χριστός· ὃν δυσώπει, τοῖς ὕμνοισί σε δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητὲ, Χριστέ ὁ Θεός.

Ἀπολυτίκιον. Ἀναστάσιμον μετὰ τῇ Θεοτοκίᾳ.

Ζήτει καὶ ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἐσπερινόν.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ. καὶ τὰ δύο Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α΄.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστασεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· Δοξαζομέν σε μονογενές.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν, σαρκὶ παθὼν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ, ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εσπερινὴν προσκύνησιν, προσφερόμέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ σαρκὸς, λάμπαντι τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρις Ἄδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀναστασεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι· φωτοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστὸν δοξολογήσωμεν· αὐτοῦ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται. Χαίρει χορὸς Ἀγγέλων· φεύγει Δαιμόνων πλάνη· Ἀδαμ πεσὼν, ἀνίσταται· Διάβολος κατήρηται.

Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο, ὑπὸ τῶν παραινόμενων· Καλύψατε Χριστοῦ τὴν Ἐγερσιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, Ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, ἐκ τῆ μνημεῖο ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μάλισα ἐσμυρνισμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτῆ; Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν Προφητῶν, καὶ γνῶτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου καὶ παντοδύναμος.

Κύριε, ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν θάνατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β΄.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἀρα ἐγώ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἀρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλασουργήσαντα· ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Δίς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτῆ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτήρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ, νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, τῆς ἀπειρογαίμου νύμφης, εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ, Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὁ

πηρέτης τοῦ θαύματος. Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέ-
 ζευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δέ, τὸν Χριστὸν
 ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θαλάσσα,
 μετὰ τὴν πάροδον τῆς Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος·
 ἡ ἄμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἑμμανὴλ,
 ἔμεινεν ἄφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανείς
 ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.
 Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς
 Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Οἶλον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νύκτα λογιζόμε-
 νος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀναξόν μου
 τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα με-
 τὰ πάντων καὶ γὰρ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Νεῦσον παρακλήσεσι, σὼν οἰκετῶν παναίμω-
 με, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις,
 πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ
 μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν,
 καὶ τὴν σὴν προσασίαν κεντήμεθα· μὴ αἰσχυν-
 θῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι· σπεῦ-
 σον εἰς ἱκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων·
 Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ
 σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ
 τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς
 ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θά-
 νατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάν-
 θρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριή-
 μερος ἀνέστης, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα λέγε τὸ, Πάσχα ἱερόν ἡμῖν· καὶ τὰ λοι-
 πὰ, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Ζήτηι, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἦλπε νοητὴ, Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ τὸν
 ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ
 τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κα-
 τ' ἅμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐ-
 γάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν
 σοι· Πολλή σε καὶ ἄφατος, ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγ-
 χνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Σελ. 5.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Αὐτόμελον.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρί καὶ Πνεύμα-
 τι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτη-
 ρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ, καὶ προσκυ-
 νήσωμεν· ὅτι νηδύκησε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ

Σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγεῖραι
 τοὺς τεθνεῶτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει
 αὐτοῦ.

Ἔτερον. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε
 τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων
 εἰς σέ· χαῖρε, ἀχείμαστε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγα-
 με· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ
 Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀ-
 νυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σε.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Κανὼν ὁ πέμπτος φωτὶ τῷ τρισηλίῳ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. α'.

Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Κράτος τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου μορφῆς,
 ἀνυμνούντες βοῶμεν· Τὸν νοῦν ἡμῶν κα-
 ταύγασον, Θεὲ παντοδύναμε, καὶ πρὸς τὴν σὴν
 Δέσποτα, μετεώρισον δόξαν ἄφραστον.

Αἴνω σε τῶν Ἀγγέλων, διάκοσμοι νοεροὶ, ἀ-
 σιγήτως ὕμνοῦσιν, ἐν τρισαγίοις ἅσμασι,
 μονάδα τρισάριθμον, καὶ Τριάδα σύμμορφον,
 ὑπερούσιον παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆς σῆς ἀγάπης, γλυκύτατον φω-
 τουργόν, τῇ ψυχῇ μου παράσχου, Τριάς
 μονὰς ἀρχίφωτε, καὶ θείαν κατάνυξιν, καθαρ-
 τικὴν Δέσποτα, πολυέλεε πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ὡσπερ ἐπὶ τὸν πόκον, κατῆλθεν ἀψοφητὶ,
 οὐρανόθεν Παρθένε, ὁ υἱὸς ἐν μήτρᾳ σε,
 ὁ θεῖος καὶ ἔσωσε, ξηρανθεῖσαν ἅπασαν, τῶν
 ἀνθρώπων τὴν φύσιν ἄχραντε.

Ῥδὴ γ'. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Νοήσας τὰς νοεραὶς οὐσίας ὑπέστησας, ὕμνω-
 δούς ἀπαύστους τῆς σῆς Θεότητος, τρί-
 φωτε Θεὲ καὶ παντουργέ· ἀλλὰ καὶ τῶν πη-
 λίνων καὶ γηγενῶν, δέξαι τὴν αἴνεσιν, καὶ τὴν
 ἱκεσίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Ὁ πάσης κατὰ φύσιν τροπῆς ἀπαράδεκτος,
 τοῖς ἀλλοιούμενοις ἡμῖν καὶ μέλπουσι,
 τὴν ἀνεξιχνίαστον πηγὴν, τῆς σῆς ἀγαθωσύνης,
 πλημμελημάτων δὸς συγχώρησιν, καὶ τὴν σω-
 τηρίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ Πνεῦμα δοξάζο-
 μεν, ἐν ἀπαράλλακτῳ μορφῇ Θεότητος,
 σὲ τὸν ἐνικὸν καὶ τριλαμπῆ, Κύριον τῶν ἀπάν-

των, ὡς οἱ Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι, παρὰ σοῦ σαφῶς ἐδιδάχθησαν.

Θεοτοκίον.

Εφάνης τῷ Μωϋσῇ ἐν βάτῳ, ὡς ἄγγελος, βουλῆς τῆς μεγάλης τοῦ Παντοκράτορος, σοῦ τὴν ἐκ Παρθένου προδηλῶν, σάρκωσιν Θεῷ Λόγε, δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοιχείωσας, καὶ πρὸς οὐρανούς ἀνεβίβασας.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ελεήμων ὑπάρχεις, Τριάς ἀμέριστε· ἐλεεῖς γὰρ τοὺς πάντας, ὡς παντοδύναμος, καὶ πανοικτίρμων συμπαθὴς καὶ πολυέλεος· διὸ προσφεύγομεν πρὸς σέ, οἱ ἁμαρτήμασι πολλοῖς, βαρούμενοι κεκραγότες· Ἰλάσθητι τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ ῥῦσαι πάντας πάσης κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἡμᾶς ἐλέησον, τῆς προσφεύγοντας πίστει, πρὸς σέ τὴν εὐσπλαγχον, καὶ αἰτουμένους τὴν Σερμὴν σου νῦν ἀντίληψιν· δύνασαι γὰρ ὡς ἀγαθὴ, τοὺς πάντας σῶζειν, ὡς οὐσα, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις, αἰεὶ χρωμένη Σοχαρίτῳ.

ᾠδὴ δ'. Τὴν Σείαν ἐννοήσας σου.

Μυεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος, τὸ τριφάες ὁ Δαυιὴλ, Χριστὸν κριτὴν Θεασάμενος, πρὸς τὸν Πατέρα ἰόντα, καὶ Πνεῦμα τὸ προφαῖνον τὴν ὄρασιν.

Δίς.

Πηλίνοις τοὺς ὑμνοῦντάς σε στόμασι, τὸν ὑπερούσιον Θεόν, τριαδικὸν ὑποστάσει, μοναδικὸν δὲ τῇ φύσει, τῆς δόξης τῶν Ἀγγέλων ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ δασὺ καὶ κατὰσκιον, ὃ εἶδε πρὶν ὁ Ἀββακούμ, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ Ἅγιος, τὸν δυσθεώρητον τόκον, ἐδήλου σῆς Παρθένης συλλήψεως.

ᾠδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Οὐ δὲ ἀγαθότητα κτίσας τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα τὴν σὴν ποιήσας, ἐν ἐμοὶ κατοίκησον, τρίψωτε Θεέ μου, ὡς ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος.

Σὺ με καθοδήγησον μονὰς τρισήλιε, πρὸς τρίβους Σείας τῆς σωτηρίας, καὶ τῆς σῆς ἐλλάμψεως, πλήρωσον ὡς φύσει, Θεὸς ἀπειροδύναμος.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον τῆς μιᾶς φύσεως, μεμερισμένον τοῖς χαρακτῆρσι, τριλαμπὲς ἀνέσπερον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, ταῖς αἰγλαῖς σου καταύγασον.

Θεοτοκίον.

Ως κατεῖδε πάλαι σε, Ἀγνή πανάχραντε, ὁ Ὑποφῆτης, βλέπουσαν πύλιν, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, εὐθύς σε ἐπέγνω, Θεοῦ κατοικητήριον.

ᾠδὴ ε'. Μαινομένην ἠλύδωνι.

Τριφάης ὑπάρχουσα, Σαρχία ὑποστατικῶς, ἐνιαῖα πέφυκας ὡς σύμμορφος, καὶ ἰσηργός, καὶ κατ' οὐσίαν καὶ βούλησιν.

Δίς.

Ικανῶς ἐδήλωσεν, ὁ Προφῆτης ἄδων τῷ Πατρί· Σὼ φωτὶ, τῷ Πνεύματι, ὁψόμεθα, φῶς τῶν Υἱὸν ἓνα Θεὸν τὸν τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καὶ κινδύνων εὐσπλαγχνε Θεέ, ἐνικέ καὶ τρίψωτε κατὰπεμψον, σοῖς ὑμνηταῖς, πρεσβείαις τῆς Θεομήτορος.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ τρισήλιον σέλας δοξολογήσωμεν, καὶ ἀπλὴν τὴν Τριάδα· νῦν προσκυνήσωμεν· ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς καὶ ἠλέησε, καὶ ἐρρύσατο φθορᾶς, τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, λυτρώσασα ἐκ τῆς πλάνης, εἰδώλων πάντα τὸν κόσμον, καὶ βασιλείαν ἡμῖν παρέσχετο.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απορήσας ἐκ πάντων, πρὸς σέ κατέφυγον, τὴν ἐλπίδα ἀπάντων, καὶ τὸ προσφύγιον, ἁμαρτωλῶν καὶ ταπεινῶν, κράζων τὸ, Ἡμαρτον· ἀλλ' ἐπιμένω τοῖς κακοῖς, ἀναισθητῶν ὁ ἄθλιος. Ἐλέησόν με πρὸ τέλους, ἐπίστρεψόν με καὶ ῥῦσαι, πάσης κολάσεως τὸν ἀνάξιον.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ως ἐλέους ἄβυσσον, κεκτημένος Κύριε, καὶ πέλαγος ἄπειρον, οἰκτίρμον ἐλέησον, τοὺς ἓνα σε ὑμνοῦντας, τριλαμπῇ Θεὸν τῶν ὄλων.

Δίς.

Τὸν ἀπερινόητον, ἐνικὸν καὶ τρίψωτον, Θεὸν σε καὶ Κύριον, ὑμνοῦντες βρωμέν σοι· Παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις, ἱλασμόν ἁμαρτημάτων.

Θεοτοκίον.

Ράδαμνον ἐβλάστησας, τοῦ Πατρὸς συνάρχον, ἄνθος τῆς Θεότητος, βλαστὸν συναἰδιον, Παρθένε τὸν διδόντα, τὴν ζωὴν πᾶσιν ἀνθρώποις.

ᾠδὴ η'. Σαὶ τῷ παντουργῷ.

Ινα τῆς μιᾶς, ἀνακαλύψης πάλαι, σαφῶς κυριότητος τριττὴν ὑπόστασιν, ὥφθης Θεέ μου, ἐν σχήματι ἀνθρώπων, Ἀβραὰμ ὑμνοῦντι, σὸν κράτος ἐνιαῖον.

Δίς.

Σύμε πρὸς τὰς σὰς, θεωρητικὰς ἀκτῖνας, δέρνειν καταξίωσον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ Λόγε καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῦ εὐαρεστεῖν σοι, αἰεὶ Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον.

Ηῤαψας ἡμῖν, τῆς τρισηλίου δόξης, τὸν ἕνα Πανύμνητε, Χριστὸν τὸν Κύριον, πάντας μυοῦντα, τὴν μίαν Θεαρχίαν, ἐν τρισὶ προσώποις, ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Λαλιαί σε βρότεια, κατ' ἀξίαν ἀναρχε μοναῖς, οὐ σθένουσιν ὑμνεῖν· πλὴν ὡς ἐφικτόν, τολμῶντες ἐκ πίστεως, Θεαρχικὴ σύνθρονε Τριάς, δόξαν προσφέρομεν, τῷ σῷ κράτει καὶ τὴν αἰνεσιν.

Δίς.

Ισορρόπῳ δόξη σε, τὸν μονάρχην τρίφωτον Θεόν, ὑμνοῦσι τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, ἀχράντοις ἐν στόμασι· μεθ' ὧν ἡμᾶς τοὺς α�μαρτωλοὺς, πρόσδεξαι Κύριε, τὸ σὸν κράτος μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Ως ἀγνή καὶ ἄμωμος, καὶ Παρθένος τέτοκας Υἱόν, λυτρούμενον ἡμᾶς ἀπὸ πειρασμῶν, Θεὸν ἀναλλοίωτον· ἀλλὰ καὶ νῦν ἄφεςιν ἡμῖν, τῶν παραπτώσεων, τοῦτον δοῦναι καθικέτευε. Τὸ, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀναστάσιμα.
Ἦχος πλ. α'.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν αἰγίαν ὑμνοῖς τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτῇ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλεν.

Δόξα.

Κύριε νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω γρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· καίτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ Θεοβάδιστον· χαῖρε ἐμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μεταγούσα θνητοὺς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε αἰ-

κήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρος τεκούσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐν μέσῳ σε προσήλωσαν, οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων, καὶ λόγχῃ τὴν πλευράν σου ἐξεκέντησαν, ὃ ἐλεῆμον· ταφὴν δὲ κατεδέξω, ὁ λύσας Ἄδου τὰς πύλας, καὶ ἀνέστης τριήμερος· ἔδραμον γυναῖκες ἰδεῖν σε, καὶ ἀπήγγειλαν Ἀποστόλοις τὴν Ἑγερσιν. Ὑπερφούμενε Σωτὴρ, ὃν ὑμνοῦσιν Ἀγγελοι, εὐλογημένε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸ ξένον σου Σωτὴρ μου μυστήριον, τῷ κόσμῳ σωτηρία γεγένηται· ἀναστάς γὰρ ἐκ τάφου Θεοπρεπῶς, τοὺς φθαρέντας συνήγειρας ὡς Θεός· ἡ πάντων ζωὴ, Κύριε Δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α'πειρόγαμε νύμφη Θεογεννήτρια, ἡ τῆς Εὐας τὴν λύπην χαροποίησας, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμέν σε· ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς· καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πανύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. α'.

Α'γγελικὴ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκθαμβούμεναι, καὶ θεϊκὴ Ἑγέρσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγελίζοντο· Ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι, καὶ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ θλίβεσθαί με, δαυϊτικῶς ἄδω σοι Σωτὴρ μου· ῥῦσαί μου τὴν ψυχὴν, ἐκ γλώσσης δολίας.

Τοῖς ἐρημικοῖς, ζωὴ μακαρία ἐστὶ, θεϊκῷ ἔρωτι πτερουμένοις. Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίῳ Πνεύματι, περικρατεῖται πάντα, τὰ ὁρατὰ τε σὺν τοῖς ἀόρατοις· αὐτοκρατὴς γὰρ ὢν, τῆς Τριάδος, ἐν ἐστὶν ἀψεύστως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰς τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθῶμεν· δεῦρο ἐκείσε, ὅθεν βοήθεια ἦκει.

Δεξιὰ σε χεὶρ καὶ μετὰ Χριστὸν ἵπταμένη, σκαιωρίας πάσης περιφυλαξάτω.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίῳ Πνεύματι, Θεολογοῦντες φῶμεν· Σὺ εἶ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χρηστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον Γ'.

Επὶ τοῖς εἰρηνόσι μοι· Εἰς τὰς αὐλὰς προσ-
βῶμεν Κυρίου· χαρὰς πολλῆς πλησθεῖς,
εὐχὰς ἀναπέμπω.

Επὶ οἶκον Δαυὶδ, τὰ φοβερά τελεσιουργεῖ-
ται· πῦρ γὰρ ἐκεῖ φλέγον, ἅπαντα αἰ-
σχρὸν νοῦν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ζωαρχικῇ ἀξίᾳ, ἐξ οὗ πᾶν
ζῶον ἐμψυχοῦται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε
καὶ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι σὺ βασιλεύεις
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρ-
δίᾳ μου.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Η'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ
θεασάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπά. Ὅρα σελ. 26.
Οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆς Θεοτό-
κου εἰς η'. καὶ τοῦ Τυφλοῦ εἰς ς'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί.
» Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανά-
» του πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
» ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν ταῖς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα τῷ
ἀπροσίτῳ φωτὶ, τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν
ἐξαεγράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρα-
γῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ
δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος,
ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ
ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ α'. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὅρον ἀνεμόχλευσας, τὴν
αἰωνίαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν, τὸν
ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε παν-
άμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν,
χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτῳτε
ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάν-
των χαρὰς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ παν-
άμωμε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος πλ. α'.
Ἐχὼν ἀκροστιχίδα ἐν τῇ Δ'. ᾠδὴ.
Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Γ**ῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἥλιος
» ποτέ· ἄβυσσον, ἣν οὐχ ἐώρακε γυμνὴν,
» τὸ κύτος οὐρανοῦ, Ἰσραὴλ διώδευσεν ἀβρό-
» χως, Κύριε· καὶ εἰσήγαγες αὐτὸν εἰς ὄρος
» ἀγιάσματος σου, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινί-
» κιον ᾠδὴν.

Τροπάρια.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί,
ἐπήγασας εὐλογίαν, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ
Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός
δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ
δοξάζομεν, ἄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Λάκκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χρι-
στὲ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσ-
εκύλισε λίθον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, μακρό-
θυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνα-
νέστησας, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Μύρα τί νομίζετε, μετὰ δακρύων ὑμεῖς; ἔλε-
γε ταῖς τιμίαις Γυναξίν, ὁ Ἄγγελος φα-
νεῖς· ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· δραμεῖσαι εἶπατε, τοῖς
θεόπταις Μαθηταῖς, πενθοῦσί τε καὶ κλαίου-
σιν, ὅπως σκιρτήσωσι, καὶ χορεύσωσι φαιδρῶς.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ λυτρωτής,
ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν
ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν
τῷ Σιλωάμ, ὅπως γνώσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς
βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχχνα
οἰκτιρμῶν.

Δόξα.

Μίαν τρισυπόστατον, ὑσίαν σέβοντες πιστοί,
δοξάζομεν τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ
Πνεῦμα τὸ εὐθές, ποιητὴν, καὶ Κύριον, καὶ λυ-
τρωτὴν τοῦ παντός, ἕνα ἀκτιστον Θεόν, σὺν
ἀσωμάτοις κράζοντες· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ
Βασιλεῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν κατώκησεν
Ἄγνη, Κύριος διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν,
σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον,
ταῖς μεθοδεῖαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἰκέ-
τευε, τὴν πόλιν ταύτην σώζεσθαι, πάσης αἰλώ-
σεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Καταβασία.

» **Τ**ῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν,
» ποσὶν ἀβρόχοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ
» πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ
» ἄσωμεν, ὅτι δεδοξασται.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀ-
» φθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χρι-
» στοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε
καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω
γούν παῖσα κτίσις, τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ
ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρο-
μαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυ-
ρούμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτήρ,
ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ε'πὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σή-
μερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σῆ,
καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀ-
στράψαντος.

Θεὸν, ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς
εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θρασυμένη Ἀγνή,
χόρευε· καὶ τῆτον ὡς Θεὸν, ἄχραντε μεγαλύνε.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**αλευομένην τὴν καρδίαν μου, Κύριε, τοῖς
» κύμασι, τοῦ βίου στερέωσον, εἰς λιμένα
» εὐδίου καθοδηγῶν, ὡς Θεός.

Τροπάρια.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐσθήριξας, τὴν γῆν
πᾶσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ
Σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Καινῶ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρ-
μον ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ ἐκ νεκρῶν
τρίημερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Τί ὡς νεκρὸν ἐπιζητεῖτε τὸν Κύριον; ἀνέστη
καθὼς εἶπεν, ὁ Ἄγγελος Γυναιξὶν ἐφθέγγε-
το, ἀστράπτων θείᾳ μορφῇ.

Τυφλὸν ποτὲ ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι
ἰάσω, πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οἰκο-
νομίαν σου, καὶ τὰ θαυμασία. Δόξα.

Θεὸν Πατέρα προσκυνούμεν προάναρχον,
Υἱὸν καὶ Πνεῦμα θεῖον, τρισάκτιστον
φύσιν τρισυπόστατον, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἀπεκύησας, Θεὸν
σεσαρκωμένον, ὃν αἶτησαι, Παναγία Δέ-
σποινα, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς.

Καταβασία.

» **Δ**υναμίει τοῦ Σταυροῦ σὺ Χριστέ, σερέωσόν
» μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν, καὶ
» δοξάζειν σου τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο' τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ ποιητής, παρερ-
χόμενος εὗρεν ἐν τῇ ὁδῷ, Τυφλὸν καθε-
ζόμενον, θρηνηδοῦντα καὶ λέγοντα· Οὐ κατεῖ-
δον ἐν βίῳ, τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ τὴν σε-
λήνην, τὸ φέγγος αὐγάζουσαν· ὅθεν ἐκβοῶ σοι·
Ο' τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, φωτίσαι τὰ σύμπαντα,
φωτίσον με ὡς εὐσπλαγχνος, ἵνα κράζω προσ-
πίπτων σοι· Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, τῶν
πτισμάτων ἄφεσίν μοι δώρησαι, διὰ πλήθος
ἐλέους, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγὸρος Ἀβ-
» βακούμ, σήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω,
» φασφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα·
» Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Α"ρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύσαν
νηδὺν πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτὸς δέ,
ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος
κηλῖδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀ-
ληθής, τέλειος λέλεκται.

Ω'ς ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν,
στέφανος χρηστὸς ἐκείως, ὑπὲρ πάντων
τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο, καὶ αὐθις ἐκ
τοῦ τάφου ὡραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν
Ἡλῖος.

Ο' θροπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρὸ τῆς σκιώδους
κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ
Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκθασιν ὀρώ-
ντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς
ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο' διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτο-
ρα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σῆ, καὶ θανάτῳ,
τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σή-
μερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις
ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο'ν ἀπεκύησας Χριστὸν, ὡραιότατως ἐκ νε-
κρῶν, λάμψαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ
καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμε-
ρων εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐ-
τὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**'κήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβή-
» θην, κατενόησα τὴν οἰκονομίαν σου,
» καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε.

ἀχραίντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰ-
διον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ
λαγόσι σε Ἀγνή κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἐαυ-
τῷ τὸν Ἀδὰμ, ἀνασταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ω**ς τὸν Προφήτην τοῦ Σηρός, ἐρρύσω Κύ-
» ριε, καὶ με τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων
» παθῶν, ἀνάγαγε δέομαι· ἵνα προσθήσω τοῦ
» ἐπιβλέψαι με, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου.

Τροπάρια.

Ο σταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέ-
σποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθό-
ρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς
ὑμνοῦντάς σου τὴν Σταύρωσιν, καὶ τὴν Ἑγερ-
σιν συμφώνως.

Εθенто ἄπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνήμα-
τι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν·
ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ
μνήματα, Θεϊκῇ σου δυναστείᾳ.

Μετὰ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ, τοῖς Φίλοις ἔλε-
γες· Καθίσατε δὴ ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, ἕως
ἂν ἐνδύσησθε, σθένος ἐξ ὕψους ἀήττητον, καὶ
βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοὺς, Τυφλοῦ ἐπέχρι-
σας, τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ
τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε, τὴν ἀχραντον
δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον. Δόξα.

Ητρισυπόστατος μονὰς, Πάτερ ἀγέννητε,
Υἱὲ γεννητὲ, καὶ Πνεῦμα ἐκπορευτὸν, τρις-
ἅγιε Κύριε, μία οὐσία καὶ δύναμις, σῶζε
πάντα τὸν λαόν σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ μεγαλεῖά σου Ἀγνή, τίς διηγῆσεται;
Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί, ἔτεκες ὑπερφυῶς, κό-
σμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε,
ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας. Καταβασία.

» **Ε**κύνλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆ-
» τος ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σέ
» τὸν φιλάνθρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου
» Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένος, σοὶ
Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ
γενετῆς, ἐν μετanoίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν
ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρ-
ρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἀνω, τὸ φῶς τῶν

ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα διη-
γήσωμαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδασκε τοῦ
Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τι-
φλοῦ θαυματουργίαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς
ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμ-
βάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυ-
γάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρ-
λαμπρον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἑκτῇ ἀπὸ τοῦ Πά-
σχα, τὸ εἰς τὸν ἐκ γενετῆς Τυφλὸν ἐορτάζομεν,
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, θαῦμα.

Στίχοι.

Φωτὸς χορηγὸς, ἐκ φαύς πέλων φαίος,
Τὸν ἐκ γενετῆς ὄμματις Τυφλὸν, Λόγε.

Καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο ἐξ ὕγρου διεπράχθη, καθὰ καὶ τὸ
τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τὸ τοῦ Παραλύτου· γέγονε δὲ
οὕτω. Τοῦ Χριστοῦ διαλεγομένου τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ ἐαυτὸν
ἴσον ἀποδεικνύντος τῷ Πατρὶ, καὶ, Πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι,
ἐγὼ εἰμι, λέγοντος, ἐκεῖνοι λίθους κατ' αὐτοῦ βάλλουσιν· ὁ
δὲ, ἀναχωρῶν ἐκεῖθεν, εὐρίσκει τὸν Τυφλὸν παραπαίοντα·
ἦν δὲ οὕτω γεννηθεὶς, τὸν τύπον καὶ τὰ κοῖλα ἔχων μόνον
τῶν ὀφθαλμῶν. Εὐρὼν σὺν αὐτὸν ὁ Σωτὴρ οὕτως ἔχοντα,
ἐρωτᾶται παρὰ τῶν Μαθητῶν (ἀκηκοότων ἐν τῷ εἰς τὸν
Παραλύτον· Ἴδε ὕγιής γεγονας, μηκέτι ἀμάρτανε· καὶ ὅτι,
Ἀμαρτία γονέων ἐπὶ τέκνα). Ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος,
ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Ἄλλως τε, καὶ
δόξα Ἐπικουρείος τις ἐκράτει, τὰς ψυχὰς προϋπάρχειν,
καὶ ἀμαρτησάσας, αὐλῶς κατάγεσθαι εἰς τὰ σώματα· ἅ-
περ ἅπαντα ἀναιρῶν ὁ Χριστὸς, ἔφησεν· Οὐ διὰ ταῦτα,
ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἦγουν ἐμοῦ· οὐ γὰρ
περὶ τοῦ Πατρὸς ὁ λόγος· τὸ δὲ, ἵνα, τῆς ἀποφάσεώς ἐσιν,
οὐ τῆς αἰτίας.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ Χριστὸς, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν
ποιήσας, ἐπέχρισε τοὺς τύπους τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ
πρὸς τὴν τοῦ Σιλωὰμ πηγὴν ἀπελθεῖν, καὶ νίψασθαι ἐγκε-
λεύεται· ἵνα δείξῃ, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ κατ' ἀρχαῖς χεὶρ λα-
βὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ἐπεὶ δὲ
πάντων ὁ ὀφθαλμὸς τῶν ἐν τῷ σώματι κυριώτερον, τοῦτον
πλάττει μὴ ὄντα, δεικνύων, ὅτι καὶ τῇ ψυχικῇ δυνάμει
κίνησιν αὐτὸς ἐστὶν ὁ παρέχων. Οὐκ ἐχρίσατο δὲ ὕδατι,
ἀλλὰ πτύσματι, ἵνα γνώριμον εἴη, ὡς ἡ χάρις ἅπασα
ἀπὸ τοῦ ἐμπτύσαντος στόματος ἦν· καὶ ὅτι πρὸς τὸν Σι-
λωὰμ αὐτὸν ἀποπέμπειν ἐμελλε. Νίψασθαι δὲ αὐτὸν προ-
τρέπει, ἵνα μή τις τῇ ἐκεῖθεν γῇ καὶ τῷ πηλῷ δῶῃ τὴν
θεραπείαν. Στέλλει δὲ αὐτὸν πρὸς τὸν Σιλωὰμ, ἵνα πολ-
λοὺς ἔχῃ τῆς ἰάσεως μάρτυρας· πολλοῖς γὰρ ἂν συνήντη-
σεν ἀπ' αὐτῶν, νεχρισμένους πηλῷ τὰ ὄμματα. Φασὶ δὲ τινες,
ὡς νιψάμενος, οὐκ ἀπεβάλλετο τὸν ἐκ τοῦ πτύσματος πη-
λόν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ πηλός, τῇ προσβολῇ τοῦ ὕγρου, πρὸς
ὀφθαλμῶν πλάσιν μετεσχηματίζετο.

Σιλωὰμ δὲ, ἀπεσταλμένος ἐρμηνεύεται· ἡ γὰρ κολυμβή-
θρα αὕτη, ἔξω τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ ἐτύγγανεν. Ἐπὶ
δὲ Ἐζεκιῶν, πολεμίων παρακαθισάντων τὴν πόλιν, καὶ τὸν
Σιλωὰμ κατασχόντων, ἀνεχαιτίσθη τὸ ὕδωρ ἐκεῖθεν. Πρὶν
ἢ δὲ φρέατα καὶ λάκκους ὀρύξαι τοὺς ἐνδον, εἰς ὑποδοχὴν
ὑδάτος, εἴτις, κτελεῖται τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου, ἐστὶν ἔλεος,

τὸ ὕδωρ πάλιν ἀθρόον ἐξήρχετο, καὶ ὑδρεύετο· εἶδε τις ἐξ ἑαυτοῦ, ἢ καὶ πολέμιος, ἐπείχετο ἢ τοῦ ὕδατος ἔκροια· καὶ ἐξ ἐκείνου οὕτως ἐγίνετο. Ἵνα τοίνυν δείξῃ καὶ ὁ Χριστὸς, ὅτι ἐκ Θεοῦ καὶ αὐτὸς, διὰ τοῦτο τὸν Τυφλὸν ἀποστέλλει ἐκεῖ, καὶ τὸ φῶς αὐτίκα ἐφέπεται. Τισὶ μὲντοι ἔδοξεν ἀπεσταλμένον τὸν Σιλωάμ ἐρμηνεύεσθαι, καὶ διὰ τὸν παρόντα Τυφλὸν, ἀποσταλέντα παρὰ Χριστοῦ.

Ομματοῦται τοίνυν, νιψάμενος ὁ Τυφλός, ἀρρήτῳ τινὶ δυνάμει, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ παθόντος τὸ μυστήριον ἐξειδόντος. Οἱ δὲ γειτνιῶντες αὐτῷ, καὶ ἄλλως γνώριμοι, κατιδόντες αὐτὸν ἐξεπίτηδες ἀναβλέψαντα, ἀμφιβάλλοντες ἦσαν· ἐκεῖνος δ' οὖν ὡμολόγει, ὁ πρῶτον εἶναι Τυφλός· καὶ τὸ αἷτιον τῆς ὁράσεως ἐρωτῶμενος, ἰατρὸν τοῦ πάθους τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυσσε. Τῶν οὖν Φαρισαίων τὸ παράδοξον ἀκηκοότων σημείον, πάλιν ὁ Σωτὴρ βλασφημεῖται, ὡς τὸ Σάββατον μὴ τηρῶν· ἐν Σαββάτῳ γάρ, ὡς εἰκε, καὶ τὸ κατὰ τὸν Τυφλὸν διεπράχθη. Σχίσμα τοίνυν γίνεται τούτων μεταξὺ, τῶν μὲν λεγόντων, ἐκ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν, διὰ τὰ γενόμενα θαύματα· τῶν δὲ, μὴ ἀπὸ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ.

Οἱ οὖν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ δόξαν ἔχοντες, τὸν Τυφλὸν ἐρωτῶσι· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ; Ὁ δὲ, Προφήτην τῷτον ἀνακηρύσσει· ὁ δὲ παρ' ἐκείνοις ἦν τιμιώτερον. Οἱ δὲ πάλιν διαπιστοῦσιν, ὅτι τυφλῷ γε ὄντι, τὴν Θεραπείαν ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο. Ἀμέλει, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ μεταστέλλονται, μὴ τοῖς γείτοσιν ἴσως πιστεύοντες· ὅθεν καὶ μᾶλλον αὐτὸ συσκιάσαι θέλοντες, πλείον ποιοῦσι κατάδηλον, τῶν γεννητόρων ἅπαντα διομολογούντων, καὶ διὰ τὸ μὴ ἀποσυναγάγωγοι γενέσθαι, εἰς τὴν ἐκείνου ἡλικίαν τὴν πρᾶξιν ἀνάγουσιν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πρὸς τὸν Τυφλὸν λέγουσι· Δός δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι ἐκεῖθεν ἡ ἴασις δῆθεν, οὐχ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ· ἀμαρτωλὸς γάρ ἐστιν, ὅτι λύει τὸ Σάββατον. Ὁ δὲ, ἔργοις δηλώσας θέλων, ὅτι Θεὸς ἐστιν, Οὐκ οἶδα, φησὶν· ἐν ἐπίσταμαι, ὅτι, τυφλός ὢν, δι' αὐτῶ βλέπω.

Πάλιν οὖν εἶπον αὐτῷ· Πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δ' ἀχθόμενος, οὐ κατὰ λεπτόν λέγει, ἀλλὰ συνιστᾷ, ὅτι, εἰμὴ ἀπὸ Θεοῦ ἦν, ἐκ αὐ τοῖστο σημείου ἐποίησε. Καὶ πρῶτον μὲν, ὑβρίζειται παρ' ἐκείνων, ὡς ὁμολογήσας μαθητὴς εἶναι ἐκείνου· καὶ ὅτι εἶπεν· Οὐδεὶς ἀνέωξεν ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου· τυφλοὺς γάρ καὶ ἄλλοι ὡμμάτωσαν· γεγεννημένου δὲ τυφλοῦ, οὐδεὶς. Ἐμπαίζοντες τοίνυν αὐτὸν, πόρρω τῆς συναγωγῆς ἔβαλον. Μετὰ δὲ ταῦτα, εὗρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ὁ δὲ, μαθὼν, ὅς τις ἐστὶν ὁ μετ' αὐτῶ λαλῶν, καὶ ὁρώμενος δι' αὐτῶ, (ὃ γὰρ ἦδει αὐτὸν πρότερον, ἅτε τυφλός ὢν) προσεκύνησεν αὐτῷ, καὶ μαθητὴς αὐτῶ ἐχρημάτισε, τὴν εὐεργεσίαν ἀνακηρύττων.

Ῥηθείη δ' αὖ καὶ ἀναγωγικῶς. Τυφλός μὲν καὶ ὁ ἐξ ἔθνων λαός, ὃν τινα παράγων, ἀντὶ τῶ, ἐν τῇ γῇ διατρίβων, ἐκ ἐν ἔρανῳ, εὗρεν ὁ Χριστός. Ἡ καὶ ὅτι, διὰ τὸν Ἑβραϊκὸν ἦλθε λαόν, παροδικῶς δὲ διέβη καὶ εἰς τὰ ἔθνη. Καὶ πύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας ἔχρισεν, ἀντὶ τῶ ἐδίδαξεν αὐτὰς πρῶτον· ὅτι ὡσεὶ σταγὼν κατέβη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐσαρκώθη ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου· εἶτα, καὶ τὸ θεῖον Βάπτισμα παραδέδωκεν, ὃ δὴ ἐστὶν ὁ Σιλωάμ. Ἐπειτα ὁ ἐξ ἔθνων Χριστιανικὸς λαός, ὑπὲρ Χριστοῦ πρὸς πάντας παρρησιάζεται, καὶ διώκεται, καὶ μαρτυρεῖ, καὶ ὕστερον παρ' αὐτῶ ἀνακηρύττεται καὶ δοξάζεται.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνων ῥυσάμενος, γένόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ

» διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐ-
» πρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων,
» Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων ἐζήτην, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ, καὶ φωταυγὴς, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς Ἑγέρσεως, οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσαν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γένόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν, καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» Πυρὸς σβεσθήριον τῶν Παίδων ἡ προσευχὴ,
» δροσίζουσα κάμινος, κήρυξ τοῦ θαύματος,
» μὴ φλογίζουσα, μὴδὲ συγκαίουσα, τοὺς
» ὑμνολόγους Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ἀναρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτὴρ, ἐσθέσθη ὁ ἥλιος, γῇ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Ἐξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι, καὶ δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου δεσμὰ διελύθησαν.

Ὁ ῥῥος μυρίσαι σε γυναίων ἦλθε χορός· μαρτυροῦσαι δὲ Κύριε ἐξεγερθέντα σε, συνέχαιρον τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς· δι' ὧν παράσχε ἡμῖν ἰλασμόν τῶν κακῶν.

Πηλὸν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τούτῳ προαέταξας πρὸς Σι-

λωαίμ ἀπελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὕμνο-
λογῶν σε Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Δόξα.

Πατέρα ἀναρχον, συνἀναρχόν τε Υἱόν, καὶ
Πνεῦμα πανάγιον ὕμνολογήσωμεν· Ἅγιος,
Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

• Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετά τὴν κύησιν παρθένος ὥφθης Ἀγνή·
Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα, φύ-
σεις ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει
αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καταβασία.

» **Ο** ἐν καμίνῳ πυρὸς, τοὺς ὕμνολόγους σώ-
» σας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
» Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορ-
» τῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος,
τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡ-
μέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χρισταῦ κοι-
νωνήσωμεν, ὕμνουντες αὐτὸν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Αῖρον κῖκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ
ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι, θεοφειγεῖς ὡς
φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσ-
σης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σε, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα,
τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις,
ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα,
καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης,
Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ
Ἄδου, διαρρήξας τοῖς θνητοῖς, τὴν ἀνάστασιν
ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτὸν εἰς τῆς
αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ
Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστά-
σει, ὡς Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ
ἐθέωσε· διὸ ἀννμνοῦμεν, αὐτὸν εἰς τῆς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**γγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος,
» τὸν Βασιλέα καὶ κτίστην τοῦ παντός,
» ἱερεῖς ὕμνεῖτε, εὐλογεῖτε λευῖται, λαὸς ὑπερ-
» ὑψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμάμενον, σὲ
κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν
κτίσιν πᾶσαν, ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν
ὕμνουντα, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Ο Ἄδης κἄτω σε, ἰδὼν ἐστέναξε, καὶ ἀπε-
δίδου σπουδαίως τοὺς νεκρούς, τοὺς ἐκ
τοῦ αἰῶνος ἐκεῖσε φρουρουμένους, Χριστέ ὕ-
μνολογοῦντας, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελυσίως
ὑψώθης ἐν σταυρῷ, καὶ νεκροῖς συνήφθης,
ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρείᾳ,
ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χρι-
στὲ, τούτῳ προστάξας πηγῇ τοῦ Σιλωαίμ,
νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι,
σαρκὶ ἐπιφανέντα, εἰς κόσμου σωτηρίαν.

Δόξα.

Τριαὶς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, Θεὲ τῶν
ὅλων καὶ κτίστα τοῦ παντός, τῆς ὕμνο-
λογοῦντας, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντας, τὸ κρά-
τος σου παντοίων, πειρατηρίων σῶζε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δυ-
σώπει Υἱὸν διαπαντός, μή με καταισχῦ-
ναι ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι,
τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις. Καταβασία.

» **Τ**ὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα
» Υἱὸν καὶ Θεὸν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν
» χρόνων, σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μητρὸς,
» ἱερεῖς ὕμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγαλλῶ Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-
» που Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἑγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φω-
νῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω
ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν
οἱ πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλ-
λόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ·
ὦ σοφία καὶ Λόγε, τῆ Θεοῦ καὶ δυνάμεις·
δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ
ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί·
Χαῖρε πύλῃ Κυρίου· χαῖρε πόλιν ἐμψυχε·

χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνas ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς, πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**τι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, παρ-
» θένον ἀναδείξας σε ἀγνήν, μετὰ τὴν
» κύησιν, ὡς τεκοῦσαν ἀσπόρως τὸν ἑαυτῆς
» ποιητὴν· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ικρίω προσεπάγης τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθριαμβεύσας ἐχθροῦ, ταῖς ἐναντίας ἀρχαῖς, καὶ τὴν πρῶν κατάραν Σῶ-
τερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ως ἐβλεψέ σε Λόγε, Ἄδης καί τω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τῆς νεκροῦς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεῖα ἐκτελοῦντα, καὶ τεράστια φοβερά, ὁ δῆμος τῶν Ἑβραίων καθορῶν, φθόνῳ ἀπέκτεινε, τὸν σκυλεύσαντα Ἄδην τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ, καὶ πάντας ὡς δυνατὸς συνεγείραντα.

Ηγέρθης καθὼς εἶπας, Ζωοδότα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὥφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἑγερσιν, ὁ σημεῖα ποιήσας, καὶ ὁμματαῶσας τυφλοὺς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Φῶς τὸν Πατέρα σέβω, φῶς δοξάζω καὶ τὸν Υἱόν, φῶς ἀνυμνῶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές· ἐν φῶς ἀμέριστον, ἐν τρισὶ χαρακτῆρσι κατανοούμενον, Θεὸν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία.

» **Σ**ὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ,
» τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως
» κυήσασαν, οἱ πιβοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστη, Ἀδὰμ ἐγείρας

ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοὺς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωταγώγησον ἐνθεῖς, οἰκτίρμον τὴν ταπείνωσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας καθάρas με δάκρυσιν.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Παράγων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, εὗρε Τυφλὸν ἀσμάματον· πτύσας χαμαὶ καὶ ποιήσας, πηλὸν ἐπέχρισε τοῦτον· πρὸς Σιλωὰμ ἀπέστειλε, τοῦ ἀπελθεῖν καὶ νίψασθαι· ὁ δὲ νιψάμενος ἦλθε, βλέπων τὸ φῶς σου Χριστέ μου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σ' Ἀγγελοὶ οὐκ ᾔσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφραγίσται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνήσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριήμερου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σ' τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνῆμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὗρον Ἀγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξῆλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σου· δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτὴρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, μώλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας· Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Κύριε, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καὶ ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὁ δι' ἡμᾶς σταύρωσιν καὶ

ταφὴν σαρκὶ καταδεξάμενος, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἄδου, ἐλευθερώσῃς πάντας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κύριε, τὰ ὑπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγήσεται; ἢ τίς ἀναγγελεῖ τὰ φρικτὰ σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γὰρ δι' ἡμᾶς, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, τὸ κράτος ἐφανέρωσας τῆς δυνάμεώς σου· ἐν γὰρ τῷ Σταυρῷ σου, τῷ Ληστῇ Παράδεισον ἠνοιξας· καὶ ἐν τῇ Ταφῇ σου, τοὺς μοχλοὺς τοῦ Ἄδου συνέτριψας· καὶ ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα ἐπλούτισας. Εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι λίαν πρωΐ, ἐπεζήτουν σε μυρίσαι τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, ὑπέστρεφον ἐν χαρᾷ, τοῖς Ἀποστόλοις μηνύσαι ἐμφανῶς, ὅτι ἀνέστη ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ παρέσχες τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Τυφλοῦ Ἰδιόμελον ἐν.

Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Οὐδὲν σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεῖς, Χριστέ, ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνης θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, τῷ χοῖ τοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις σου προσψάυσας· Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου· τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσήσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διηνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

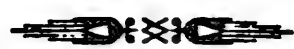
Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος πλ. δ'.

Τὰ τῆς Μαρίας δάκρυα, οὐ μάτην χεῖνται θερμῶς· ἰδοὺ γὰρ κατηξίωται, καὶ διδασκόντων Ἀγγέλων, καὶ τῆς ὀψεως τῆς σῆς, ὡς Ἰησοῦ· ἀλλ' ἐτι πρόσγεια φρονεῖ, οἷα γυνὴ ἀσθενής· διὸ καὶ ἀποπέμπεται μὴ προσψαῦσαί σοι Χριστέ· ἀλλ' ὅμως κήρυξ πέμπεται τοῖς σοῖς Μαθηταῖς, οἷς εὐαγγέλια ἔφησε, τὴν πρὸς

τὸν πατρῶν κληρὸν ἄνοδον ἀπαγγέλλουσα. Μεθ' ἧς ἀξιώσον καὶ ἡμᾶς τῆς ἐμφανείας σου, Δέσποτα Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ο Ληστής ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναί σε πιστεύσας Χριστέ, ὡμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βουῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τὸν ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζωὴν ἀνθήσαντα τῷ γένει ἡμῶν, καὶ ξηράναντα τὴν ἐκ τοῦ ξύλου κατάραν, ὡς Σωτῆρα καὶ δημιουργόν, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἐν μέσῳ δύο καταδίκων ληστῶν, ὁ μὲν εἰς βλασφημιῶν σε, κατεκρίθη δικαίως· ὁ δὲ ἄλλος σε ὁμολογῶν, Παράδεισον ὤκησε.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, παραγενόμεναι γυναῖκες σεμναί, ἀνεβόησαν· Ὁ Χριστὸς ἀνέστη· ὡς Δεσπότην καὶ δημιουργόν, αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τοῦ Τυφλοῦ, Ὡδὴ 5'.

Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ομμα ὀλομελίας βροτῶν, καὶ ὀφθαλμοὺς τῆ κοσμικοῦ τούτου σώματος, ὑπάρχων Θεέ καὶ Λόγε, καὶ τῶν ὀμμάτων καινὸς, δημιουργὸς καὶ πλάστης γνωριζόμενος, καὶ νῦν ἐκ τοῦ κράματος, τοῦ χοῦ καὶ τοῦ πτύσματος, Τυφλὸν ἀρρήτως, ὀμματοῖς ἐν δακτύλοις σοῖς, καταπλάττουσι, καὶ πηλὸν καὶ τὴν ὄρασιν· ἧς καὶ τυχὼν ὁ πρίν, ἐν γεννητοῖς γνωριζόμενος, ἥλιον ὅλως μὴ βλέπων, σὲ τὸν γλυκὺν ὀρᾷ Ἥλιον, ἰδὼν τὴν εἰκόνα, τοῦ ἡμᾶς δι' εὐσπλαγχνίαν, ἄφατον πλάσαντος.

Μελέη καὶ διαρτίαν πλετῶν, τῆς τῶν βροτῶν σωματικῆς ὁργανώσεως, ὁ πρῶν τυφλὸς ἐκ μήτρας, τῆς μητρικῆς προελθὼν, ὡς μηδὲ τὴν πλάσιν εἶναι ὥετο, ὀμμάτων τὴν στέρησιν, εὐπορήσας ἀνόθευτον, ἐξ ἧς τοὺς πόδας, καὶ τὰ

πλείω τοῦ σώματος, τοῖς προσκρούσμασι, τοῖς τῶν λίθων ἐξήρθρωτο· ὅς διὰ σοῦ καὶ τοῦτον, τὸν πλουτισμὸν ἐπικτώμενος, βλέπει τὸ φῶς τοῦ κόσμου· καὶ τὸν τῶν φώτων σε πρύτανιν, Θεὸν καὶ Δεσπότην, τῶν κτισμάτων καταγγέλλει, κτίστην παγκόσμιον.

Ποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὁμω-
θεῖς ὁ πρὶν τυφλώττων θεάεται, ὡς τάχα μηδόως βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄραν, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώτειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γραμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς ἥλιος, σαββατούργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι· ὅς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἶρων, τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορῶντες, τὸν τῶν φώτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ δι' αἰμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νῦξ, πότε ἡμέρα· Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρήσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμέ πλαστουργήσαντα. Ἀλλὰ δεομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διὰ βόλον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς αἰμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· Δοξαζόμεν σε μονογενές. Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε, αἰμαρτάνων οὐ παύομαι· φιλανθρωπίας ἀξιούμενος, οὐ γινώσκω· νίκησόν μου τὴν πώρωσιν, μόνη ἀγαθὴ, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασιάνων ἀνδρείως κατατολμήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἡστοχήσατε, ἀλλ' οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν. Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψόμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγγιστὰὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρυς διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Σ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. α'.

Ἀναστάσιμον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχύϊ Διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν ᾧ φῶς ἀνέτειλε.

Κατανυκτικόν.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαντήσωμεν πιστοὶ, μετὰ πλήθους ἐλαίου καὶ λαμπάδων φαεινῶν, ὅπως τοῦ νυμφῶνος ἐνδὸν ἀξιωθῶμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθάνομενος, ἀπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν· Ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου οἱ Ἀθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγονάσι τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχοι· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως Θεοτόκε βοῶμέν σοι· Χαῖρε πύλη τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα· χαῖρε μόνη τῶν γηγενῶν σωτηρία· χαῖρε σεμνή, χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ τεκοῦσα Θεὸν σεσωματωμένον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.
Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου οἰκτίρμον καὶ τῆς
Ἐγέρσεως, παριόντι σοι πηρὸς ἀπὸ γεν-
νήσεως, ἀνεβόα σοι θερμῶς· Υἱὲ Δαυὶδ ἐλέη-
σον· δός μοι τὸ φῶς ὀφθαλμῶν, ἵνα βλέψω σε
καὶ γὰρ· ἔ τὰς κόρας ἐπιχρίσας, πηλὸν ἐκ πτύ-
σματος Λόγε, αὐτῷ τὸ φῶς λαμπρῶς ἐχορή-
γησας. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες·
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλά-
ριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνες, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν
παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος,
καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν
πῶς ἐσαρκώθης οἱ αἰσώματοί σε Ἄγγελοι· οὐκ
ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε ζρα-
τιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευ-
νῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσ-
κυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνεύ-
σας, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Οἱμοι! τί ὁμοιώθην ἐγὼ τῇ ἀκάρπῳ συκῇ,
καὶ πτοοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκ-
κοπῇ; ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργέ, Χριστέ ὁ Θεός,
τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀνά-
δειξον, καὶ ὡς τὸν Ἀσωτον υἱὸν δέξαι με, καὶ
ἐλέησόν με. Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως τῶν
οὐρανῶν· εἰ γὰρ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀ-
θλοφόροι, ἀλλ' ἀγγελικὴν ἀξίαν ἐσπευδον φθά-
σαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ δια-
τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιοθέν-
τες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, κατὰπεμψον
ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος,
ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς
κόρας Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ
πάντων καὶ γὰρ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε πατέρ.

Τύφλωσις ὤφθη, ὁ Τυφλὸς τοῖς τάχα βλέ-
πουσι, σκοτίζων καὶ τὰς φρένας, καὶ τὰς

ψυχὰς, καὶ τὸν νοῦν, τὴν τούτου θεωροῦσιν
ἄωρον βλέψιν· καὶ φωνήσαντες ἡρώτων δεινῶς·
Πῶς ἄρτι ὁρᾶσαι, ὡς εἷς τῶν φῶς ὁρώντων,
τυφλὸς ὑπάρχων ἐκ γενετῆς, καὶ προκαθήμενος
τρίβοις, καὶ προσαιτῶν; Ὅθεν ὑπέδειξε τὸν τὸ
φῶς χορηγοῦντα, καὶ πλασουργήσαντα τὰ φῶ-
τα ἐν τῷ κόσμῳ· ἐξ ὧν κηρύττεται, Υἱὸς Θεῶ
προάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Παρθένου βρο-
τὸς φανείς, δι' οἷκτον ἐκ Θεοῦ Πνεύματος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με.

Ωσπερ φορτίον, καὶ γεῶδες ἀχθοφόρημα, ὡ-
ρᾶτο τοῖς ἐν κόσμῳ περιπατῶν ὁ Τυφλός,
καὶ ἐν ταῖς πλατείαις πόδας συντρίβων, τάχα
ὡς ὁρασιν τὴν ῥάβδον πλουτῶν· ὅθεν καταφεύ-
γει πρὸς τὸν φωτοδότην, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸ
φῶς ὁρᾶν, καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ βλέπειν τὸν
ποιητὴν, τὸν κατ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ καὶ κατ' εἰ-
κόνα, δημιουργήσαντα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώ-
πων, ἐκ γῆς τὸ πρότερον, καὶ νῦν χοῖ καὶ
πτύσματι, καταυγάσαντα τούτου τὰς κόρας,
καὶ δόντα φιλανθρώπως βλέπειν τὸν ἥλιον.

Στίχ. Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον.

Σύμμορφον εἶδε, τῆς ἀνθρώπων διαπλάσεως,
τὸν Λόγον τὸν πατρῶν, τὸ φῶς ἰδὼν ὁ
Τυφλός· ἐξ οὗ καὶ τὸν φωσφόρον καὶ ἡμεράρ-
χην, ἔβλεψεν ἥλιον, ὡς ἄλλοι βροτοὶ, χαίρων
τῇ ὁράσει τῇ καινοπρεπεστέρα, δι' ἧς ὠράθη
εὐθυπορῶν, καὶ ἀπροσκόπως βαδίζων τὰς ἀ-
τραπούς· καὶ τὸν φωτίσαντα Υἱὸν Θεοῦ γνω-
ρίζων, ἐνανθρωπήσαντα δι' ἄκραν εὐσπλαγ-
χνίαν, καὶ ὃ ἦν μείναντα, Θεὸν βροτὸν γενόμε-
νον, καὶ λαθόντα ὃ οὐχ ὑπῆρχεν, ἀσύγχυτόν
τε τηροῦντα, τὴν τούτου ἔνωσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον
τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἔκθαμβοι γεγο-
νότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Δι-
δάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ,
ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας
αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, ἔτε οἱ γονεῖς αὐ-
τοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν
αὐτῷ· ἐμέ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμ-
ψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ
ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιή-
σας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας
πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν
κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος ὑγιὴς ἐγένετο,
καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσε-
κύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον
ἡμᾶς.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ Τῆς 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ὅρα ἔμπροσθεν, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐν τῇ Τετάρτῃ Ἀκολουθίας, τὰ περὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς τε Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τῆς τοῦ Πάσχα (Σελ. 144)· καὶ ποιήσον ὡς βούλει περὶ αὐτῶν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στόματι καὶ ψυχῇ καὶ νοῖ, τὸν ἐκ χοῶς πλασουργικῶς καὶ τοῦ πτύσματος, ὁμμάτων τὰς κόρας δόντα, καὶ τὸν κοινὸν φωτισμὸν, ὁ τοπρὶν τυφλώττων ὠμολόγησε, κτισμάτων παγκόσμιον, προβολέα καὶ πρύτανιν, δι' οἴκτον μόνον, βροτωθέντα τῷ πλάσματος, καὶ ἐκήρυττεν, ὡς Θεὸν παντοδύναμον· οὗ Γραμματεῖς τὸν ζῆλον, καὶ τὴν πρὸς τούτους διάλεξιν, ὅλως μὴ φέροντες βλέπειν, ἀποσυναγωγὸν κρίνουσι, τυφλώττοντες πλέον, τῷ ποτὲ τυφλῷ τὰς κόρας, ψυχῇ καὶ σώματι.

Τρόπαιον ἀριστείας τυφλός, κατὰ βλέπόντων κατὰ κράτος ἐξήρατο· τὸν Κτίστην καὶ γὰρ τὸν τούτου, καὶ πλασουργὸν τοῦ παντός, καὶ τυφλὸς ὑπάρχων ἐθεάσατο, ἰδὼν τὴν ὁμμάτων, τὴν πλασθεῖσαν ἐκ πτύσματος· καὶ ταύτῃ μόνη, ἐπιγνοὺς τὸν φωτίσαντα, καὶ Υἱὸν Θεοῦ, καὶ Δεσπότην παγκόσμιον· ὃν οἱ ὀρώντες φθόνου, κακίᾳ τυφλώττοντες, ὅλως οὐκ εἶδον, καὶ ταῦτα, πολλαπλασίονα βλέποντες, ἐκ τούτου θαυμαίων, ἐνεργείας παραδόξους, μόνοις τοῖς ῥήμασιν.

Υποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὁμματαθεῖς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται, ὡς τάχα μηδ' ὅλως βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄραν, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐδέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γραμματος, ἐν αἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαββατούργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι· ὃς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἶρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορῶντες, τὸν τῶν φωτῶν παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσφάσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὅμματα, τῶν ψυχῶν

αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλόνηρωπε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τῷ Ἄδῃ, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσεληλύθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύπτεσθε.

Κατανυκτικόν.

Στίγ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοοῦμαι, καὶ τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι. Τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθῆναι βουλούμενος, τὸν ἱατρὸν παροργίζει, ὡς καὶ γώ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίητι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίγ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀπηυτομόλησαν, καὶ Διαβόλου τὴν πλάνην, καὶ τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ο διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σαρκωθεὶς Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτων οἰκτιρμῶν, λαμπρόνους θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, τῷ χοῖ τοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις σου προσφάυσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Τῇ ΤΡΙΤῃ Τῆς 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κε-

νώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τά-
φον ἐφύλαττον· καί τω τοῦς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς
ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε
Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων ἐσώτων,
σαλπιγγος ἡχούσης, καὶ φλογὸς καιομέ-
νης, τί ποιήσεις ψυχῇ μου, ἀπαγομένη εἰς κρί-
σιν; τότε γὰρ τὰ δεινὰ σοι παρίστανται, τὰ
κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ
τέλους βόησον τῷ Κριτῇ· Ὁ Θεὸς ἱλάσθητί
μοι καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων·
ἔχει γὰρ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς
τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων
τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυ-
ρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεῶ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστια-
νῶν, ρῦσαι λαόν σου συνήθως, κραυγαίζον-
τά σοι ἐκτενῶς· Ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς καὶ ἀ-
λαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βρωμέν σοι· Χαῖρε ἡ κε-
χαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Α'ναβλέψας ὁρᾶται Τυφλὸς τῷ πτύσματι,
τοῦ τὴν βροτῶν διαρτίαν πρὶν πλαστουρ-
γήσαντος, μὴ ὁρῶν ἐκ γενετῆς τὸν μέγαν Ἥλιον·
ὅθεν καὶ χάριτας Θεῶ, ἀναπέμπει ἐκ ψυχῆς,
τὴν τούτου ἰδὼν εἰκόνα, καδ' ὁμοίωσιν πε-
πλασμένην, τοῦ τὴν εἰκόνα πλαστουρήσαντος.
Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανό-
νες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῇ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλά-
ριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρί-
ψας, καὶ δεσμά διαρρήξας, τοῦ μνήματος
ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρ-
τύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ
προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρού-
μενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σω-
τῆρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύ-
ριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ πάσας

ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμόν μοι παρέ-
χων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλόανθρωπος δέομαι,
καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν
Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς
βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα
ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπό-
λαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τὶς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ· ἢ
τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ
πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὥράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀ-
γαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσῶσιν
ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλ-
μοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος,
ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμο-
λόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα
τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Ὅσι Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμφασαν θεώμενοι,
προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ
Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι,
γνώμη τυφλώττουσιν, ὁρῶντες σκιᾶ, σκίασμα
μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ
εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββά-
του δημιουργόν, τὸν ὁματώσαντα Τυφλὸν τῇ
ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῇ πληρ-
γασίᾳ· μεθ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατί-
δωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων, ἐλέγχοντες
ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ορθὸς ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι,
νυκτὸς ἀορασίας πολυδύνῳ Τυφλῷ, ἐν
ρείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὁμμάτων θείῳ
κελεύσματι, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος
καινότερος ὁρᾶται, ὁμίχλην σκότῃς νυκτοποιὸν,
τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ
τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς
ἀναλάμψεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν
ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιώδους γράμματος, ὁμ-
ματοῦται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέ-
ναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον.

Τοῦς ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτὶ
θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· καὶ

πρώην ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτουργὸν, τὸν ἀναλάμπαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις, βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τῆ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντης προσψεύσεως, φωτίσας κατ' ἀμφο, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίσται βοῶμέν σοι. Πολλή σε καὶ ἄφατος, ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Τῇ ΤΡΙΤῃ Τῆς 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Μετὰ τὸν Εὐλογητόν, ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως, καθὼς καὶ ἐν τῇ Διακαινησίμῳ Ἑβδομαδί.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆ Τυφλῆ.

Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τὴ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτὸς ἐστὶν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτὸς ἐστὶν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς, νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς

κόρας, Υἱέ Δαυΐδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων κα' γῶ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πισεύω Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψεύσεως, φωτίσας κατ' ἀμφο, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίσει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ο διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνης θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστουργοῖς ἰδακτύλοις ἐπέχρισας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· ἔ μόνον γὰρ τῆ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνατον

κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν ὡς φιάνθρωπος
Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀ-
νέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τῇ Πάσχᾳ. Ἦχος πλ. α'.
Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πά-
σχα καινὸν ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πά-
σχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτὴς·
Πάσχα ἁμῶν· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πι-
στῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου
ἀνοῖξαν· Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θείας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι,
καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν
χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ·
τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν
Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος,
ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπι-
σᾶσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ ζωοδότου, εὗ-
ρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐ-
τὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί
ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρη-
νεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι
κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίῳ Πάσχα·
Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πά-
σχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα· ὡς
Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σή-
μερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς,
τὰ γυναῖα χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀ-
ποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ
πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα.
Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισθῶσιν ἡμᾶς· Συγ-
χωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω
βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ
θανάτον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωὴν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. τὸ, Νῦν ἀπολύεις.

Τὸ, Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπὰ. Εἶτα,

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Καὶ Ἀπολύσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν λοιπὴν συνήθη Ἀκολουθίαν, τὸ
Θεὸς Κύριος. Τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον τῆς
Ὀκτωήχου, δὶς· καὶ τὸ Θεοτοκίον.

Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀ-
κτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν
Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ
τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συν-
ήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός,
σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβό-
λου· καὶ τοῖς ἐν Ἀδὴ φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας
τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κε-
νώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τά-
φον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς
ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε,
Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε
ἐμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε
ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγισσα
θνητὸς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε
Κόρη, ἡ ἀπειράνδρος τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα

τοῦ τυφλοῦ. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος,
ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φι-
λανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδεδυται, καὶ ταῖς
νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώ-
τισε καὶ τὰς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας,
ἐστερημένου φωτός.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες,
τῇ Πάσχᾳ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. τῇ τυφλῇ
εἰς δ'. καὶ ὁ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'.

Κακῶν τοῦ Πάσχα.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» Πάσχα Κυρίῳ, Πάσχα· ἐν γὰρ θανάτῳ
» πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς
» ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁφόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξασπράττοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ᾄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ὡδὴ αἰ. Ἦχος πλ. αἰ.

Γῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογίαν καὶ ζωὴν, τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ δοξαζόμεν, ᾄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Λάκκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, λίθον μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ᾄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ Λυτρωτής, ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλῳάμ, ὅπως γνώσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν κατώκησεν Ἀγνή, Κύριος διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σῶζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Οὐ ἡ ἀκροσιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ Δ'. Ὡδὴ, Ἰωσήφ.

Ὡδὴ αἰ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Ανὼ πρὸς τὸν Πατέρα, Χριστὸς ἀνέρχεται, καὶ προσάγει τὴν σάρκα, ἣν ἐξ ἡμῶν ἀνέλαθεν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ἐν αἰνέσει σήμερον, ἐπινίκιον ὕμνον ᾄδοντες.

Βίβλοι γραφῶν ἐνθέων, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν σοφῶν Θεηγόρων, πέρασ σαφῶς ἐδέξαντο· μετὰ γὰρ τὴν Ἑγερσιν, ὁ Δεσπότης ἀνέεισι, μετὰ δόξης εἰς τὰ οὐράνια.

Γῆ μυστικῶς χορεύει, καὶ τὰ οὐράνια, θυμηδίας πληροῦται, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ,

τοῦ τὰ πρὶν ἐνώσαντος, διεστῶτα χάριτι, καὶ φραγμὸν τὸν τῆς ἐχθρας λύσαντος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνῃ τερατηργέμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῇ, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε, καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τοῦ Τυφλοῦ.

Σαλευομένην τὴν καρδίαν.

Καινῷ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρμον, ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐσκήριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Τυφλὸν ποτὲ ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι, ἰάσω πανοικτίρμον, δοξαζόντα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ τὰ θαυμάσια.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, ἀπεκύησας Θεὸν σεσαρκωμένον, ὃν αἵτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Δεσμεύσας τῷ σῷ θανάτῳ, Λόγε τὸν θάνατον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, σαφῶς τριήμερος· καὶ πρὸς τὰ οὐράνια Σωτήρ, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, ὑμνολογούντων ἀσωμάτων σου, τὴν οἰκονομίαν τὴν ἄφατον.

Επέστης τοῖς ἐπὶ γῆς, Χριστέ ἄνευ σώματος, καὶ φορέσας σάρκα, Σταυρὸν ὑπέμεινας, καὶ ἐξαναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, εἰρηνοποιήσας τὰ σύμπαντα.

Ζητήσας τὸ ἐπὶ γῆς, πλανώμενον πρόβατον, ἀπλανέσι Λόγε τοῦτο συνέταξας· καὶ ἀναληφθεὶς πρὸς οὐρανοὺς, ἐκάθισας ἐν δόξῃ, ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Γεννήτορος. Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πῖωμεν.

Κοντάκιον τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένος, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἀνω, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα ἐνισχύσω τὰ θαυμασία τὰ σὰ ὁ τάλαις διηγήσασθαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε τῇ Εὐαγγελίᾳ τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιᾶν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ωμμάτωσας Χριστέ, τὸν ἐκ μήτρας τεχθέντα, αἰόματον δεικνύς, Ἰουδαίοις Σωτήρ μου, τὴν δόξαν σε τὴν ἀρρήτον, καὶ ὡς φῶς πάντων πέφυκας· ἀλλὰ φθόνῳ σε, πεπηρωμένοι τὰς φρένας, ἐνεδρεῦοντες, τὸν τῆς ζωῆς παροχέα, νεκρῶσαι ἠπείγοντο.

Δόξα, καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁμοιον.

Ετέχθης ὡς αὐτὸς, σὺ ἠθέλησας Σῶτερ· ἐφάνης πάλιν δέ, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης, καὶ ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος· ὡς Θεὸς δὲ ἀνίστασαι· ἀνελήλυθας, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ ἀνήγαγες, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, καὶ δόξῃ κατεκάλλυνας.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγὸρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φασφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βρωτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλῖδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνὸς, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, σέφανος χρηστὸς ἐκασίως, ὑπὲρ πάντων τέθεται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τῆ τάφου ὡραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιῶδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ

Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὁρῶντες εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀκήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου.

Τοῖς Μύσαις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἀπιτε, κηρύξατε πανταχοῦ, τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Τεθνήξαντα ξύλω με τεθεῖς ἐν ξύλῳ, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον, εἰπὼν· Ἀπελθε, νίψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Ἀχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογούμεν, μακαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων λοχεύτριαν.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ηπρὶν τῇ ἀμαρτίᾳ κατάκριτος, φύσις ἡμῶν Παμβασιλεῦ, τῇ σῇ προσλήψει ἠλέηται, ὑμνολογοῦσά σε φόβῳ, τὴν Ἐγερσιν καὶ θείαν Ἀνάληψιν.

Θαμβεῖται Ἀσωμάτων τὰ τάγματα, κατανοοῦντά σε Χριστέ, βροτείαν φύσιν φορέσαντα, καὶ ἐπιβάντα νεφέλῃ, καὶ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἀνερχόμενον.

Ιδοῦσαι ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, τὰ σὰ Χριστέ Παμβασιλεῦ, τῇ σῇ ἀνόδῳ ἐξέστησαν, αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, καὶ φόβῳ καὶ χαρᾷ προσεκύνησαν.

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας· ὁ Κύριος ἐξεγερθεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν, πρὸς οὐρανοὺς ἀνελήλυθεν, ὑποταγέντων Ἀγγέλων, αὐτῷ ὡς ποιητῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καταβάσια. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρθου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα. Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Τοῦ Τυφλοῦ. Τὴν τάλαιναν ψυχὴν με.

Ετέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γεγόμενος νεκρὸς, καὶ τὰ βασίλεια τοῦ Ἄδου, Βασιλεῦ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκροὺς τῇ Ἀνάστασει ἐγείρας τῇ σῇ.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτοὺς, καὶ τὸν πολέμιον οἰκτίρμον, ὅφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, ὡς μόνος ὢν Θεὸς τοῦ παντός.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητὸν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καὶ δοξάζειν ἔπεισας τοῦτον, ἐπιγνόντα σε ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν.

Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γνῆσα, Παρθενομήτορ ἀγνή, πεῖραν ἀνδρὸς θεοχαρίτωτε; πῶς τρέφεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσεται αὐτός, ὁ τοῦ παντός ποιητὴς καὶ Θεός.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Λύσας τὸ κατὰκριμα τῆς ἀνθρωπότητος, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἀνελήφθη πρὸς τὰ ἐπουράνια, Πατὴρ συνεδρία, τιμήσας οὓς ἠγάπησεν.

Μετά τὴν Ἀνάστασιν, χαροποιήσας Χριστὲ τοὺς Μαθητάς σε, ἀνῆλθες ἄνω, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, οὗ οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ τοῖς βροτοῖς ὠμίλησας.

Νόμου προσηκιάσματα, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν θεηγόρων Χριστὲ πληρώσας, ἀνῆλθες νεφέλης σε, καθυπολαβούσης, Σωτὴρ πρὸς τὰ οὐράνια.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ὤδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
» συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχης
» πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
» κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμνηάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός.

Οσταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθό-

ρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σου τὴν σαύρωσιν, καὶ τὴν Ἐγερσιν συμφώνως.

Εθέντο ἄπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, Θεϊκῇ σου δυναστείᾳ.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοὺς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε τὴν ἄφατον δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον. Θεοτοκίον.

Τὰ μεγαλεῖά σε ἀγνή, τίς διηγήσεται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί, ἔτεκες ὑπερφυῶς, κόσμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Τῆς Ἀναλήψεως. Μαινομένην κλυδωνι.

Ξένον ὥφθης θεάμα, τοῖς Ἀγγέλοις, βρότειον ἑμορφὴν, φέρων τῇ ἀνόδῳ σου φιλάνθρωπε, τῇ φρικῶδει· ὅθεν ἐν φόβῳ ἀνύμνουν σε.

Οτῶν ὅλων Κύριος, μετὰ δόξης ἄνεισι φαιδρῶς, πρὸς τὸν τούτου ἀναρχὸν Γεννήτορα· πᾶσα κτίσις, νῦν ἐορτάζει χορεύουσα.

Πᾶσα γλῶσσα σήμερον, ἐκβοάτω ἐν ἀλλαλαγμῷ, Ὁ Χριστὸς ἀνέβη, καὶ ἐν σάλπιγγος, θείᾳ φωνῇ, πρὸς οὐρανούς, οὓς οὐκ ἔλιπεν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· κπὶ ἀνέστης ὡς νικητὴς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν. Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὀρθρον ἐκζητοῦσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων· Ὡ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον· Σάρκα ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδάμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι. Ἀγωμεν, σπεύσωμεν, ὥσπερ οἱ μάγοι· καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ· καὶ κλαύσωμεν, καὶ κρᾶξωμεν· Ὡ Δέσποτα ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Ὤδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός·

» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων,
» Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Τυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου
ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων
ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν,
καὶ Πάσχα τὸ μυσικόν, σοῖς Χριστὲ Μαθηταῖς
εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν
καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου
ἀπαρχὴν, καὶ σχιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον,
τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ
ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω-
τήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφό-
ρου ἡμέρας, τῆς Ἑγέρσεως, ἦσα προάγγελος, ἐν
ᾗ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν
ἐξέλαμψεν.

Τοῦ Τυφλοῦ. Πυρὸς σβεστήριον.

Εξεγερθέντος σου, ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ,
ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι,
δοξαζούσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου
δεσμῶν ἐλύθησαν.

Αναρτηθέντος σου, ἐπὶ ξύλου Σωτήρ, ἐσβέ-
σθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ
κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξ-
ηγείροντο.

Πηλῶ ἐπέχρισας, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῷ Τυφλῷ,
καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σιλωάμ ἀ-
πελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμνολογῶν
σε Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ παντός. Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν κύησιν, Παρθένος ὤφθης ἀγνή·
Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύ-
σεις ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώ-
πει αἰεὶ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ρήξας τὸ μεσότειχον, τὸ τῆς ἔχθρας Κύριε,
σταυρῷ καὶ τῷ πάθει σου, νεφέλη ὀχου-
μενος, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀναρχον
Πατέρα.

Σύντρομοι ἐκραύγαζον, αἱ Δυνάμεις· Ἄρατε,
πύλας παραγέγονε, Χριστὸς σῶμα γῆινον,
φορῶν καὶ θείῳ πάθει, τὸν Βελίαρ θανα-
τώσας.

Τί σου τὰ ἱμάτια, ἐρυθρὰ φιλάνθρωπε; Λη-
νὸν νῦν ἐπάτησα, Χριστὸς ταῖς δυνάμεσι,
ταῖς θείαις πυθομέναις, ἀνερχόμενος ἐβόα.

Υμνοῖς σου τὴν σταύρωσιν, Χριστέ καὶ τὴν
Ἑγερσιν, συμφώνως δοξαζόμεν, λαμπρῶς

ἐορτάζοντες, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει, τῇ σεπτῇ σὺ εἰς
αἰῶνας.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορ-
» τῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος,
τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡ-
μέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοι-
νωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Αῖρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ
ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι θεοφεγγεῖς ὡς
φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσ-
σης, καὶ εἰσὶν τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα,
τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις,
ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα,
καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ἀγγέλων σύστημα.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμάμενον, σὲ
κατιδόντα Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν
κτίσιν πᾶσαν, ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν
ὑμνοῦντα, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελου-
σίως ὑψώθης ἐν Σταυρῷ, καὶ νεκροῖς συν-
ήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ πάντας ἐν
ἀνδρείᾳ ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χρι-
στὲ, τούτῳ προσταξας πηγῇ τῇ Σιλωάμ,
νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι,
σαρκὶ ἐπιφανέντα εἰς πάντων σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, Θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν θυ-
σῶπει Υἱὸν διαπαντός, μή με καταισχύνῃ
ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι ταῖς
ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Τῆς Ἀναλήψεως. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Φῶς σε ἐκ φωτός, ὑπάρχοντα νεφέλη, φω-
τεινὴ ὑπέλαβεν, ἐξ ὅρους τῶν Ἑλαιῶν,
πάντων ὁρώντων, τῶν θείων Μαθητῶν σου, καὶ
σὲ ἀνυμνοῦντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρας ψαλμικῶς, κροτήσωμεν· ἀνέστη, Χρι-
στὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἀνελήλυθεν, ὅθεν
κατῆλθε, πρὸς ἡμᾶς φιλανθρώπως, εἰρηνοποιή-
σας τὰ παλαιὰ διεστῶτα.

Ψάλλων ὁ Δαυΐδ, βρά· Χριστὸς ἐπέβη, ἐπὶ Χερουβὶμ αὐτοῦ, καὶ ἐπετάσθη σαφῶς, ἐπὶ πτερύγων τῶν λογικῶν ταγμάτων, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωφθης Μαθηταῖς, ἐξαναστάς τοῦ τάφου, καὶ τούτους ἀνήγαγες ἐν ὄρει τῶν Ἑλαιῶν· ὅθεν νεφέλη φωτὸς ὑπολαβοῦσα, ἦρε πρὸς τὰ ἄνω, Χριστέ σε μετὰ δόξης.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-
» που Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω δέας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἄγγυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὅτι ἐποίησέ σοι.

Ικρίῳ προσεπάγης, τοῦ Σταυροῦ; Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθριάμβευσας ἐχθροῦ, τὰς ἐναντίας ἀρχάς, καὶ τὴν πρῶν κατάραν Σω-
τερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ως ἐβλεψέ σε Λόγε, Ἄδης κάτω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τοὺς νεκροὺς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Η γέρθης, καθὼς εἶπας, Ζωοδότα, ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὠφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἐγερσιν, σημεῖα ποιήσας, καὶ ὁμολώσας τυφλοὺς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα ἑρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίσει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἦσαῖα Χόρευε.

Ιεραὶν πανήγυριν, πᾶσα κτίσις ἄγει ἐμφανῶς, τῇ Ἀναλήψει τῇ σῇ, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐν ἣ προσενήνοχας, τῷ Πατρί σου, ἦνπερ ἐξ ἡμῶν, φύσιν ἀνέλαβες, ὑπὲρ λόγον ἀναλλοίωτε.

Ως Θεὸς συνέτριψας, πύλας Ἄδου Σω-
τερ καὶ μοχλοὺς, καὶ ἀναστάς ἐν νεκρῶν,

πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἐνδόξως ἀνέδραμες, τῶν ταγμάτων τῶν ἀγγελικῶν, Πύλας διὰ ρα-
τε, ἐκβοώντων μετ' ἐκπλήξεως.

Σοῦ τὴν θείαν ἄνοδον, θαυμαζόντων θείων Μαθητῶν, ἐπέστησαν ἐμφανῶς, Ἄγγελοι αὐτοῖς, βοῶντες· Ὁν βλέπετε, ἀνιόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, οὗτος ἐλεύσεται, μετὰ δόξης κρῖ-
ναι ἅπαντας.

Ην Χριστέ δεδώρησαι, πρὸς τὰ ἄνω παῖλαι ἀνιῶν, εἰρήνην σοῖς Μαθηταῖς, ταύτην καὶ ἡμῖν, πλουσίως κατὰπεμψον, ἐν ἀγάπῃ, πάντα συγκρατῶν, ὅπως συμφώνως σε, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον ὄχημα, τοῦ Ἡλίου σὺ τοῦ νοητοῦ, γεγέννησαι ἀληθῶς, ἄχραντε Ἀγνή· δι' οὗ οἱ καθήμενοι, ἐν τῷ σκότει ἐβλεψαν τὸ φῶς, τῆς ἐπιγνώσεως, κατὰ χρέος σε δοξάζοντες.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδαμ ἐγεί-
ρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πά-
σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τοῦ Τυφλοῦ. Ὅμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοὺς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωταγώ-
γησον, ἐνθείς, οἰκτίρμον τὴν ταπείνωσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας, καθάραις με δάκρυσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ δ'. καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Στιχηρὰ τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσέ μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰ-
κόνι τὸν ἐμέ πλαστουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄν-
θρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγ-
χνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δό-
ξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ᾧς

οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκείνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ, Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καὶ γῶ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι· Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὲς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι· Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα· Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινὸν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἁμῶν· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θείας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θρασυμένη ἐκ τοῦ μηνήματος, ὡς νιμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρη-

νεῖτε τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γυναῖκα χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς εἰς τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Δοξολογία μεγάλη. Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα Ὡδὴ γ' καὶ δ'. Ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς ἀγίας καὶ ζωηφόρου τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως.

Εἰς τὴν Τράπεζαν γίνεται τοῖς Ἀδελφοῖς Παράκλησις μεγάλη, δι' ἰχθύος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις καὶ τάξεις περὶ τῆς Ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα, συνηνωμένως μετὰ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, ἀπαντᾶται εἰς πάντα τὰ τετυπωμένα Πεντηκοστάρια, ἐτι δὲ καὶ εἰς τινα τῶν χειρογράφων· ἀλλ' ἐπειδὴ χειρόγραφα πάλιν ἕτερα καὶ Πεντηκοστάρια καὶ Τυπικά, ὡς καὶ τὸ τετυπωμένον Τυπικὸν τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας, τάττουσιν ἰδίως μὲν, κατὰ τὴν προλαβῶσαν Τρίτην, τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Ἑορτῆς τῆς Τυφλῆς, μετὰ καὶ τῆς Ἀναστασίμου Ἀκολουθίας τοῦ πλ. α'. Ἦχου, ἰδίως δὲ τὴν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν σήμερον, μεμονωμένην, καὶ πάσης ἄλλης Ἀκολουθίας ἀνεπίμικτον, (ὅπερ καὶ τακτικώτερον καὶ εὐλογώτερον δοκεῖ, ὡς σύμφωνον ταῖς Ἀποδόσεσιν ἀπασῶν τῶν λοιπῶν Δεσποτικῶν τε καὶ Θεομητορικῶν τῆς ἐνιαυτοῦ Ἑορτῶν)· διὰ τοῦτο καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ἐξυπαρχῆς, τὰ τῆς Ἀποδόσεως τῶν δύο τῶν Ἑορτῶν, ἀνατυποῦντες καὶ αὐτὴς διηρημένως καὶ ἀσυγχύτως τὰ εἰς ἑκατέραν αὐτῶν ἰδιάζοντα, ἵνα ἔχη ὁ βουλούμενος πρόχειρα καὶ τὰ τῆς τάξεως ταύτης.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5.
καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ
ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀμαρτίας γονέων
ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν
ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ
ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί
μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα·
οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰ-
κόνι τὸν ἐμὲ πλαστουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί
σου, Χριστέ ὁ Θεός· ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ
ἐλέησόν με. Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄν-
θρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγ-
χνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι
εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δό-
ξαν ἀναπέμπων Θεῷ· Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ,
ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς
οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φη-
σὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖ-
νός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ
ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς
ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ
Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος δ'.

Ο ἄλλον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος,
ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς
κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ
πάντων καὶ γὰρ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον
Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἔκθαμβοι γεγο-
νότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Δι-
δάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ,
ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας
αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς
αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ
ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμ-
ψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ
ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιή-
σας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας
πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν
κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο,
καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύ-
νησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ, τῆς ἀπειρογάμου
νύμφης, εἰκὼν διεγράφη ποτέ· Ἐκεῖ, Μωϋ-
σῆς διαιρέτης τῆ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὑπη-
ρέτης τῆ θαύματος. Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν
ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ, τὸν Χριστὸν ἐγέννη-
σεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος· Ἡ θαλάσσα, μετὰ
τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ
ἄμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἑμμανουὴλ,
ἔμεινεν ἀφθορος· Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανεῖς
ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχ., Στιχ. Ἀναξάσιμα. Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβο-
λον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς
σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ
ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· δο-
ξάζομέν σε Μονογενές.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη·
ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐ-
πήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσεληλύθε γὰρ ὁ
Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν
δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει,
Ἀνακαλύψετε.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, δια-
φιλάνθρωπίαν, σαρκὶ παθῶν, ἀνέστη ὁ
ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον
προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ,
ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν,
ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτὴρα Χριστὸν, καὶ
τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁ-
σμαίων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνα-
τον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάνθρω-
πος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος
ἀνέστης, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ
τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον,
διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψεύσεως, φωτίσας
κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν
αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶ-
μέν σοι· Πολλή σου καὶ ἀφατος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐ-
σπλαγχνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε, πύλη Κυρίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Ἀναστάσιμα. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτῇ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεὸς, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου· καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε. Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορευθῆς, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω βραχίονας τὸν τάφον ἐφύλαττον· καὶ τὸν αἰῶνος νεκροὺς ἐξανάστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος, καὶ θεοβαδιστον· χαῖρε ἔμψυχε βάτε, καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μεταίχθισα θνητοῦς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδεδυται, καὶ τὰς νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεὸς, ἐφώτισε καὶ τὰς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρῶας, ἐστερημένου φωτός.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Τυφλοῦ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκῃ, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ.

Εἰς τοὺς Αἵνους, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκῃ. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι· οὐκ ᾔσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνεῖσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διάρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, Ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξῆλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ὅπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, μώλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σε τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὥραθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις. Οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μητрас πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἵνων, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμπασαν θεώμενοι, προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι, γνώμη τυφλωττοῦσιν, ὁρῶντες σκιά, σκίασμα μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὁματώσαντα Τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῇ πληεργασίᾳ· μεθ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατίδωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων ἐλέγχοντες ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ορθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι, νυκτὸς ἀορασίας πολυωδύνῳ Τυφλῷ, ἐν ρείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὁμμάτων θείῳ

κελεύσματος, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὁράται, ὁμίχλην σκοτούς νυκτοποιόν, τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς ἀναλάμπεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιώδους γραμματος, ὁματουῖται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τὰ διαθήματα μου κατεύθυνον.

Υψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτὶ Θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· καὶ πρῶν ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀναλάμπαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις, βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οὐδ' ἀσπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρῶν, λαμπρόνους θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστοργοῖς δακτύλοις ἐπὶ χρίσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τοῦ Τυφλοῦ.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης ἕως αὐρίου ἐσπέρας, σχολάζει τῇ Ψαλτηρίῳ ἡ Στιχολογία. Αἱ δὲ Ὁραὶ, τὸ Ἀπόδειπνον, καὶ τὸ Μεσονυκτικὸν ἀναγινώσκονται, ὡς ἐν τῇ Διακαινησίμῳ ἐβδομαδί· ἐτι δὲ καὶ ἡ 3. τῆς παρούσης ἐσπέρας. Ὁ δὲ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως Κανὼν καταλιμπάνεται, ἢ ψάλλεται ἔταν βούληται ὁ Προεστώς.

Ἀντὶ τοῦ συνηθούς Εὐλογητῆ, λέγεται· Δόξα τῇ ἀγίᾳ, καὶ ὁμοσίῳ, κτλ., καὶ ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως, καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάς. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Ταῖς ἐσπεριναῖς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι Ἄγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρ-

τιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν κόσμον λυτρωσάμενος. Ἀνατολικά.

Εὐφρανθήτε οὐρανοί, σαλπίσατε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, βοήσατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην· ἰδοὺ γὰρ ὁ Ἐμμανουήλ, τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν τῷ Σταυρῷ προσήλωσε, καὶ ζωὴν ὁ διδούς, θάνατον ἐνέκρωσε, τὸν Ἀδὰμ ἀναστήσας, ὡς φιλάνθρωπος.

Τὸν σαρκὶ ἐκουσίως σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Στήριξον ὀρθοδοξίαν τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, καὶ εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Τῷ ζωοδόχῳ σου τάφῳ, παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὅτι Σταυρὸν κατεδέξω, καὶ θάνατον ἀναμάρτητε, ἵνα τῷ κόσμῳ δωρήσῃ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναἰδιον Λόγον, τὸν ἐκ παρθενικῆς νηδύος προελθόντα ἀφράστως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον δι' ἡμᾶς ἐκουσίως καταδεξάμενον, καὶ ἀναστάντα ἐν δόξῃ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανὸς καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσότειχον τῆς ἐχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασίλειον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἴσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρὸν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Εἶτα. Εἰπόμεν πάντες τὸ, Καταξιώσον τὸ, Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινήν, κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν Ἑκφώνησιν, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α΄.

Τῷ πάθει σου, Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν. Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τῷ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ἦχος πλ. α΄.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινὸν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θέας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θαυσαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὗρον Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθῆσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίε, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γύναια χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Α'ναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἰπόμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'· καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Ζήτει τὰ τῷ Πάσχα, ἀπαρτλάκτως τὰ πάντα καὶ ἀνελλιπῶς, πλὴν τοῦ Συναξαρίου. — Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικόν, Σῶμα Χριστοῦ κτλ.

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει.

Ἐν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας.

Ἀπόστιχα. Ἦχος α΄.

Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοῦς, ὅθεν καὶ κατήλθες.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ἀνῆλθες Χριστέ πρὸς τὸν ἀναρχον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Οἱ Ἄγγελοί σου Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἐτέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας.

Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ζήτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προαιμιακόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἱδιόμελα ε'. δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β'.

Ο Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ. Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον

ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατήρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναϊδίον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτῇ· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Δίς.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβὶμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· δόξα σοι.

Δίς.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τῆ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σε τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε, ἐν νεφέλαις ἐπαιρόμενον, ἐδυρμοῖς δακρύων, ζωδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον· Δέσποτα, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανῆς, οὓς δι' οἶκτον ἡγάπησας δούλους σου, ὡς εὐσπλαγχνος· ἀλλ' ἀπόστειλον, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδὲ, τὸ σερέωμα τοῦ οὐρανῆ παρῆλθες. Ὁ δὲ ἐμέ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβάς, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν ἁσωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θαμβεῖ· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγαλυνον. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σε συγκατάβα-σιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογῶντες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὁ τοὺς Μαθητάς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρᾶς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἵσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Ἔσαι ἐν ταῖς ἐσχά-
Β'. 2. **Τ**αῖς ἡμέραις, ἐμφανὲς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων· καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ ἤξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ πορεύονται λαοὶ πολλοὶ, καὶ ἐρῶσι· Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ· καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Πορεύεσθε, πε-
ΞΒ'. 10. **Τ**ριέλθετε διὰ τῶν πυλῶν μου· σκευάσατε τὴν ὁδὸν μου, καὶ ὁδοποιήσατε τῷ λαῷ μου, καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαρρίψατε· ἐξάρατε σύσσημον εἰς τὰ ἔθνη. Ἰδοὺ γὰρ ὁ Κύριος ἐποίησεν ἀκουστόν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ σου παραγέγονεν, ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν μεθ' αὐτῆς, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς πρὸ προσώπου αὐτοῦ. Καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπὸ Κυρίου· σὺ δὲ κληθήσῃ, Ἐπιζητούμενη πόλις, καὶ οὐκ ἐγκαταλελειμμένη. (Κεφ. ΞΓ'. 1.) Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδῶμ; ἐρύθημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βασόρ, οὕτως ὡραῖος ἐν στολῇ αὐτοῦ; βοᾷ μετὰ ἰσχύος πολλῆς· Ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου. Διὰ τί σου ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ; Πλήρης καταπεπατημένης· ληνὸν ἐπάτησα μονώτατος, καὶ τῶν ἐθνῶν οὐκ ἔστιν ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ. Τὸν ἔλεον Κυρίου ἐμνήσθην, τὰς ἀρετὰς Κυρίου ἀναμνήσω, τὴν αἴνεσιν Κυρίου ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἡμῖν ἀνταποδίδωσι. Κύριος, κριτὴς ἀγαθὸς τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ· ἐπάγει ἡμῖν κατὰ ἔλεον αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν· Οὐχὶ λαός μου ἐστέ; τέκνα, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσωσι· καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλίψεως αὐτῶν. Οὐ πρέσβυς, οὐδὲ Ἀγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν αὐτούς, διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ φείδεσθαι αὐτῶν. Αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτούς, καὶ ἀνέλαβεν αὐτούς, καὶ ὑπερύψωσεν αὐτούς, πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἵωνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἡμέρα ἔρχε-
ΙΑ'. 4. **Τ**αῖς ἡμέραις, ἐμφανὲς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, καὶ στήσονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν

Ἐλαιῶν, τὸ κατέναντι Ἱερουσαλήμ, ἐξ ἀνατολῶν ἡλίου. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐξελεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλήμ, τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην· ἐν θέρει, καὶ ἐν ἔαρι ἔσται οὕτω. Καὶ ἔσται Κύριος εἰς Βασιλέα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος εἷς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἓν, κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ τὴν ἔρημον ἀπὸ Γαβαᾶ ἕως Ῥεμμὼν, κατὰ νότον Ἱερουσαλήμ· καὶ ὑψωθήσεται, καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου μενεΐ, ἀπὸ τῆς πύλης Βενιαμὴν, ἕως τοῦ τόπου τῆς πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης τοῦ Γομόρ, καὶ ἕως τοῦ πύργου Ἀναμεήλ, καὶ ἕως τοῦ πύργου τῶν γωνιῶν, καὶ ἕως τῶν ὑποληνίων τοῦ Βασιλέως. Κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνάθεμα οὐκέτι ἔσται, καὶ κατοικήσει Ἱερουσαλήμ πεποιθότως.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος α΄.

Ανελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς· Κύριε· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Ὁ αὐτός.

Ανῆλθες Χριστέ, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεῖς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἕνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενῇ τῷ Πατρί. Ἐμ πλήθει σῶν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὁ αὐτός.

Οἱ Ἀγγελοὶ σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ἐστὶ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Ἦχος δ΄.

Οτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ, τῶν Ἐλαιῶν, Πατὴρ ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οἱ ἑράνιοι Ἀγγελοι, καὶ ἔφριξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ χαρᾶς ἑντρομοί, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς· ὡς θρόνος δὲ ἡτοίμαστο ἐξ ἐναντίας νεφέλη προσμένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἀδὰμ τὴν κατάβασιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐθις ἀνάβασιν. Ἀλλ' ἵχνη μὲν

ὑψοῦτο, ὡς ὑπὸ χειρός· στόμα δὲ μέγала ἠυλόγει, ὡς ἠκούετο· νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τοῦτο Κυρίου εἰργάσω, μέγα καὶ παραδόξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ὁ αὐτός.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδὰμ, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς ὁ Θεός, καινοποιήσας σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἀνήγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γὰρ, συνεκάθισας· ὡς συμπαθήσας δὲ, ἠνώσας σαυτῷ· ὡς ἐνώσας συνέταθες· ὡς ἀπαθὴς παθὼν δὲ, συνεδόξασας. Ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι, τίς ἐστὶν οὗτος, ἔλεγον, ὁ ὠραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἄνθρωπος μόνον, Θεὸς δὲ καὶ ἄνθρωπος, τὸ συναμφοτέρον τὸ φαινόμενον. Ὅθεν ἑξαλλοὶ Ἀγγελοι, ἐν στολαῖς περιϊπτάμενοι, τοὺς Μαθηταίς, Ἄνδρες, ἐβόων, Γαλιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἄνθρωπος Θεός, Θεᾶνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρούμενος ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Οτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ νεφέλαι ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἱ οὐράνιοι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει· αἱ ἀνώτεροι δυνάμεις ἔκραζον, λέγουσαι· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Οἱ δὲ Μαθηταί, ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθῇς ἡμῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ πανάγιον, τὸ ὁδηγοῦν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε τὸ μυστήριον, τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλγίσασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανοὺς ἀνόδῳ σου, Δέσποτα, τὸ μέγα σε ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονὸς δοξάζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος β΄.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πλη-

ρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα Θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Αναλαμβανομένου σου Χριστέ, ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν, αἱ δυνάμεις ὀρώσαι, ἑτέρα τῇ ἑτέρα ἐβόων· Τίς ἐστὶν οὗτος; καὶ φησὶ πρὸς αὐτάς· Οὗτός ἐστιν ὁ κραταιὸς καὶ δυνάστης, οὗτός ἐστιν ὁ δυνατὸς ἐν πολέμῳ, ὅτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Καὶ ἵνα τί αὐτοῦ ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια; Ἐκ Βοσὸρ ἦκει, ὅπερ ἐστὶ, τῆς σαρκός. Αὐτὸς δὲ ὡς Θεός, ἐν δεξιᾷ καθίσας τῆς μεγαλωσύνης, ἀπέστειλας ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵνα ὁδηγήσῃ, καὶ σῶσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἐκ τῆς ὄρους τῶν Ἑλαιῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστειλας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ σπυρίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τῆς ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Ἐκ γ'.

Τὸ αὐτὸ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν ἑβρανῶν ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνητος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο προαιώνιος, Θεὸς καὶ ἄναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας

μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἀγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυνον, τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ δὲ προσκυνήσαντες ἔλεγον· Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν εἰς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἄδου φρουρᾷ, συνανασησας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, εἰς οὐρανούς ἀναγαγὼν, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῶς σου, συγκαθέδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόνητος. Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τῆ δ'.

Ἦχου. Εἶτα.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Γ'. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις, κτλ.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, κτλ.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς, αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσιν τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἀνοδὸν, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγεγνημένος; Βλέπουσιν δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μετ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκείθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ Ἦχου πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ τοῦ Ἦχου δ'. εἰς ε'.

Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. α'.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαὸν, ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδοξασται. Τροπάρια.

Ασώμεν πάντες λαοὶ, τῷ ἐπὶ ὧμων Χερυθίμ ἀναληφθέντι μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὥδην ἐπινίκιον, ὅτι δεδοξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Χριστόν, χοροὶ Ἀγγέλων θαυμάζοντες, μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελπον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσεί, τῶν Ἑλαιοῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσσωμεν, ὅτι δεδόξασται. Θεοτοκίον.

Αἴχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Κανὼν τοῦ Ἰησοῦ δ'.

Οὗ ἡ ἀκροσυχὴς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ ἡ. καὶ θ'. Ὡδῇ, Ὡδῇ Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ανέστης τριήμερος, ὁ κατὰ φύσιν ἀθάνατος, καὶ ὥφθης τοῖς ἑνδεκα, καὶ πᾶσι τοῖς Μαθηταῖς, καὶ ἀνέδραμες, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα, νεφέλῃ ὀχούμενος, ὁ τοῦ παντός ποιητής.

Βοᾷ ἐμφανέστατα, ψάλλον Δαυΐδ ὁ θεόπνευστος· Ἀνέβη ὁ Κύριος, πρὸς τὰ οὐράνια, ἐν ἀλαλαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἠχήσει, καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα ἔφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοῖς ἁμαρτήμασι, καινίσας τῷ πάθει σου, καὶ τῇ ἐγέρσει σου, ἀνελήλυθας, ὀχούμενος νεφέλῃ, πρὸς τὰ ἐπουράνια· δόξα τῇ δόξῃ σου. Θεοτοκίον.

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τὸν πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ ἀνελθόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα· ὃν περ οὐ κατέλιπε, καὶ σὰρκα εἴληφε.

Καταβασία.

Θεῖῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ,

Ἐρρήτορεύσε τὸν θεόγραφον νόμον·

Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὀμμάτων νόου,

Ὅρᾳ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος

Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ὡδῇ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**υναμίει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, σερέω-

» σόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ

» δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Τροπάρια.

Ανῆλθες ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλόανθρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θαυμάζοντες, συνανιῶσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμενοι ἀνύμνου σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροὶ, Χριστέ ὁρῶντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνου, τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, φθορᾷ πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καὶ τῇ ἀνοδίᾳ σου ὑψώσας, καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον.

Γέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τῆς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Επάρατε πύλας οὐρανίους, ἰδοὺ παραγέγονε Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, σῶμα φορέσας γῆινον, ταῖς ἀνωτέραις ἔλεγον, δυνάμεσιν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τὸν πλανηθέντα, ἀπάτη τοῦ ὄφεως Ἀδὰμ, ὡς τοῦτον ἐνδυσάμενος, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, Πατρός, ὑμνοῦντων Ἀγγέλων σε.

Η γῆ ἐορτάζει καὶ χορεύει, ἀγάλλεται καὶ ὁ ἕρανός, τῇ Ἀναλήψει σήμερον, τῇ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώσαντος, τὰ διεστώτα βουλήματι.

Θεοτοκίον.

Θανάτου τεκοῦσα καθαιρέτην, τὸν μόνον ἀθάνατον Θεόν, Παρθενομῆτορ πάναγνε, τοῦτον αἰεὶ ἰκέτευε, τὰ θανατοῦντα πάθη με, ἀπονεκρῶσαι καὶ σῶσαί με.

Καταβασία.

Ερρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας, ὕβριν τε δυσκάρηκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος παλαι, Ἀννης, φερούσης πνεῦμα συγτετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Επιβάς ἐν νεφέλαις τῶν ἑρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρός δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τέτρω, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὥφθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ὡδῇ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυνα-

» σεῖας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος

» ἡνοίγη δι' αὐτῆς, καὶ ἐβόησα· Δόξα τῇ δυνά-

» μει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασι-
λεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πα-
τρὸς ἀποστεῖλαι. Διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστῇ
τῇ Ἀναλήψει σου.

Ως ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν
σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγ-
γέλων στρατιαί, καὶ ἐδόθησαν· Δόξα Χριστῇ τῇ
Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις
ἐδόων· Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ
Βασιλεῖ· ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ
τῷ Πνεύματι. Θεοτοκίον.

Η Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων ἐκ ἔγνων·
ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέ-
μεινεν· ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε,
κραυγάζομεν.

Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ιησοῦς ὁ Ζωοδότης, προσλαβὼν οὓς ἠγάπη-
σεν, Ἐλαιῶν εἰς ὅρος, ἄνεισι, καὶ τούτους
εὐλόγησε, καὶ τοὺς πατρώους νεφέλη ἐποχού-
μενος, κόλπους ἔφθασεν, οὓς οὐδαμῶς κατα-
λέλοιπε.

Κόσμος ὅλος ἐορτάζει, ὁρατὸς καὶ ἀόρατος,
ἐν ἀγαλλιάσει· Ἄγγελοι σκιρτῶσι καὶ
ἄνθρωποι, δοξολογοῦντες ἀπαύστως τὴν Ἀνά-
ληψιν, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Λύσας κράτος τοῦ θανάτου, ὡς ἀθάνατος
Κύριος, τὴν ἀθανασίαν, πᾶσιν ἐδωρήσω
φιλάνθρωπε, καὶ ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καθορών-
των σε, τῶν σεπτῶν Μαθητῶν, Ἰησοῦ παντο-
δύναμε. Θεοτοκίον.

Μακαρία ἡ κοιλία, σοῦ Πανάμωμε γέγονε·
τὸν γὰρ τὴν κοιλίαν, Ἄδου παραδόξως
κενώσαντα, ἀνερμηνεύτως χωρῆσαι κατηξίωσαι·
ὃν ἰκέτευε, σῶσαι ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία.

Ανάξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος,
Λόγος προσελθὼν, Πατὴρ ἐξ ἀναιτίου,
Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
Ἀΐδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίζοντες βοῶμέν σοι, Κύριε· Σῶσον
» ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν· ἐκτός σε
» ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Τροπάρια.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεῇ-
μον, ταῖς ἁνῶ δυνάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐ-
πεδήμησας.

Αγγέλων αἱ δυνάμεις, αἰρόμενον σὲ ἰδοῦσαι,
Τὰς πύλας, ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡ-
μῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν Σωτῆρα,
ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον· Τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν
δόξα σοι. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε·
σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ
ἐκύησας.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρώσας τὸν θάνατον, τῷ σῷ θανάτῳ
Κύριε, λαβὼν οὓς ἠγάπησας, ἀνῆλθες, τοῦ
Ἐλαιῶνος εἰς ὅρος ἅγιον, καὶ κειθὲν ἀνέδραμες
Χριστῇ, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, νεφέλη ἐπο-
χούμενος.

Ξένη σου ἡ Γέννησις, ξένη σου ἡ Ἀνάστασις,
ξένη καὶ φρικτή σου Ζωοδότα, ἡ ἐκ τοῦ
ὅρους θεία Ἀνάληψις· ἦν ἐξεικονίζων Ἡλιοῦ,
τέθριππος ἀνῆρχετο, ἀνυμνῶν σε φιλάνθρωπε.

Οῤῷσιν ἐφθέγγοντο, τοῖς Ἀποστόλοις Ἄγ-
γελοι· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί θαμβεῖσθε,
τῇ Ἀναλήψει τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ; οὗτος
ἦξει πάλιν ἐπὶ γῆς, κρῖναι κόσμον ἅπαντα, ὡς
κριτὴς δικαιοτάτος. Θεοτοκίον.

Παρθένον φυλάξας σε, μετὰ τὸν τόκον ἄφθο-
ρον, ἄνεισι Χριστὸς πρὸς τὸν Πατέρα,
Θεογεννήτορ, ὃν οὐ κατέλιπεν, εἰ καὶ σάρκα
εἴληφεν ἐκ σοῦ, ἐννοῦν τε καὶ ἐμψυχον, διὰ ἑ-
λεος ἄφατον.

Καταβασία.

Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ὡς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·

Νῦν ἐκ Σιὼν γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,

Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κύκλωσέ με ἄβυσσος· ταφή μοι τὸ κῆτος
» ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐδόθησα πρὸς σὲ τὸν φι-
» λάνθρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σε Κύριε.

Τροπάρια.

Εσκίρτησαν Ἀπόστολοι, ὀρῶντες μετάρσιον
σήμερον, τὸν κτίστην αἰρόμενον, ἐκπίδει
τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον· Δόξα τῇ
ἀνόδῳ σου.

Επέστησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶντες Χριστῇ, τοῖς
Μαθηταῖς σου· Ὅν τρόπον κατείδετε, Χρι-
στὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος
πάντων κριτὴς.

Ως εἰδὼν σε Σωτὴρ ἡμῶν, δυνάμεις αἱ οὐρά-
νιαι, εἰς ὕψος αἰρόμενον σίσσωμον, ἐκραύ-

γαζον λέγουσαι· Μεγάλη Δέσποτα ἡ φιланθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Βάτονσε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην ὑράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Ἄλλος. Τὴν Δείαν ταύτην.

Ρ᾿ανάτωσαν ἡμῖν ἄνωθεν, νεφέλαι εὐφροσύνην αἰώνιον· Χριστὸς νεφέλη γάρ, ὡς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα ἄνεισι σήμερον.

Σαρκὸς φανεῖς ὁμοιώματι, τὰ πρῶν διεσῶτα συνήγαγες, εἰς ἓν, φιλάνθρωπε· καὶ ἀνελήφθης ὁρώντων σε, τῶν Μαθητῶν οἰκτίρμον, πρὸς τὰ οὐράνια.

Τὶ ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, σαρκὸς τοῦ ἐνωθέντος παχύτητι; ἅγιοι Ἄγγελοι, Χριστὸν ὁρῶντες ἐφθέγγοντο, πάθους τιμίου Δεία, φέροντα σύμβολα.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμεν Κόρη τὴν σύλληψιν, ὑμνοῦμέν σου τὴν ἄρρήτον γέννησιν, δι' ἧς ἐρρύσθημεν καταφθορᾶς καὶ κακώσεως, καὶ ζοφεράς τοῦ Ἀ᾿δου, Ἀγνὴ καθεύξεως.

Καταβασία.

Γλασμός ἡμῖν Χριστὲ καὶ σωτηρία,
Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,
Ἰ᾿ν, ὡς προφήτην Διὸς ἐκ θαλαττίου
Στέρνων Ἰωάν, τῆς φθορᾶς διαρπάξης,
Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενὴ πεπτωκότα.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάσματος, καὶ βῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ τῆς γῆς ἐπὶ τῆς γῆς καταλιπόντες, τὰ τῆς τέφρας τῷ χοῖ παραχωροῦντες, δεῦτε ἀνανήψωμεν, καὶ εἰς ὕψος ἐπάρωμεν, ὅμματα καὶ νοήματα· πετάσωμεν τὰς ὕψεις ὁμοῦ καὶ τὰς αἰσθήσεις, ἐπὶ τὰς οὐρανίους πύλας οἱ θνητοί· νομίσωμεν εἶναι τῷ Ἐλαιῶνος εἰς ὄρος, καὶ ἀτενίζειν τῷ λυτρουμένῳ ἐπὶ νεφέλης ἐποχόμενῳ· ἐκεῖθεν γάρ ὁ Κύριος εἰς ὕρανης ἀνέδραμεν· ἐκεῖ καὶ ὁ φιλόδωρος τὰς δωρεὰς διένειμε τοῖς Ἀποστόλοις αὐτῷ, καλέσας ὡς Πατὴρ, καὶ ἐνρίξας αὐτούς· ὁδηγήσας ὡς υἱούς, καὶ λέξας πρὸς αὐτούς· Οὐ χωρίζομαι ὑμῶν· ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Πέμπτῃ τῆς ἑκτῆς Ἑβδομάδος ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάζομεν τῷ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι.

Ἐκ δεξιᾶς κάθισας πατρικῆς Λόγε,
Μύσαις παρασχὼν πίσιν ἀσφαλεσέραν.

Επειδὴ γάρ τοῖς Μαθηταῖς συνὼν πρὸ τῆ παθεῖν, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐπηγγείλατο παρουσίαν, εἰπὼν· Συμφέρει, ἵνα ἀπέλθω· ἐὰν γάρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται. Καὶ πάλιν· Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, διδάξει ὑμᾶς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· διὰ τὸτο, μετὰ τὸ ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι, ἐν ἡμέραις τεσσαράκοντα αὐτοῖς ὀπτανόμενος, οὐκ αἰεὶ, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων, συνεσθίων τε αὐτοῖς καὶ πίνων, βεβαιότεραν τὴν ἀνάστασιν παριστῶν· τὸ τελευταῖον, πολλὰ περὶ τῆς τῷ Θεῷ βασιλείας ἐπαγγελάμενος, παρήγγειλε τέτοις ἀπὸ Ἱερουσαλήμ μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖσε μένοντας, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος παρουσίαν ἐκδέχεσθαι, βαπτισθησομένους καὶ δι' αὐτοῦ· ἐν ὕδατι γάρ καὶ μόνῳ ἦσαν βαπτισθέντες τοπρότερον ὑπὸ Ἰωάννη, (καὶ ἐσύτερον ὁ Ἐπιφάνιος Κύπρου ἰστορήσεν, ὅτι ὁ μὲν Θεολόγος Ἰωάννης τὴν Θεοτόκον βαπτίζει· ὁ Πέτρος δὲ, καὶ αὐτὸς πάλιν, τοὺς τῶν Ἀποστόλων λοιπούς). Παρήγγειλε δὲ αὐτοῖς μένειν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἵνα ἐκεῖσε πρῶτον τὸ κήρυγμα τῆς Εὐαγγελίᾳς βεβαιωθῇ, μήπως, εἰς ἄλλοτρίους ἀπίοντες τόπους, εὐχερῶς διαβάλλοιντο· καὶ ὅτι ἐχρῆν, καθάπερ εἴτινας στρατιώτας, ἐντεῦθεν παρασκευασθῆναι τοῖς ὅπλοις τῷ Πνεύματος, καὶ οὕτως εἰς μάχην χωρῆσαι τοῖς ἐχθροῖς τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπεὶ δ' ὁ καιρὸς ἐπέστη τῆς Ἀναλήψεως, ἐξάγει μὲν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν (καλεῖται δὲ οὕτως, ὅτι πλείσταίς ἐλαίαις κατάφυτον ἦν·) καὶ διαλεγόμενος αὐτοῖς περὶ τῆς εἰς τὰ πέρατα αὐτοῦ ἀνακηρύξεως, εἰτι δὲ καὶ περὶ τῆς ἀκαταλύτου αὐτοῦ βασιλείας, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, ἐπειδὴ ἀκχείνους τὰ δέοντα ἐρωτᾶν μέλλοντας, ἑώρα, παρούσης ἐκεῖσε καὶ τῆς ἀχράντου αὐτοῦ Μητρὸς, ἐφίστησιν Ἀγγέλους αὐτοῖς, τὴν εἰς ὕρανης ἀνοδὸν ὑποδείξοντας. Καὶ δὴ, βλεπόντων, ἐπήρθη ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν, νεφέλης ἐκεῖνον ὑπολαβούσης· καὶ οὕτως, ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων παραπεμπόμενος, διακελευομένων ἀλλήλοις, τὴν τῶν οὐρανίων θυρῶν ἔπαρσιν, καὶ καταπληττομένων τὸ ἐξ αἱμάτων τῆς σαρκὸς αὐτοῦ ἐρυθρὸν, ἀνέβη καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, θεώσας τὴν σάρκα, καὶ θάρρῳ λέγειν, ποιήσας ταύτην ὁμέθεον· δι' ἧς ἡμεῖς κατηλάγημεν, τῆς ἀρχαίας ἐχθρας διαλυθείσης. Τοῖς μέντοι Ἀποστόλοις Ἄγγελοι, ἐν εἰδει ἀνδρῶν, ἐπέστησαν λέγοντες· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε καταπληττόμενοι, καὶ εἰς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οὗτος, ὃν βλέπετε μετὰ σαρκὸς Θεὸν τὸν Ἰησοῦν, οὕτως ἐλεύσεται πάλιν, μετὰ σαρκὸς δηλαδὴ· πλὴν οὐχ ὡς πρότερον πενιχρῶς τε καὶ ἡσυχῇ, ἀλλὰ μετὰ δόξης μεγάλης, καθὼς νῦν ὁρᾶτε ὑπὸ Ἀγγέλων παραπεμπόμενον.

Τότε οἱ Ἀπόστολοι τῷ ἀτενίζειν ἀποκαμώντες, ὑπέσπερσαν ἀπὸ τοῦ ἔρους τῶν Ἐλαιῶν· ἐγγιστα δὲ τοῦτο ἐστὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, δισχιλίαις τεσσαράκοντα ποδῶν βήμασι διέχον αὐτῆς· τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ τοῦ Σαββάτου ὁδός. Οὕτω δὲ νευνομοθέτηται τῷ Μωϋσῇ, ἐπὶ τοσούτοις βήμασι τῷ Σαββάτῳ περιπατεῖν· ὅτι περ καὶ ἡ Σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, τοσούτοις βήμασι ποδῶν ὑπῆρχεν ἀφισταμένη τῆς

τῶν Ἰουδαίων παρεμβολῆς· ἐξῆν γὰρ ἐκεῖσε καὶ ἐν Σαββάτῳ ἀπιέναι τινὰς προσκυνήσοντας, καὶ μὴ πλέον τὴν πορείαν ἐκτείνειν· διὰ τοῦτο ἐκλήθη καὶ Σαββάτου ὁδός. Δοκεῖ δέ τισιν ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ ἡ τῆ Χριστοῦ Ἀνάληψις ἐν Σαββάτῳ ἐγένετο· ὅπερ τέως ἀπίθανον.

ὑποστρέψαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι, ἀνέβησαν ἐν τῷ ὑπερώῳ, ἐν ᾧ ἦσαν καταμίνοντες, σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναιξί, καὶ τῇ τοῦ Λόγου Μητρί, νηστεία, καὶ προσευχῇ, καὶ δεήσει σχολάζοντες, καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν τῆ παναγῆς Πνεύματος ἐκδεχόμενοι, ὡς ἡ ὑπόσχεται.

(1) ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ο ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὑμνολόγους σώσας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ο ἐν νεφελῇ φωτός, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ε πὶ τῶν ὧμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ο ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν αἰσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τῇ ἀμαρτίᾳ φύσιν ἄρας, τῷ σῷ ἰδίῳ Πατρὶ Σῶτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Φωτεινὴ σε, φῶς ὑπάρχοντα ὑπέλαβε, νεφελὴ Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νῆν, ἀναλαμβάνομενον· καὶ ἐπουράνιοι, δῆμοι ἤνεσαν, σὺν Ἀποστόλοις λέγοντες· Ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Χεῖρας ἅπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ ἀλαλάζωμεν· Ἀνέβη ὁ Κύριος, ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ ἐκάθισεν, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψάλλων παλαι Μωϋσῆς ὁ μέγας ἔκραζε· Προσκυνησάτωσαν ἀνερχομένῳ Χριστῷ, οὐράνιοι Ἀγγελοι, ὡς τοῦ παντὸς Βασιλεῖ. Ὡς κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ω θαυμάτων παραδόξων! πῶς ἐχώρησας Θεὸν ἀχώρητον, Θεοχαρίτωτε, τὸν σάρκα πτωχεύσαντα, καὶ μετὰ δόξης πολλῆς, εἰς οὐράνια, ἀναληφθέντα σήμερον, καὶ ζώσαντα ἀνθρώπους;

Καταβασία.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, ὁ ὤψωνος ἐβείν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας. Ἦ' τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις, Σεβασμιάζει τῆ βοᾶν· Τριάς μόνη, Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἀναπτάντα Ζωοδότῃ Χριστῷ, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης, καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ παρασχέσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτὴρ ὑμῶμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουδὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε ἁγνή, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχοῦμενον βασταύσασα· ὃν σὺν αἰσώματις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ω φθῆσαν οἱ νόες Ἀποστόλοις, ἐν τῇ Ἀναλήψει καὶ ἐφθέγγοντο· Τί ἐνατενίζοντες, ἴσασθε θαμβούμενοι; οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς τὰ οὐράνια, ἐλεύσεται καὶ πάλιν τοῦ κρῖναι, τὴν ἐν γῇ ἀνθρώπους, κριτὴς ὑπάρχων μόνος.

Δῶμεν τῷ Θεῷ μεγαλωσύνην, αἰνέσεως συμφωνίαν· ἀλαλάζωμεν, ἄσωμεν, χορεύσωμεν, χεῖράς τε κροτήσωμεν· Ἀνέβη ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς οὐρανούς ἀπὸ γῆς, Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων ὑμνούντων, τοῦτον ὡς Δεσπότην, καὶ πομπὴν τῶν ὅλων.

Η ῥῆθι ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, ἡ φύσις ἡμῶν ἡ παλαι ἔκπτωτος, καὶ θρόνῳ ἐνίδρυται, θείῳ ὑπὲρ ἔννοιαν. Δεῦτε πανηγυρίζωμεν, καὶ ἀνακραζώμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ ὁ Υἱὸς σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρῷ αὐτοῦ τὸν θάνατον, ἀνέστη τριήμερος, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐμφανισθεὶς ἀνέδραμε,

πρὸς τὰ οὐράνια· μεθ' οὗ σε προσκυνοῦντες ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
Ὁ τρισσοφεγγής τῆς Θεαρχίας τύπος·
Ἵμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον
Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σέ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Μητέρα Θεῶ,
» τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον, ἀφράστως
» κηῖσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σέ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου Χριστὸν τὸν
Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψή-
μενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγαλύνον.

Σοῦ τὴν Θεωθεῖσαν σάρκα ὁρῶντες Χριστέ,
ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διένευον·
Ἀληθῶς οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σέ τῶν ἀσωμάτων τάξεις Χριστέ ὁ Θεός, ἐν
νεφέλαις αἱρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον·
Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄρατε.

Σέ τὸν καταβάντα ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, καὶ
τὸν ἄνθρωπον σώσαντα, καὶ τῇ ἀναβάσει
σου ἀνυψώσαντα, τοῦτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ·
ὃν ἐκύησας, σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον,
σὺν Ἀγγέλοις ὁρῶσα ἐμεγαλύνες.

Ἄλλος· Ἄπας γηγενής.

Μεγαλυνάριον.

Αγγελοι, τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότη, ὁρῶντες
ἐξεπλήττοντο· πῶς μετὰ δόξης ἐπήρθη, ἀπὸ
τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ω τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν! ὦ μυ-
στηρίου φρικτοῦ! πάντων ὁ δεσπότης
γάρ, ἐκ γῆς ἀπαίρων πρὸς τὰ οὐράνια, τοῖς
Μαθηταῖς ἀπέστειλε, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φω-
τίσαν τούτων τὴν διάνοιαν, καὶ πυρίνους τελέ-
σαν ἐν χάριτι.

Ἄγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότη.

Στίφει Μαθητῶν, ὁ Κύριος ἔφησεν· Ὑμεῖς
καθίσατε, εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ γὰρ ἐκπέμψω
ὑμῖν Παράκλητον, ἄλλον, Πατρὶ τὸν σύνθρονον,
καί μοι ὁμότιμον, ὃν ὁράτε, ἀναλαμβάνομενον,
καὶ νεφέλῃ φωτὸς ἐποχούμενον.

Ἄγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότη.

Ηρθη ἐμφανῶς, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἄνωθεν
τῶν οὐρανῶν, τοῦ σαρκὶ πτωχεύσαντος,

καὶ συνεδρία Πατρὸς τετίμηται, φύσις ἡμῶν ἡ
ἐκπτωτος. Πανηγυρίσωμεν, καὶ συμφώνως πάν-
τες ἀλαλάζωμεν, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας γη-
θόμενοι.

Θεοτοκίον.

Φῶς τὸ ἐκ φωτὸς, ἐκλάμψαν πανάμωμε, ἐκ
σοῦ ἀνέτειλε, καὶ τὴν ἀμαυρότητα, τῆς
ἀθεΐας πᾶσαν διέλυσε, καὶ τοὺς νυκτὶ καθεύ-
δοντας ἐφωταγώγησε· διὰ τοῦτο πάντες κατὰ
χρὸς σε, εἰς αἰῶνας αἰεὶ μακαρίζομεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος·

Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,

Ῥήτρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως.

Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σοῦ τὸν τόκον.

Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Ἐξαποστειλάριον Αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν ὁρῶντων σε ἀνελήφθης, Χρι-
στὲ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων. Ἄγ-
γελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας
ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχί-
φωτον δόξαν.

Ἐκ γ'.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλ-
ομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγματίων.

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ, πανηγυρίσωμεν,
τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχουμένῳ,
κραυγάζοντες τὸν ὕμνον· Ἄγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ
οὐράνιος· ὁ συναΐδιος Λόγος, Ἄγιος εἶ· καὶ
τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων, κατανοοῦντες
Σωτῆρ, τὸ τῆς ἀνόδου ξένον, διηπόρουν
ἀλλήλοις· Τίς ἡ Θεὰ αὕτη; ἄνθρωπος μὲν, τῇ
μορφῇ ὁ ὁρώμενος· ὡς δὲ Θεός, ὑπεράνω τῶν
οὐρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ὁρῶντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ
τοῦ Ἑλαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἡ-
κουν Ἀγγέλων, βοώντων αὐτοῖς· Τί ἐστήκατε
βλέποντες; οὗτος ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρ-
κός, καὶ ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς
αὐτὸς ἠβουλήθης· ἐπαθες σαρκί, ὁ Θεός
ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνα-
τον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πλη-
ρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα Θεῖον, τοῦ
ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. α'. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. β'. Ὅτι Κύριος ὑψιστος, φοβερός, Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. γ'. Ὑπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'. Ὁ αὐτός.

Στίχ. α'. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. β'. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκειται.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ'. Ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος δ'.

Στίχ. α'. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. β'. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ'. Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Εἰσοδικόν.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σαλπιγγος.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν...

Τὸ Τρισάγιον, καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδιά μου, ὁ Θεός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην...

Ἀλληλουῖα. Ἦχος β'.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ...

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν ε'. ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς...

Κοινωνικόν.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σαλπιγγος. Ἀλληλουῖα.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμ. τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'.

Α'νελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατηλθες, μὴ εἰσῆς ἡμᾶς ὀρφανοὺς Κύριε· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλάνθρωπε.

Α'νῆλθες Χριστὲ πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεὶς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἕνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν ἐγνώρισάιν σε Κύριε, μονογενῇ τοῦ Πατρός. Ἐν πλήθει σῶν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ Ἀγγελοὶ σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις εἰπὼν· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστι Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ε'τέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκὶ ὁ Θεός ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Εἴσοδος· τὸ Φῶς ἰλαρόν. Προκείμ. Ἦχος βαρὺς. Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ· πάντα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ, ἐξ Αἰγύπτου,

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα ὅτι ἔφυγες, καὶ σὺ Ἰορδάνη ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Λέγει ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, πρὸς τοὺς Μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, τῶν Ἑλαιῶν ἀνελθόν· Ἠγγικεν ὡ φίλοι μου, ὁ τῆς ἀνόδου καιρός· πορευθέντες διδάξατε, τὰ ἔθνη τὸν λόγον, ὃν περ ἀκηκόατε, ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐμῆς. Τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, ὥσπερ ἐπ' ὀχήματος· ὅθεν, τρόμῳ οἱ Ἀπόστολοι ἐξίσταντο.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Οτε τῇ Μητρὶ σὺν Μαθηταῖς, συνοδοιποροῦσιν ἀλλήλοις, εἰς Βηθανίαν Χριστέ, ὑψώσας τὰς χεῖράς σου, εἰς εὐλογίαν αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸς, νεφέλη φωτός σε, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, εὐθὺς ἀνέλαβε· τότε, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καὶ δεξιόκαθεδρος ὄντως, ὥφθης τῷ Πατρὶ συμπροσκυνούμενος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Δεῦτε συνανέλθωμεν πιστοί, ἐπὶ τὸ μετέωρον ὄρος, τῶν Ἑλαιῶν, καὶ ἐκεῖ, ὥσπερ οἱ Ἀπόστολοι, συνανερχόμενοι, καὶ εἰς ὕψος ἐπαίραντες, καρδίας καὶ φρένας, ἴδωμεν τὸν Κύριον, νῦν ἐποχούμενον· ὅθεν, καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως, χαίροντες βοήσωμεν· Δόξα, τῇ σῇ Ἀναλήψει Πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου ταῖς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτεινὴν τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σε τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξαῖζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Επὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἑλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς, αὐτόθεν ἦρθης· φωτεινὴ γὰρ νεφέλη ἐκ γῆς σε ὑπέλαβεν, ὁρῶντων τῶν Μαθητῶν σου θαῦμα φρικτὸν, βωόντων τῶν Ἀσωμάτων ἐν ἕρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε, ταῖς ἀνωτέραις στρατιαῖς· μεθ' ὧν σε Βασιλέα ὑμνεῖ, πᾶσα κτίσις, τὸν πάντων Θεόν. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Επιβὰς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὥφθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τῷ Ἦχῳ πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰκῶν, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς οὐρανούς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ, Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ελαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα, τῆς τοῦ Δεσπότης Δείας, εἰς οὐρανούς ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ὅσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας ἐξ ὕψους, τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου πέμψον, Χριστέ Σωτὴρ τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἀναλαμβάνομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐδόων, ταῖς ἀνωτέραις δυνάμεσιν· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ χερουβικὸς ἀνέλαβέ σε μετὰ σαρκός· Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ. 5'. καὶ φαλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθαρέντας· καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπαγγελιάμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παρά-

κλητον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Υμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οἱ ὁρώμενοι Ἄγγελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς τοῦ Λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὁρᾶτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρῖναι τὸν κόσμον, ὡς ἔφησε· πορευθέντες ἕν ἅπαντα, τὰ ῥηθέντα τελέσατε.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατὰληψιν Ἑγερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβὼν ἕς ἡγάπησας, ἕως Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε· καὶ πρὸς τὸ ὄρος γεγωνῶς, τοῦ Ἑλαιῶνος, τούτους ὑψόγησας· καὶ οὕτως ἀνεληλύθας, ὑποταγέντων Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θαυμάζουσιν, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος; Βλέπουσιν δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Πληρώσας ἀγαθὲ, Πατὴρ τὴν εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς κάτω, ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ανῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γενητόρα οἰκτίρμον, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὕψωσας τὴν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαθεν εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ θείῳ σου κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρὺς.

Εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν, ἦλθες ὁ ἐλεῶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· καὶ νεφέλη ὑπέλαβέ σε, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Μαθητῶν σε, τρεμόντων μὲν διὰ τὴν ὀπτασίαν, χαιρόντων δὲ διὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἐν ᾧ στηρίξας Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς· καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῆς.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Κάθισμα. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτὴρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

Μετά τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Ἄδου σκυλευθέντος, ὑπὸ σοῦ ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτὴρ, ὁ πάντα περιέχων τῇ χειρί· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις, δοξολογοῦμέν σε, παντοκράτορ Κύριε· Δόξα τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦχου δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Οὐ λείψω ὀρφανούς, οὓς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω, ὑμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων Ἀποστόλοις· Ὁ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθορᾶτε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατῆλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἑλαιῶνος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τὴν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανούς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ Πατὴρ ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὅθεν αἱ οὐράνιαι δυνάμεις ὀρώσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι ἔλεγον· Τίτι ἀτενίζετε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; ἕτος, ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάςω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΗΝ. ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχ. Ἀνασῶς., δευτερῶντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ.

Σήμερον ὁ Χριστός.

Σὲ Κύριε τὸν ὄντα.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὰ μυσικὰς σήμερον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Α "ξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον· τὴν σὴν γὰρ ἄχραντον ὑποδύς γαστέρα, ὁ πάντων δημιουργός, ἐγένετο σὰρξ, οὐ τραπείς τὴν φύσιν, οὐδὲ φαντάσας τὴν οἰκονομίαν· ἀλλὰ τῇ ἐκ σοῦ ληφθείσῃ λογικῶς ἐμψυχωμένη σαρκί, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ εἶναι λαβούσῃ, ἐνωθεὶς καὶ ὑπόστασιν· ὅθεν εὐσεβῶς, ἐν δύο φύσεσιν ἐπιδηλουμέναις, τὴν διαφορὰν ποιούμεθα. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παναγία, καταπέμψαι ἡμῖν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος. Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον, Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ. Εἶτα τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Ο ρκῶ ὡς ὑπέσχετο, τῷ σῷ Προπάτορι πάλαι, Θεὸς ὁ ὑπέρχρονος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων τετελείωκε, προελθὼν ἄχραντε, ἐκ γαστροῦ σε θείας· καὶ γὰρ ὄντως ἐξανέτειλεν, ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ δρακί συνέχων τὰ πέρατα· ὄνπερ καὶ μοι εὐῖλατον, ποιήσον ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, Παρθένε Μαρία, αὐτοῦ τῆς βασιλείας με τυχεῖν, δι' ἀρετῶν ἀνυψώσεως, καὶ παθῶν νεκρώσεως.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ καὶ ἴδε.

Ν ιὸς καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς κτίσεως τεξομένην σε, ὡς σεμνὴ πάναγνε· σὺ γὰρ ὥφθης μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος· διό σε δέομαι, τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον, καὶ λάμπεως, θείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ σταίσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς,

ὅταν καθήσῃ ὡς γέγραπται, κρῖναι κόσμον ἅπαντα.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Θ ἀνάτου κατάλυσις, διὰ τοῦ τόκου σε ὥφθῃ· σὺ γὰρ Κόρη πέφυκας, τῆς ζωῆς ἀφθάρτου ἐνδιαίτημα· διό σου δέομαι, ἐν σοροῖς τοῦ Ἀδου, τῶν παθῶν μου κατακείμενον, σὺ ἐξανάστησον, καὶ πρὸς εὐφροσύνην καὶ ζώωσιν, Παρθένε χειραγώγησον, πρὸς τὴν μακαρίαν ἀντίδοσιν, καὶ τῆς ἀνωλήθρου, καὶ θείας καταξίωσον χαρᾶς, ἐνθα τρυφὴ ἢ αἰδῖος, ἐνθα φῶς ἀνέσπερον.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὴν αἰτήσιον μνήμην σήμερον.

Ὅρα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, οἶον βούλει.

Ἀπολυτίκιον. Ἀναστάσιμον, καὶ τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. τῆς Αναλήψεως γ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων δ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Ν ίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἀδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες· ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσῃς σεαυτῷ, ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σ ἡμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, καὶ θῶς εἶπεν ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδωρήσατο· ἵνα πάντες κραυγάζοντες, τὸν ὕμνον οὕτως εἴπωμεν· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σ ῖε Κύριε τὸν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς· ἐν τῷ Ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον· εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἱκετεύομεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῆς Αναλήψεως. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο ρ Κύριος ἀνελήφθῃ εἰς οὐρανοὺς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ· Ἄγγελοι θαυμάζουσιν,

ἄνθρωπον ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν· Ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναΐδιον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτῷ· Ἀρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν· πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβὶμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξαζόμεν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου. Δόξα σοι.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτεινὴν τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξαζόντες. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Εκ γαστρὸς ἐτέχθης πρὸ ἑωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ἄρειος κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξαζῇ, τὸλμη συνάπτων σε τὸν κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ἑαυτῷ θησαυρίζων· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Τί σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ διεῖλεν; Ἄρειος, σὺ ἔφης, ὅτι τῆς Τριάδος, τεμὼν τὴν ὁμοτιμον ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῷ περιπίπτει τὰς ἀμαρτίας, Ἄρειος, ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θείῳ σπαράττεται, ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰούδας χρηματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Αῖρε ὁ ἄφρων, τῆς παναγίας, τέτμηκε Τριάδος τὴν μοναρχίαν, εἰς τρεῖς ἀνομοίους τε καὶ ἐκφύλους οὐσίας· ὅθεν Πατέρες θεοφόροι, συνελθόντες προθύμως, ζήλῳ πυρούμενοι, καθάπερ, ὁ Θεσβίτης Ἡλίας, τῷ τῷ Πνεύματος τέμνουσι ξίφει, τὸν τῆς αἰσχύνης δογματίσαντα βλαίσφημον, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἀπεφάνητο.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ταῖς μυστικαῖς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευ-

φημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχους, τῆς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γεγόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσόδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀνάγνωσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Α**κούσας Ἀβραμ, ὅτι ἠχημαλώτευσεν Ἰδ. 14. **Α**ταὶ Λὼτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακσίους δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ κατεδύωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν· καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ. καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς, ἕως Χοβαῖλ, ἥ ἐστιν ἐν ἀριζερᾷ Δαμασκού. Καὶ ἀπέσρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Λὼτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ, μετὰ τὸ ἀποστρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολογόμορ, καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδῖον βασιλείας. Καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἀβραμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν· καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ὑψίστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχείριους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τῆς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Α'. 8. **Ε**ἶδετε, παραδέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες, κατακληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὥμοσα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ Ἰσαάκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐ-

τούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς· Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, προσθείη ὑμῖν, ὡς ἐστὲ, χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετείλαμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούμετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως ἀναμέσον ἀνδρῶς, καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀναμέσον προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσεσθε πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρὸν, καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς· οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· **Ι**. 14. Ἰδοὺ, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ· πλήν, τοὺς πατέρας ἡμῶν προείλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, ὑμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς, καὶ φοβερός· ὅς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδὲ μὴ λάβῃ δῶρον· ποκῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεός σου· ὅς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Α'ποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγονάτε, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοῦσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς κατεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόنيον, πνευματομάχον ἀπε-

λέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα καὶ Διόσκορον, Σαβελλιόν τε καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθηταίς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδοὺ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες. Ὁ δὲ ἐμὲ πτωχεύσας κατ' ἐμὲ, καὶ ἀναβάς ὅθεν ἔκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόσειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, Ἀγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξιώσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Πύλας συντρίψας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς τοῦ Ἄδου συνθλάσας, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὑμνοῦντες βοῶμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Ρεύσεως ἡμᾶς τῆς πάλαι Χριστὸς, ἐπανορθῶσαι θείων, Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τάφῳ τίθεται· ὃν Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ δακρύων ζητοῦσαι, θρηνοῦσαι ἔλεγον· Οἶμοι, Σωτήρ τῶν ἀπάντων; πῶς κατεδέξω τάφῳ οἰκῆσαι; οἰκήσας δὲ θείων, πῶς ἐκλάπης; πῶς μετετέθης; ποῖος δὲ τόπος τὸ σὸν ζωηφόρον κατέκρυψε Σῶμα; Ἀλλὰ Δέσποτα, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, ἐμφάνηθι, καὶ παῦσον ἀφ' ἡμῶν τὸν ὀδυρμόν τῶν δακρύων. Θρηνοῦσαις δὲ αὐταῖς, Ἀγγελος πρὸς αὐτὰς ἀπεβόησε· Τὸν θρήνον παυσάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις εἶπατε· ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρωθεὶς ὡς ἡβουλήθης Χριστέ, καὶ τὸν θάνατον τῇ ταφῇ σου σκυλεύσας, τριήμερος ἀνέστης, ὡς Θεὸς μετὰ δόξης, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες

πιστῶς ἑορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναῖδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ταῖς θείαις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, τὸ μυστήριον τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκούσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλγήσασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς ἕρανὸς ἀνόδῳ σε Δέσποτα, τὸ μέγα σε ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονὸς δοξάζομεν.

Απολυτίκιον Ἀναστασιμον. Ἦχος πλ. β'.

Αγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνημαί σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἵστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα· ἐσκύλευσας τὸν Ἄδην, μὴ πειρασθεῖς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. δ'.

Υπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας· πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸν ἕκτον ὕμνον προσφέρω σοι, Θειότης.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τρεῖς ὑποστάσεις ὑμνοῦμεν θεαρχικαῖς, ἐνιαίας φύσεως ἀπαράλλακτον μορφήν, ἀγαθὸν φιλάνθρωπον Θεόν, τῶν πταισμάτων ἱλασμόν ἡμῖν δωρούμενον.

Ο ὑπερούσιος μόνος καὶ τριλαμπής, χαρακτηρσι Κύριος, ἐν Θεότητι μιᾷ, πεφυκώς, συνέτισον ἡμᾶς, καὶ ἀξίωσον τῆς σῆς θείας ἐλλάμψεως.

Νυμφοστολήσας ὁ Παῦλος τὴν ἐξ ἐθνῶν, Ἐκκλησίαν, ἔνασε, τρισυπόστατον Θεόν, προσκυνεῖν ἐδίδαξεν, ἐξ οὗ, καὶ δι' οὗπερ, καὶ ἐν ᾧ τὰ πάντα γέγονεν.

Θεοτοκίον.

Εκ τῆς γαστρός σου προῆλθεν ὁ νοητός, Θεοτόκε Ἥλιος, καὶ κατηύγασεν ἡμᾶς, τριφαοὺς Θεότητος αὐγαῖς· ὃν ὑμνοῦντες εὐσεβῶς σε μακαρίζομεν.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Κοσμήσας τρίφωτε Θεέ, τάξεις τὰς οὐρανίους, κατεσκεύασας μέλπειν, τρισαγίοις σε φωναῖς· δεῖξαι μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, ἀνυμνοῦντας, σὲ τὴν ἀγαθότητα.

Τὴν μόνην ἄτρεπτον τριττὴν, σύμμορφον ἐνιαίαν, Θεαρχίαν ὑμνοῦντες, λιτάζομέν σε θερμῶς, ἀμαρτημάτων πολλῶν, καταπέμψαι, νῦν ἡμῖν συγχώρησιν.

Ο νοῦς ὁ ἀναρχος Πατήρ, σύμμορφε Θεοῦ Λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θεῖον, τὸ ἀγαθόν καὶ εὐθές, τοὺς ἀνυμνοῦντας πιστῶς, τὸ σὸν κράτος, φρούρησον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Νομὴν ἀνέστειλε φθορᾶς, ἄνθρωπος κατ' οὐσίαν, γεγονὼς ὁ Θεός μου, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Ἀγνή, καὶ τοὺς γενάρχας τῆς πρὶν, καταδίκης, μόνος ἡλευθέρωσεν.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δέσποτα Θεέ, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τὴν ἡμῶν ταπείνωσιν ὡς οἰκτίρμων, καὶ σπλαγχνίσθητι φιλάνθρωπε πανάγαθε· οὐδαμόθεν γὰρ ἐλπίζομεν συγχωρήσεως τεύξασθαι τῶν κακῶν ὧν ἡμάρτομεν· διὸ γενοῦ μεθ' ἡμῶν, καὶ οὐδεὶς κατ' ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα ἀγνή, ἐπίβλεπον οὐρανόθεν, ἴδε τῶν ἡμῶν τραυμάτων τὰς ἀλγηδόνας, καὶ σπλαγχνίσθητι πανάχραντε, καὶ ἴασαι τοῦ συνειδότος τὸν καύσωνα, τῷ σῷ ἐλέει δροσίζουσα, καὶ βοῶσα τοῖς δούλοις σου· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ῥδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Υψοῦ διάνοιαν, μονὰς ἢ τρίφωτος, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν σὼν ὑμνητῶν, θᾶττον ἀναβίβασον, καὶ τῆς ἐλλάμψεως τῆς σῆς, καὶ λαμπρότητος ἀξιώσον.

Μετασχημάτισον, καὶ μεταμόρφωσον, ἐκ κακίας με πάσης πρὸς ἀρετὴν, μόνῃ ἀσχημάτιστε, καὶ ἀναλλοιώτε Τριάς, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς καταλάμπρυνον.

Νοήσας πρότερον, σοφῶς ὑπέστησας, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις λειτουργικὰς, σοῦ τῆς ἀγαθότητος, ὁ τρισυπόστατος Θεὸς· μεθ' ὧν δέξαι μου τὴν αἴνεσιν.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ἄκτιστος, Θεὸς αἰῶδιος, τὴν κτιστὴν τῶν ἀνθρώπων προσειληφώς, φύσιν ἀνεμόρφωσεν, ἐν τῇ ἀγίᾳ σου γαστρὶ, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Νοοῦντες φύσιν θεαρχικὴν, προνοητικὴν καὶ σωστικὴν, πάντων ὑπάρχουσιν Δέσποτα, τρίφωτόν τε μίαν, πρὸς σέ ὀρθρίζομεν, συγχώρησιν αἰτοῦντες τῶν παραπτώσεων.

Πατὴρ ὁ ἀναρχος καὶ Θεός, καὶ ὁ συναἰδιος Υἱός, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, στήριξον, μοναρχικωτάτῃ Τριάς, τοὺς σοὺς ὑμνηταῖς πάσης ἐπηρείας ῥῦσαι καὶ θλίψεως.

Ρυθμίζων λάμπεσι θεουργοῖς, καὶ πρὸς εὐαρέστησιν τῆς σῆς, τρισυποστάτου Θεότητος, Ἦλκε τῆς δόξης καθοδηγῶν με αἰεὶ, τῆς θείας βασιλείας μέτοχον ποίησον.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα φέρων καὶ συντηρῶν, τῇ παντοδυνάμῳ σου χειρὶ, Λόγε Θεοῦ ἀναλλοιώτε, φρούρει καὶ συντήρει τοὺς σέ δοξάζοντας, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε Θεομήτορος.

Ῥδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σοφίαν καὶ σύνεσιν, Θεαρχία τριφάης, τοῖς ὑμνηταῖς σου δώρησαι, καὶ τοῦ κάλλους ἀκτῖσι τοῦ φωτουργοῦ, τῆς σῆς ἀγαθότητος, καταλάμπεσθαι πάντας καταξιώσον. Δίς.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον, κατ' οὐσίαν τριλαμπές, παντοκράτης ἀπρόσιτον, τὰς καρδίας

καταύγασον τῶν πιστῶς, αἰνούντων τὸ κράτος σου, καὶ πρὸς θείαν ἀγάπην ἀναπτέρωσον.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ κατεσκήνωσεν, Ἀειπάρθενε σαφῶς, ὁ συνοχεὺς καὶ Κύριος, τῶν ἀπάντων, καὶ μίαν τρισσολαμπῇ, μορφὴν τῆς Θεότητος, προσκυνεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰσηγήσατο.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν.

Πάτερ καὶ Υἱὲ σὺν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, βλέπον εἰς ἡμᾶς τοὺς πίστει σε προσκυνοῦντας, καὶ δοξάζοντας τὸ κράτος σου εὐσπλαγχνε, σὺν τοῖς πυρίνοις οἱ πῆλινοι· ἄλλον γὰρ πλήν σου οὐκ οἶδαμεν· καὶ βόησιν τοῖς ὑμνοῦσι σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Βλέπον εἰς ἡμᾶς πανύμνητε Θεοτόκε· λάμψον φωτισμὸν καρδίαις ἐσκοτισμέναις, καὶ καταύγασον τὴν ποιμνὴν σου πανάχραντε· ὅσα γὰρ θέλεις, καὶ δύνασαι, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ Κτίστου σου· καὶ βόησον τοῖς αἰτοῦσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ῥδὴ ζ'. Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ρωμαλέαν μοι διάνοιαν πρυτάνευσον, τρίφωτε χαρακτῆρσι Μοναῖς τοῦ φυλάττειν σε, καὶ τηρεῖν τὰς θείας ἐντολαῖς, καὶ πάντοτε ψάλλειν σοὶ πιστῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ταυτότητι τῆς φύσεως ὑμνούμενος, ἀφράστως ἐνιαῖος Θεός, τοῖς προσώποις δέ, τῆς Τριάδος φέρων ἀριθμὸν, συντήρησον ἅπαντας ἡμᾶς, ἀπὸ ποικίλων πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Συμφυῇ καὶ συναἰδιον δοξάζομεν, ἓνα σε κατ' οὐσίαν Θεόν, ἰδιότησιν ἀσυγχύτοις ὑποστατικαῖς, Τριάς τὸ διάφορον ἀπλῶς, προβαλλομένην ἐν μορφῇ, ἀπαραλλάκτῳ σαφῶς.

Θεοτοκίον.

Ο Θεὸς ὁ ὑπερούσιος προσειληφεν, ἄχραντε, ἐκ γαστροῦ σου ἀγνή, τὸ ἡμέτερον φιλανθρώπως φύραμα σαφῶς, καὶ πάντας ἐδίδαξε βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ῥδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Ιλασμόν τῶν πταισμάτων θᾶττον παράσχῃ μοι, καὶ παθῶν πολυτρόπων τὴν ἀπολύτρωσιν, σύμμορφε Τριάς, καὶ Μοναῖς τρισυπόστατε, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θελητῆς τοῦ ἐλέους καταγγελλόμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων πάντας ἐλέησον, τρίφωτε

μοναὶς καὶ Τριάς ὑπεράγαθε, τοὺς δοξολογοῦν-
τας, τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Εκ φωτὸς αἰδίου φῶς συναῖδιον, τῷ Πατρὸς
γεννηθέντα Λόγον σὺν Πνεύματι, τῷ ἐκ-
πορευτῷ φωτὶ, πίσκει δοξάζομεν, καὶ ὑπερυ-
ψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Γατρὸν τοῖς ἀνθρώποις Ἀχραντε τέτοκας,
παντοδύναμον Λόγον, Χριστὸν τὸν Κύριον,
τῆς προγονικῆς πληγῆς, πάντας ἰώμενον, τοὺς
ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Δ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Οῦραν αἱ τάξεις Χερουβὶμ Δέσποτα, καλ-
λους τοῦ σου τὴν δόξαν οὐ δυνάμεναι,
πτέρυξι, κατακαλυπτόμεναι, ἀπαύσως τριττὸν,
ὕμνον ἀναβοῶσι, τὸ τρισυπόστατον, τῆς σῆς
Θεαρχίας ἐνικὸν κράτος δοξάζουσιν.

Τὰς σὰς ἐλλάμψεις ἄδυτε Ἥλιε, σὼν οἴκε-
τῶν παράσχου ταῖς καρδίαις, καὶ φωτι-
σον τὰς ψυχὰς, καὶ λύτρωσαι πταισμάτων
πολλῶν, μόνε παντελεῆμον καὶ τρισυπόστατε,
καὶ τῆς ἀκηράτου σου ζωῆς ἡμᾶς ἀξιώσον.

Ηφῶς ὁμότιμον καὶ τρισηλίον, καὶ φωτουρ-
γόν, Θεότης πεφυκυῖα καταύγασον, τοὺς
πιστῶς σε μέλποντας, καὶ τῆς ζοφεράς, ρῦσαι
κακοπραγίας, καὶ καταξιώσον, τῶν φωτεινο-
τάτων σε σκηνῶν, ὡς ὑπεράγαθος. Θεοτοκίον.

Σοφῶς τὸν ἄνθρωπον πρὶν διέπλασεν, ὁ σὸς
Υἱὸς Παρθέने, καὶ φθαρέντα ἀνέπλασε,
διὰ τοῦ πανύμνητε, καὶ θείου φωτὸς, αἴγλης
τῆς ἀνεσπέρου, πάντας ἐπλήρωσε, τοὺς σέ Θεο-
τόκον ἀληθῶς πίσκει δοξάζοντας.

Καὶ τὰ λοιπα, ὡς σύνηθες· καὶ Ἀπόλυσιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισματα.

Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ τάφου ἀνεωγμένου, τοῦ Ἀδου ὀδυρομέ-
νου, ἡ Μαρία ἐβόα πρὸς τοὺς κεκρυμμέ-
νους Ἀποστόλους. Ἐξέλθετε οἱ τοῦ ἀμπελῶ-
νος ἐργάται, κηρύξατε τὸν τῆς Ἀναστάσεως
λόγον· ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ
τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Κύριε, παρίστατο τῷ τάφῳ σου Μαρία ἡ
Μαγδαληνή, καὶ ἔκλαιε βοῶσα, καὶ κη-
πουρόν σε νομίζουσα, ἔλεγε· Ποῦ ἔθηκες τὴν
αἰώνιον ζωὴν; ποῦ ἔκρυψας, τὸν ἐπὶ θρόνου
Χερουβὶμ; οἱ γὰρ τοῦτον φυλάσσοντες, ἀπὸ
τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν· ἢ τὸν Κύριόν μου

δότεμοι, ἢ σὺν ἐμοὶ κραυγάζατε· Ὁ ἐν νεκροῖς,
καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναστήσας, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οτὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα,
ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσία βουλῇ, λάμ-
ψας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀ-
δάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχάρητέ μοι, ὅτι
εὐρέθη ἡ ἀπολομένη δρχμή. Ὁ πάντα σοφῶς
οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισματα.

Ηζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγίς
ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο· ὡς βασιλέα ὑπνῶν-
τα στρατιῶται ἐφύλαττον Χριστὸν· καὶ τοὺς
ἐχθροὺς αὐτοῦ ἀορασίᾳ πατάξας, ἀνέστη ὁ
Κύριος.

Δόξα.

Τῷ ἐκουσίῳ θανάτῳ σου, ζωὴν ἀθάνατον
εὐρομεν, παντοδύναμε καὶ μόνε τῶν ὅλων
Σωτήρ· σὺ γὰρ ἐν τῇ σεπτῇ σου Ἐγέρσει, πάν-
τας ἀνεκαλέσω, ὁ λύσας Ἀδου τὸ νῆκος, καὶ
θανάτου τὸ κέντρον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθέने, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν
ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ
ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, ὁ Ἀωμος· τὰ Εὐλογητάρια·

καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Τῷ ἐκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ σου θανάτῳ Χρι-
στὲ, πύλας τοῦ Ἀδου συντρίψας ὡς Θεός,
ἡνοιξας ἡμῖν τὸν παῖλαι Παράδεισον· καὶ ἀνα-
στάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐρρύσω ἐκ φθοράς τὴν
ζωὴν ἡμῶν.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἶρω,
πρὸς σέ Λόγε· οἴκτειρόν με, ἵνα ζῶ σοι.

Ελέησον ἡμᾶς τοὺς ἐξουθενημένους, καταρ-
τίζων εὐχρηστα, σκεύη σου Λόγε.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πανσωστικῇ αἰτία· εἴτινι
τοῦτο κατ' ἀξίαν πνεύση, τάχει ἐξαίρει
τῶν τῆς γῆς, πτεροῖ, αὔξει, τάττει ἄνω.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, οὐδεὶς ἡμῶν
ἀντισχεῖν ἠδύνατο, ἐχθροῦ παλαιοῦ· οἱ
νικῶντες γὰρ ἐνθεν ὑψοῦνται.

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μή μου ληφθῆτω ἡ ψυχὴ
ὡς στρουθίου, Λόγε· οἴμοι! πῶς μέλλω
τῶν ἐχθρῶν ρύσθηναι, φιλαμαρτήμων ὑπάρχων;

Δόξα, καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πᾶσιν, εὐδοκία, σύνεσις, εἰρήνη, καὶ ἡ εὐλογία· ἰσχυρὸν γὰρ τῷ Πατρὶ ἐστὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Ο ἰ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, ἐχθροῖς φοβεροί, καὶ πᾶσι θαυμαστικοί· ἄνω γὰρ ὀρώσιν.

Ε ν ἀνομίαις χειρας αὐτῶν, ὁ τῶν δικαίων κληρος, ἐπικούρόν σε ἔχων, Σῶτερ οὐκ ἐκτείνει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, τὸ κράτος ἐπὶ πάντων, ὅπερ αἱ ἄνω στρατηγίαι προσκυνοῦσι, σὺν πάσῃ πνοῇ τῶν κάτω.

Προκείμενον.

Κύριε, ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἐλθέ εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Γ'. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ.

Ο' Ν'. καὶ τὰ λοιπά. Ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'. τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'. καὶ τῶν Πατέρων εἰς ε'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος. Ἦχος πλ. β'.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ω**ς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν αἰβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, κα-
» θορῶν ποντούμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν,
» ἐδόξα, ἄσωμεν. Τροπάρια.

Ε κτεταμέναις παλάμαις ἐπὶ Σταυροῦ, πα-
τρικῆς ἐπλήρωσας, εὐδοκίας ἀγαθῆ, Ἰη-
σοῦ τὰ σύμπαντα· διὸ, ἐπινίκιον ᾠδὴν σοι
πάντες ἄσωμεν.

Φ όβω σοι ὡς Θεραπευτὴς ἡ τελευταία, προσ-
αχθεῖσα πρόσεισι, τῷ Δεσπότῃ τῆς ζωῆς,
δι' αὐτῆς βραβεύοντι ἡμῖν, ἀτελεύτητον ζωὴν,
καὶ τὴν ἀνάστασιν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη δημιουργόν, ὡς αὐτὸς
ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ
νοῦν σαρκούμενον ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀλη-
θῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος πλ. α'.

Ὡδὴ α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Α ὡς πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὧμων Χερου-
βὶμ ἀναληφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ
συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, Ὡδὴν
ἐπινίκιον, ὅτι δεδοξασται.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ
νόμον δόντι τῷ Θεόπτη Μωσῇ, τῶν Ἑ-

λαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ
μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδοξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων Χριστόν,
χοροὶ Ἀγγέλων θαυμάζοντες, μετὰ σαρ-
κὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ
ἀνέμελπον, ὕμνον ἐπινίκιον. Θεοτοκίον.

Α ὡς κραντε Μῆτερ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ
σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος,
μὴ ἐκφοιτήσαντα, Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε,
ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πατέρων. Ἦχος πλ. β'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸν πρῶτον ὕμνῳ σύλλογον τῶν Ποιμένων.

Ὡδὴ α'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων ἀνευφημῶν, πανα-
γίαν Σύνοδον, τὸ πανάγιον αὐτῆς, ἐν ἐ-
μοί χρησμῳδῆμα βοῶν, ἱκετεύω σε Χριστέ δια-
φυλάττεσθαι.

Ο ἰ Θεοφόροι Πατέρες ὡς ἀστραπαί, συνελ-
θόντες σήμερον, σὲ Χριστέ μονογενῇ, τῷ
Πατρὶ συνἀναρχον Υἱόν, ὡμολόγησαν τρανῶς
καὶ ὁμοούσιον.

Νύμφης σου τῆς Ἐκκλησίας οἱ εὐκλεεῖς, γυμ-
φοστόλοι Δέσποτα, τὸν τῆς πίστεως σα-
φῶς, ὀρισμὸν ἐκθέμενοι, χρυσοῦν, ὡς περ κόσμον
εὐπρεπῇ, ταύτην ἐκόσμησαν. Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη τῇ δόξῃ τῇ Θεϊκῇ, ἡ σεπτὴ
Βασιλίσσα, τῷ Υἱῷ τῷ ἑαυτῆς, καὶ Θεῷ
παρίσταται ἡμῖν, σωτηρίαν ψυχικὴν καθικε-
τεύουσα. Καταβασία.

Θ εῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνώφω,
Ἐρρητόρευσε τὸν Θεόγραφον νόμον·
Γλῶν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματός σου νόου,
Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
Γνωσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμμασιν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ
» τῆς ὁμολογίας σου. Τροπάρια.

Θ εὐν σταυρούμενον σαρκί, καθορῶσα ἡ κτί-
σις, διελύετο φόβῳ· ἀλλὰ τῇ συνεκτικῇ,
παλάμῃ τοῦ δι' ἡμᾶς, σταυρωθέντος, κραταιῶς
συνείχετο.

Θ ἀνάτῳ θάνατος λυθεὶς, κεῖται δαίλαιος
ἄπνης· τῆς ζωῆς γὰρ μὴ φέρων, τὴν ἐνθεον
προσβολὴν, νεκροῦται ὁ ἰσχυρὸς, καὶ δωρεῖται
πᾶσιν ἡ ἀνάστασις. Θεοτοκίον.

Τοῦ Θεοῦ τόκου σου Ἀγνή, πᾶσαν φύσεως
τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ

ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα, μένεις αἰεπάρθενος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Ανέπτῃς ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλάνθρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτῆρ, βροτείαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιούσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροὶ, Χριστέ ὁρῶντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν, τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Θεοτοκίον.

Ικέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Τῶν Πατέρων. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ροὴν καὶ πάθος καὶ τομὴν, Ἄρειος ὁ παράφρων, τῇ γεννήσει τῇ θείᾳ, δυσσεβῶς ὁ ἀσεβὴς, προσάπτων τῷ τμητικῷ, τῶν Πατέρων ξίφει ἀποτέμενεται.

Ως πάλαι θεῖος Ἀβραάμ, στρατευόμενοι πάντες, οἱ σεπτοὶ θεηγόροι, τοὺς ἐχθρούς σου ἀγαθὲ, τοὺς μανιώδεις τῇ σῇ, δυναστεία κραταιῶς ἀπώλεσαν.

Τὸ πρῶτον ἄθροισμα τῶν σῶν, κροτηθὲν Ἰερέων, ὁμοούσιον Σῶτερ, σὲ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ ποιητῇ τοῦ παντός, γεννηθέντα εὐσεβῶς ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σθένει λόγος σε βροτῶν, οὐδὲ γλῶσσα Παρθέने, εὐφημεῖν σε ἀξίως· ἐκ σοῦ γὰρ ἄνευ σποράς, ὁ ζωοδότης Χριστὸς, σαρκωθῆναι Πάναγνε νηδύκησεν.

Καταβασία.

Ερρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας, ὕβριν τε δυσκαίθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι, Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κοντάκιον τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμῶς χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἰμι μετ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς κατ' ὑμῶν.

Καθίσματα τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Ταχύ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας Χριστοῦ, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, Πτέρες μακάριοι, τήξαντες τὰς αἰρέσεις, τῶν

δυσφήμων γλωσσαλγῶν· σθέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν βλασφημῶν συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τῶν αὐτῶν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὐψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν Νικαέων ἡ λαμπρὰ πόλις σήμερον, ἐκ πάσης γῆς πρὸς ἐαυτὴν συνεκάλεσε, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τοῦ λαλήσαντος, βλασφημίαν Ἀρείου, καὶ κατασμικρύναντος, τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Υἱὸν καὶ Λόγον ὄντα τοῦ Θεοῦ· ὃν καθελόντες, τὴν Πίστιν ἐκράτυναν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἀναλήψεως. Ὅμοιον.

Ο ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ συγκαθίσας τῷ Πατρὶ δεξιόθεν, οὐ οὐδαμῶς κεχώρισαι, φιλάνθρωπε Χριστέ, Πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον, τοῖς δοφοῖς Μαθηταῖς σε, πέμψειν ὑποσχόμενος, καὶ ἡμῶν καταυγάσας, τὰς διανοίας δίδου φωτισμὸν, ὡς ἂν ἀπαύστως ὑμνῶμέν σε Δέσποτα.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• Χριστὸς μου δύναιμι, Θεὸς καὶ Κύριος· ἡ
• σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
• ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
• ρίῳ ἑορτάζουσα. Τροπάρια.

Τὸ ξύλον ἦνθησε, Χριστέ τῆς ὄντως ζωῆς, ὁ Σταυρὸς γὰρ ἐπάγη, καὶ ἀρδευθεὶς, αἵματι καὶ ὕδατι, ἐξ ἀκηράτου σου πλευρᾶς, τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησεν.

Οὐκ ἔτι ὄφισ μοι ψευδῶς, τὴν θέωσιν ὑποβάλλει· Χριστὸς γὰρ ὁ θεουργὸς τῆς ἀνθρώπων φύσεως, νῦν ἀκωλύτως τὴν τρίβον, τῆς ζωῆς μοι ἀνεπέτασεν.

Θεοτοκίον.

Ως ὄντως ἄφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφικε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, αἰεπάρθενε μυστήρια.

Τῆς Ἀναλήψεως. Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεῖλαι· διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ως ἀνῆλθεν ὁ Σωτῆρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτόν, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων· Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ· ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Η Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω· ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινεν· ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε, κραυγάζομεν.

Τῶν Πατέρων. Χριστός μου δύναμις.

Νοθεύσας Ἄρειος, φρενὶ ἀγνώμονι, τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ταῖς πατρικαῖς, ψήφοις ἐξωστράκισται, τῆς Ἐκκλησίας σεσηπὸς, ὥσπερ μέλος ὁ δυσώνυμος.

Υπὲρ σοῦ Δέσποτα, ἀγωνιζόμενος, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων, σοῦ τοὺς ἐχθροὺς, ἄγαν ἐτροπώσατο· καὶ συμφυῆσε τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι ἐδόξασε.

Μεσίτης γέγονας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ὅθεν Χριστέ, δύο σε ταῖς φύσεσιν, ἓνα γνωρίζοντες Υἱόν, οἱ Θεόφρονες ἐκήρυξαν. Θεοτοκίον.

Νεκρὸν με ἔδειξε, φυτὸ ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς γὰρ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησεν. Καταβασία.

Ανάξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν Πατρὸς ἐξ ἀναιτίου, Ἰσοσθενὲς σοῦ Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, Ἡμερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης, Ἀΐδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

ᾠδὴ εἰς τὸν Εἰρμόν.

» **Τ**ῷ Δεῖῳ φέγγει σου ἀγαθὲ, ταῖς τῶν ὀρ-
» θρίζοντων σοὶ ψυχαῖς, πόθῳ καταύγασον,
» δέομαι, σὲ εἶδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως
» Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακα-
» λούμενον. Τροπάρια.

Υποχωρεῖ μοι τὰ Χερουβὶμ, νῦν, καὶ ἡ φλο-
γὴν ῥομφαία, Δέσποτα, νῶτά μοι δίδωσι,
σὲ ἰδόντα Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, Ληστὴν
ὁδοποιήσαντα τὸν Παραδείσον.

Ουκέτι δέδοικα τὴν εἰς γῆν, Δέσποτα Χρι-
στὲ, ὑποστροφὴν· σὺ γὰρ ἐκ γῆς με ἀ-
νήγαγες, ἐπιλελησμένον, δι' εὐσπλαγχνίαν πολ-
λήν, πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας τῇ Ἀναστάσει σου. Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ
κόσμου ἀγαθὴ, ἐμολογοῦντας διάσωσον·
σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεντρίμεθα
τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεῆ-
μον, ταῖς ἀνω δυνάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐ-
πηδήμησας.

Αγγέλων αἱ δυνάμεις αἰρόμενον, σὲ ἰδοῦσαι,
Τὰς πύλας, ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡ-
μῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν Σωτῆρα,
ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον· Τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν
δοῦσαι. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε·
σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ
ἐκύησας.

Τῶν Πατέρων. Τῷ Δεῖῳ φέγγει σου.

Ωραῖοι πόδες ὡς ἀληθῶς, σὲ τῶν κηρυττόν-
των τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέ-
χουσιν, πάντων τῶν Ἀγγέλων, καὶ τῶν ἀνθρώ-
πων Χριστέ, καὶ πληθεὶ τῆς εἰρήνης κόσμον
συνάπτουσιν.

Σοφίαν δύναμιν τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἐνυπό-
στατον Χριστέ, σὲ συνελθόντες ἐκήρυξαν, οἱ
τῆς παναγίας ἱερωσύνης σεπτῶς, τῷ νόμῳ σφρα-
γισθέντες Δεῖοι Διδάσκαλοι.

Υδάτων νάματα καθαρὰ, τῆς διδασκαλίας
τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν ποτίσαντες,
ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς ἀναπαύσεως νῦν, τρυφᾶτε
δι' αἰῶνος ἀγαλλιωμένοι. Θεοτοκίον.

Λυχνίαν πάναγνε φαεινὴν, πᾶσιν ἀπαυγά-
ζουσιν Χριστὸν, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον,
σὲ εἰδότες, μόνη Θεογεννήτορ ἀγνή, τὴν σὴν
νῦν προστασίαν ἐπικαλούμεθα.

Καταβασία.

Λυτήριον καθαρὸν ἀμπλακημάτων,
Πυρίπνρον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
ὧς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.

Νῦν ἐκ Σιὼν γὰρ ἐξεληλύθε νόμος,

Ἡ γλῶσσο πυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

ᾠδὴ εἰς τὸν Εἰρμόν.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο-
» ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Τροπάρια.

Σταυρούμενος Δέσποτα, τοῖς μὲν ἡλοῖς τὴν
ἄραν, τὴν κατ' ἡμῶν ἐξήλειψας· τῇ δὲ
λόγχῃ νυττόμενος τὴν πλευράν, Ἀδὰμ τὸ χειρό-
γραφον, διαρρήξας, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας.

Αδὰμ κατενήμεται, δι' ἀπάτης πτερνισθεὶς,
πρὸς τὸ τοῦ Ἄδου βάραθρον· ἀλλ' ὁ φύ-
σει Θεὸς τε καὶ συμπαθὴς, κατήλθες πρὸς ἐ-
ρευναν, καὶ ἐπ' ὧμων βαστάσας συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Η πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βρο-
τοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν

μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάρραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Εσκίρτησαν Ἀπόστολοι, ὁρῶντες μετάρσιον σήμερον, τὸν κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Επέστησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶντες Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς σου· Ὁν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος πάντων κριτής.

Ως εἰδὼν σε Σωτὴρ ἡμῶν, δυνάμεις αἱ οὐράνιαι, εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἔκραζον λέγουσαι· Μεγάλη Δέσποτα, ἡ φιλανθρωπία σου. Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμφυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Τῶν Πατέρων. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Λαθεῖν οὐ δεδύνηται, ζηζανίων ὁ σπορευς, τὸ τῆς προνοίας ἄφατον, τῆς μανίας ἐπώλυμος ὁ κληθεὶς· Ἰουδαὺν ζηλώσας γάρ, ὡς ἐκείνος ἐρράγη ὁ παμπόνηρος.

Οδεῖος κατάλογος, τῶν Πατέρων ὁ σεπτὸς, μονογενὲς ἀπαύγασμα, τῆς ἑσίας ἐκλάμψαν τῆς Πατρικῆς, κηρύττει σε Δέσποτα, καὶ πρὸ πάντων αἰώνων γεννηθέντα Υἱόν.

Γαστήρ διαρρήγνυται, κατὰ λόγον ἡ πηγὴν, τὴν θολερὰν καὶ ἄποτον, αἰρέσεων πηγάσασα δυσσεβῶν, ἀρότρῳ δεήσεως, ἱερέων ἐνθέων προμηθέστατα.

Θεοτοκίον.

Ο μέγας προέγραψεν, ἐν Προφήταις Μωϋσῆς, σέκιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν, καὶ στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου Μητροπάρθενε.

Καταβασία.

Ιλασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,
Ἦν ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου,
Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάξης,
Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῇ πεπτωκότα.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν πίστιν ἐκράτυνεν· ἡ καὶ χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὑφαντὸν ἐκ τῆς ἁνῶ θρολογίας, ὀρθοτομεῖ καὶ δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Ὁ Οἶκος.

Εν ὑψηλῷ κηρύγματι τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἀκούσωμεν βοῶσης· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω καὶ πινέτω· ὁ κρατὴρ, ὃν φέρω, κρατὴρ ἐστὶ τῆς σοφίας· τούτου τὸ πόμα ἀληθείας λόγῳ κεκέρακα, ὕδωρ οὐ προχέων ἀντιλογίας, ἀλλ' ὁμολογίας· ἧς πίνων ὁ νῦν Ἰσραὴλ, Θεὸν ὁρᾷ φθεγγόμενον· Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι αὐτὸς ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἡλλοίωμαι, ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, ἐγὼ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ πλὴν ἐμοῦ ἄλλος οὐκ ἐστὶν ὅλως. Ἐντεῦθεν οἱ μετέχοντες πλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐορτάζομεν, τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων.

Στίχοι.

Πόλου νοητοῦ ἀστέρες σελασφόροι,
Ἀκτίσιν ὑμῶν φωτίσαιτέ μοι φρένας.

Κατὰ Ἀρείῳ.

Ξένον τὸν Υἱὸν Πατρὸς οὐσίας λέγων
Ἀρρεῖος, ἦτω τῆς Θεοῦ δόξης ξένος.

Τὴν παροῦσαν ἐορτὴν ἐορτάζομεν, δι' αἰτίαν τοιαύτην· Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, τὴν κατ' ἡμᾶς φορέσας σάρκα, τὴν οἰκονομίαν ἅπασαν ἀρρήτως ἐνήργησε, καὶ πρὸς τὸν πατρῶν ἀποκατέστη θρόνον, θέλοντες δεῖξαι οἱ Ἅγιοι, ὅτι ἀληθῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγένετο ἄνθρωπος, καὶ τέλειος ἄνθρωπος Θεὸς ἀνελήφθη, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς, καὶ ὅτι ἡ Σύνοδος αὕτη τῶν ἁγίων Πατέρων οὕτως αὐτὸν ἀνεκήρυξε, καὶ ἀνωμολόγησεν ὁμοούσιον καὶ ὁμότιμον τῷ Πατρί· τέτω τῷ λόγῳ, μετὰ τὴν ἐνδοξὴν Ἀνάληψιν, τὴν παροῦσαν ἐθέσπισαν ἑορτὴν, ὥσανεὶ τὸν σύλλογον τῶν τοσούτων Πατέρων προβιβάζοντες, τοῦτον δὲ, τὸν ἐν σαρκὶ ἀναληφθέντα, Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ἐν σαρκὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀνακηρυττόντων.

Ἡ δὲ Σύνοδος αὕτη γέγονεν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Τοῦ γὰρ διωγμοῦ παυσαμένου, ἔτος ἐν Ῥώμῃ πρότερον ἀρχεμετέπειτα δὲ, καὶ τὴν πανευδαίμονα πόλιν, τὴν ἑαυτῷ ἐπώνυμον, κτίζει, ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου πεντακισχιλιοσῶν ὀκτακοσιοσῶν τριακοσῶν ὀγδόῳ· τότε δὲ καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀρείον ἤρξατο. Ὃς ὥρμητο μὲν ἐκ Λιβύης· εἰς Ἀλεξανδρείαν δὲ γεγωνῶς, καὶ Διάκονος ὑπὸ τῆς ἀγίου Ἱερομάρτυρος Πέτρου Ἀλεξανδρείας χειροτονηθεὶς, ἐπειδὴ βλασφημεῖν κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἤρξατο, κτίσμα τοῦτον ἀνακηρύττων, ἐξ οὐκ ὄντων τε γενέσθαι, καὶ πόρρω ὄντα τῆς θεϊκῆς ἀξίας, καταχρηστικῶς δὲ σοφίαν καὶ λόγον Θεοῦ λέγεσθαι, ὡς δῆθεν ἀντικαθιστάμενος Σαβελλίῳ τῷ δυσσεβεῖ, μονοπρόσωπον καὶ μονοὑπόστατον λέγουσι τὴν Θεότητα, καὶ ποτὲ μὲν Πατέρα γίνεσθαι, ποτὲ δὲ Υἱόν, ποτὲ δὲ Πνεῦμα ἅγιον. Ταῦτα δὲ τὸν Ἀρείον βλασφημοῦντα, ὁ μέγας Πέτρος τῆς ἱερωσύνης ἀφίστησι, τὸν Χριστὸν ὡς βρίζας ἐπὶ τοῦ ἀγίου Θυσιαστηρίου ἰδὼν,

διεργῶγος ἀναβεβλημένον ἱμάτιον, καὶ λέγοντα, τὸν Ἀ-
ρειον διαρρήξαι αὐτό.

Ἀχιλλᾶς δὲ, ὁ μετὰ Πέτρον ἀρχιερατεύσας τῆς Ἀλε-
ξάνδρου, ἐπὶ ὑποσχέσει, λύει πάλιν τὸν Ἀρειον· πρὸς δὲ,
καὶ Πρεσβύτερον χειροτονεῖ, καὶ τοῦ κατ' Ἀλεξάνδρειαν
διδασκαλείου προϊστησι. Τοῦ δὲ Ἀχιλλᾶ τελευτήσαντος,
Ἀλέξανδρος γίνεται· ὃς τὸν Ἀρειον πάλιν τὰ αὐτὰ καὶ
χείρονα βλασφημῶντα εὐρών, τῆς Ἐκκλησίας ἐξέωσε, διὰ
Συνόδου αὐτὸν καθελών. Ὡς δὲ φησι Θεοδώρητος, ὅτι
καὶ τρεπτῆς φύσεως τὸν Χριστὸν ἐδογματίζε, καὶ τὸ, ἄ-
νουν καὶ ἄψυχον ἀνελήφεναι σάρκα τὸν Κύριον, πρῶτος
οὗτος ἠρεύξατο. Ὁ μὲντοι Ἀρειος πολλοὺς τῇ αὐτοῦ δυσ-
σεβείᾳ ὑπαγαγὼν, γράφει, καὶ οἰκειοῦται τὸν Νικομη-
θείας Εὐσέβιον, τὸν Τύρου Παυλῖνον, Εὐσέβιον τε τὸν
Καισαρείας, καὶ ἄλλους, καὶ κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου χω-
ρεῖ. Ὁ δ' Ἀλέξανδρος, ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης τὰς
βλασφημίας ἐκείνου καὶ τὴν καθαίρεισιν πέμψας, πολλοὺς
πρὸς ἄμυναν ἤγειρε.

Τῆς οὖν Ἐκκλησίας ταραττομένης, καὶ μηδεμιᾶς Σε-
ραπείας εἰς τὴν περὶ τοῦ δόγματος φιλονεικίαν φαινομέ-
νης, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἀπανταχόθεν τῆς οἰκουμένης,
δημοσίοις ὀχήμασι, τοὺς παρόντας Πατέρας συναγαγὼν
ἐν Νικαίᾳ, ἐκεῖσε καὶ αὐτὸς παραγίνεται. Καὶ δὴ, τῶν
Πατέρων πάντων καθισάντων, προτραπεῖς καὶ αὐτὸς ἐκά-
θισεν, οὐκ ἐν βασιλικῷ θρόνῳ, ἀλλ' ἐν ὑφειμένῳ τῆς ἀ-
ξίας καθίσματι· καὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀρειον λαληθέντων,
ἀναθέματι μὲν ἐκεῖνος, καὶ οἱ ἐκείνῳ συμφρονούντες ἅπαν-
τες ὑποβάλλονται. Ὁ δὲ τῷ Θεῷ Λόγος παρὰ τῶν ἁγίων
Πατέρων ὁμοούσιος, καὶ ὁμότιμος, καὶ συνάναρχος ἀνα-
κηρύσσεται τῷ Πατρί. Ἐκτιθέασιν δὲ οὗτοι, καὶ τὸ τῆς
πίστεως ἁγίου Σύμβολον, ἀγαγόντες αὐτὸ μέχρι τοῦ,
Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· τὰ γὰρ ἐξῆς, ἡ
δευτέρα ἀνεπλήρωσε Σύνοδος. Ἐκύρωσε δὲ πρὸς τούτοις ἡ
πρώτη Σύνοδος καὶ τὴν τοῦ Πάσχα Ἑορτήν, πότε, καὶ
πῶς δεῖ ἡμᾶς αὐτὴν ἐκτελεῖν, καὶ μὴ μετὰ Ἰουδαίων, ὡς
περ' ἦν πρότερον ἔθιμον. Ἐκτιθέασιν δὲ καὶ Κανόνας περὶ
Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως εἰκοσι. Τὸ δὲ ἅγιον τῆς
πίστεως Σύμβολον, ὁ μέγας καὶ ἱσαπόστολος Κωνσταντί-
νος, ὕστερος πάντων, ἐρυθροῖς ἐπεκύρωσε γράμμασιν.

Ἦσαν δὲ Ἀρχιερεῖς μὲν τῶν ἁγίων τούτων Πατέρων,
διακόσιοι τριάκοντα καὶ δύο· Ἱερεῖς δὲ, καὶ Διάκονοι,
πρὸς δὲ καὶ Μονάζοντες, ὀγδοήκοντα καὶ ἑξ· οἱ συμπα-
ρόντες δὲ, τριακόσιοι δέκα καὶ ὀκτώ. Οἱ δ' ἐπιστημότεροι
ἦσαν οὗτοι· Σίλβεστρος ὁ τῆς Ῥώμης Ἀρχιερεὺς, Μη-
τροφάνης Κωνσταντινουπόλεως ἀσθενῶν· οὗτοι δὲ παρῆ-
σαν διὰ τοποτηρητῶν. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀλεξανδρείας, σὺν
Ἀθανασίῳ τῷ μεγάλῳ, Ἀρχιδιάκονῳ τότε ὑπάρχοντι·
Εὐστάθιος ὁ Ἀντιοχείας, καὶ Μακάριος Ἱεροσολύμων· ὁ
δοσιος Κουδρουβῆς Ἐπίσκοπος· Παφνούτιος ὁ ὁμολογητής·
ὁ μυροβλύτης Νικόλαος, καὶ Σπυρίδων ὁ Τριμυθούνης,
ὃς τὸν ἐκεῖσε φιλόσοφον καταβαλὼν, ἐβάπτισε, τὸ τρισῆ-
λιον αὐτῷ ὑποδείξας. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τῆς Συνόδου,
δύο πρὸς Θεὸν μεταστάντων Πατέρων Ἀρχιερέων, ὁ μέ-
γας Κωνσταντῖνος, τοῖς αὐτῶν κιβωτίοις τὸν ὅρον τῆς ἁ-
γίας Συνόδου ἐνθέμενος, καὶ ἀσφαλῶς περικλείσας, εὗρεν
ἐκείνους καὶ παρ' αὐτῶν κυρωθέντα τε καὶ υπογραφέντα, ἀρ-
ρήτοις λόγοις Θεοῦ.

Τελεσεῖσθαι δὲ τῆς Συνόδου, ἐπεὶ καὶ ἡ Πόλις ἦδη ἀ-
νοικοδομηθεῖσα πεπλήρωτο, μετακαλεῖται Κωνσταντῖνος ὁ
μέγας τὰς ἁγίους ἐκείνους ἅπαντας ἄνδρας· οἱ καὶ πε-
ριελθόντες σύμπαντες, καὶ εὐξάμενοι, ταύτην ἀρκούντως
Βασιλεύσαν εἶναι τῶν Πόλεων προσκυρεῖ, καὶ τῇ Μη-
τρὶ τῷ Λόγῳ ταύτην ἀνέθεντο, τῷ Βασιλεῶς κελεύσαντος·
καὶ οὕτως οἱ Ἅγιοι ἕκαστος οἰκαδὲ ἀνεχώρησαν.

Ἀλλὰ μήπω τοῦ μεγάλου πρὸς Θεὸν ἐκδημήσαντος

Κωνσταντίνου, σὺν τῷ Υἱῷ δὲ αὐτοῦ Κωνσταντίῳ τὰ
σκήπτρα διέποντες, ὁ Ἀρειος τῷ Βασιλεῖ πρόσεισι, λέγων
καταλιπεῖν ἅπαντα, καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνωθῆναι Θεοῦ.
Γράφας τοίνυν τὰς αὐτοῦ βλασφημίας, ἀπηώρησε τοῦ
τραχήλου· καὶ ὡς δῆλθεν τῇ Συνόδῳ πειθόμενος, ἐκεῖνα
χειρὶ περικρούων, τούτοις ἔλεγε πείθεσθαι. Ἀμέλει καὶ ὁ
Βασιλεὺς, δέξασθαι εἰς κοινωνίαν τὸν Ἀρειον τῷ Πα-
τριάρχῃ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐνεκελεύετο. Ἦν δὲ
τότε μετὰ Μητροφάνην, Ἀλέξανδρος· ὃς, τὸ δύστροπον
εἰδὼς τοῦ ἀνδρός, ἀμφιβάλλων ἦν, καὶ δεόμενος τῷ Θεῷ
δεῖξαι αὐτῷ, εἰ κατὰ γνώμην αὐτοῦ κοινωνήσῃ Ἀρείῳ.
Ἐπεὶ δ' ὁ καιρὸς ἐπέστη, καὶ ὃν ἔδει συλλειτουργῆσαι αὐ-
τῷ, θερμότερος γίνεται τῆς προσευχῆς. Ὁ δὲ Ἀρειος,
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐρχόμενος, περίπου τὸν κίονα τοῦ φό-
ρου, νυξάσης αὐτὸν τῆς γαστροῦ, εἰς δημόσιον ἀπόπατον
εἰσεσι· κάκεισε διαρρήγαις, σύμπασαν τὴν ἐνδοθεν πλά-
σιν κάτωθεν ἐξερεύγεται, τὴν τοῦ Ἰουδα ῥῆξιν ὑποστὰς
ἐπὶ ἴσῃ προδοσίᾳ τοῦ Λόγου· καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ
τῆς Πατρικῆς εὐσίας ἀπορρήγνυς, αὐτὸς διαρρήγνυται,
νεκρὸς εὐρεθεῖς· καὶ οὕτως ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τῆς
ἐκείνου λύμης ἀπήλλακται.

Ταῖς τῶν ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ
Θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**ροσοβόλον μὲν τὴν καμινον εἰργάσατο,
» **Δ** ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισὶ· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Οδυρόμενος τῷ πάθει σου ὁ ἥλιος, ζόφον
περιεβάλετο, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἐπὶ πᾶσαν
Δέσποτα τὴν γῆν, τὸ φῶς συνεσκότασε βοῶν·
Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ημψιάσατο Χριστὲ τῇ καταβάσει σου, φέγγος
τὰ καταχθόνια· ὁ Προπάτωρ δὲ θυμηδίας
ἐμπλεως ὄφθεις, χορεύων ἐσκίρτησε, βοῶν· Εὐ-
λογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ Μῆτερ Παρθένε φῶς ἀνέτειλε, πάσῃ
τῇ οἰκουμένῃ φαιδρὸν· τὸν γὰρ κτίστην
σὺ τῶν ἀπάντων τέτοκας Θεόν· ὃν αἵτησαι
Πάναγνε ἡμῖν, καταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τὸ
μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Ο ἐν νεφελῇ φωτὸς, ἀναληφθεῖς καὶ σώσας
κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν.

Επὶ τῶν ὤμων Χριστὲ, τὴν πλανηθεῖσαν
ἄρας φύσιν, ἀναληφθεῖς, τῷ Θεῷ καὶ
Πατρὶ προσήγαγες.

Ο ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον
Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Πατέρων. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Νενικήκατε μανίας τὸν ἐπώνυμον, Ἄρειον, τὸν μανέντα δεινῶς, καὶ λαλήσαντα εἰς τὸ ὕψος ἄδικα Θεῷ. Υἱῷ γὰρ ἠρνήσατο βοᾶν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν Υἱὸν βροντῆς μιμούμενοι Θεσπέσιοι, Λόγον Πατρὶ συνάναρχον, καὶ ὁμόθρονον, πυριμόρφοις στόμασιν ὑμῶν, τοὺς πάντας διδάσκετε βοᾶν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ὑπόπτεροι τῷ Λόγῳ βοηθήσοντες, ἤκετε Θεομακάριστοι· οἰκουμένης γὰρ ἐκ περάτων ἤθροισεν ὑμᾶς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον βοᾶν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἡ κάμινος ἐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυπῆσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ Θεῖον πῦρ σε μὴ φλέξαν, ὥκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν. Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Καταβασία.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας. **Η'** τοῦ Παρακλητοῦ δὲ φωσφόρος χάρις Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν. Τριαὶς μόνῃ, Ἰσοσθενῆς, ἄναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅ-
» παντα γὰρ δρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι·
» ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ιουδαίων τὸν παλαι προφητοκτόνον λαόν, Θεοκτόνον ὁ φθόνος νῦν ἀπειργάσατο, σὲ ἐπὶ Σταυροῦ ἀναρτήσαντα Λόγε Θεῷ, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐρανίους ἀψίδας ἢ καταλέλοιπας, καὶ εἰς Ἄδου φοιτήσας, ὅλον συνήγειρας, κείμενον Χριστέ, ἐν σαπρίᾳ τὸν ἄνθρωπον, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Εκ φωτὸς φωτοδότῃν Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδοξασαι· Πνεῦμα γὰρ ἐν σοί, Κόρη Θεῖον ἐσκήνωσεν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἀναλήψεως. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς ἐστίαις, ἀναπτάντα ζωοδότην Χριστὸν, εἰς οὐρανούς μετα δόξης, καὶ

Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δαλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδωλῶν λυτρωσάμενον, καὶ παραστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτὴρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχοῦμενον βαστάσασα· ὃν σὺν Ἀσωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Πατέρων. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Πυρσωθέντες ἀκτίσι τῆς σῆς Θεότητος, οἱ χρηστοί σου Ποιμένες σὲ ὠμολόγησαν, γενεσιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο χορὸς τῶν Ποιμένων ὁ παναοίδιμος, ἀθροισθεὶς Θεοφρόνως Τριάδα ἄκτιστον, νῦν Θεολογῶν, πάντας διδάσκει βοᾶν· Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιεράρχαι ποιμένες οἱ ἀξιάγαστοι, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καταφωτίζουνσιν, ἄλλοι ἄλλαχῆ ταύτην καταφαιδρύναντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυστικῶς ἐν εἰκόσι προεθεάσαντο, οἱ Προφῆται σε πάντες Λόγον κυήσασαν· σάρκα γὰρ ἐκ σοῦ λαβὼν οὗτος προῆλθε διπλοῦς, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα, Ὁ τρισσοφεγγὴς τῆς Θεαρχίας τύπος. Ὑμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτῆρα καὶ παντουργὸν ὡς εὐεργέτην, **Η'** δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὡδὴ 2'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ἢ πολλοὶ
» μᾶ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
» σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Παθῶν ἀμέτοχος σὺ διέμεινας, Λόγε Θεοῦ, σαρκὶ προσομιλήσας τοῖς πάθεσιν· ἀλλὰ λύεις τῶν παθῶν τὸν ἄνθρωπον, πάθεσι χρη-

ματίσας, πάθος, Σωτήρ ἡμῶν· μόνος γὰρ ὑπάρχεις ἀπαθὴς καὶ παντοδύναμος.

Φθορὰν θανάτου καταδεξάμενος, διαφθορᾶς ἐτήρησας τὸ σῶμά σου ἄγευστον· ἡ δὲ σὴ ζωοποιὸς καὶ θεία ψυχὴ, Δέσποτα ἐν τῷ Ἀδῇ οὐ καταλείπεται· ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἀνασταίς, ἡμᾶς συνήγειρας.

Τριαδικόν.

Θεὸν Πατέρα, Υἱὸν συνάναρχον, πάντες βροτοὶ, ἐν χεῖλεσιν ἀγνοῖς μὲν δοξάζομεν, τὴν δὲ ἄρρητον καὶ ὑπερένδοξον, Πνεύματος παναγίου, δύναμιν σέβομεν· μόνη γὰρ ὑπαίρχει πανσθενὴς Τριάς ἀχώριστος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψούμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγάλυνον.

Σοὺ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα, ὁρῶντες Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἀγγελοι, ἀλλήλοις διένευον· Ἀληθῶς οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν Ἀσωμάτων τάξεις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἱρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον· Τῷ τῆς δόξης βασιλεῖ, πύλας ἄρατε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ὁρῶσα ἐμεγάλυνες.

Τῶν Πατέρων. Θεὸν ἀνθρώποις.

Εὐρὼν συμμάχους ὑμᾶς συνήθροισε, τῇ κραταιᾷ δυνάμει καθοπλίσας τοῦ Πνεύματος, ὁ Πατρί συνάναρχος καὶ σύνθρονος, Λόγος ὁ πρὸ αἰώνων· ὃν νῦν Πανίεροι, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς αἰεὶ δοξάζετε.

Νομὴν Ἀρείου δεινῆς αἵρέσεως, ὡς ἰατροὶ ψυχῶν τε καὶ σωμάτων ἐστήσατε, ἱερῶς τῆς πίστεως τὸ Σύμβολον, πᾶσιν ἐκτεθεικότες· ὃ νῦν κατέχοντες, μνήμην τὴν ὑμῶν, Ἱεουργοί, αἰεὶ δοξάζομεν.

Ως φῶς ὑπάρχων, Χριστέ, πανάχραντον, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος τὴν ψυχὴν μου ἐκλύτρωσαι, ταῖς πρεσβείαις Δέσποτα τῶν σῶν λειτουργῶν, τῶν νῦν σε κηρυζάντων, ἄναρχον, ἄκτιστον, κτίστην τε τῶν ὅλων, καὶ Θεόν, Πατρί συνάναρχον.

Θεοτοκίον.

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδῶρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου καὶ ἄρρητου κηρύσεως, Θεοτόκε Δέσποινα· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σὰρκα περικειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου ἀμειδὲς σαφῶς διέλυσεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος· Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα, ῥήτρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως· Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς, ἅπας σου τὸν τόκον Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστασίμον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τιβεριάδος θάλασσα, σὺν παισὶ Ζεβεδαίου, Ναθαναὴλ, τῷ Πέτρῳ τε, σὺν δυσὶν ἄλλοις πάλαι, καὶ Θωμᾶν εἶχε πρὸς ἄγραν· οἱ, Χριστοῦ τῇ προστάξει, ἐν δεξιοῖς χαλάσαντες, πλῆθος εἰλκον ἰχθύων· ὃν Πέτρος γνοὺς, πρὸς αὐτὸν ἐνήχετο· οἷς τὸ τρίτον φανείς, καὶ ἄρτον ἔδειξε, καὶ ἰχθὺν ἐπ' ἀνθρώπων.

Ἔτερον τῶν Πατέρων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρων θείων σήμερον, τὴν μνήμην ἐορτάζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα πανοικτίρμον· Πάσης βλάβης αἰρέσεων, ῥῦσαι λαόν σου Κύριε, καὶ πάντας καταξίωσον, Πατέρα, Λόγον δοξάζειν, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ἔτερον τῆς Ἀναλήψεως.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε ἀνελήφθης, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων· Ἀγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας, ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχίφωτον δόξαν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων δ'.

Τὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις, ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Η ταφή σου Δέσποτα, Παραδείσον ἤνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρί καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις, ἡμῶν καὶ ἀνάστασις. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῶν Πατέρων Προσόμοια. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο ἤν συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ Δείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, Θεογράφως διεχάραξαν ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοῦσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδασκαίς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ Θεόφρονες.

Δίς.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο ἤν εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, Θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογματῶν οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκαλύψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὅρον Θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὀσίους αὐτῆ.

Ο ἤν συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ Δεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσει καὶ φύσιν, καὶ τὸ μυστήριον τῆς Θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ· ὅς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡς Δεία παρεμβολή, Θεηγόροι ὀπλῖται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα· αἰκουμένης ἀγλαΐσμα· ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν πρώτην Ὁραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος πλ. β'.

Μετά τὴν εἰς Ἄδου κάθοδον, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, ἀθυμοῦντες, ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τῷ χωρισμῷ σθ, Χριστέ, οἱ Μαθηταί, πρὸς ἐργασίαν ἐτράπησαν· καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα, καὶ ἄγρα οὐδαμοῦ. Ἀλλὰ σὺ Σῶτερ ἐμφανισθεῖς, ὡς Δεσπότης πάντων, δεξιοῖς τὰ δίκτυα κελεύεις βαλεῖν. Καὶ ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθύς· καὶ πλῆθος τῶν ἰχθύων πολὺ, καὶ δεῖπνον ξένον ἑτοιμον ἐν γῇ· ὃ μετασχόντων τότε σου τῶν Μαθητῶν, καὶ ἡμᾶς νῦν νοητῶς καταξίωσον ἐντρυφῆσαι, φιλάνθρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ τυπικὰ, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς ιβ'.

Τῆς Ὀκτωήχου εἰς δ'. Ἦχος πλ. β'.

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Διὰ ξύλου, τὸν Ἀδὰμ ἀπατηθέντα, διὰ ξύλου Σταυροῦ πάλιν ἔσωσας, Ληστὴν βοῶντα· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αἴτου πύλας, καὶ μοχλοὺς συντρίψας, ζωοδότα, ἀνέστησας ἅπαντας, Σωτὴρ βοῶντας· Δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Μνήσθητί μου, ὁ τὸν θάνατον σκυλεύσας, τῇ ταφῇ σου· καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, χαρὰς τὰ πάντα, πληρώσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Ἀναλήψεως ἡ γ'. Ὡδὴ εἰς δ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ ε'. Ὡδὴ εἰς δ'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικά. { Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῇ Κυριακῇ τῶν ἁγίων Πατέρων Ἑσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῶν Πατέρων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Εἴ γαστρός ἐτέχθης πρὸ ἐωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ Ἄρειος κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξάζει, τόλμῃ συνάπτων σε τὸν κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ἐαυτῷ θησαυρίζων· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνηθρονον.

Τίς σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ διεῖλεν; Ἄρειος σὺ ἔφης ὁ τῆς Τριάδος, τεμὼν τὴν ὁμάτι-

μον, ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῶ περιπίπτει τῆς ἀμαρτίας, "Αρειος ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θείῳ σπαράττεται, ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰούδας χρηματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον Θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαραλλάκτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἔνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ολὴν συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογραφῶς διεχάραξαν ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοῦσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδασκαίς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ολὴν εἰσδεξάμενοι, τὴν νοσητὴν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἀ-

νωθεν λαβόντες, τὴν τέτων ἀποκαλύψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὅρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ.

Ολὴν συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Αποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγονάτε, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς κατεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόνιον, πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα, καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε, καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι, δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Υπερδεδοξασμένος εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστήρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθηταίς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἰ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Καὶ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῶν ἁγίων Πατέρων.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξέγον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρι-

κτόν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τῆ-
το αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοῶ-
σαι· Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ
βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φι-
λάνθρωπε. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα ὁμοιον.

Τοῦ Ἄδου σκυλευθέντος ὑπὸ σου Ζωοδότα,
καὶ κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀνα-
στάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτήρ, ὁ πάντα
περιέχων τῇ χειρί· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις σε
καὶ ἡμεῖς, δοξάζομεν, βοῶντες· Δόξα τῇ Ἀνα-
λήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα
τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς· ὁ τοῦ δ'. με-
τὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.
Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Λόγου τοῖς Μαθηταῖς, πιστοὶ συνεπαρθῶμεν,
τῶν ἀρετῶν εἰς ὄρη, ὡς ἂν Χριστοῦ τὴν
δόξαν, ἰδεῖν ἀξιωθείμεν.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ησχυναν ἐμφανῶς, τὴν Μανιχαίων λέσχην, οἱ
νόες οἷς ἠπόρουν, Χριστοῦ σαφῶς δηλοῦν-
τες, σύσσωμον τὴν ἀνέλευσιν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανάκρουσον Δαυὶδ, γηθόμενος τὴν λύραν·
ἀναληφθεὶς Χριστὸς γὰρ, τοῖς πράγμασι
τοὺς λόγους, κυροῖ τῆς Προφητείας σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἐκ τῆ ὄρης τῶν Ἐλαιῶν,
Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθη-
τῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ
σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστει-
λας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ
στηρίζον, καὶ ἀγιαζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ Τῆς Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειῶσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι·
καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας τὸν
θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθα-
ρέντας· καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ, πρὸς τὸν Πα-
τέρα, ἐπαγγελιάμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παράκλη-

τον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰησοῦ παντο-
δύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Υμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζον-
τες; οἱ ὀρώμενοι Ἀγγελοι, ὡς ἄνθρωποι
ἔλεγον, τοῖς τοῦ Λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὁ-
ρᾶτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐ-
τὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρῖναι τὸν
κόσμον, ὡς ἔφησε· πορευθέντες ἕν ἅπαντα, τὰ
ῥηθέντα πληρώσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατάληψιν Ἑ-
γερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβὼν οὓς
ἠγάπησας, ἕως Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε, καὶ
πρὸς τὸ ὄρος γεγωνῶς, τοῦ Ἐλαιῶνος, τούτους
ἠυλόγησας· καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέν-
των Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σω-
τήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ, τῶν
Ἐλαιῶν, Πατὴρ ἐπιτελέσαι τὴν εὐδο-
κίαν, ἐξέστησαν οἱ οὐράνιοι Ἀγγελοι, καὶ ἔφρι-
ξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθη-
ταὶ μετὰ χαρᾶς ἔντρομοι, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς·
ὡς θρόνος δὲ ἡτοίμασθ' ἐξεναντίας νεφέλη προσ-
μένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας,
τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτῆρας
ἀνακαλύπτει, Ἀδάμ τὴν κατάβασιν ὡς γνω-
σθῆναι, καὶ τὴν αὐθις ἀνάβασιν· Ἀλλ' ἵχνη μὲν
ὑψοῦτο, ὡς ὑπὸ χειρὸς· στόμα δὲ μεγάλα ἠυ-
λόγει ὡς ἠκούετο· νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ
οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο· Ἔργον τῆτο Κύ-
ριε εἰργάσω, μέγα καὶ παραδόξον, εἰς σωτηρίαν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Πληρώσας ἀγαθῆ, Πατὴρ τὴν εὐδοκίαν, ἐ-
νώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς καίτω, ἀνελήφθης,
ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ανῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννήτορα οἰκτίρμον,
ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὕψωσας τὴν καί-
τω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαθεν εἰς ὕψος, καὶ
Ἀγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ
θεῷ σου κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδάμ, εἰς τὰ κα-
τώτερα μέρη τῆς γῆς, ὁ Θεός, καινοποιήσας
σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας

ἀνήγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γὰρ, συνεκά-
θισας· ὡς συμπαθήσας, δὲ ἥνωσας σεαυτῷ·
ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθὴς παθῶν δέ,
συνεδόξασας. Ἄλλ' οἱ Ἀσώματοι, Τίς ἐστὶν ἕτος,
ἔλεγον, ὁ ὠραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' ἕκ ἄνθρωπος μό-
νον, Θεὸς δὲ καὶ ἄνθρωπος, τὸ συναμφοτέρον
τὸ φαινόμενον. "Ὅθεν ἔξαλλοι" Ἀγγελοι, ἐν σολαῖς
περιῖπτάμενοι τῆς Μαθηταίς, "Ἄνδρες, ἐβόων, Γα-
λιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς
ἄνθρωπος Θεός, Θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται,
κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρού-
μενος, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Πρόθεν εἰς γῆν, Χριστέ καταβέβηκας· καὶ
αὐθις ἐκ γῆς, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, πρὸς
τὸν σὸν Γεννήτορα, Μαθητῶν ὁρώντων σε τὴν
ἀνοδὸν· σὺν αὐτοῖς οὖν ἐορτάζοντες, ὑμνοῦμέν
σου Σῶτερ τὴν Ἀνάληψιν. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο προαιώνιος, Λόγος καὶ ἀναρχος, ἦν περ
ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας
μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. "Ἀγγελοι προτρέ-
χοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυνον, τοῦτον πορευό-
μενον, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ
δὲ προσκυνήσαντες, ἔλεγον. Δόξα Θεῷ τῷ ἀ-
ναληφθέντι. Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ πλ.
α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς
δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἵνων, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Οὐ λείψω ὀρφανούς, οὓς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ
Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω,
ὑμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων Ἀποστόλοις·
Ὡ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθορά-
τε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατηλθὼν ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἑλακῶνος, οἱ
Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦν-
τες, τὴν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν
Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ νεφέλαι ὑπελάμ-
βανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἱ
οὐράνιαι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀ-
γαλλιάσει· αἱ ἀνώτεροι δυνάμεις ἔκραζον, λέ-
γουσαι· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ
εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Οἱ δὲ Μα-
θηταὶ ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθῆς ἡ-
μῶν ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ
Πνεῦμά σου τὸ πανάγιον, τὸ ὁδηγοῦν καὶ στη-
ρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Καθορώντων τῶν θείων σου, Μαθητῶν ἀνε-
λήλυθας, εἰς τὰ ἐπουράνια καὶ ἐκάθισας,
ἐν δεξιᾷ τοῦ Γεννήτορος, ὁ τούτου ἀχώριστος,
ὑπερούσιε Υἱέ· καὶ ὡς εἶπας ἀπέστειλας, τὸν
Παράκλητον, οὐρανούς ἐπιγείους ἐκτελοῦντα,
τοὺς σοφοὺς καὶ θεωγόρους, καὶ ἱεροὺς Ἀπο-
στόλους σου.

Εσαρκώθης δι' ἄφατον, Ἰησοῦ ἀγαθότητα,
καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον, ὁ ἀθάνατος,
ἐθελουσίως ὑπέμεινας· καὶ αὐθις τριήμερος, ἀ-
ναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, μεθ' ἡμέρας τεσσαρά-
κοντα, ἀνελήλυθας, ὅθεν πρῶτον κατηλθες, εἰρη-
νεύσας, τὰ ἐπίγεια καὶ πάντα, προσαγαγὼν
τῷ Γεννήτορι.

Εν νεφέλαις ὡς εἰδόν σε, ἐπαιρόμενον Κύριε,
οἱ σοφοὶ Ἀπόστολοι, ὀδυρόμενοι, καὶ κα-
τηφείας πληρούμενοι, ἐβόων σὺν δάκρυσι· Μὴ
ἐάσης ὀρφανούς, οὓς δι' οἶκτον ἠγάπησας, ἀλ-
λ' ἀπόσειλον, ἐφ' ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου, πανοικτίρ-
μον, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, τοὺς νόας
μυηθέντες τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἀ-
ληκτον ὕμνον εἰπώμεν, ἐπὶ τοῦ Ἑλαιῶνος, ὡς
οἱ Ἀπόστολοι, μετὰ Δαυὶδ βοήσωμεν· Ἀνέβη
ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγ-
γος, ἵνα ῥύσῃται τὰς φυλὰς τῶν βροτῶν, ἐκ
τῶν σκανδάλων τοῦ αἰάστορος, καὶ φωτίσῃ
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος β'.
Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις,
εἰς οὐρανούς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ,
Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ελαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα
τῆς θείας τοῦ Δεσπότη, εἰς οὐρανούς
ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ὅσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέσειλας ἐξ ὕψους,
τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου
πέμψον, Χριστέ Σωτὴρ τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἀναλαμβάνομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχω-
ρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ
πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων,
ταῖς ἀνωτέrais δυνάμεσιν. Ἄρατε πύλας οἱ
ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς
τῆς δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ χερυθικός, ἀνέλαβέ
σε μετὰ σαρκός· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Πρὸς τὸν σὸν Γεννῆτορα παλινδρομήσας, παν-
τουργέ τοὺς δούλους σου, μὴ καταλίπης
ὀρφανούς· οἱ Μαθηταὶ ὡς κατεῖδόν σε, ἀνα-
ληφθέντα, ἐβόων, φιλάνθρωπε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὁμοιον.

Οἱ κλεινοὶ διάκοσμοι τῶν θείων νόων, τὸν
τῆς δόξης Κύριον, ἀναληφθέντα ἐμφανῶς,
μετὰ σαρκὸς θεασάμενοι, Πύλας ἐβόων ἀλ-
λήλοις ἐπάρατε.

Δίς.

Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦ-
χου δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μη-
ναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον
τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Δὶ ἄκραν εὐσπλαγχνίαν Χριστέ, ἐτέχθης ἐκ
Παρθένου σαρκί· ἐκουσίως, ὑπομείνας δὲ
Σταυρόν, τριήμερος ἀνέστης, ἐκ τάφου πανοικτίρ-
μον, συναναστήσας καὶ ζωώσας ἡμᾶς.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ὁρώντων σε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν θείων Μα-
θητῶν ἐμφανῶς, ἀνελήφθης, ἀπὸ γῆς πρὸς
οὐρανόν, καὶ τούτοις ἐπηγγείλω, ἐκπέμψειν
Ζωοδότα, ἐκ τοῦ Πατρὸς Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ενίζεται Ἀγγέλων πληθὺς, τὸ ξένον τῆς ἀ-
νόδου σου, καὶ φρικῶδες, Ἰησοῦ παμβασι-
λεῦ, καὶ πύλας οὐρανίους, διαίρειν ἐπεβόων,
ταῖς ἀνωτέrais νῦν δυνάμεσι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν κόλπων τῶν Πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς,
γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς
ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὄρους
τῶν Ἐλαιῶν, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πε-
σοῦσαν φύσιν ἡμῶν, συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ
Πατρὶ συνεκάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν Ἀ-
σωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι,
ἐξίσαντο θαμβεῖ· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν
σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγαλύνον. Μεθ' ὧν καὶ ἡ-
μεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατά-
βασιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀναλήψιν δοξολογεῖν-
τες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὁ τοὺς Μαθηταῖς καὶ
τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρᾶς ἀπείρῃ πλή-
σας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον τῶν
ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ
μέγα σου ἔλεος.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τὴν ὑπὲρ πάντων τελέσας σωτηρίαν, τὸ ὄρος
κατέλαβες τοῦ Ἐλαιῶνος Χριστέ, ὅθεν
ἀνέπτῃς ἐνώπιον, τῶν Μαθητῶν σου, εἰς οὐρα-
νοὺς ἐν δόξῃ φερόμενος· διὸ τὸ μυστήριον κα-
ταπληττόμεναι, ταῖς ἀνωτέrais ἐκραύγαζον, αἱ
κάτω τάξεις· Ἄρατε πύλας καὶ εἰσελεύσεται,
ὅθεν ἐξῆλθε, τῶν ἀπάντων, ὁ βασιλεύων Θεός,
ὡς νῦν δόκησε, παραδόξως τῷ κόσμῳ, σωτηρίαν
ἐργασάμενος.

Τῶν Μαθητῶν ὁ χορὸς σε, ὡς ἐώρα, ἀναλαμ-
βανόμενον, ἔλεγε Δέσποτα· Ποῦ νῦν ἀ-
παίρεις τῶν δούλων σου; καὶ ποῦ πορεύῃ, ὁ ἐν
χερσὶ συνέχων τὰ πέρατα; ἡμεῖς καταλείψαν-
τες, ἅπαντα σοὶ τῷ Θεῷ, ἠκολουθήσαμεν χαί-
ροντες, εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺν σοὶ ἐλπίδας ἔχον-
τες ἕσσεσθαι· μὴ καταλίπης ὀρφανούς ἡμᾶς, ὡς

ὑπέσχου, Πατήρ ἡμῶν εὐσπλαγχνε· τὸν Παράκλητον πέμψον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τελεωτάτην παρέχων εὐλογίαν, τοῖς φίλοις σου Δέσποτα, ἐμυσταγώγεις αὐτούς· Ὁρᾶτε φίλοι πορεύομαι, πρὸς τὸν Πατέρα, ὑμῖν δὲ πέμψω ἄλλον Παράκλητον· οὐ καταλείψω γὰρ πρόβατα, ἅπερ συνῆξα· οὐκ ἐπιλήσομαι οὓς ἠγάπησα· θείαν ἐξ ὑψους ἐνδυσάμενοι, δυναστείαν, πορεύεσθε λέγοντες, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, σωτηρίας εὐαγγέλια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σαλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποσεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ἦνα τὸν εἰς γῆν, ἀνυψώσης με πεσόντα, ἦλθες ἐπὶ γῆς· προσλαβὼν δέ με συνάγεις, κἀντεῦθεν συνδοξάζεις, συνεδρία τῇ φύσαντος, πάσας τὰς ἐπάρσεις καταρράξας, τοῦ πάλαι με καταβαλόντος· ὑμῶ Δέσποτα, τὸν ἀκατάληπτον βυθόν, τῆς φιλανθρωπίας σου.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Σκίρτησον Ἀδάμ, συνευφραίνου καὶ ἡ Εὐα· οὓς γὰρ τῇ φθορᾷ, ἐνεδύσασθε χιτῶνας, ἐν Παραδείσῳ πάλαι, ἀφθαρσίαν ἐλπίσαντες, προσλαβὼν ὁ πλάσας ἀπορρήτως, μετέβαλεν εἰς ἀφθαρσίαν, καὶ συνύψωσε, καὶ συνεδρία πατρικῇ, τετίμηκε σήμερον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Τύραννον ἐχθρόν, ἀποστάτην συμπατήσας, σθένει θείῳ, ὁ φορέσας μοι τὴν φύσιν, αἰτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀμερίστως ἀνέδραμεν, αὐθις σὺν αὐτῇ πρὸς τὸν Πατέρα· οἰχέσθω τῶν αἰρετιζόντων φληναφήματα· εὐσεβοφρόνως δ' οἱ πιστοὶ, αὐτὸν μεγαλύνωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος; Βλέπουσιν δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκелеύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκείθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν πρὸς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τῇ Ἄδῃ φρενᾷ, συναναστήσας ὡς Θεὸς, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, ἀνήγαγες εἰς οὐρανούς, καὶ θρόνῳ τῷ Πατρικῷ σου, συγκαθέδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιάνθρωπος. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Επὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς αὐτόθεν ἦρθης, φωτεινῆς σε νεφέλης καθυπολαβούσης, ὁρώντων τῶν Μαθητῶν σου ἀπὸ τῆς γῆς, βοώντων καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρηθητε· καὶ γὰρ ὁ μόνος κραταιὸς, νικήσας τὸν ἀλάστορα, πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησε. Δίς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τῇ Ἦχος πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ολον με Χριστέ, προσλαβόμενος ἀφράδως, ὦλω μοι τῇ σῇ συνεκράθῃς θείᾳ φύσει, φυρμόν οὐχ ὑπομείνας, ἢ τροπὴν, οὐ διαίρεσιν. Δόξα τῇ φρικτῇ σου καταβάσει, τῷ πάθει καὶ τῇ ἀναστάσει, τῇ ἀναβάσει τε· δι' ὧν ἡ πρὶν χαμαιρρίφης, ἀνύψωται φύσις ἡμῶν.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἦμεῖς ἵνα τί, βλεφαρίδας ἀνυψοῦτε, καὶ θαμβητικῶς τὸν ἀόρατον ὁρᾶτε; οἱ Ἀγγελοὶ σου Σῶτερ ἀνεβόων τοῖς Μύσταις σου· οὗτος ὁ ἐν δόξῃ ἀναβαίνων, ὡσαύτως ἥξει σαρκόφορος, πνοὴν ἅπασαν, κρῖναι δικαίοις ἐν ζυγοῖς, Θεὸς ὢν καὶ ἄνθρωπος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Θρήνη καὶ χαρὰς, ὁ χορὸς τῶν Μαθητῶν σε, ἐπὶ τῇ σεπτῇ Ἀναλήψει σου Σωτήρ μου, ἐστὼς ἐν μεταιχμίῳ, ἐν τῷ ὄρει φιάνθρωπε, Δέσποτα μὴ λίπης, ἀνεβόων, ὠρφανισμένους σου οἰκέτας· ἀλλ' ἀπόσειλον, Πνεῦμα τὸ θεῖον, τὰς ψυχὰς φωτίζον τῶν δούλων σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανούς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ

Πατὴρ ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὅθεν αἱ οὐράνιαι δυνάμεις ὀρώσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι ἔλεγον· Τί νι ἀτενίζετε, βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; ἔτος, ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Ζ'. Ἑβδομάδος.

Ἀποδίδεται ἡ τῆς Ἀναλήψεως ἑορτή, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς ἀπαρallάκτως (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελεύ, καὶ τῶν Ἀντιφώνων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· τὰ δὲ τοῦ Μηναίου ψάλλονται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ἡτοί,

Τῷ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ τῆς Ὀκτωήχης γ'.
Ἦχος πλ. β'.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σέ Χριστέ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν· πρεσβείαις Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφυλάξον.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολιταί, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν σέφανον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τῶν Κεκοιμημένων γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ ἐν Ἑδέμ Παράδεισος.

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ πίστεως ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν, αἰτοῦντες ἐκτενῶς, τούτους ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπολογία ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως τυχόντας ἐν χαρᾷ, ἐν μερίδι Δικαίων,

καὶ ἐν Ἀγίῳ κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι, τῆς οὐρανίου βασιλείας αὐτοῦ.

Ο τῷ οἰκίῳ αἵματι Σωτῆρ, βροτοὺς ἐκπριάμενος, καὶ θανάτῳ σου θανάτου τῆ πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, παρασχὼν τῇ Ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντας ἀνάπαυσον Κύριε, τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν παντὶ τόπῳ, βασιλεῖς τε, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, μοναστάς καὶ μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ· καὶ ἀξιώσον τούτους, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου Χριστέ, οὐκέτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτοῦμεν ἐκτενῶς, τοὺς σοὺς δούλους ἀνάπαυσον, ἐν αὐλαῖς σου, καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς· ἅπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σέ μεταστάντα, πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξιώσον τυχεῖν, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Θρηνῶ καὶ ὀδυρόμαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην, τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὡραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος· Ὁ τοῦ θανάτου! τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Ὅντως Θεὸς προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Ἀντὶ δὲ τοῦ Προκειμένου, ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ'. τὸ,

Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελθού Κυριε. Ἀλληλουῖα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Ἀλληλουϊα, γ'.

Εἶτα τὸ, Καταξίωσον, κτλ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτυρικόν.

Ο Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον· ἔβλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θάνατον, καὶ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σέ ἐνεδυναμοῦντο· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Νεκρώσιμον.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Ετίμησας εἰκόνι σε, τὸ τῶν χειρῶν σου Σῶτερ πλαστούργημα, ζωγραφήσας ἐν ὑλικῇ μορφῇ, τῆς νοεράς οὐσίας τὸ ὁμοίωμα· ἦς καὶ κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος τῶν ἐπὶ γῆς κατάρχειν με τῷ αὐτεξουσίῳ, Λόγε· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον. Ἔτερον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ινα μοι τὸ ἀξίωμα τῆς τῶν λοιπῶν ζωῆς διακρίνηται, κῆπον ἐν τῇ Ἐδέμ, παντοίοις ὠραϊσμένον φυτοῖς ἐφύτευσας, λύπης καὶ μερίμνης ἐλεύθερον, μέτοχον θείας ζωῆς, ἰσαγγελον ἐπὶ γῆς μικτόν με τάξας· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αρχή μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουλευθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε, καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας· δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῷ ἐμπνεύσει· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία·

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΝΥΧΙΔΟΣ.

Ποτήσαντος τῷ Ἱερέως Εὐλογητὸν, λέγομεν τὸν 4. Ψαλμόν, Ὁ κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου. καὶ μετ' αὐτόν, τὸ Ἀλληλουϊα, γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε. Ἀλληλουϊα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλουϊα, γ'.

Εἶτα τὰ Τροπάρια. Ὁ βάθει σοφίας.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, Σὲ καὶ τεῖχος.

Τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια. Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς κατὰ τὸ σύνθημα, λέγων καὶ τὴν Εὐχὴν, Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων. Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, ὁ Ν'. καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὸν παρόντα Νεκρώσιμον Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Ἔτερον προσαυδῶ τοῖς ἀπελθοῦσιν μέλος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὤδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Εν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, δυσωποῦσί σε Χριστέ· οὓς ἐκ γῆς μετέστησας πιστοὺς, αἰωνίων ἀγαθῶν τυχεῖν ἀξίωσον.

Κατακοσμήσας τὰ πάντα, ζῶον μικτόν, μέσον με τὸν ἄνθρωπον, ταπεινότητος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους ἐπλάσας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Τῷ Παραδείσῃ πολίτην καὶ γεωργόν, κατ' ἀρχαίς με ἔταξας· παραβάντα δὲ τὴν σὴν ἐντολὴν ἐξώρισας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον. Θεοτοκίον.

Ο ἐκ πλευρᾶς διαπλάσας Εὐὰν τοπρεῖν, τὴν ἡμῶν προμήτορα, ἐξ ἀχράντου σου γαστρός, σάρκα περιβάλλεται· δι' ἧς, τοῦ θανάτου τὴν ἰσχὺν Ἀγνή διέλυσε.

Ὤδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Νομίμως ἠθλήσαν οἱ σοὶ, Μάρτυρες ζωοδότα, καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης κοσμηθέντες παρὰ σοῦ, τοῖς μεταστάσι πιστοῖς, αἰωνίαν λύτρωσιν βραβεύουσι.

Παιδεύσας πρότερον πολλοῖς, τέρασι καὶ σημείοις, ἐμέ τὸν πλανηθέντα, ἐπ' ἐσχάτων

σεαυτὸν, κενώσας ὡς συμπαθὴς, καὶ ζητήσας, εὖρες καὶ διέσωσας.

Ρέοντων ἄστατον φθορὰν, τοὺς πρὸς σέ δια-
βάντας, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις, κατοικεῖν χαρ-
μονικῶς, ἀξίωσον ἀγαθὲ, δικαιώσας πίστει τε
καὶ χάριτι. Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ὡς σὺ, πάναγνε Θεο-
μῆτορ· μόνη γὰρ ἐξ αἰῶνος, τὸν Θεὸν τὸν
ἀληθῆ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τοῦ θανάτου λύ-
σαντα τὴν δύναμιν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέτρᾳ
» τῆς ὁμολογίας σου.

Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Εἶτα Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Αληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος
σκιά καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταράτ-
τεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε τὸν
κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν,
ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί· διὸ Χριστέ ὁ
Θεὸς τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φι-
λάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου
μὴ ἐγκαταλίπης με· ἀνθρωπίνῃ προστα-
σία μὴ καταπιστεύσης με· ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλα-
βοῦ, καὶ ἐλέησόν με.

Ῥδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Σοφίας μείζονος, δεικνύων γνώρισμα, καὶ
τῆς περὶ τὰ δῶρα πολυτελοῦς, Δέσποτα
χρηστότητος, τὰς τῶν Μαρτύρων χορείας, τοῖς
Ἀγγέλοις συνηρίθμησας.

Αφράστου δόξης σου, τυχεῖν ἀξίωσον, τοὺς
πρὸς σέ μεταστάντας, ἔνθα Χριστέ, τῶν
εὐφραينوμένων ἐστὶν ἡ κατοικία, καὶ φωνή, κα-
θαρὰς ἀγαλλιάσεως.

Υμνοῦντας πρόσδεξαι, τὸ θεῖον κράτος σου,
οὓς ἐκ γῆς προσελάβου, τέκνα φωτός, τέ-
τους ἐργαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀχλὺν, ἐκ-
καθαίρων πολυέλεε. Θεοτοκίον.

Δοχεῖον ἄχραντον, ναὸν πανάμωμον, κιβω-
τὸν παναγίαν, παρθενικόν, τόπον ἀγιά-
σματος, σέ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Δεσπότης
ἐξελέξατο.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Ος ὀλοκάρπωσις ἱερά, καὶ ὡς ἀπαρχὴ τῆς
ἀνθρωπίνης οἱ Μάρτυρες φύσεως, τῷ δε-
δοξασμένῳ προσενεχθέντες Θεῷ, ἡμῖν τὴν σω-
τηρίαν, αἰεὶ βραβεύουσι.

Τῆς οὐρανίου διαγωγῆς, τῆς διανομῆς τῶν
χαρισμάτων, ἀξίωσον Δέσποτα, τῆς προ-
κοιμηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, παρέχων τῶν
πταισμάτων, τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ο μόνος φύσει ζωοποιός, τὸ τῆς ἀγαθότη-
τος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος, τοὺς
τελειωθέντας τῆς βασιλείας τῆς σῆς, ἀξίωσον
οἰκτίρμον, μόνε ἀθάνατε.

Θεοτοκίον.

Ισχύς καὶ ὕμνησις ὁ ἐκ σου, Δέσποινα τοῦ
κόσμου γεννηθεῖς, καὶ σωτηρία ἐγένετο, τοῖς
ἀπολλυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ Ἄδου πυλῶν, ρύόμε-
νος τοὺς πίστει σέ μακαρίζοντας.

Ῥδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σταυρῷ προσηλούμενος, τῶν Μαρτύρων τοὺς
χοροὺς, πρὸς σεαυτὸν συνήγαγες, μιμουμέ-
νους τὸ πάθος σου Ἀγαθὲ· διὸ σου δεόμεθα,
τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας διανάπαυσον.

Αφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ἔλθῃς φοβερός,
κρίναι τὸν κόσμον ἅπαντα, ἐν νεφέλαις
εὐδόκησον λυτρωτὰ, φαιδρῶς ὑπαντῆσαί σοι,
οὓς ἐκ γῆς προσελάβου πιστοὺς δούλους σου.

Πηγὴ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρείᾳ θεϊκῇ, πε-
πεδημένους Δέσποτα, ὁ ἐξάγων· τῆς δού-
λους σου τοὺς πρὸς σέ, πιστῶς ἐκδημήσαντας,
ἐν τρυφῇ Παραδείσου κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον.

Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παραβαίντες τοῦ
Θεοῦ, τὴν ἐντολὴν τὴν ἐνθεον· διὰ σοῦ δὲ
Παρθένε πρὸς ἕρανόν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν
φθορὰν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο-
» ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι· Ἀνα-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς
ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι
πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀ-
τελεύτητος.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας
καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ
οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν
αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλά-
σας με καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν
ἀπελεύση· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα,
ἐπιτάφιον θῆνον ποιοῦντες ὡδὴν, τὰ Ἀλ-
ληλουῖα.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Λυτρωθέντες τῷ σῶ αἵματι οἱ Μάρτυρες, τῆς πρώτης παραβάσεως, ῥαντισθέντες δὲ τῷ ἰδίῳ αἵματι, τὴν σὴν, σαφῶς εἰκονίζουσι σφαγὴν. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θρασυνόμενον τὸν θάνατον ἐνέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε· τοὺς ἐν πίστει δὲ κοιμηθέντας, πρόσδεξαι τανῦν, ὑμνοῦντας καὶ λέγοντας Χριστέ· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οψυχώσας με τὸν ἄνθρωπον φυσήματι, Δεῖω, Δεαρχικώτατε, τοὺς μεταστάντας βασιλείας Δέσποτα τῆς σῆς, ἀξιώσον ψάλλειν σοι Σωτήρ· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα πάσης κτίσεως πανάμωμε, γέγονας, συλλαβοῦσα Θεόν, τὸν συντρίψαντα τοῦ θανάτου πύλας, καὶ μοχλοὺς συνθλάσαντα· ὅθεν σε Ἀγνή, ὑμνολογοῦμεν οἱ πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Σταθερῶς τῆς ἀγῶνας ἐπιδειξάμενοι, τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀθλοφόροι, κραυγάζοντες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιερῶς τοὺς τὸν βίον ἀπολιπόντας πιστοὺς, καὶ πρὸς σὲ τὸν Δεσπότην μεταχωρήσαντας, δέξαι προσηνῶς, ἀναπαύων ὡς εὖσπλαγχνος, σὲ ὑπερυψῶντας, Χριστέ εἰς τῆς αἰῶνας.

Νῦν ἐν γῇ τῶν πράεων πάντας αὐλίζεσθαι, τοὺς προκεκοιμημένους Σῶτερ, εὐδόκησον, πίστει τῇ εἰς σὲ δικαιοῦσας καὶ χάριτι, σὲ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν πάντες σὲ παμμακάριστε, τὴν τὸν Λόγον τὸν ὄντως ὄντα μακάριον, σάρκα δι' ἡμᾶς γεγονότα γεννήσασαν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅ-
» παντα γὰρ δρᾷς, Χριστέ, μόνῳ τῷ βῆλεσθαι·
» σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ελπίς Μαρτύρων χορὸς ἐνεύρωσε, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην διαπύρως ἐπτέρωσε, τῶν μελλόντων τούτοις προτυπώσασα, τὴν μὴ σαλευομένην ὄντως ἀνάπαυσιν, ἧς τοὺς μεταστάντας ἀγαθὲ τυχεῖν ἀξιώσον.

Λαμπρὰς καὶ θείας τυχεῖν ἐλλάμψεως, τῆς σῆς Χριστέ τοὺς πίστει μεταστάντας εὐδόκησον, τὴν ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀνάπαυσιν, μόνος ὡς ἐλεήμων, τέτοις δωρούμενος, καὶ τῆς αἰωνίου ἀξίων μακάριότητος.

Οὖν τῇ φύσει χρηστὸς καὶ εὖσπλαγχνος, καὶ θελήτης ἐλέους εὖσπλαγχνίας ἡ ἄβυσσος, ἥς ἐκ τόπῃ τέτῃ τῆς κακώσεως, καὶ σκιάς τοῦ θανάτου Σῶτερ μετέστησας, ἔνθα καταλάμπει σου τὸ φῶς, τούτους κατὰ τάξιν.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴν ἀγίαν Ἀγνή γινώσκουμεν, καὶ κιθω-
τὸν καὶ πλάκα σὲ τοῦ νόμου τῆς χάριτος·
διὰ σοῦ γὰρ ἄφεσις δεδωρήται, τοῖς δεδικαιω-
μένοις διὰ τοῦ αἵματος, τοῦ σωματωθέντος ἐκ
τῆς σῆς γαστρὸς πανάμωμε. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ἔτολ-
» μα Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τέγματα·
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὡράθη βροτοῖς, Λόγος
» σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις στρατιάς σὲ μεγαλύνουμεν.

Τὸ Τρισάγιον. Εἰθ' οὕτω τὰ Τροπάρια.

Ο' βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Καὶ μνημονεύσαντος τοῦ ἱερέως συνήθως,
γίνεται Ἀπόλυσις.

✠✠✠

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ'.
τὸ, Ἀλληλουῖα, ἐκ γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου
Κύριε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόνυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ
γενεάν.

Ο' βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, Εἶπεν ὁ Κύριος
τῷ Κυρίῳ μου. Ἐν δὲ ταῖς Συναπταῖς πάσαις
τῆς Στιχολογίας καὶ τοῦ Κανόνος, μνημονεύον-
ται πάντες οἱ προαπελθόντες πατέρες καὶ ἀ-
δελφοὶ ἡμῶν.

Εἰς τὴν α'. Στιχολογίαν, λέγομεν Καθίσματα
Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυ-
ραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας·
καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα
κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν τυράννους

καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν Βελίαρ
ὁμολογία Χριστοῦ. Ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς Κύριε,
δόξα σοι.

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Αθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι,
καὶ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ νομι-
σάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρα-
νόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι'
αὐτῶν ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυ-
μάστωσεν ὁ Κύριος.

Τῶν Ἀγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη
ὡς Παραδείσος ὁ ἐν Ἑδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ
ἀγάλλεται πᾶσα ἡ κτίσις· καὶ παρὰ σέου ἡ-
μῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέ-
γα ἔλκος.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Εν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἐν χώρᾳ
τῶν ζώντων, οὓς προσελάβου Ἰησοῦ εὐ-
σεβῶς κοιμηθέντας, κατὰ ταξον, ὡς εὐδιαλλα-
κτος Θεός, καὶ ἔμπλησον τοῦ ἀνεσπέρου σου
φωτὸς, καὶ τῆς ἐπουρανίου σε χαρᾶς ἀξίωσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οτὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα,
ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκείνη βουλή, λάμ-
ψας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θείων τὸν Ἀ-
δάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχαίρητέ μοι, ὅτι
εὑρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμή. Ὁ πάντα σοφῶς
οἰκονομήσας Θεός, δόξα σοι.

Εἴτα τὸν Ἀμωμον, εἰς εἴσεις β'. καὶ μνημονεύει
ὁ Ἱερεὺς μετὰ τὴν α'. στάσιν· εἰς δὲ τὴν συμ-
πλήρωσιν τῆς β'. τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια.
Εἴτα Συναπτὴ, καὶ μνημονεύει πάλιν. Μετὰ δὲ
τὴν Ἐκφώνησιν,

Καθίσματα. Ἦχος πλ. α'.

Ανάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τῆς
δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον
ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρο-
ρῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ
ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν
ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει, φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Οὗ ἐκ Παρθένου ἀνατεῖλας τῷ κόσμῳ Χρι-
στὲ ὁ Θεός, υἱὸς φωτὸς δι' αὐτῆς ἀνα-
δείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες. Τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. καὶ ὁ παρὼν εἰς ἡ. οὐ
ἡ ἀκροστιχίς, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων τῆς γ'. ε. ε'.
καὶ ζ'. Ὡδῆς.

Ψυχὰς ἀπάσαις αἴνος ἐξ Ἀρσενίου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Ψυχῶν πασῶν ὁ Δεσπότης καὶ ποιητής,
καὶ κριτής καὶ Κύριος, οὐπὲρ πάντων
τῶν ἐν γῇ, ἐν χειρὶ τὰ πέρχτα, αὐτὸς, οὓς με-
τέστησας πιστοὺς ἐν σοὶ ἀνάπαυσον.

Υπὲρ παντὸς κοιμηθέντων γένους βροτῶν,
ἡλικίας Δέσποτα, ἀξιώματος ὁμοῦ, καὶ
μεγέθους, ἅπαντες θερμῶς, δυσωποῦμεν, ὅπως
σώσης οὓς μετέστησας.

Χειρὶ ἀχρύντῳ σου Λόγε ὁ ἀπὸ γῆς, πλα-
στουργήσας μόνος με, καὶ ψυχώτας ὡς
Θεός, ζωηρὰ ἐμπνεύσει σε, αὐτὸς, οὓς ἐντεῦθεν
προσελάβου σῶσον εὐσπλαγχνε.

Θεοτοκίον.

Αἰγνή Παρθένε τοῦ κόσμου καταφυγή, καὶ
στερρὰ ὑπέρμαχε, ἱκεσίαις σου θερμαῖς,
ὑπὲρ πάντων πρέσβευε τῶν σε, κекτημένων ἐν
ἀνάγκαις τεῖχος ἄρρηκτον.

Καταβασία.

» Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσ-
» σω ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, καθο-
» ρῶν ποντῆμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐδόξα,
» ἄσωμεν.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Ισχύει δόξης Θεϊκῆς, ὁ τῆς γῆς ἐξ ἐσχάτων,
ὡς νεφέλαις ἀνάγων, τῶν πιζῶν πρὸς σέ
ψυχὰς, οὓς ἐκ περάτων Χριστὲ, προσελάβου
δούλους σου ἀνάπαυσον.

Σὺ μόνος εἶ ὁ καθιστῶν, βασιλεῖς καὶ δυνά-
» στας, καὶ κριτὰς σὺν τοπαρχαῖς· ὅθεν
πάντων ὡς Θεός, αὐτὸς ἐν κρίσει τῇ σῇ, ῥύσαι
τούτους Σῶτερ τῆς κολάσεως.

Απάσης γῆς ὁ ποιητής, σὺν πρεσβύταις παρ-
» θένοις, καὶ σὺν νέοις ἐφήβοις, οὓς προσε-
λάβου Χριστὲ, τῆς αἰωνίου χαρᾶς, καὶ τρυφῆς
σου τούτους καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ελπίς τοῦ κόσμου κραταιά, Δέσποινα Θεο-
τόκε, μὴ ἀπώσῃ τοὺς πόθῳ, σοὶ προσρέ-
χοντας αἰεὶ· ἀλλ' ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, πάσης ῥύ-
σαι ζάλῃς τοὺς τιμῶντάς σε.

Καταβασία.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιζῶν σου ἀ-
» γαθὲ, καὶ σερεώσας αὐτὴς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς
» ὁμολογίας σου.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἦν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Οτὰ πάντα ποιήσας νεύματι σῶ, τοὺς ἐν
πίσει θανέντας Χριστιανούς, πατέρας προ-

πάτορας, παίππους δὲ καὶ προπάππους τε, ἀδελφούς καὶ φίλους, πλουσίους καὶ πένητας, βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ὁμοῦ καὶ μονάζοντας, ὅπου τῶν Δικαίων καὶ Ἀγίων σου πλήθη, ἀπάντων ἡ οἰκῆσις, δυσωποῦμεν ἀνάπαυσον, ὡς Θεὸς εὐδιαλλάκτος· Δέσποτα Χριστέ Βασιλεῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν παρέχων αὐτοῖς, ὧν ἐξήμαρτον πάντες οἱ δοῦλοί σου.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Χαρισηρίον αἶνον χρεωσικῶς, ὡς ἡ Χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὥφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἰεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσης, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεῖς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

ᾠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ποιμαίνων Δέσποτα, ἐν τόπῳ χλῆς Σωτήρ, καὶ μετάγων ἐφ' ὕδωρ πάντας πιεσούς, τὸ τῆς ἀναπαύσεως, μὴ ἀποπέμψης τῆς ἐκεῖ, εὐφροσύνης τοὺς οἰκέτας σου.

Αγγέλων τάγμασιν, αὐτὸς κατὰταξον, μοναζῶν σου χορείας ἱεραρχῶν, λειτουργῶν ἀπάντων σου· σοὶ γὰρ ἀνέθεντο ψυχὰς, σὺν τοῖς σώμασι φιλάνθρωπε.

Σὺ μόνος ἔγνωκας, ὡς πάντων Κύριος, ταῖς θανάτου ἐφοδούς, μέτρα ζωῆς, καὶ τὸ πέρας πάντων βροτῶν· διὸ οἰκτεῖρησον καὶ νῦν, τῆς σῆς δούλης ὑπεράγαθε. Θεοτοκίον.

Αγίων Ἀγίων, Θεὸν κηύσασα, Παναγία Παρθένε θείαις λιταῖς, τοῦτον νῦν δυσώπησον, σκηναῖς Ἀγίων ἐν τρυφῇ, κατατάξαι οὓς μετέστησεν. Καταβασία.

• **Χ**ριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ
• σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
• ἀνακραζούσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
• ρίῳ ἐορταζούσα.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ιδοὺ Μαρτύρων θεῖοι χοροὶ, τάξεις Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ τῶν Δικαίων συστήματα, Σῶτερ σὲ ὑμνοῦντες καθικετεύοισι, τοῦ σῶσαι ἡμᾶς περ κόσμου, πάντας προσεῖληφας.

Στερρᾶς σου σαλπιγγοῦ τῇ φωνῇ, ὅταν ἐξα-
νοίγωνται τάφοι, νεκρῶν, καὶ γῆ τρέμει
φρίττουσα, τότε σὺν προβάτοις ἐκ δεξιῶν σου
Χριστέ, κατὰταξον σοὺς δούλους, οὓς περ μετέ-
στησας.

Ανδρῶν τὰ εἶφη σὺν γυναιξὶ, παίδων γη-
ραιῶν ὁμοῦ, πενήτων δούλων πλεσίων τε,
τῶν πιεσῶς ἐντεῦθεν μετατεθέντων πρὸς σέ, ἀ-
νάπαυσον, καὶ σῶσον ὡς εὐδιαλλάκτος.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες Ἀχραντε βοηθὸν, ζῶντες καὶ θι-
νόντες εὐσεβῶς, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι κε-
κτῆμεθα· ὅθεν τῆς ἐκεῖσε τυχεῖν ἀνέσεως, αἰ-
τούμεθα πρεσβείαις σου ταῖς πρὸς Κύριον.

Καταβασία.

• **Τ**ῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὁρ-
• θιζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγα-
• σον, δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄν-
• τως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνα-
• καλούμενον.

ᾠδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ιλάσθητι Δέσποτα, παρακλήθητι Σωτήρ, καὶ
δείξόν σου τὸ ἔλεος, δείξον σπλάγχνα, καὶ
σῶσον ὡς ἀγαθός, τῆς γῆς πάσης ἅπαντας, ἕς
πρὸς σέ μετῆγάγου ὡς φιλάνθρωπος.

Ναμάτων ἐν κλύσμασι, καὶ ἐν ρείθροις πο-
ταμῶν, καὶ τοὺς ἐξαίφνης θνήξαντας, τῆς
ἐν νάπαις, καὶ ὄρεσι, καὶ ὁπάϊς, τὸν βίον τελέ-
σαντας, μὴ παρίδης, ὡς μόνος εὐδιαλλάκτος.

Ο βλέπων ὡς Κύριος, ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐν
γῇ, τοὺς ἐν ἀδῆλῳ θνήξαντας, τοὺς πο-
λέμοις καὶ μάχαις καὶ ἐν πληγαῖς, δεινῶς τε-
λευτήσαντας, πάντας οἰκτεῖρον Σῶτερ, ὡς φι-
λάνθρωπος. Θεοτοκίον.

Ηπαναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βρο-
τοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν
μου τὸν ἄσχατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάρτα-
ρον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Καταβασία.

• **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψυμένην καθο-
• ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
• εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνά-
• γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τοὺς μεταστάντας ἀφ' ἡμῶν ἐκ τῶν προσκαί-
ρων, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν κα-
τασκήνωσον, καὶ μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον,
Σῶτερ ἀθάνατε· εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωποι ἡμαρτον
ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ σὺ ὡς ἀναμάρτητος Κύριος,
ἄφες αὐτοῖς τὰ ἐκούσια πταίσματα, καὶ τὰ
ἀκούσια, μεσιτευούσης τῆς τεκούσης σε Θεο-
τόκου, ἵνα συμφώνως βοήσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν·
Ἀλληλουῖα. Ο Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας
καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν

ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με, καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θῆνον ποιῶντες ὥδῃν τὸ, Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον τοῦ Μηναιῖς.

Ὡδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Σὺν Ἀγγέλοις ἐπὶ θρόνου Σῶτερ δόξης σου, ὅταν ἐλεύσῃ κρῖναι τὴν γῆν, ψυχὰς δούλων σου, τῆς σῆς πλησον θείας χαρμονῆς, τοῦ ψάλλειν ἀπαύστως καὶ βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εν σπαράγμασι θηρῶν Χριστὲ τοὺς θνήξαντας, καὶ οὓς ἰχθύς ἐμέλισεν, οὓς κατέχωσε συσσεισμός, καὶ βόθρος καὶ κρημνός, τοὺς πάντας ἐλέησον Σωτὴρ, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀπειλῆς, ῥῦσαι ὡς εὐσπλαγχνός.

Εἴφη, μάχαιρα καὶ πῦρ, δεινῶν ἐπίτασις, καὶ λίθων ἢ καταλύσις, οὓς ἀνάλωσε σὺν λησταῖς, λιμός τε καὶ λοιμός, τῇ σῇ μετουσίᾳ καὶ χαρᾷ, σῶσον ὑμνεῖν σε εὐσεβῶς, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Μόνη πέφυκας ἀγνή τοῦ κόσμου γέφυρα, μετάγουσα βροτοὺς πρὸς Θεόν· τοὺς τὸν βίον οὖν, τῇ πρὸς σέ ἐλπίδι καὶ στοργῇ, τελέσαντας, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, πάσης ἀνάγκης καὶ φθορᾶς, σῶζε πρεσβείαις σου.

Καταβασία.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἀγγελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεῷ, τὸν τύραννον ἐπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'. Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ.

Απαντας Δέσποτα βροτοὺς, παντοῖα τάγματος, οὓς μετέστησας Σωτὴρ, πιστοὺς σου βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ἐθνάρχας γῆς καὶ κριταῖς, λαῶν τε καὶ φυλῶν τοὺς προστατάς, ἐλέησον οἰκτίρμον, καὶ ἀνάπαυσον μόνος, ὅπως σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρῦσαι πυρὸς τοῦ φοβεροῦ, δούλους φιλάνθρωπε, Ἐκκλησίας σου σεπτῆς, καὶ σῶσον μοναστῶν συστήματα, ἱερωμένων πληθύν, χορείας λειτουργῶν σου ἐνθέων, καὶ πάντας τῆς ἐκεῖσε, καταξίωσον δόξης, ὅπως σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σῶσον ὦ Δέσποτα Χριστέ, σῶσον ἐλέησον, καὶ ἀνάπαυσον ψυχὰς, λαοὺς σου τοὺς πιστῶς τελέσαντας, τρόπῳ παντὶ τὴν ζωὴν, ἐν

τόπῳ, καὶ ἐν χώρᾳ παντοῖα, καὶ ῥῦσαι τῆς γεέννης καὶ πικρίας βασάνων, ὅπως σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελυσας μόνη τὴν ἀράν, Παρθένε ἄχραντε, τὴν τῆς Εὐας ἀληθῶς, ζωὴν δὲ τοῖς ἐν γῇ ἐπήγασας· διὸ πρεσβείαις ταῖς σαῖς, τῆς βίης τοῦ προσκαίρου λυθέντας, ζωῆς τῆς αἰωνίου, καταξίωσον πάντας, ὅπως σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

» **Ε**κστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τὰ φῶς σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Νῦν ἐλεῆμον στίφη, δυσωπεῖ σε Ἀγγέλων, σὺν Χερουβὶμ τε, θεία Σεραφὶμ καθικετεύει, Ἐξουσίαι, Θρόνοι καὶ Ἀρχαί, καὶ Δυναμεις τε σὺν Ἀρχαγγέλοις, καὶ Κυριότητές σε αἰτοῦσι κραταιέ, ὅπως ψυχὰς ἀπάσας οἰκτείρης, ἅς περ μετέστησας.

Ιδοὺ οἱ δῆμοι, σὲ τῶν Προφητῶν ἐξαιτοῦνται, τῶν Ἀποστόλων δεόνται χοροί, σὺν Πατριαρχαῖς, στίφη τε Μαρτύρων, σὺν Ὀσίων πλήθεσιν εὐπαρακλητῶς, ἀναβοῶσι· Σῶσον φιλάνθρωπε ψυχὰς, πάντων τῶν ἐπὶ γῆς τεθνεώτων, εὐσεβῶν δούλων σου.

Οἶδας τὰ πάντα βλέπεις, καθορᾶς καὶ γινώσκεις, βροτῶν τὰ πλήθη, καὶ τὸ τῆς ζωῆς ἐκάστου πέρας· πᾶσι δίδου τὴν τῶν ἐγκλημάτων λύτρωσιν, καὶ Παραδείσου τῆς καλλονῆς ἀξίωσον πάντας ὡς Θεός, μόνε, οὓς ἐξελέξω οἰκτίρμον, πιστοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Υπεραγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου Παρθένε, σὺ πάντων σκέπη, ζώντων καὶ θανόντων χρηματίζεις, καὶ γαλήνη, δόξα καὶ τρυφή, καὶ ἄνεσις τῶν σὲ προστατίν, καὶ βοηθόν, καὶ ῥύστην πλουτούντων ἀγαθῇ· ὅθεν αὐτοὺς διάσωσον, πάντας ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καταβασία.

» **Α**πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν· ἱλιγγιᾷ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμῖν σε Θεοτόκε· ὅμως, ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας τὸν ἐνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προστατίς· σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μνήμην τελοῦντες πάντων, τῶν κοιμηθέντων ἐν Χριστῷ, καὶ τελευταίας ἡμέρας, μνήμην ποιήσωμεν πιστοί, ὑπὲρ ἡμῶν τε καὶ κείνων, Χριστὸν αἰεὶ δυσωποῦντες.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ο γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρὰ, Χριστιανῶν ἢ προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥῦσαι, τῶν αἰώνιων βασάνων.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰστώμεν Στίχης δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Φοβερόν τὸ τέλος τὸ τοῦ θανάτου, καὶ φρικτὴ ἡ κρίσις ἡ τοῦ Δεσπότη· τὸ πῦρ γὰρ τὸ ἀσβεστον, ἡντρέπιστα ἐκείσε· σκώληξ ἀκοίμητος κολάζων, καὶ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, σκότος ἐξώτερον ὑπάρχει, καὶ αἰωνία δίκη· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντες οἱ τῷ βίῳ προστετηκότες, δεῦτε ἐν τοῖς τάφοις ἐξεστηκότες, ἐγκύψατε, ἴδετε τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην· ποῦ νῦν τοῦ σώματος τὸ κάλλος, καὶ ἡ δόξα τοῦ πλούτου; ποῦ δὲ ἡ ἔπαρσις τοῦ βίου; ὄντως μάταια πάντα· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Νῦν ἐπὶ τὸν τάφον ὁ ἐπὶ θρόνου, νῦν ὁ ἐν πορφύρᾳ φθορὰν ὑπέδω· ἔκ' ἐτι ἐν θρόνῳ γὰρ, ἀλλ' ἐν μνήματι κεῖται· ἴδε, ἐξέλιπε, τὸ βασιλείον κράτος· ἴδε, ὡς ὄναρ, τῶν ἀνθρώπων, παροδεύει ὁ βίος· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντας τοὺς ἐνθένδε μετατεθέντας, ἐπὶ αἰωνίου ζωῆς ἐλπίδι, καὶ βίον ἀλλάξαντας παντοίῳ Σῶτερ τρόπῳ, πᾶσαν κατάστασιν καὶ γένος, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν, ἀνδρας ὁμοῦ τε καὶ γυναῖκας, καὶ ἀρτίτοκα βρέφη, ὡς φιλάνθρωπος, ἐν κόλποις τάξον, τῇ Ἀβραάμ τε καὶ ἐν τόποις ἀνέσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ο ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἡχοῦσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῷ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστέ ὁ Θεός· τότε Δέσποτα, οὓς μετέ-

στησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὰ τέτων ἐγκλήματα παριδὼν ἀγαθέ.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας τὸ πᾶν, ὁ καὶ τοὺς Προφῆτας ἐξαποστείλας ἡμῖν, προφητεῦσαί σου τὴν παρυσίαν· καὶ Ἀποστόλους, κηρύξαι σου τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν, προεφήτευσον τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ, τῷ βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη· Μάρτυρες δὲ ἔτυχον δόξης ἐκ τούτων, καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτενῶς σοι τῷ Δεσπότη, σὺν τῇ τεκούσῃ σε Μητρί. Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς ψυχὰς, ἃς προσελάβη, καὶ ἡμᾶς καταξιώσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἐκ τῶν τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλὴν ἀποθέμενοι.

Εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, θεικῆς χρηστότητος πολυέλεε, τοὺς πρὸς σέ Δέσποτα, μεταβεθηκότας, ἐν γῇ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατάσχεσιν δωρούμενος, τὴν διηνεκῶς διαμένουσιν· σὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων, ἐξέχεας τὸ αἷμα σου Χριστέ, καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι, κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζωὴν ἐπύρασας, καὶ τρυφὴν αἰδίδιον, πιστοῖς δέδωκας, θεικῇ Δέσποτα, εὐσπλαγχνίᾳ μόνε, πανοικτίρμον ἀναμάρτητε, ἐν ἣ δεόμεθα, τοὺς κεκοιμημένους κατάταξον, ἐλπίδι ἀναστάσεως, λύσιν τῶν πταισμάτων δωρούμενος· ἵνα διὰ πάντων, ὑμνῆταί σου τὸ ὄνομα Χριστέ, καὶ σεσωσμένοι δοξαζώμεν, τὴν φιλάνθρωπίαν σου.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν, ἐν ἀγαθείς.

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχικῇ ἐξουσίᾳ, καὶ νεκρῶν δεσπύοντα, σὲ Χριστέ γινώσκοντες ἱκετεύομεν· Τοὺς πιστὸς δούλους σου, τοὺς πρὸς σέ τὸν μόνον, εὐεργέτην ἐκδημήσαντας, αὐτὸς ἀνάπαυσον, σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου φιλάνθρωπε, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων λαμπρότησι· θελητῆς ἐλέους, ὑπάρχεις γὰρ καὶ σώζεις ὡς Θεός, οὓς κατ' εἰκόνα σου ἐπλάσας, μόνε πολυέλεε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αἴγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφεις ἰὺν ἐξηρεύετο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος,

παγγενῇ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάστασιν ἡμῖν ἔδωρῆσατο· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτὴρ, καὶ οὓς προσελάβου, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλην ἀποθέμενα.

Ωφθης ἐνδαιήτημα, Θεοπρεπὲς Παναγία, καὶ Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας ἀπειρόγαμε, καὶ βροτοῖς ὀρώμενον, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἐν μιᾷ δὲ ὑποστάσει ἀγνή· αὐτὸν δυσώπησον, τὸν μονογενῇ καὶ πρωτότοκον, τὸν σὲ παρθένον ἄμωμον, καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀναπαῦσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων ἐν φωτὶ, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι, καὶ μακαριότητι.

Τὰ Τροπάρια. { Ὁ βάθει σοφίας φιланθρώπως.
Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.
Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. β'.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκραῶμαι.

Ἀπόστολος, τῆς ἡμέρας καὶ Νεκρώσιμος, ὁμοίως καὶ Εὐαγγέλιον.

Κοινωνικόν.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλουϊα.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'. πρὸς Ἦχον α'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν.

Πάντα χορηγεῖ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε τὸ Πνεῦμα σου κατέπεμψας.

Ἀπόστιχα Ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν.

Ἀπολυτικίον.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ζήτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιакόν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'. πρὸς Ἦχον α'. δευτεροῦντες τὸ α'. εἶτα ε. πρὸς Ἦχον β'. δευτεροῦντες πάλιν τὸ α'.

Ἦχος α'.

Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον ὅσον; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσιμον! Διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν, ἐκαινούργησας Χριστέ τοὺς σοὺς Μαθηταίς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεὸν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς Θεολόγους ἀνεδείξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁμοούσιε καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παρακλήτε, δόξα σοι. Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὗρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε. Δίς.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἰ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἑσπέρᾳ, καὶ πρωΐ,

καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχὸν Πατέρα, καὶ τὸν συνἀναρχὸν Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδίου καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τριαδὰ ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν, Πατέρα, καὶ Υἱόν, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Λέοντος Δεσπότης.

Δεῦτε λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱὸν ἐν τῷ Πατρὶ σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι· Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν, συναἰδίου καὶ σύμβρονον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἣν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργεῖα τῇ Ἀγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

Εἴσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Καὶ μετὰ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ ἐφεξῆς Ἀναγνώσματα.

Ἀριθμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Ε**ἶπε Κύριος πρὸς Μωσῆν· Συναΐα'. 16. **Ε**γαγέ μοι ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, οὓς σὺ αὐτὸς οἶδας, ὅτι οὗτοι εἰσὶ πρεσβύτεροι τῇ λαοῦ, καὶ γραμματεῖς αὐτῶν· καὶ ἄξεις αὐτοὺς εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ στήσονται ἐκεῖ μετὰ σοῦ. Καὶ καταθήσομαι, καὶ λαλήσω ἐκεῖ μετὰ σοῦ, καὶ ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπὶ σοί, καὶ ἐπιθήσω ἐπ' αὐτοὺς, καὶ συναντιλήψονται μετὰ σοῦ τὴν ὁρμὴν τοῦ λαοῦ, καὶ οὐκ οἴσεις αὐτοὺς σὺ μόνος. Καὶ συνήγαγε Μωσῆς ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, καὶ ἕστησεν αὐτοὺς κύκλῳ τῆς Σκηνῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ, καὶ ἐλάλησε πρὸς Μωσῆν, καὶ παρείλετο ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς ἑβδομήκοντα ἄνδρας τοὺς πρεσβυτέρους. Ὡς δὲ ἐπανεπαύσατο τὸ Πνεῦμα ἐπ' αὐτοὺς, καὶ προεφῆτευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ οὐκέτι

προσέθεντο. Καὶ κατελείφθησαν δύο ἄνδρες ἐν τῇ παρεμβολῇ· ὄνομα τῷ ἐνὶ Ἑλδαδ, καὶ ὄνομα τῷ δευτέρῳ Μωδαδ· καὶ ἐπανεπαύσατο ἐπ' αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα· καὶ οὗτοι ἦσαν τῶν καταγεγραμμένων, καὶ οὐκ ἦλθον εἰς τὴν Σκηνὴν· καὶ προεφῆτευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ προσδραμὼν ὁ νεανίσκος, ἀπήγγειλε τῷ Μωσεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, λέγων· Ἑλδαδ καὶ Μωδαδ προφητεύουσιν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ ἀποκριθεὶς Ἰησοῦς ὁ τῇ Ναυῇ, ὁ παρεξηκὼς Μωσεῖ, ὁ ἐκλεκτός αὐτῷ, εἶπε· Κύριε Μωσῆ, κώλυσον αὐτούς. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Μωσῆς. Μὴ ζηλοῖς σύ μοι; καὶ τίς δώῃ πάντα τὸν λαὸν Κυρίῳ προφήτας, ὅταν δῶ Κύριος τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς;

Προφητείας Ἰωὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Τὰ τέκνα Σιών, Β'. 23. **Τ**χαίρετε καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν τὰ βρώματα εἰς δικαιοσύνην· καὶ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρωΐμον καὶ ὄψιμον, καθὼς ἔμπροσθεν· καὶ πλησθήσονται αἱ ἄλωνες σίτου, καὶ ὑπερεκχυθήσονται αἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου· καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ βροῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίβη, καὶ ἡ καίμπη, καὶ ἡ δύναμις ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς· καὶ φάγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε, καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὃς ἐποίησε μεθ' ἡμῶν θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ καταισχυνηθῇ ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλὴν ἐμοῦ· καὶ οὐ μὴ καταισχυνηθῇ ἔτι ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ οἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται. Καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι· καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἷμα καὶ πῦρ, καὶ ἀτμίδα καπνοῦ· ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα, πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ· καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Λήψομαι ἡμᾶς Α5'. 24. **Ε**κ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀθροίσω ὑ-

μας ἐκ πασῶν τῶν γαιῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν ὑμῶν· καὶ ῥχνῶ ἐφ' ὑμᾶς ὕδωρ καθαρὸν, καὶ καθαρισθήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδῶλων ὑμῶν, καὶ καθαρῶ ὑμᾶς· καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν, καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ἡμῖν· καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, καὶ δώσω ἡμῖν καρδίαν σαρκίνην· καὶ τὸ πνεῦμά μου δώσω ἐν ἡμῖν, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐν τοῖς δικαιώμασί μου πορεύησθε, καὶ τὰ κρίματά μου φυλάξησθε, καὶ ποιήσητε· καὶ κατοικήσετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, καὶ ἔσεσθέ μοι εἰς λαόν, καὶ γὰρ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλκμψε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἑσπέρα, καὶ πρωΐ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε, Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχὸν Πατέρα, καὶ τὸν συνἀναρχὸν Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδίον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένους τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν Ἑβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἑτέραις ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες, ἐσοφίσθησαν· καὶ τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγρήσαντες, τὰ θεῖα ἐρρήτορευον· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ ἐπὶ γῆς ὀφθεῖς, καὶ ἐκ τῆς πλάνης σώσας ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ., Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος πλ. β'.

Αγνοοῦντα τὰ ἔθνη Κύριε, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γλωσσῶν, μέθην εἶναι ἐνόμιζον· ἡμεῖς δὲ στηριχθέντες ὑπ' αὐτῶν, ἀπαύσως οὕτω λέγομεν· Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, δεόμεθα φιλαίνθρῳπε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Κύριε, τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡ ἐπιφοίτησις, τοὺς Ἀποστόλους σου ἐμφορήσασα, ἐν ἑτέραις γλώσσαις λαλεῖν παρεσκεύασεν· ὅθεν τὸ παρχόδοξον, τοῖς μὲν ἀπίστοις μέθη ἐνομίζετο, τοῖς δὲ πιστοῖς πρόξενον σωτηρίας· ἡ τῆς ἐλλάμψεως καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, δεόμεθα φιλαίνθρῳπε. Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παρακλήτε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρὼν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκηνώστον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Γλώσσαι ποτὲ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν τῆς πυργοποιίας· γλώσσαι δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκησε Θεὸς τὴν ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι· ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλieiς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφρωνία, πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλieiς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας· φιλαίνθρῳπε, δόξα σοι.

Ἐκ γ'.

Τὸ, αὐτὸ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθεορτον πιστοὶ, καὶ τελευταίαν ἑορτήν, ἐορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ, τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἵδει γλωσσῶν, καὶ Μαθηταῖς ἐφώτισε, καὶ τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε· Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον, ἐφώτισε. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα ὁμοιον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῇ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη

νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγοῦσα· καὶ γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τὸ πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς, καὶ ὑετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος· Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτη, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε. Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ, θείαν Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν ὥσπερ κιθάρα μυσουργική, πᾶσιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θείῳ πλήκτρῳ μυστικῶς, Σῶτερ, τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου. Δίς.

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τῇ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

Στίχ. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Τὸ, πᾶσα πνοή, Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Θ'.

Ἀνάστασιν Χριστέ, οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθὺς τὸν Ν'. Εἶτα, Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός....

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παρακλήτε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὲ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες. Ὁ τοῦ βαρέος μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς η'. καὶ ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος βαρύς. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**όντῳ ἐκάλυψε Φαραὼ σὺν ἅρμασιν, ὁ
• **Π**συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι·
• ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδοξασται.

Τροπάρια.

Εργῷ, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω, τὸ Παρακλήτον Πνεῦμα ἐξαποστείλας Χριστέ, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλόνηρωπε.

Νόμῳ τὸ πάλαι προκηρυχθέν καὶ Προφήταις, ἐπληρώθη· τοῦ θείου Πνεύματος σήμερον, πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Ἄλλος Κανὼν Ἱαμβικός.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς, διὰ στίχων Ἡρωελεγείων.

Θειογενὲς Λόγε, Πνεῦμα Παρακλήτον πάλιν ἄλλον,

Ἐκ Γενέτου κόλπων ἦκας ἐπιχθονίοις,

Οἶα πυρὸς γλώσσησι φέρον Θεότητος αἴλου.

Σῆμα τῆς φύλης, καὶ χάριν ὑμνοπόλοις.

Ποίημα Κ. Ἰωάννου τοῦ Ἀρκαλᾶ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**εῖῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ,
• Ἐρρητάρευσσε τὸν θεόγραφον νόμον·
• Ἴλυν γὰρ ἐκτινάξας ὀμματος νόου,
• Ὅρα τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
• Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Τροπάρια.

Εφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα·
Νοσφισμὸς ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις·

Ἐγὼ γὰρ εἰς πατρῶον ὑψιστον θρόνον.

Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος,

Λάμπαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Ορος βεβηκῶς, ἀτρεκέστατος Λόγος,
Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν·

Ἔργον γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους,

Πνοὴ βιαία, καὶ πυρὸς γλωττήμασι,

Νείμας τὸ Πνεῦμα Χριστὸς, ὡς ὑπέσχετο.

Καταβασίαι. { Πόντῳ ἐκάλυψε.
 { Θεῖῳ καλυφθεὶς.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς Χρι-
• στέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἔφης, καθίστατε
• ἐν Ἱερουσαλήμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμέ Παρακλήτον
• ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατρός ἀπο-
• στελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Τροπάριον.

Η τοῦ θείου Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύνα-
μις, τὴν μερισθεῖσαν πάλαι φωνὴν, κα-
κῶς ὁμονοησάντων. εἰς μίαν ἁρμονίαν θείως
συνῆψε, γνώσιν συνετίζουσα πιστοὺς τῆς Τριά-
δος, ἐν ᾗ ἐστερεώθημεν.

Εἰρμός ἄλλος.

• **Ε**ρρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας,
• Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
• Μόνη προσευχὴ τῆς Προφήτιδος πάλαι
• Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
• Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Τροπάρια.

Αληπτὸς ἐστὶν ἡ Θεαρχικωτάτη·

Ῥήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,

Ἄλῃς σοφισταῖς συστομίζοντας λόγῳ,

Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους,

Λαὸς ἀπείρους, ἀστραπῇ τοῦ Πνεύματος.

Ην ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φαίους,
Τὸ πανσθενουργόφωτον ἄφθιτον σελας,
Ὡς τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
Νῦν ἐμφανίζει συμφυῇ φρυκτωρίαν,
Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι. } Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.
 } "Ἐρρήξε γαστρός.

Κάθισμα. ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Οἱ τῷ Σωτῆρος ἐρασταὶ χαρὰς ἐπλήσθησαν,
καὶ θάρσος ἔλαβον, οἱ πρῶν δειλιῶντες,
ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους, κα-
τῆλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος
ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαούς· γλῶσσαι γὰρ
διεσπάρησαν, ὁρώμεναι ὡσεὶ πυρὸς, καὶ τούτῃς
οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν.

Δίς.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων
» σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνεβόα· Τὴν σὴν
» εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τῷ
» σῶσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Ο ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου
κηρυχθεὶς, πρῶν τοῦ ἀτελέσι, Θεὸς ἀ-
ληθὴς ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρεταῖς
καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα Θεότητος φέρον, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν
πυρί, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν
γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος,
ἐρχόμενον ἐστίν, αὐτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Α**ναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος,
» Λόγος προελθὼν Πατρὸς ἐξ ἀναιτίου,
» Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
» Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
» Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Λουτρὸν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
Λόγῳ κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
Ὁμβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
Νενυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος.

Κάμπει τὰ πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ,
Γόνῳ τε Πατρὸς Πατρὶ συμφυεστάτῳ·
Ἐν γὰρ προσώποις οἶδε τριτοῖς οὐσίαν,
Νημερτὲς, ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν·
Ἐλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικωτάτῃ,
Ὅσοι λατρευταὶ τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας·
Υπερφῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης,

Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν,
Ὡς πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι. } Κατανοῶν ὁ Προφήτης.
 } "Αναξ ἀνάκτων.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν
» γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κυηθέν ἐπὶ
» τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποσολικὰς καρ-
» δίας κτίζει καθαράς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐ-
» θεὸς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι
» τὰ σὰ προσταγμάτα.

Τροπάριον.

Η ἐπιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦ-
μα ἀγαθόν· Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ· Πνεῦ-
μα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευτὸν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικί-
ται φύσει, τῆς ἐν ἡ κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Λ**υτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
» Περὶ πνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
» Ὡς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.
» Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,
» Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τροπάρια.

Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
Ἐπισφραγίζον τὸν φερέσθιον Λόγον,
Πατροσθενὲς ξύμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Τῆτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἀμαρτίας,
Ἢ αὐτῷ κατεσκευάζε τῶν Ἀποστόλων,
Θεὸς Λόγος πάνταρχος ἄχραντον δόμον·
Ὁμοσθενοῦς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φαῖος.

Καταβασίαι. } Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν.
 } Λυτήριον κάθαρσιν.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**αυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιωτικῶν μελημά-
» των, συμπλόοις ποντούμενος ἀμαρτίαις,
» καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ
» Ἰωάννης Χριστέ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με
» βυθοῦ ἀνάγαγε.

Τροπάριον.

Εκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πάσαν,
ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπλη-
ρώθη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι
ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀρρέυστως ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦ-
μα ἀμερίστως πρόεισιν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Ι**λασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
» Ὁ Δεσπότης ἐλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,

• Ἰν' ὡς Προφήτην Σηρὸς ἐκ Σαλαττίου,
• Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης,
• Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενὴ πεπτωκότα.

Τροπάρια.

Ιμερτὸν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκατοῖς
Αἰωνίως ἔξουσι Πνεῦμα καινίσαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ζυνημμένον,
Υἷος ἀπεχθοῦς καυστικὸν μολυσμάτων,
Ρ' ὕπου τε φρενῶν ρυπτικὸν Παντοκράτορ.

Ορεκτὸν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Σιωνίταις μένουσι σὴν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην ἀπηνῆ τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων,
Ὡκίστα δεικνὺς, πυρπνώως καθιδρύεις.

Καταβασίαι. { Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.
{ Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέ-
ριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς
τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας
ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξαζόμεν τὸ πανά-
γιον Πνεῦμα.

Ὁ Οἶκος.

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου παραμυθίαν
τοῖς δούλοις σου Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι
τὰ πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν
ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡ-
μῶν ἐν περιστάσεσιν, ἀλλὰ αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθα-
σον. Ἐγγίσον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ· ὡς
περ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς,
οὕτω καὶ τοῖς σὲ παθοῦσιν ἔνωσησόν σου οἰ-
κτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν, καὶ δο-
ξολογῶμεν τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ὀγδόῃ ἀπὸ τῆς Πάσχα,
τὴν ἀγίαν Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν.

Στίχοι.

Πνοῇ βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει,
Χριστὸς τὸ θεῖον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις.

Ἐκκέχυται μεγάλῳ ἐνὶ ἡματι Πνεῦμ' ἀλιεῦσι.

Καὶ ταύτην τὴν ἑορτὴν ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν παρελήφα-
μεν Βίβλων· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι τὴν παρ' αὐτοῖς Πεν-
τηκοστὴν ἐορτάζουσι, τιμῶντες τὸν ἑβδόμον ἀριθμὸν, καὶ
ὅτι, μετὰ τὸ Πάσχα, πεντήκοντα ἡμέρας διαβιβάσαντες,
τὸν Νόμον ἔλαβον· οὕτω καὶ ἡμεῖς, μετὰ τὸ Πάσχα, πεν-
τήκοντα ἡμέρας ἐορτάζοντες, τὸ πανάγιον Πνεῦμα λαμβά-
νομεν, νομοθετοῦν καὶ ὁδηγοῦν εἰς πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ
τὰ ἀρίσκοντα τῷ Θεῷ διαταττόμενον.

Ἰστίον δὲ, ὡς παρ' Ἑβραίοις τρεῖς ἦσαν Ἑορταί, τὸ Πά-
σχα, ἡ Πεντηκοστή, καὶ ἡ Σκηνοπηγία. Τὸ μὲν ἐν Πάσχα,

εἰς ἀνάμνησιν ἐποιοῦν τῆς διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσ-
σης· τὸ γὰρ Πάσχα, διάβασις, ἐρμηνεύεται· ἐδήλου δὲ ἡ
τοιαύτη ἑορτὴ τὴν ἡμετέραν, ἀπὸ τῆς σκευινῆς ἀμαρτίας,
πρὸς τὸν Παράδεισον αὐθις διάβασιν καὶ ἐπάνοδον.

Τὴν δὲ Πεντηκοστὴν ἐορτάζον, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ
ἐρήμῳ κακοπαθείας αὐτῶν, καὶ ὅπως διὰ πολλῶν θλίψεων
εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας εἰσῆχθησαν· τότε γὰρ καὶ
καρποῦ, σίτου καὶ οἴνου ἀπήλαυσαν· καὶ ἐδήλου τὴν ἡμε-
τέραν ἐξ ἀπιστίας κάκωσιν, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰσε-
λευσιν· τότε γὰρ καὶ ἡμεῖς τοῦ Δεσποτικῆ μεταλαμβάνομεν
Σώματος καὶ Αἵματος. Οἱ μὲν οὖν διὰ ταύτην τὴν αἰ-
τίαν λέγουσι τὴν παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστὴν ἐορτάζεσθαι.
Οἱ δὲ, εἰς τιμὴν, ὡς φασί, τῶν πεντήκοντα ἡμερῶν, ἃς
νηστεύσας ὁ Μωϋσῆς, τὸν θεόγραφον Νόμον ἐδέξατο· ἐν-
ταυτῷ μεμνημένοι καὶ τῆς μοσχευσίας, καὶ τῶν ἄλλων,
ἅπερ, ὅτε Μωϋσῆς ἀνιών ἐν τῷ ὄρει, καὶ κατιῶν, διεπρά-
ξατο. Ἐτέροις δὲ ἔδοξε τὴν Πεντηκοστὴν παρ' Ἑβραίοις
ἐπινοηθῆναι, διὰ τὴν τοῦ ἑπτά τιμὴν, ὡς εἴρηται· αὐτὸς
γὰρ ἐφ' ἑαυτὸν ἑπτάκις συντιθέμενος, ποιεῖ τὸν πεντήκοντα
μιάς δεούσης ἡμέρας. Οὐκ ἐν ἡμέραις δὲ μόνον τῆς Πεν-
τηκοστῆς ἡ τιμὴ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνιαυτούς, ἐξ ὧν ὁ παρ' ἐ-
κείνοις Ἰωβηλαῖος γεννᾶται· ἑπταπλασιαζομένων γὰρ τῶν
ἔτων, οὗτος γίνεται· ὅτε καὶ τὴν γῆν ἀσπορον ἀφίαισι,
καὶ ζώοις παρέχουσιν ἀνεσιν, καὶ τοῖς ὠνητοῖς τῶν δού-
λων ἀναχωρεῖν ἐπιτρέπουσι.

Τρίτη δὲ ἑορτὴ ἡ Σκηνοπηγία, ἐορταζομένη μετὰ τὴν
συγκομιδὴν τῶν καρπῶν· μετὰ πέντε δηλονότι μῆνας τῆς
ἐορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἐτελείτο δὲ αὕτη, εἰς μνήμην τῆς
ἡμέρας, καδ' ἣν Μωϋσῆς πρῶτον ἔπηξε τὴν ἐν ὄρει Σινᾷ
ὀραθεῖσαν διὰ νεφέλης, καὶ κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀρ-
χιτέκτονος Βεσσελὴλ, Σκηνὴν· σκηνὰς γὰρ καὶ οὗτοι δια-
πραττόμενοι, τὴν αὐτὴν ἐπιτελοῦν ἑορτὴν, καὶ ἐν ἀγροῖς
διάγοντες, καὶ εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τοὺς καρποὺς τῶν ἰ-
δίων συνεκρίμνον πόνων. Ἐν ταύτῃ δοκεῖ καὶ Δαυὶδ τοὺς
ὑπὲρ τῶν ληνῶν ἐπιγράφειν Ψαλμοὺς. Τύπος δὲ ἦν αὕτη
τῆς ἡμῶν ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, ὅτε διαλυθέντων τῶν
σωματικῶν ἡμῶν σκηνῶν, καὶ αὐθις συμπηγνυμένων, τῶν
ἰδίων πόνων τοὺς καρποὺς ἀπολαύσομεν, πανηγυρίζοντες
ἐν ταῖς αἰωνίοις σκηναῖς.

Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς Πεν-
τηκοστῆς τελουμένης, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῖς Μαθηταῖς
ἐπεδήμησεν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς ἀγίοις Πατράσιν ἔδοξε μερίσαι
τὰς ἑορτάς, διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ παναγίου καὶ ζωοποιῶ
Πνεύματος, ὅτι ἐν ἐφί τῆς ἀγίας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος,
ἰδοὺ καὶ ἡμεῖς εἰς αὐρίον, ὅπως τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐ-
πεδήμησε, λέγομεν.

Ταῖς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων πρεσβείαις, Χρι-
στὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες ὁ-
• σιοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέ-
• βαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες· Εὐ-
• λογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ρήτορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀπο-
στόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνομί-
ζετο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρί-
ζεται, εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογοῦ-
μεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς αὐ-

Οἱ θνεῖαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην,
Ἰσοσθενοῦσαν τὴν ἀτμητον εἰδότες,
Σοφὴν τρίφεγγον οὐσίαν δοξαζόμεν.

Καταβασίαι. } Μὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα.
} Χαίροις Ἀνασσα.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖόν ἐκ τοῦ Πα-
τρὸς, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμ-
μάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγνόντας,
σῶσον, ἀγίασον πάντα. Δίς.

Ἔτερον. Ἦχος δ' αὐτός.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ
ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις,
τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ
κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν ἁγίαν.

Ἀπαξ.

Εἰς τοὺς Δίνης, ἰσῶμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν
τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες
αὐτά. Ἦχος δ'.

Παραδόξα σήμερον, εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν
πόλει Δαυὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατήλθε τὸ
ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ Διηγόρος
Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ γάρ· Συνηγμένων
τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος, κα-
θάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε
τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ πάντες ἤρ-
ξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι,
ξένοις διδάγμασι, τῆς ἁγίας Τριάδος. Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι,
καὶ ἔσται, οὔτε ἀρχάμενον, οὔτε παυσό-
μενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον,
καὶ συναριθμούμενον· ζωὴ, καὶ ζωοποιὸν φῶς,
καὶ φωτὸς χορηγὸν· αὐτάγαθον, καὶ πηγὴ ἀ-
γαθότητος· δι' οὗ Πατήρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς
δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται, μία
δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς
ἁγίας Τριάδος. Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ ζῶ-
σα πηγὴ νοερὰ. Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα
συνέσεως· ἀγαθόν, εὐθές, νοερὸν, ἡγεμονεῦον,
καθαῖρον τὰ πταίσματα. Θεός, καὶ Θεοποιὸν·
πῦρ, ἐκ πυρὸς προῖόν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαι-
ροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφῆται ἅπαντες,
καὶ Θεοὶ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐσέφθησαν.
Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρημένον
εἰς νημάς χαρισμάτων. Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ

πάντα πληρῶν, ὁ Θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ
καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶ-
σον ἀγαθὴ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ψάλλομεν τὰ Ἀντίφωνα ταῦτα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποιή-
σιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ σερῆμα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα, καὶ
νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γινῶσιν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Οὐκ εἰσὶ λαλιαί, οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀ-
κούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος
αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης
τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος δ' αὐτός.

Στίχ. Ἐπακοῦσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλί-
ψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ
Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ, ψάλλοντάς
σοι· Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἁγίου, καὶ
ἐκ Σιών ἀντιλάβοιτό σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ.

Στίχ. Μνησθεῖν πάσης δυσίας σου, καὶ τὸ ὅλο-
καύτωμά σου πιανάτω.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται
ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλ-
λιάσεται σφόδρα.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδω-
κας αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐ-
τοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ὅτι προέφθασας αὐτόν ἐν εὐλογίαις χρη-

ζότητος, ἔθηκες ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σέ-
φανον ἐκ λίθου τιμίου.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ζωὴν ἠτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μα-
κρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εἰσοδικόν.

Υψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἄσωμεν
καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ.

Τὸ Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ Κοντάκιον.

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Πράξις.

Ἐν τῷ συμπληρῆσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντη-
κοστῆς... Ἀλληλουϊα. Ἦχος α'.

Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν.

Στίχ. Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς Ἑορτῆς.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ. Ἀλληλουϊα.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Σημαίνει ταχύτερον διὰ τὴν τῆς γονυκλισίας
Ἀκολουθίαν.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν, Συναπτὴ με-
γάλη ὑπὸ τοῦ Διακόνου, εἰ ἔστιν· εἰδὲ μὴ, ὑπὸ
τοῦ Ἱερέως.

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης...

Υπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐ-
σταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ...

Υπὲρ τοῦ περιστώτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχο-
μένου τὴν χάριν τοῦ ἀγίου Πνεύματος, τοῦ Κυ-
ρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῶν κλινόντων τὰς καρδίας αὐτῶν ἐνώ-
πιον Κυρίου, καὶ τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δε-
σῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ἐνισχυθῆναι ἡμᾶς πρὸς τελείωσιν
εὐαρεστήσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι πλούσια τὰ ἑλὲν
αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ δεχθῆναι τὴν γονυκλισίαν ἡμῶν, ὡς
Συμίαμα ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῶν χρηζόντων τῆς παρ' αὐτῷ βοηθείας,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ρυθθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης...

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον,...

Τῆς Παναγίας ἀχράντης ὑπερευλογημένης...

Ἐκφώνησις παρὰ τοῦ Ἱερέως.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύ-
νησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ
Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ε' καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'.
δευτερῶν αὐτά. Ἦχος δ'.

Παραδόξα σήμερον, εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν
πόλει Δαυὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατήλθε τὸ
Ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ Σαγγα-
ρος Λουκάς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ γάρ· Συνη-
μένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἡ-
χος, καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐ-
πλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ
πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξέ-
νοισδόγμασι, ξένοισδιδάγμασι, τῆς ἀγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι,
καὶ ἔσται, οὔτε ἀρχάμενον, οὔτε παυσό-
μενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον,
καὶ συναριθμούμενον· ζωὴ, καὶ ζωοποιῶν·
φῶς, καὶ φωτὸς χορηγόν· αὐτάγαθον, καὶ πη-
γὴ ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται, καὶ
Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται,
μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις,
τῆς ἀγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ
ζῶσα πηγὴ νοερά. Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦ-
μα συνέσεως, ἀγαθόν, εὐθές, νοερὸν, ἡγεμονεῦον,
καθαῖρον τὰ πταίσματα. Θεός, καὶ Θεοποιῶν·
πῦρ, ἐκ πυρὸς προϊόν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαι-
ροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφηταὶ ἅπαντες,
καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθη-
σαν. Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαι-
ρούμενον, εἰς νομαὶς χαρισμάτων.

Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ
πάντα πληρὼν, ὁ Σησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ζωῆς χορηγός· ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν,

καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ
σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔξοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός,
ὁ ποιῶν θαυμασία μόνος.

Στίχ. α'. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύνα-
μίν σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. β'. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην· αὕτη ἡ ἀλ-
λοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. γ'. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου, ὅτι μνη-
σθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Εἶτα λέγει ὁ Διάκονος.

Εἴ τι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τῷ Κυρίου
δεηθῶμεν.

Καὶ ἡμῶν κλινόντων τὰ γόνατα ἐπὶ γῆς,
καὶ ἀσκεπῶν ὄντων, ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεὺς τὰς
Εὐχὰς ἀπὸ τοῦ βήματος μεγαλοφώνως, εἰς
ἐπήκοον πάντων.

Αἴψαντες, αἰμίαντες, ἀναρχε, ἀόρατε, ἀκατά-
ληπτε, ἀνεξιχνίαστε, ἀναλλοίωτε, ἀνυ-
πέρβλητε, ἀμέτρητε, ἀνεξίκακε Κύριε· ὁ μόνος
ἔχων ἀθανασίαν, φῶς αἰῶν ἀπρόσιτον· ὁ ποιή-
σας τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασ-
σαν, καὶ πάντα τὰ δημιουργηθέντα ἐν αὐτοῖς·
ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖσθαι τοῖς πᾶσι τὰς αἰτήσεις
παρέχων· Σοῦ δεόμεθα, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν,
Δέσποτα φιλόνητο, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου,
καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμε-
τέραν σωτηρίαν κατελθόντος ἐκ τῶν οὐρανῶν,
καὶ σαρκωθέντος ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ
Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου, καὶ ἐνδόξου, Θεοτό-
κου· ὃς πρότερον μὲν λόγοις διδάσκων, ὕψερρον
δὲ καὶ ἔργοις ὑποδεικνύς, ἡνίκα τὸ σωτήριον
ὑφίστατο πάθος, παρέσχεν ἡμῖν ὑπογραμμὸν
τοῖς ταπεινοῖς, καὶ ἁμαρτωλοῖς, καὶ ἀναξίοις
δούλοις σου, δεήσεις προσφέρειν, ἐν αὐχένος
καὶ γονάτων κλίσεσιν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρ-
τημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Αὐ-
τός οὖν, πολυέλεε καὶ φιλόνητο, ἐπάκουσον
ἡμῶν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρα ἐπικαλεσώμεθα σε· ἐξαί-
ρέτως δὲ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς Πεντηκοστῆς,
ἐν ᾗ, μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθε-
σθῆναι ἐν δεξιᾷ σου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς,
κατέπεμψε τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς ἀγίους.

αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους· ὃ καὶ ἐκά-
θισεν ἐφ' ἑνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν
ἅπαντες τῆς ἀκενώτου χάριτος αὐτοῦ, καὶ
ἐλάλησαν ἐτέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖά σου,
καὶ προεφήτευσαν. Νῦν οὖν δεομένων ἐπάκου-
σον ἡμῶν, καὶ μνήσθητι ἡμῶν τῶν ταπεινῶν,
καὶ κατακρίτων, καὶ ἐπίστρεψον τὴν αἵχμα-
λωσίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν οἰκείαν συμπα-
θείαν ἔχων ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσιν. Δέξαι
ἡμᾶς προσπίπτοντάς σοι, καὶ βοῶντας τὸ,
Ἡμάρτομεν. Ἐπὶ σὲ ἐπερρίφημέν ἐκ μήτρας,
ἀπὸ γαστροῦ μητρὸς ἡμῶν, Θεὸς ἡμῶν σὺ εἶ·
ἀλλ' ὅτι ἐξέλιπον ἐν μάταιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν,
γεγυμνώμεθα τῆς σῆς βοηθείας, ἐστερήμεθα
ἀπὸ πάσης ἀπολογίας. Ἀλλὰ θαρρύντες τοῖς
οἰκτιρμοῖς σου, κράζομεν· Ἀμαρτίας νεότητος
ἡμῶν, καὶ ἀγνοίας μὴ μνησθῆς, καὶ ἐκ τῶν
κρυφίων ἡμῶν καθάρισον ἡμᾶς· Μὴ ἀπορρί-
ψῃς ἡμᾶς εἰς καιρὸν γήρως· ἐν τῷ ἐκλείπειν
τὴν ἰσχὺν ἡμῶν, μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς· πρὶν
ἡμᾶς εἰς τὴν γῆν ἀποστρέψαι, ἀξιώσον πρὸς
σὲ ἐπιστρέψαι, καὶ πρόσχες ἡμῖν ἐν εὐμενείᾳ
καὶ χάριτι. Ἐπιμέτρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν
τοῖς οἰκτιρμοῖς σου· ἀντίθεε τὴν ἄβυσσον τῶν
οἰκτιρμῶν σου, τῷ πλήθει τῶν πλημμελημάτων
ἡμῶν. Ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους ἁγίου σου, Κύριε,
ἐπὶ τὸν λαόν σου τὸν περιεσῶτα, καὶ ἀπεκδε-
χόμενον τὸ παρὰ σοῦ πλούσιον ἔλεος· ἐπίσκε-
ψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί σου· ῥύσαι ἡμᾶς
ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ Διαβόλου· ἀσφά-
λισαι τὴν ζωὴν ἡμῶν τοῖς ἁγίοις καὶ ἱεροῖς νό-
μοις σου· Ἀγγέλω πιστῷ φύλακι παρακατάθε-
τὸν λαόν σου· πάντα ἡμᾶς συνάγαγε εἰς τὴν
Βασιλείαν σου· δὸς συγγνώμην τοῖς ἐλπίζουσιν
ἐπὶ σὲ· ἄφες αὐτοῖς καὶ ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα·
καθάρισον ἡμᾶς τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἁγίου σου
Πνεύματος· διάλυσον τὰς κατ' ἡμῶν μηχαναῖς
τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Εὐλογητός, εἰ Κύριε, Δέσποτα παντοκρά-
τορ, ὁ φωτίσας τὴν ἡμέραν τῷ φωτὶ τῷ
ἡλιακῷ, καὶ τὴν νύκτα φαιδρύνας ταῖς αὐγαῖς
τοῦ πυρός· ὁ τὸ μήκος τῆς ἡμέρας διελθεῖν
ἡμᾶς καταξιώσας, καὶ προσεγγίσει ταῖς ἀρ-
χαῖς τῆς νυκτός, ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν,
καὶ παντός τοῦ λαοῦ σου· καὶ πᾶσιν ἡμῖν
συγχωρήσας τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια ἁμαρ-
τήματα, πρόσδεξαι τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν ἱκεσί-
ας, καὶ κατὰπεμψον τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου
καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου.

Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις Ἀγγέλοις σου· ὅπλισον ἡμᾶς ὅπλοις δικαιοσύνης σου· περιχαράκωσον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου· φρούρησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου· ῥύσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου. Παράσχου δὲ ἡμῖν καὶ τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, σὺν τῇ ἐπερχομένῃ νυκτὶ, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἀσκανδαλιστον, ἀφάνταστον, καὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν· πρεσβεΐαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐν δόξῳ, Δεσποίνης ἡμῶν...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνῶν.

Σὸν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐλεεῖν καὶ σῶζειν ἡμᾶς...

Ὁ Διάκονος.

Εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς... κτλ.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς τὴν Ἐκφώνησιν.

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόνητος...

Εἶτα ὁ Διάκονος.

Ἔτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τῷ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐπεύχεται.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τὴν σὴν εἰρήνην δεδωκώς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος δωρεάν, ἔτι τῷ βίῳ καὶ ἡμῖν συμπαρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀναφαίρετον τοῖς πιστοῖς αἰεὶ παρέχων, ἐμφανέστερον δὲ ταύτην τὴν χάριν τοῖς σοῖς μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις σήμερον καταπέμψας, καὶ τὰ τούτων χεῖλη πυρίναις στομώσας γλώσσαις, δέ ὧν πᾶν γένος ἀνθρώπων τὴν Θεογνωσίαν, ἰδίᾳ διαλέκτῳ, εἰς ἀκοὴν ὡτίου δεξάμενοι, φωτὶ τοῦ Πνεύματος ἐφωτίσθημεν, καὶ τῆς πλάνης ὡς ἐκ σκότους ἀπηλλάγημεν, καὶ τῇ τῶν αἰσθητῶν καὶ πυρίνων γλωσσῶν διανομῇ, καὶ ὑπερφυεῖ ἐνεργείᾳ, τὴν εἰς σέ πίστιν ἐμαθητεύθημεν, καὶ σέ Θεολογεῖν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, ἐν μιᾷ Θεότητι, καὶ δυνάμει, καὶ ἐξουσίᾳ κατηνυγάσθημεν. Σὺ οὖν τὸ ἀπαύγασμα τοῦ Πατρὸς, ὁ τῆς οὐσίας καὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ ἀπαράλλακτος, καὶ ἀμετακίνητος χαρακτήρ, ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς χάριτος, διάνοιξον καὶ μου τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὰ χεῖλη, καὶ διδάξόν με Πῶς δεῖ, καὶ ὑπὲρ ὧν χρὴ προσεύχεσθαι. Σὺ γὰρ εἶ, ὁ γινώσκων τὸ πολὺ τῶν ἀμαρτιῶν μου πλῆθος, ἀλλ' ἡ σὴ

εὐσπλαγχνία νικήσει τούτων τὸ ἄμετρον· ἰδοὺ γὰρ φόβῳ παρίσταμαί σοι, εἰς τὸ πέλαγος τοῦ ἐλέους σου τὴν ἀπόγνωσιν ἀπορρίψας τῆς ψυχῆς μου. Κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, ὁ πᾶσαν ῥήματι τὴν κτίσιν ἀρρήτῳ σοφίας δυνάμει κυβερνῶν, ὁ εὐδὺς τῶν χειμαζομένων λιμὴν, καὶ γνῶρισόν μοι ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι. Πνεῦμα σοφίας σου τοῖς ἐμοῖς παράσχου διαλογισμοῖς, Πνεῦμα συνέσεως τῇ ἀφροσύνῃ μου δωρούμενος· Πνεῦμα φόβου σου τοῖς ἐμοῖς ἐπισκίασον ἔργοις· καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκατοῖς μου· καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶς τὸ τῆς διανοίας μου στηρίξον ὀλισθηρόν· ἵνα καθ' ἐκάστην ἡμέραν, τῷ Πνεύματι σε τῷ ἀγαθῷ, πρὸς τὸ συμφέρον ὁδηγούμενος, καταξιωθῶ ποιεῖν τὰς ἐντολάς σου, καὶ τῆς σῆς αἰεὶ μνημονεύειν ἐνδόξου, καὶ ἐρευνητικῆς τῶν πεπραγμένων ἡμῖν παρησίας· καὶ μὴ παρίδῃς με τοῖς φθειρομένοις τῷ κόσμῳ ἐναπατάσθαι τερπνοῖς, ἀλλὰ τῶν μελλόντων ὀρέγεσθαι τῆς ἀπολαύσεως ἐνίσχυσον θησαυρῶν. Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτα, ὅτι περ, ὅσα ἂν τις αἰτήσῃται ἐν τῷ ὀνόματί σου, ἀκωλύτως παρὰ τοῦ σοῦ λαμβάνει συναϊδίου Θεοῦ καὶ Πατρὸς· διὸ καὶ γὰρ ὁ ἀμαρτωλός, ἐν τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἀγίου σε Πνεύματος, τὴν σὴν ἱκετεύω ἀγαθότητα· Ὅσα νῦν αἰμὴν, ἀπόδος μοι εἰς σωτηρίαν. Ναὶ Κύριε, ὁ πάσης εὐεργεσίας ἐπλουσιοπάροχος δοτὴρ ἀγαθός· ὅτι σὺ εἶ, ὁ διδοὺς ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα. Σὺ εἶ, ὁ συμπαθὴς, ὁ ἐλεήμων, ὁ ἀναμαρτήτως γεγωνώς τῆς σαρκὸς ἡμῶν κοινωνός, καὶ τοῖς κάμπτουςι πρὸς σέ γόνυ, ἐπικαμπτόμενος φιλευσπλαγχνῶς, ἱλασμός τε γενόμενος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Δὲς δὴ, Κύριε, τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου· ἐπάκουσον ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ ἀγίου σε· ἀγίασον αὐτοὺς τῇ δυνάμει τῆς σωτηρίου δεξιᾶς σε· σκέπασον αὐτοὺς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου· μὴ παρίδῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου· σοὶ μόνῳ ἀμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν· οὐκ οἶδαμεν προσκυνεῖν Θεῷ ἄλλοτρίῳ, ἔδὲ διαπετρίζειν πρὸς ἕτερον Θεὸν τὰς ἑαυτῶν, Δέσποτα, χεῖρας. Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα· καὶ προσδεχόμενος ἡμῶν τὰς γονυπετεῖς δεήσεις, ἔκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας· πρόσδεξαι τὴν εὐχὴν πάντων, ὡς θυμίαμα δεκτόν, ἀναλαμβάνόμενον ἐνώπιον τῆς σῆς ὑπεραγάθου βασιλείας.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσαίμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντός βέλους πετομένου ἡμέρας, ῥύσαι ἡμᾶς

καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπο-
ρευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἐσπερινήν, τὰς
τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάσεις. Καταξιώσον δὲ
ἡμᾶς, καὶ τὸ νικτερινὸν στάδιον ἀμέμπτως
διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν· καὶ λύτρωσαι
ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ
τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογι-
σμοῖς ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβεράᾳ καὶ
δικαίᾳ σου κρίσει ἐξετάσεως. Καθηλώσον ἐκ
τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρω-
σον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἵνα, καὶ ἐν
τῇ κατ' ὕπνον ἡσυχίᾳ, ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ
θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Ἀπόσῃσον δὲ ἀφ' ἡ-
μῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυ-
μίαν βλαβεράν. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ
καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πί-
στει, καὶ προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλ-
μασί σου.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ
διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνῶν.

Εὐδοκία, καὶ χάριτι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ,
μετ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ
ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ
αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἶτα τὸ, Καταξιώσον, Κύριε.

Μετὰ δὲ τοῦτο, λέγει ὁ Διάκονος.

Εἴ τι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου
δεηθώμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς τὴν Εὐχὴν.

Η ἀεννάως βρύουσα ζωτικὴ καὶ φωτιστικὴ
πηγὴ, ἡ συναῖδιος τοῦ Πατρὸς δημιουργι-
κὴ δύναμις, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν
τῶν βροτῶν σωτηρίαν, ὑπερκαλλῶς πληρώσας,
Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὁ θανάτου δεσμοὺς ἀ-
λύτους, καὶ κλεῖθρα Ἄδου διαρρήξας, πονηρῶν
δὲ πνευμάτων πλήθη καταπατήσας· ὁ προσα-
γαγὼν σεαυτὸν ἄμωμον ὑπὲρ ἡμῶν ἱερεῖον, τὸ
σῶμα δούς τὸ ἄχραντον εἰς θυσίαν, τὸ πάσης
ἀμαρτίας ἄψαυστόν τε καὶ ἄβατον, καὶ διὰ
τῆς φρικτῆς ταύτης, καὶ ἀνεκδιηγήτου ἱερουρ-
γίας, ζωὴν ἡμῖν αἰώνιον χαρισάμενος· ὁ εἰς
Ἄδου καταβαῖς, καὶ μοχλοὺς αἰωνίους συντρί-
ψας, καὶ τοῖς κάτω καθημένοις ἄνοδον ὑπο-
δείξας· τὸν δὲ ἀρχέκακον καὶ βύθιον δράκον-
τα, θεοσόφῳ δελεάσματι ἀγκιστρεύσας, καὶ
σειραῖς ζόφου δεσμεύσας ἐν ταρτάρῳ, καὶ

πυρὶ ἀσβέστῳ, καὶ σκότῳ ἑξωτέρῳ, διὰ τῆς
ἀπειροδυναμίου σου κατασφαιλισάμενος ἰσχύος·
ἡ μεγαλύνυμος σοφία τοῦ Πατρὸς· ὁ τοῖς ἐ-
πηρεαζομένοις μέγας ἐπίκουρος φανείς, καὶ
φωτίσας τοὺς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ θανάτου
καθημένους· Σὺ, δόξης ἀεννάου Κύριε, καὶ Πα-
τὴρ ὑψίστου Υἱὲ ἀγαπητέ· αἰδίων φωτός, ἐξ
αἰδίου φωτός· Ἦλιε δικαιοσύνης, ἐπαΐκουσον
ἡμῶν δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς
τῶν δούλων σου, τῶν προκεκοιμημένων πατέ-
ρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν συγ-
γενῶν κατὰ σάρκα, καὶ πάντων τῶν οἰκείων
τῆς πίστεως, περὶ ὧν καὶ τὴν μνήμην ποιού-
μεθα νῦν· ὅτι ἐν σοὶ πάντων τὸ κράτος, καὶ
ἐν τῇ χειρί σου κατέχεις πάντα τὰ πέρατα
τῆς γῆς. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεὲ Πατέ-
ρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, γένους θνητοῦ τε
καὶ ἀθανάτου, καὶ πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης
δημιουργέ, συνισταμένης τε καὶ πάλιν λυομέ-
νης, ζωῆς τε καὶ τελευτῆς, τῆς ἐνταῦθα δια-
γωγῆς, καὶ τῆς ἐκεῖθεν μεταστάσεως· ὁ χρό-
νους μετρῶν τοῖς ζῶσι, καὶ καιροὺς θανάτου
ἰσῶν, κατὰ γων εἰς Ἄδου καὶ ἀνάγων, δεσμεύων
ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἀπολύων ἐν δυναστείᾳ· ὁ τὰ
παρόντα χρησίμως οἰκονομῶν, καὶ τὰ μέλλον-
τα λυσιτελῶς διοικῶν· ὁ τοὺς θανάτου κέντρῳ
πληγέντας, ἀναστάσεως ἐλπίσι ζωογονῶν.
Αὐτὸς Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ὁ Θεός, ὁ Σω-
τὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς
γῆς, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν, ὁ καὶ ἐν
ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ, καὶ μεγάλη καὶ σωτηρίῳ
ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ μυστήριον τῆς ἀ-
γίας, καὶ ὁμοουσίου, καὶ συναϊδίου, καὶ ἀδιαι-
ρέτου, καὶ ἀσυγχύτου Τριάδος ὑποδείξας ἡμῖν,
καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ παρουσίαν τοῦ ἁγίου
καὶ ζωοποιῦ σου Πνεύματος, ἐν εἶδει πυρίνων
γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἁγίους σου Ἀποστόλους
ἐκχέας, καὶ Εὐαγγελιστὰς αὐτοὺς θέμενος τῆς
εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, καὶ ὁμολογητὰς καὶ
κήρυκας τῆς ἀληθοῦς ἀναδείξας Θεολογίας· ὁ
καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παντελείῳ Ἑορτῇ καὶ σωτη-
ριῳδῇ, ἱλασμοὺς ἱκεσίους, ὑπὲρ τῶν κατεχο-
μένων ἐν Ἄδῃ, καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας
τε παρέχων ἡμῖν ἐλπίδας, ἄνεσιν τοῖς κατοι-
χομένοις τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἀνιαρῶν, καὶ
παραψυχὴν παρὰ σοῦ καταπέμπεσθαι. Ἐπαΐ-
κουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ οἰκτρῶν, δεο-
μένων σου· καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν
δούλων σου τῶν προκεκοιμημένων, ἐν τόπῳ
φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως,

ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη, καὶ στεναγμός· καὶ κατὰταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων, καὶ εἰρήνης καὶ ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτούς· ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ οἱ ἐν ᾿Αδῇ ἐξομολόγησιν παρρησιάζονται προσφέρειν σοι, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογοῦμέν σε καὶ ἱκετεύομεν, καὶ ταῖς ἱλατηρίους εὐχαῖς καὶ θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰώνιος, ὁ ἅγιος καὶ φιλόανθρωπος, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ στήναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, εἰς ὕμνον καὶ αἶνον τῶν θαυμασιῶν σου, ἱλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δούλοις σου· καὶ παράσχου χάριν, τοῦ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἀμετεωρίστως προσενηγεῖν σοι τὴν τρισαγίον δοξολογίαν, καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν ἐποίησας, καὶ ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμᾶς. Μνήσθητι, Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ μὴ συναπολέσης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ ποιήσον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν· ἵνα, τὸ τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν· καὶ ἐνδυσάμενοι τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, ἀνεπιβουλεύτως διατελέσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, καὶ μετὰ παρρησίας δοξάζωμεν ἐπὶ πᾶσι, σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ φιλόανθρωπον Θεόν. Σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς, καὶ μέγα ὄντως μυσῆριον, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὰ, ἢ τε πρόσκαιρος λύσις τῶν σῶν κτισμάτων, καὶ ἢ μετὰ ταῦτα συνάφεια, καὶ ἀνάπαυσις ἢ εἰς αἰῶνας. Σοὶ χάριν ἐπὶ πᾶσιν ὁμολογοῦμεν, ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ἡμῶν ταῖς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ταῖς ἐξόδοις, αἱ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν τῆς ἀναστάσεως, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς, διὰ τῆς σῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνηστεύονται· ἥς ἀπολαύσαιμεν ἐν τῇ δευτέρᾳ μελλήσει παρουσίᾳ σου. Σὺ γὰρ εἶ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἡμῶν ἀρχηγός, καὶ τῶν βεβιωμένων ἀδέκαστος, καὶ φιλόανθρωπος κριτής, καὶ τῆς μισθαιοδοσίας Δεσπότης καὶ Κύριος· ὁ καὶ κοινωνήσας ἡμῖν παραπλησίως σαρκὸς καὶ αἵματος, διὰ συγκατάθεσιν ἄκραν, καὶ τῶν ἡμετέρων ἀδιαβλήτων παθῶν, ἐν τῷ ἐκουσίῳ εἰς πείραν καταστῆναι, προσλαβόμενος σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, καὶ ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεὶς αὐτός, τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν γεγόμενος αὐτεπαγγέλτος βοηθός· διὸ καὶ συνήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν σὴν ἀπάθειαν. Δέξαι οὖν, Δέσποτα,

δεήσεις καὶ ἱκεσίας ἡμετέρας, καὶ ἀνάπαυσον πάντας τοὺς πατέρας ἐκάστου, καὶ μητέρας, καὶ ἀδελφούς, καὶ ἀδελφαὶς καὶ τέκνα, καὶ εἴ τι ἄλλο ὁμογενὲς καὶ ὁμόφυλον, καὶ πάσας τὰς προαναπαυσάμενας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου· καὶ κατὰταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ ζώντων, εἰς βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλων σε εἰσαγών ἅπαντας εἰς τὰς ἀγίας σου μοναῖς· συνέγειρον καὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ὥρισας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καὶ ἀψευδεῖς ἐπαγγελίας. (Οὐκ ἔστιν οὖν, Κύριε, τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ πρὸς σὲ τὸν Θεὸν ἐκδημούντων, ἀλλὰ μετástasis ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ χρηστότερα καὶ θυμηδέστερα, καὶ ἀνάπαυσις καὶ χαρὰ. Εἶδὲ καὶ τι ἡμάρτομεν εἰς σέ, ἴλεως γενοῦ ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς· διότι οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου ἐνώπιόν σου, οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἢ ἡ ζωὴ αὐτοῦ· εἰμὴ μόνος σὺ, ὁ ἐπὶ γῆς φανείς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν, καὶ ἀφέσεως ἀμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεός, ἄντες, ἄφες, συγχώρητον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ πρόδηλα, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διανοίᾳ, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς ἀναστροφαῖς, καὶ τοῖς κινήμασι· καὶ τοῖς μὲν προλαβοῦσιν ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν δώρησαι, ἡμᾶς δὲ τοὺς περιεστῶτας εὐλόγητον, τέλος ἀγαθὸν καὶ εἰρηνικὸν παρεχόμενος ἡμῖν τε, καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου, καὶ ἐλέους σπλάγχνα καὶ φιλανθρωπίας διανοίγων ἡμῖν, ἐν τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ σου παρουσίᾳ· καὶ τῆς βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ ὑψιστος, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ διαχωρήσας ἀναμέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκοτός, καὶ τὸν ἥλιον θέμενος εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός· ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καὶ ἐπὶ τῆς παρούσης ἡμέρας προφθάσαι τὸ πρόσωπόν σου ἐν ἐξομολογήσει, καὶ τὴν ἐσπερινήν σοι λατρείαν προσαγαγεῖν· Αὐτός, φιλόανθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τὴν προσ-

ευχήν ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, καὶ πρόσδεξαι αὐτήν εἰς ὁσμὴν εὐωδίας. Παράσχῃ δὲ ἡμῖν τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιῤ-σαν νύκτα εἰρηνικὴν· ἐνδυσον ἡμᾶς ὅπλα φωτός· ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, καὶ ἀπὸ παντός πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου· καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν ἐδώρησας, πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Ναὶ, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ· ἵνα, καὶ ἐν ταῖς κοίταις ἡμῶν κατανυγόμενοι, μνημονεύωμεν καὶ ἐν νυκτὶ τοῦ παναγίου ὀνόματός σου· καὶ τῇ μελέτῃ τῶν σῶν ἐντολῶν καταυγαζόμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς διανιστῶμεν πρὸς δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεήσεις καὶ ἰκεσίας τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ προσάγοντες, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν, καὶ παντός τοῦ λαοῦ σου, ὃν ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσκειψαι.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς ὁ Θεός...

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνῶν.

Σὺ γὰρ εἴ ἡ ἀνάπαυσις τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωματίων ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Διάκονος.

Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, κτλ.

Ὁ Ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν.

Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος...

Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Λαός. Καὶ τῷ Πνεύματί σου.

Ὁ Διάκονος.

Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε.

Ὁ Λαός. Σοὶ Κύριε.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς εὐχεται τὴν Εὐχὴν ταύτην μυσικῶς.

Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ κλίνας οὐρανούς, καὶ καταβάς ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἐπίδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου· σοὶ γὰρ τῷ φοβερῷ καὶ φιλανθρώπῳ κριτῇ οἱ σοὶ δοῦλοι τὰς εἰσ-τῶν ἐκκλιναν κεφαλὰς, τοὺς δὲ αὐτῶν ὑπέταξαν αὐχένας, οὐ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀναμένοντες βοήθειαν, ἀλλὰ τὸ σὸν περιμένοντες ἔλεος, καὶ τὴν σὴν ἀπεκδεχόμενοι σωτηρίαν· οὓς διαφυλάξον ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ κατὰ τὴν παρῤ-σαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, ἀπὸ

παντός ἐχθροῦ, ἀπὸ πάσης ἀντικειμένης ἐνεργείας, καὶ διαλογισμῶν ματαίων, καὶ ἐνθυμήσεων πονηρῶν.

Εἴτα ἐκφωνεῖ.

Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ψάλλομεν τὰ ἰδιόμελα τοῦ Στίχου.

Ἦχος γ'.

Νῦν εἰς σημεῖον τοῖς πᾶσιν, ἐμφανῶς αἱ γλῶσσαι γεγένασιν· Ἰουδαῖοι γὰρ, ἐξ ὧν κατὰ σὰρκα Χριστὸς, ἀπιστία νοσήσαντες, θείκῃς ἐξέπεσον χόριτος, καὶ τοῦ θείου φωτός οἱ ἐξ ἐθνῶν ἠξιώθημεν, στηριχθέντες τοῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν, φθεγγομένων τὴν δόξαν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ· μεθ' ὧν τὰς καρδίας σὺν τοῖς γόνασι κλίναντες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι στηριχθέντες, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

Νῦν τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, εἰς πᾶσαν σὰρκα ἐκκέχυται· Ἀποστόλων γὰρ χορείας ἀρξάμενον, ἐξ αὐτῶν κατὰ μέθεξιν τοῖς πιστοῖς τὴν χάριν ἐφήπλωσε, καὶ πιστοῦται αὐτοῦ τὴν κραταιὰν ἐπιφοίτησιν, ἐν πυρίνῳ τῷ εἶδει τοῖς Μαθηταῖς διανέμον τὰς γλώσσας, εἰς ὑμνωδίαν καὶ δόξαν Θεοῦ· διὸ τὰς καρδίας νοερῶς ἐλλαμπόμενοι, ἐν πίστει στηριχθέντες τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, δυσωποῦμεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Νῦν περιβάλλονται κράτος, οἱ Χριστοῦ ἀφ' ὧν φους Ἀπόστολοι· ἐγκαινίζει γὰρ αὐτοὺς ὁ Παράκλητος ἐν αὐτοῖς καινιζόμενος, μυστικῇ καινότητι γνώσεως· ἦν ταῖς ξέναις φωναῖς, καὶ ὑψηγόροις κηρύττοντες, τὴν αἰδίου φύσιν τε καὶ ἀπλήν, τρισυπόστατον σέβειν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ, ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσι· διὸ φωτισθέντες τοῖς ἐκείνων διδάγμασι, Πατέρα προσκυνήσωμεν, σὺν Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δυσωποῦντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱὸν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν ἁγίῳ Πνεύματι. Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν, συναἰδιον καὶ σύνθρονον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἦν προσ-

κυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ
τα πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργεία
τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ
τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἁ-
γιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος,
τὸ παρακλήτον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπο-
ρευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον· Τριάς
ἀγία, δόξα σοι.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις· τὸ Τρισάγιον· καὶ τὸ Ἀπο-
λυτίκιον τῆς Ἑορτῆς.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ...

Ἐκ γ'.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν οὕτως.

Ο ἐκ τῶν πατρικῶν κόλπων κενώσας ἑαυ-
τόν, καὶ τὴν ἡμετέραν ὅλην ἀνθρωπείαν
προσλαβόμενος φύσιν, καὶ θεώσας αὐτήν, με-
τὰ δὲ ταῦτα εἰς οὐρανούς αὐθις ἀνελθὼν, καὶ
ἐν δεξιᾷ καθίσας τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τό, τε
θεῖον, καὶ ἅγιον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμοδύνα-
μον, καὶ ὁμόδοξον, καὶ συναῖδιον Πνεῦμα κα-
ταπέμψας ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ
Ἀποστόλους, καὶ διὰ τούτου φωτίσας μὲν αὐ-
τοὺς, δι' αὐτῶν δὲ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Χρι-
στὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις
τῆς παναχράντου, καὶ παναμώμου ἀγίας αὐ-
τοῦ Μητρὸς, τῶν ἁγίων, ἐνδόξων, πανευφήμων,
Θεοκηρύκων καὶ πνευματοφόρων Ἀποστόλων,
καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι
ἡμᾶς διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα. Ἀμήν.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθεορτον πιστοὶ, καὶ τελευταίαν ἑορ-
τὴν, ἑορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ
Πεντηκαστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις καὶ
προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ, τοῦ Παρά-
κλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἴδει
γλωσσῶν, καὶ Μαθητὰς ἐφώτισε, καὶ τούτους
οὐρανομύστας ἀνέδειξε. Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ
Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα. Ὅμοιον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν
γῇ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη
νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγω-
γοῦσα· καὶ γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τὸ
πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς, καὶ ὑετίζουσα φλόξ,

δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρός τε
καὶ ὕδατος. Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου,
καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν. Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς. Ὁ τοῦ βα-
ρέος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ τῆ δ'. εἰς σ'.

Ωδὴ α'. Ἦχος βαρύς.

» **Π**όντῳ ἐκάλυψε Φαραὼ σὺν ἄρμασιν, ὁ
» συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχί-
» νι· ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδοξασται.

Τροπάρια.

Εργῷ, ὡς παλαιοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω,
τὸ Παρακλήτον Πνεῦμα ἐξαποστείλας
Χριστέ, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλάνθρωπε.

Νόμῳ τὸ παλαιὸν προκηρυχθέν καὶ Προφήταις,
ἐπληρώθη· τοῦ θεοῦ Πνεύματος σήμερον,
πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Ωδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εῖῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωστος γνόφῳ,
» Ἐρρήτόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον·
» Ἴλυν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νόου,
» Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
» Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέσις τοῖς ἄσμασιν.

Τροπάρια.

Εφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα·
Νοσφισμὸς ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις·
Εγὼ γὰρ εἰς Πατρῶν ὑψιστον θρόνον
Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος,
Λάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Ορος βεβηκὼς, ἀτρεκέστατος Λόγος,
Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν·
Εργὸν γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους,
Πνοῇ βιαία καὶ πυρὸς γλωττήμασι,
Νείμας τὸ Πνεῦμα Χριστὸς, ὡς ὑπέσχετο.

Καταβασίαι. { Πόντῳ ἐκάλυψε·
 { Θεῖῳ καλυφθεὶς.

Ωδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χρι-
» στέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε, ἔφη, καθίσαιτε
» ἐν Ἱερουσαλὴμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παρακλήτον
» ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατρός ἀ-
» ποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Τροπάριον.

Η τοῦ θεοῦ Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύ-
ναμις, τὴν μερισθεῖσαν παλαιὰ φωνὴν, κα-
κῶς ὁμονοησάντων, εἰς μίαν ἀρμονίαν θεῖως
συνῆψε, γνῶσιν συνετίζουσα πιστοὺς τῆς Τριά-
δος, ἐν ᾗ ἐστερεώθημεν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Ε**ρρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας,
» Ὑδριν τε δυσκάθεκτον εὐτεχνουμένης,

- Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
- Ἄννης, φερούσης Πνεῦμα συντετριμμένον
- Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Τροπάρια.

Α "ληπτὸς ἐστὶν ἡ Θεαρχικωτάτη·
 Ἐπ' ἡτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,
 Ἀλλ' ἰσσοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ,
 Καὶ τῆς βαθείας νικτὸς ἐξαιρουμένους,
 Λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπῇ τοῦ Πνεύματος.
Π Ἦν ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους,
 Ἦν τὸ πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας,
 Οὗ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
 Νῦν ἐμφανίζει συμφυῇ φρυκτωρίαν,
 Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι. { Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.
 { Ἐρρήξε γαστρός.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθόν, ἐπὶ τῆς
 Ἀποστόλους εἶδει πυρὸς, τοῦ θαύματος
 ἐπλήρωσε, τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ
 γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλάνθρωπε,
 τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουον· ὅθεν καὶ
 τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ
 σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν,
 τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων
 ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων
- σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνεβόα· Τὴν σὴν
- εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τῷ
- σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Ο ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου
 κηρυχθεὶς, πρῶν τοῖς ἀτελέσι, Θεὸς ἀληθὴς
 ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρεταῖς
 καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σ ἡμα Θεότητος φέρων, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν
 πυρὶ, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν
 γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος,
 ἐρχόμενον ἐστὶν αὐτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος.

- Ἄναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος,
- Λόγος προελθὼν Πατρὸς ἐξ ἀναιτίου,
- Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
- Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
- Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Λ ουτρόν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
 Λόγῳ κεραννὺς συντεθειμένη φύσει,

Ὁμβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
 Νενυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
 Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος.

Κ ἀμπτεῖ τὰ πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ,
 Γόνῳ τε Πατρὸς, Πατρὶ συμφυεστάτῳ·
 Ἐν γὰρ προσώποις οἶδε τριττοῖς οὐσίαν,
 Νημερτές ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν·
 Ἐλάμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τ ελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικωτάτῃ,
 Ὅσοι λατρευταὶ τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας·
 Ὑπερφῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης,
 Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν,
 Ὅλην πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι. { Κατανοῶν ὁ Προφήτης.
 { Ἄναξ ἀνάκτων.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν
- γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κυηθέν ἐπὶ
- τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικάς καρ-
- δίας κτίζει καθαράς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς
- εὐθὲς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη,
- διότι τὰ σὰ προστάγματα.

Τροπάριον.

Η ἐπιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦ-
 μα ἀγαθόν· Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ· Πνεῦμα
 ἐκ Πατρὸς ἐκπορευτὸν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
 ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικί-
 ζεται φύσει, τῆς ἐν ἧ κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος.

- Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
- Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξεληλύθε νόμος,
- Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τροπάρια.

Κ αθῶς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
 Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
 Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
 Ἐπισφραγίζων τὸν φερέσβιον Λόγον,
 Πατροσθενὲς ξύμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Ι ἦτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἁμαρτίας,
 Χ' αὐτῷ κατεσκεύαζε τῶν Ἀποστόλων,
 Θεὸς Λόγος πάνταρχος ἄχραντον δόμον.
 Ὁμοσθενοῦς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
 Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι. { Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν.
 { Λυτήριον κάθαρσιν.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

- Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιωτικῶν μελημά-
- των, συμπλόοις ποντούμενον ἁμαρτίαις,
- καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ

» Ἰωάννης Χριστέ βοῶ σοι· Ἐκ Θανατηφόρου με
» βυθοῦ ἀνάγαγε. Τροπάριον.

Εκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πᾶσαν,
ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπλη-
ρώθη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι
ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀρρέυσως ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦ-
μα ἀμερίσως πρόεισιν.

Εἰρμός ἄλλος.

» Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
» Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου.
» Ἰν' ὡς Προφήτην Σηρὸς ἐκ Θαλαττίου,
» Στέρνων Ἰωάνν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης,
» Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῇ πεπτωκότα.

Τροπάριον.

Τμερτὸν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις,
Αἰωνίως ἔξουσι Πνεῦμα καινίσαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ζυνημένον,
Υἷος ἀπεχθοῦς καυστικὸν μολυσμάτων,
Ρύπου τε φρενῶν ρύπτικόν Παντοκράτορ.

Ορεκτὸν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Σιωνίταις μίνουσι σὴν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην ἀπηνῇ τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων,
Ωκίστα δεικνὺς, πυρπνός καθιδρύεις.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέ-
ριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς
τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας
ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανά-
γιον Πνεῦμα. Ὁ Οἶκος.

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου παραμυθίαν
τοῖς δούλοις σου Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὰ
πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡμῶν
ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν
περιστάσεσιν, ἀλλὰ ἀεὶ ἡμᾶς πρόφθασον. Ἐγ-
γισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ· ὥς περ καὶ
τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ
τοῖς σὲ ποθοῦσιν ἔνωσησον σαυτὸν οἰκτίρμον,
ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν
τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς,
αὐτὸ τὸ πανάγιον, καὶ ζωοποιόν, καὶ παντο-
δύναμον ἐορτάζομεν Πνεῦμα, τὸν ἕνα τῆς Τριά-
δος Θεόν, τὸ ὁμότιμον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ
ὁμόδοξον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Στίχοι.

Πᾶσα πνοή, δόξαζε Πνεῦμα Κυρίου,
Δὲ οὐ πονηρῶν πνευμάτων φροῦδα θράση.

Κατ' αὐτὴν μὲν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τοῖς ἀ-
γίοις Ἀπεστόλοις οὐσιωδῶς ἐπεδήμησεν ἐν εἰδει πυρί-
νων γλωσσῶν, καθίσαν ἐφ' ἕνα ἕκασον αὐτῶν ἐν τῷ ὑπε-
ρώ, ἐν ᾧ ἦσαν καταμένοντες· διὰ δὲ τὴν εἰς τὸ ἅγιον
Πνεῦμα τιμὴν, καὶ μεμερισμένως, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Πεντη-
κοστῇ ἐθέσπισαν ἐορτάζειν αὐτὸ, οἱ τὰ πάντα καλῶς διατα-
ξάμενοι Σεῖοι Πατέρες. Ἐπαγγειλάμενος γὰρ ὁ Σωτὴρ πρὸ
τοῦ Πάθους τὴν τοῦ Παρακλήτου ἔλευσιν, εἰπὼν· Συμφέ-
ρει, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παρά-
κλητος οὐκ ἐλεύσεται. Καὶ πάλιν· Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος,
διδάξει ὑμᾶς, καὶ ἐδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.
Καὶ αὖθις· Ἐρωτήσω τὸν Πατέρα, καὶ ἄλλον Παράκλη-
τον πέμψει ὑμῖν, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ παρὰ τοῦ
Πατρὸς ἐκπορεύεται. Καὶ μετὰ τὸ Πάθος δὲ πάλιν, ὅτε
καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνιῶν, εἶπεν· Ὑμεῖς δὲ περιμείνατε ἐν
Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσηθε δύναμιν ἐξ ὕψους. Ταῦτα
οὖν ἐπαγγειλάμενος πέμπει αὐτό.

Περιμενόντων γὰρ αὐτῶν, ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡ-
μέραν τῆς Πεντηκοστῆς, περὶ ὧραν τρίτην τῆς ἡμέρας, ἐν
τῷ ὑπερώ, αἰφνης βροντὴ οὐρανόθεν ἐγένετο, ὡς καὶ τὸ
πλῆθος τῆς οἰκουμένης διαδραμεῖν· καὶ, ἐν εἰδει πυρίνων
γλωσσῶν, ὤφθη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐνὶ αὐτῶν ἑκάσῳ, ὃ
μόνον τῶν Δώδεκα, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑβδομήκοντα, καὶ
ἐλάλουν ξέναις γλώσσαις, ἥτοι, εἰς ἕκαστος τῶν Ἀποστό-
λων πάσας τὰς τῶν ἐθνῶν ἐλάλει γλώσσας· οὐ μὲντοι τὴν
ἰδίαν τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος, ὁ ἀλλόφυλος ἤκουεν, ἀλλὰ
τὴν ἐκάστου ἔθνους ὁ Ἀπόστολος ἤκουε, καὶ ἐλάλει· ὅθεν
καὶ τοῖς συνελεγμένοις μεθύειν ἔδοξαν· μὴ γινώσκων γὰρ
ἕκαστος, πῶς ὁ Ἀπόστολος πᾶσι κατὰ μέρος διελέγετο,
μεθύειν αὐτὸν ὑπελάμβανον. Ἄλλοι δὲ ἐθαύμαζον λέγον-
τες. Τί ἂν Σέλη τοῦτο εἶναι; Ἦσαν δὲ οὗτοι ἐκ τῆς ἀ-
πανταχοῦ γῆς συνελεγμένοι διὰ τὴν Ἑορτὴν, Πάρθοι,
Μῆδοι, καὶ Ἑλαμίται, ὑπὸ Ἀντιόχου πρὸ ὀλίγου αἰχμα-
λωτοὶ γεγονότες.

Μετὰ γοῦν τὴν Ἀνάληψιν, δέκα παρελθουσῶν ἡμερῶν,
ἐπιδημιε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ οὐ παρατίκα τῷ ἀνα-
ληφθῆναι, ἵνα θερμότερους μᾶλλον ποιήσῃ τοὺς Μαθητάς,
ἐκδεχομένους αὐτό. Φασὶ δὲ τινες, ὅτι κατ' ἕκαστην τῶν
ἡμερῶν, ἐν ἕκαστον τῶν ἀγγελικῶν ταγματῶν προσιόν,
τὴν Σεωθεῖσαν ἐκείνην σάρκα προσεύκει. Τῶν οὖν ἐννέα
πληρωθεισῶν ἡμερῶν, τῇ δεκάτῃ ὁ Παράκλητος ἐπεδήμη-
σε, τῆς καταλλαγῆς γενομένης διὰ τοῦ Υἱοῦ. Μετὰ δὲ
πεντήκοντα ἀπὸ τοῦ Πάσχα, εἰς ὑπόμνησιν τοῦ παλαιοῦ
νόμου· ὁ γὰρ Ἰσραὴλ, ἐξ οὗ τὴν Ἐρυθρὰν διεπεραιώθη,
πεντήκοντα παρελθουσῶν ἡμερῶν, τὸν Δεκάλογον ἔλαβεν.
Ὅρα δὲ καὶ τὰ σύμβολα· ἐκεῖ ὄρος, ὧδε ὑπερώ· ἐκεῖ
πῦρ, ὧδε γλώσσαι· πυρίνοι· ἀντὶ δὲ βροντῶν καὶ γνέφου,
πνοὴ βιαία ἐνταῦθα.

Ἐν εἰδει μὲν οὖν γλωσσῶν κατῆλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅ-
γιον, ὅτι οἰκείως ἔχειν πρὸς τὸν ζῶντα Λόγον παραδηλοῖ·
ἢ καὶ ὅτι οἱ Ἀπόστολοι διδάσκουν, καὶ ἐπάγειν τὰ ἔθνη
διὰ γλώσσης ἔμελλον· πυρίνων δὲ, ὅτι ὁ Θεὸς πῦρ κατα-
ναλίσκων ἐστὶ, καὶ ἔτι, διὰ τὴν κάθαρσιν· μεριζομένων
δὲ, διὰ τὰ χαρίσματα. Καὶ ὡς περ ποτὲ, τοὺς τὴν μίαν
γλῶσσαν ἐπισαμένους, εἰς πολλὰς διεῖλε καὶ συνέχεεν, ἔτω
καὶ νῦν, τοὺς τὴν μίαν γλῶσσαν ἐπισαμένους, εἰς πολλὰς
ἐμέρισεν, ἵνα συνάξῃ τοὺς ὑπ' ἐκείνων τῶν γλωσσῶν, εἰς
τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης διασπαρέντας. Ἐν Ἑορτῇ δὲ
γίνεται, ἵνα, πλειόνων ἀθροισθέντων, ἀπανταχοῦ τὸ πρᾶγμα
ἐξηγηθεῖ· καὶ ἵνα, οἱ ἐν τῷ Πάσχα τυχόντες, καὶ τὰ ἐπὶ
τῷ Χριστῷ γεγεννημένα ἰδόντες, θαυμάζωσιν ἔχουσιν. Ἐν τῇ
Πεντηκοστῇ δὲ, ὅτι ἐχρῆν, κατ' ὃν καιρὸν τοπρὶν ὁ νόμος
ἐδόθη, κατ' αὐτὸν καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν ἐκκένω-
σθῆναι· καθὰ καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησεν ἐν τῷ νομικῷ Πά-
σχα, οἰκείον Πάσχα τελέσας, τὸ ἀληθινὸν Πάσχα.

Οὐκ εἰς τὸ στόμα δὲ ἐκάθισε τὸ Πνεῦμα, ἀλλ' εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἡγεμονικὸν περιλαμβάνον, καὶ τὸ ὑπερφέρων τοῦ σώματος, καὶ αὐτὸν τὸν νοῦν, ἀφ' ὃ καὶ ἡ γλῶσσα τὸ λέγειν ἔχει· ἢ καὶ ὅτι, τρόπον τινα, φωνὴν διὰ τῆς γλώσσης τὸ Πνεῦμα ἀφίησιν, ὡς χειροτονεῖ τοὺς Ἀποστόλους, διὰ τῶν κεφαλῶν, ἀπάσης τῆς ὑπ' οὐρανὸν διδασκάλους· ἢ γὰρ χειροθεσία ἐν τῇ κορυφῇ γίνεται. Ὁ δὲ ἦχος καὶ τὸ πῦρ, καὶ ὅτι ἐν Σιναίῳ ταῦτα ἐγένετο· ὡς ἂν δειχθεῖν τὸ αὐτὸ Πνεῦμα εἶναι καὶ τότε καὶ νῦν τὸ νομοθετοῦν, καὶ πάντα διαταττόμενον. Συνεχύθη δὲ τὸ πλήθος τῷ τῆς πνοῆς ἦχῳ, ὅτι ἔδοξαν τέλος σχεῖν, ὅσα τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Χριστὸς, περὶ τῆς αὐτῶν καταξροφῆς, προήγγειλεν. Ὡσεὶ πυρὸς δὲ εἶπεν, ἵνα μηδέν τι σωματικὸν ἐννοήσητις περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Μέθην οὖν κατακρίνονται οἱ Ἀπόστολοι· ἀλλ' ὁ Πέτρος σταθεῖς, καὶ δημηγορήσας ἐπὶ μέσῳ τῷ πλήθει, τοῦτο ἀπήλεγξε μὴ ἀληθείας ἐχόμενον, τὴν τοῦ Ἰωὴλ Προφητείαν ἐν τῷ λόγῳ παραγαγών· καὶ ἐχειρώσατο ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ χιλιάδας τρεῖς.

Παρακλήτος δὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγεται, ὡς παραμυθεῖσθαι καὶ ἀναψύχειν ἡμᾶς δυνάμενον· ἀντὶ γὰρ τοῦ Χριστοῦ, τοῦτο ἐλάβομεν, καὶ αὐτῷ ἔχοντες· καὶ ὅτι ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν, φωναῖς ἀλαλήτοις πρὸς τὸν Θεόν, ὡς φιλόφρονος, ἡμῶν προϊστάμενον, καθὰ δῆτα καὶ ὁ Χριστὸς. Παρακλήτος γὰρ καὶ αὐτός· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄλλος Παρακλήτος τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγεται· φησὶ γὰρ ὁ Ἀπόστολος· Ἐχομεν Παρακλήτον Ἰησοῦν τὰ πρὸς τὸν Θεόν. Ἄλλος δὲ εἴρηται, διὰ τὸ Ὁμοούσιον· τὸ γὰρ ἄλλος καὶ ἄλλος, ἐπὶ ταυτοουσίῳ καὶ ὁμοφυῶν· τὸ δὲ ἄλλο καὶ ἄλλο, ἐπὶ διαφορῶν οἷδαμεν φύσεων. Τοῦτο τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἔνεστι καὶ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ κατὰ πάντα· ὅθεν καὶ συνδημιουργεῖ τοῦτοις τὸ πᾶν, καὶ αὐτὴν τὴν ἐσομένην ἀνάστασιν, καὶ ὅσα βούλεται πράσσει, ἀγιάζει, ἀφορίζει, νεοποιεῖ, ἀποστέλλει, σοφίζει, χρίει Προφήτας· ἀπλῶς εἰπεῖν ἅπαντα, αὐτεξούσιον ὄν, παντοδύναμον, ἀγαθόν, εὐθές, ἡγεμονικόν. Δι' αὐτοῦ πᾶσα σοφία, ζωὴ, κίνησις, εἴτι μετέχον ἀγιωσύνης, καὶ παντοίας ζωῆς· ἀπλῶς ὅσα ἔχει ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, πλήν τῆς ἀγεννησίας καὶ τῆς γεννήσεως, παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον.

Ἐκχυθέντος οὖν ἐπὶ πᾶσαν σάρκα τοῦ Πνεύματος, ὁ κόσμος παντοίων χαρισμάτων ἐμπέπλησται, καὶ δι' αὐτοῦ τὰ ἔθνη πάντα πρὸς Θεογνωσίαν ἐχειραγωγήθησαν, καὶ πᾶσα νόσος, καὶ πᾶσα μαλακία ἐξώρισται. Τρισσῶς δὲ τοῖς Μαθηταῖς ἐδόθη παρὰ Χριστοῦ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Πρὸ τοῦ πάθους, ἀμυδρῶς λίαν· μετὰ τὴν ἀνάστασιν, δι' ἐμφυσήματος ἐμφανέστερον· καὶ νῦν κατέπεμψε τοῦτο οὐσιωδῶς· μᾶλλον δὲ αὐτὸ κατήλθε, τελεώτερον φωτίζον, καὶ ἀγιάζον αὐτούς· καὶ δι' αὐτῶν πάλιν τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα οἰκισμένον.

Τῇ ἐπιφοιτήσει τῇ ἁγίᾳ Πνεύματος, πρεσβείαις τῶν Ἀποστόλων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐν καμίνῳ τῇ πυρὸς ἐμβληθέντες ὅσιοι
» Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον,
» διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες· Εὐλογητὸς
» εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ρήτορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνομί-

ζετο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως Θεολογοῦμεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἄναρχον, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ Πνεῦμα, Εὐλογητὸς εἰ, κρίζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

» Σύμφωνον ἐθρόνησεν ὀργάνων μέλος,
» Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας·
» Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις,
» Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,
» Ἰσοσθενής, ἄναρχος, εὐλογητὸς εἰ.

Τροπάρια.

Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἡγνοηκότες,
» Ἐφασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην,
Ρήσεις ξενηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων·
Οἱ εὐσεβεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν ἐνθέως·

Νεουργε τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἰ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὅπα,
» Ἐνθους Ἰωὴλ τοῦ Θεαρχικωτάτου,
Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος οἰάπερ Λόγου,
Τοῦ Πνεύματός μου, συμβοήσουσι· Φύσις,
» Ἡ τρισσοφεγγόφωτος, εὐλογητὸς εἰ.

Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὥρων τὴν χάριν,
» Ὅπως ὑπεμψήνεις τρεῖς ὑποστάσεις,
Σέβειν ἐν ἀπλότητι τῆς ἐξουσίας·
Ἀλλ' ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρίᾳ,
» Υἱὸς, Πατήρ, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητὸς εἰ.

Καταβασίαι. { Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς.
» Σύμφωνον ἐθρόνησεν.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀφλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα,
» Βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ
» καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ· καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ,
» τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδοὺς ἔδειξε·
» Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
» περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης, ἡχητικῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἁλιεῦσι πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἐρρήτορεύοντο· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ μὴ διγομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ πεφρικότες πῦρ δειματοῦν, δεῦτε καὶ στῶμεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν πόλει ζώντος Θεοῦ, πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχορεύοντες· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος.

- » **Λ**ύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
- » Ὅτρισσοφεγγὴς τῆς Θεαρχίας τύπος.
- » Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον,
- » Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
- » Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τροπάρια.

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσπόων ἐπῶν,
 Ἄ πατρακουσθεὶς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη,
 Τὸ Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ θεῷ,
 Ἐφίζον· εὐλογητὸν οἰκειουμένη,
 Ἠλλοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδеспότως ἰόν,
 Φῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φάους,
 Ὑπάρχον, ἦκες ἐμποροῦν Ἀποστόλοις,
 Τιμῆν ὡς ἄημα· τοῖς σοῖς οἰκέταις
 Λελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα προσνέμοις.

Ἦσε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
 Σὴν σωταμωδῶς, ὧ μέδων, ἐνδημίαν,
 Καὶ Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
 Ἀκτιστοσυμπλαστουργοσύνηρον σέθεν,
 Ἰεὺς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι. } Ἀφλεκτος πυρί.
 } Λύει τὰ δεσμά.
 Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Μ**ὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα κυφορήσασα,
- » καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανεί-
- » σασα, Μῆτερ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε,
- » δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου
- » πλαστουργῆς, σὲ μεγαλύνομεν. Τροπάρια.

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος,
 ὁ ζηλωτὴς καὶ πυρίπνους χαίρων ὀχού-
 μενος τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοϊαν ἐδήλου,
 ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες,
 τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκούετο· τῶν
 Μαθητῶν τῆς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηγου-
 μένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ἐνηχοῦντο,
 λαοὶ, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα,
 τῆς Τριάδος γινώσκοντες μυστήρια.

Εἰρμός ἄλλος.

- » **Χ**αίροις Ἀνασσα μητροπάρθενον κλέος·
- » Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
- » Ῥητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
- » Ἐλιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον
- » Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τροπάρια.

Ἦδειν ἔοικε τὴν φυσίζωον Κόρην·
 Μόνη γὰρ ἐν δίνῃσι κεκρύφει Λόγον,
 Νοσοῦσαν αἰθέροντα τὴν βροτῶν φύσιν·

Ὅς, δεξιῶς κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος

Πατρός, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Ὅσοις ἐπνευσεν ἡ θεόρρυθμος χάρις,

ἀμύποντες, ἀστράπτοντες, ἡλλοιωμένοι,

Ὀθνεῖαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην,

Ἰσοσθενοῦσαν τὴν ἀτμητον εἰδότες,

Σοφὴν τρίφεγγον οὐσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι. } Μὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα.
 } Χαίροις Ἀνασσα.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖόν ἐκ τοῦ Πα-
 τρός, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμ-
 μάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγινόντας,
 σῶσον, ἀγίασον πάντας. Δίς.

Ἔτερον. Ὁμοιον.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ ἁ-
 γιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις,
 τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς
 ὁ κόσμος φωταγωγεῖται Τριάδα σέβειν ἀγίαν.

Ἀπαξ.

Εἰς τὰς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλ-
 λουμεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τὰ παρόντα, δευτε-
 ροῦντες αὐτά. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν
 σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε,
 Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ
 εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς
 τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτῆρα
 τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνή-
 σω σου, τὴν ἀήττητον δύναμιν· ἐν ἑσπέρα, καὶ
 πρωΐ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐ-
 λογήσω σε Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γό-
 νυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλί-
 ναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχὸν Πατέρα,
 καὶ τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδιον
 καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον, καὶ ἀγιάζον
 τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Γλῶσσαι ποτὲ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν
 τῆς πυργοποιᾶς· γλῶσσαι δὲ νῦν ἐσοφί-
 σθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Ἐπεὶ
 κατεδίκησε Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι,
 ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλγεῖς τῷ Πνεύ-
 ματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμω-
 ρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς
 σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τῆς Κανόνος, Ὡδὴ γ'. καὶ ε'.
Εἰσοδικόν.

Υ'ψώθητι Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου, ἄσωμεν καὶ
ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παρακλήτε ἀγαθέ,...

Α' πολυτίκιον. Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ,...

Κοντάκιον. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας...

Τὸ Τρισάγιον, ὁ Ἀποστόλος καὶ τὸ Εὐαγγέ-
λιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Καθ' ὅλην ταύτην τὴν Ἑβδομάδα τῆς ἁγίας Πεντηκο-
στῆς γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμια τῆς Ἑορ-
τῆς γ'. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νῦν ἐγκαινίζονται γλώσσαι, τὰ μεγαλεῖα
Θεοῦ, ἑτεροφθόγοις λόγοις, καὶ πυρὸς ὡς
ἐν εἶδει, εἰς πίστωσιν ἀπάντων, τῶν ἐπὶ γῆς,
διηγεῖσθαι τρανότατα· νῦν εἰς σημεῖον τοῖς
ἔθνεσιν ἀληθῶς, σωτηρία ἐπεδήμησεν.

Ην καταπέμψαι ὑπέσχου, τοῖς Μαθηταῖς
σου Χριστέ, ἐξ ὕψους δυναστείαν, ἐκπλη-
ρώσας ἐκπέμψεις, τὸ ἅγιόν σε Πνεῦμα, δείξας
ἡμῖν, ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐπὶ σέ οἱ ἐλπί-
ζοντες ἀγαθὲ, ἀληθῶς οὐ καταισχύνονται.

Τὴν προθεσμίαν πληρώσας, σοῦ τὸν Παρά-
κλητον, ὥσει πυρὸς ἐν γλώσσαις, ἐξαπέ-
στειλας κόσμῳ, τὰς πάντων ἁμαρτίας, θείῳ
πυρὶ, ἀναχωνεῦσαι, καὶ δοῦναι ἡμῖν, τὴν πρὸς
αὐτὸν καινὴν εἰλικρινή, τοῖς πιστῶς θεολο-
γοῦσιν αὐτόν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν Ἦχος α'.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν, καὶ Πνεύματος
ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας,
καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον
ᾧ ἐσόν; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσμιον! Διὸ βοῶμέν
σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Εργῶ τοῖς Μαθηταῖς, ὡς ἐπηγγείλω Λόγε,
ἀπέστειλας τὸ θείον, καὶ ἅγιόν σε Πνεῦ-
μα, καὶ τούτους κατεφώτισας.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σε.

Αφ' οὐρανοῦ, τοὺς Ἀποστόλους πᾶσα,
τοῦ θείου Παρακλήτου, ἡ δύναμις πανσό-
φους, καὶ θεολόγους ἔδειξε.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Γένος ἀλλογενῶν, ἀκούοντες ἠπόρουν, ταῖς
γλώσσαις ταῖς ἰδίαις, τοὺς θείους Ἀπο-
στόλους, Τριάδα μεγαλύνοντας.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν ἐκαινούργησας Χριστέ
τοὺς σοὺς Μαθηταῖς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κη-
ρύξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, τὸν
παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Α' πολυτίκιον. Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Συντάττω, συνυμνῶ, συνδοξάζω, συνσέβω,
Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, τὸ πανάγιον Πνεῦμα,
ἐνῶν τῇ Θεότητι, διαιρῶν ιδιότησιν· οὕτω τῆτο
γάρ, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλους, ἐμφορῆσαν
νῦν, ἀνά τὸν σύμπαντα κόσμον, κηρύττειν ἐ-
σόφισε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὅμοιον.

Χριστοῦ τοὺς Μαθηταῖς, ἡ τοῦ Πνεύματος
χάρις, φρικτῶς ἐξ οὐρανοῦ, κατελθοῦσα
ἐν εἶδει, πυρὸς, κατεφώτισε, καὶ φωστῆρας
ἀνέδειξε, καταγγέλλοντας, τὴν τῆς ἁγίας Τριά-
δος, μίαν δύναμιν, καὶ κυριότητα μίαν, ἣν πί-
σται δοξάζομεν.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τῆ βαρέος
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.
Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλαῖον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Ἀίνων, Στιχηρά.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Αἱ γλῆς θειάρχικῃ, τὸν νοῦν καταλαμψθέντες,
οἱ Μαθηταὶ σε Λόγε, οὐσιωδῶς τὸ Πνεῦ-
μα, τὸ ἅγιον ἐδέξαντο.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Γλώσσαις ὥσει πυρὸς, ἐξ ὕψους ὁραθεῖσαι,
ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατηλθὼν μερισθεῖ-
σαι, φωτίζουσαι, οὐ φλέγουσαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.
Ανῶθεν πρὸς ἡμᾶς, Παράκλητε φοιτήσας,
 ὥς πρὶν τοῖς Ἀποστόλοις, ἀγίατον καὶ
 σῶσον, τοὺς σὲ Θεὸν κηρύττοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Πάντα χορηγεῖ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· βρῦει
 προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους
 σοφίαν ἐδίδαξεν, αἰλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν,
 ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας·
 Ὁμοούσιε καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ,
 Παράκλητε, δόξα σοι.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
 ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5.
 καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ος προσφυῖς ὡς οἰκεῖον, τοῖς λογικοῖς οὐ-
 ρανοῖς, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, τῇ Θεῷ
 καταγγέλλειν, τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν, τοῦ τῷ
 πυρὶ, οὐρανούς ὠραίσαντος, καὶ καταυγάσαν-
 τος κόσμον τὸν αἰσθητὸν, σὺν Υἱῷ τε καὶ τῷ
 Πνεύματι.

Εν τῇ Σιών συνηγμένων, τῶν Μαθητῶν τοῦ
 Χριστοῦ, ὡς ἡ ἐπαγγελία, τὸ πανάγιον
 Πνεῦμα, ἐν τούτοις ἐφίζησαν, εἶδει πυρὸς, πυ-
 ριπνούς ἀνέδειξεν, ἐκφαντορίαις τὰ δόγματα
 μυστικάς, τῆς Τριάδος ῥητορεύοντας.

Οὐρανοχάλκευτα ξίφη, τῆς ἱερᾶς Μαθηταίς,
 τὸ ἱερόν φοιτήσαν, ἐκτετέλεκε Πνεῦμα,
 τὴν γῆν καθιερώσαι, τῷ ποιητῇ, ἀνιέρους συγ-
 κόψαντας, ὡς ἐκλιπεῖν τὰς ρομφαίας τοῦ πο-
 νηροῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ΄.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦ-
 μα ἐπουράνιον, εὗρομεν πίστιν ἀληθῆ,
 ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ
 ἡμᾶς ἔσωσε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Σήμερον ἐφάιτησε, τοῦ παναγίου σου Πνεύ-
 ματος, ἡ ἐνέργεια Κύριε, ἐν τοῖς Ἀποστό-
 λοις σου· καὶ σοφοὺς ἐνδείξαν, τῇ Θεογνωσίᾳ,
 καταπεπλήρωμεν ἰδοὺ, τῆς μακρίας διδασκα-
 λίας σου· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δο-
 ξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν
 ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Σήμερον τὸ Πνεῦμά σου, τὸ παντοδύναμον
 Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς καταπέμπεται, τὸ
 σοὶ ὁμοούσιον, ἐν πυρίναις γλώσσαις· διανεμη-
 θέν δέ, τὰ μεγαλεῖά σου λαλεῖν, τοὺς Ἀποστό-
 λους σου παρεσκεύασε· διό σου τὴν σωτήριον,
 οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ
 Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Σήμερον ἐξέχεας, τοῦ Παράκλητου σου Πνεύ-
 ματος, ὁ Σωτὴρ τὰ χαρίσματα, τῇ βρο-
 τεῖᾳ φύσει, διδούς προφητείας, ὡς ἔφησας
 Λόγε, καὶ τὴν Τριάδα προσκυνεῖν, ἀδιαίρετως
 συνεξεπαίδευσας· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκο-
 νομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ
 τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν
 σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε,
 Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ
 εἰ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς
 τοὺς αἰῶνας σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
 ΠΡΩΤ΄.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν Ἀ Στιχολογ. Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Καθὼς ἐπηγγείλατο, αὐτεξουσίως μολόν, τὸ
 Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τοῖς Ἀποστόλοις Χρι-
 στέ, εἰς μίαν συνήρμοσε, πίστεως συμφωνίαν,
 τῆς ἀκτίστου Τριάδος, γλώσσας τὰς διαφόρους,
 τῆς ἐθνῶν πανσπερμίας· ἀλλ' οἴκησον καὶ ἡμῖν
 ἀγαθὲ, φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Δίς.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθόν, ἐπὶ τῆς
 Ἀποστόλους εἶδει πυρὸς, θάμβους ἐπλή-
 ρωσε, τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ γλώσ-
 σαις λαλούντων, πυρίναις φιλάνθρωπε, τὴν
 ἰδίαν ἑκάστος, διάλεξιν ἤκουεν· ὅθεν καὶ τὸ
 θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ σω-
 τήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζο-
 μεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πται-
 σμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλου-
 σίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ δ΄.
 μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ· καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ΄.
 Καντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τρήμερος ἀνέστης.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, τὸ φῶς τὸ ἐκ φω-
τὸς προῖον, ἐν πυρίναῖς, γλώσσαις ἦλθεν
ἐπὶ γῆς, φλέξαι τὰς ἀμαρτίας, τῶν πίσει προσ-
κυνοῦντων, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐγκαίνισον ἡμῖν
ὁ Θεός, ὁπερ πάλαι, πέμψας σε τοῖς Μα-
θηταῖς, ἐνίσχυσας οἰκτίρμον, πληρῶσαι ἐν τῷ
κόσμῳ, σοῦ τὰ σωτήρια θελήματα.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, πιστῶς θεολογή-
σωμεν, ἐκβῶντες· Μὴ ἀποστῇς ἀφ' ἡμῶν,
Παράκλητε, ὁ πᾶσι, παρέχων σωτηρίαν, καὶ
ἀγιάζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτῆρα
τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνή-
σω σου, τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρα, καὶ
πρωῖ καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐ-
λογήσω σε, Κύριε.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστὲ ὁ Θεός ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθροῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

~~~~~

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μωσῆς ἐν ὄρει τὸν ὄντα, πυρὶ τεθέαται·
ἀλλὰ καὶ τοῖς θεόπταις, καὶ σοφοῖς Ἀ-
ποστόλοις, τὸ πνεῦμα πυριμόρφως κάτεισι νῦν,
ὡς σαφῶς ὑπεμψήνειεν, ὡς εἰς Θεός ὁ λαλήσας,
τότε καὶ νῦν, ἐν ταυτότητι τῆς φύσεως.

Εν πυριμόρφοις ταῖς γλώσσαις, οἱ θεορρή-
τορες, βαπτίσματος τοῦ θείου, οἱ πρὸς
ὑδωρ καλοῦντες, ρητόρων φληναφίας, ἀθέων,
πυρὶ, τῷ τοῦ Πνεύματος ἐφλέξαν· ἀλλὰ φωτί-
σαις Παράκλητε καὶ ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς θεο-
λογοῦντάς τε.

Καὶ τοὺς ἐν ὕλῃ Θεέ μου, σοὶ λειτουργή-
σαντας, προσλαβομένῳ πάχος, τὸ τῆς
ὕλης ἀρρήτως, ὡς πάλαι τοὺς αὐλοῦς, πυρὶ
καινουργεῖς, φλογεροῦς τῷ τοῦ Πνεύματος. Ὡς
πολυῦμνητος πέλεις, ὡς θαυμαστός, ἐν τοῖς
ἔργοις σου, φιλόανθρώπε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ
τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναν-
τες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ
τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδιον καὶ
πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ομοδύναμον, σύνθρονον, συμφυές καὶ συνἀ-
ναρχον, τῷ Πατρὶ, τῷ Λόγῳ τε, Πνεῦμα
ἅγιον, συμπαντουργόν, συναἰδιον, πανάγαθον,
πάνταρχον, τοὺς τοῦ Λόγου Μαθηταῖς, ἐμφορή-
σαν ἐσόφισεν, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐν φωναῖς πολυ-
γλώσσοις καταγγέλλειν, τοῦ Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα,
καὶ τῆς Τριάδος τὰ δόγματα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὰ τῇ μέθῃ σκοτούμενα, τῆς ἀγνοίας Θεάν-
θρωπε, τῶν ἐθνῶν συστήματα, τὰ πο-
λίςπορα, ὑψηγοροῦντας ἐν Πνεύματι, τὰ θεῖα
τοὺς Μύστας σου, πολυγλώσσοις λαλιαῖς, ἀπε-
κάλουν μεθύοντας, τὴς ἐλάσαντας, τῆς ἀπάτης
τὴν μέθην· ἀλλ' ἡμεῖς σε, δι' αὐτῶν ἐπεγνωκό-
τες, θεολογοῦμεν σωζόμενοι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Η πηγὴ ἡ αἰδῖος, ἀενάως ἡ βρύση, ποτα-
μὸν ἀνέκφραστον, ἀγαθότητος, ὑδωρ τὸ
ζῶν αἰεὶ βλύζουσα, συμφύτως προχέουσα, ταῖς
αὐτοῦ ἐπὶ ῥοαῖς, τὴν ψυχὴν μου κατάρδευσον,
λυτρομένη με, τῶν παθῶν τῆς καμίνου, τοῦ
φλογμοῦ τε, τῶν δεικνῶν πειρατηρίων, καὶ τοῦ
πυρὸς τῆς κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμολογήσωμεν, Πατέρα,
καὶ Υἱόν, σὺν ἀγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ
ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι
μετὰ Μαρτύρων.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς· καὶ Ἀπόλυσις.

~~~~~

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ιδοὺ προφητικαί, περαιοῦνται προρρήσεις· ὁ
τούτοις γὰρ αὐγαῖς, ἀμυδραῖς ἐκκαλύψας,
μελλόντων τὴν δῆλωσιν, ὡς Θεός ὁ Παράκλη-
τος, νῦν ἐκκέχυται, τοῖς Ἀποστόλοις πλουσίως·

διὰ τούτων δέ, καὶ τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσι,
Τριάδα τὴν ἀκτιστον. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Η τοῦ Πνεύματος αἴγλη τοὺς Ἀποστόλους
σου, ἐμφορήσασα Σῶτερ, φωστῆρας ἔδειξε,
τὴν τῶν αἱρέσεων ἀχλὺν, ἀποδιώκοντας, ἀπὸ
τῆς γῆς, καὶ τῶν πιζῶν, καταφωτίζοντας ψυ-
χὰς, λατρεύειν σε τὸν Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον
Πνεῦμα, τὸ ἀγιάζον τοὺς προσκυνοῦντάς σε.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ βαρέος
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.
Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Η τοῦ Πνεύματος κάθοδος, Ἀποστόλους ἐ-
φώτισεν, ἐν πυρίναις γλώσσαις νῦν, ἐ-
ποφθεῖσα αὐτοῖς· καὶ τούτους ῥήτορας ἔδειξε,
τοῖς πᾶσι κηρύττοντας, τῆς Τριάδος ἀληθῆ,
ὁμοφυῇ τε τὴν ἑνωσιν· ὅθεν ἅπαντα, ἐξεπλήτ-
τοντο ἔθνη, καθορῶντα, τοὺς ποτὲ ἀγροικοτά-
τους, τρανῶς λαλοῦντας ἀπόρρητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Υπερώω καθήμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον,
τοῦ ἁγίου Πνεύματος τὴν ἐνέργειαν, πνοὴν
βιαίαν φοιτήσασαν, ἐν πυρίναις γλώσσαισι, καὶ
ἐλάλην ἐμφανῶς, διαφόροις διδάγμασι, προσ-
φθεγγόμενοι, τὸν τῆς χάριτος λόγον βεβαιουῦ-
τες, τὸν παθόντα ἐκουσίως, Χριστὸν ὑπάρχειν
Θεὸν ἀληθῆ.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σε.

Ως κατέπεμψας Κύριε, τοῦ ἁγίου σου Πνεύ-
ματος, Ἀποστόλοις σήμερον, θείαν χάριν,
καὶ νῦν, ἡμῖν παράσχου δεόμεθα, αὐγάσαι καρ-
δίας φωτὶ, ἀεννάως τῆς αὐτοῦ, ἐπελεύσεως,
ὅπως σαφῶς, τὸν τρισαῖον, ἐν φωναῖς ἀσιγή-
τοις, αἶνον πάντες, ἀναπέμψωμεν ὑμνοῦντες,
Τριάδα φύσει ἀχώριστον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν
σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε,
Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ
εἰ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ διαιροῦν τὰ χαρί-
σματα, ἐπὶ γῆς ἐπεδήμησεν, οὐχ ὥς περ
τὸ πρότερον, τῇ σκιᾷ τοῦ νόμου, λάμψαν ἐν
Προφήταις, οὐσιωδῶς δὲ νῦν ἡμῖν, τῇ μεσιτείᾳ
Χριστοῦ δεδωρηται· καρδίας ἐκκαθάρωμεν, ταῖς
ἀρεταῖς καὶ δεξώμεθα, τὴν αὐτοῦ ἐπιφοίτησιν,
μυστικῶς φωτιζόμενοι.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης φιλάν-
θρωπε, ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ δώρησαι, ἀξίως
τὴν χάριν σου, πολιτευομένους, ψυχῇ καὶ καρ-
δίᾳ, διαιωνίζουσαν αὐτοῦ, τὴν μετουσίαν κλη-
ρονοῦνται ἡμᾶς, ναοὺς καὶ οἰκητήρια, τοῦ Πα-
ρακλητοῦ ὑπάρχοντας, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἀγιάζον τὰ σύμ-
παντα, εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν, καὶ πίσει
βοήσωμεν· Ὁ ἐλθὼν ἐν κόσμῳ, Πατὴρ εὐδο-
κία, μὴ ἀποχώρει ἀφ' ἡμῶν, τῶν λατρευόντων
σου τῇ Θεότητι· ναοὺς ἡμᾶς ἀναδείξον, τῆς
σῆς ἀφράστου χρηστότητος, καὶ ἀγιάσον ἅ-
παντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρὺς.

Παρακλητον ἔχοντες πρὸς τὸν Πατέρα, Χρι-
στὸν τὸν Θεόν, Παρακλητον ἄλλον ἐπιδη-
μήσαντα τῇ γῇ σήμερον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀλη-
θείας, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον Πατὴρ, τὸ ἐκπορευό-
μενον, καὶ ἐν Υἱῷ προσκυνούμενον, δι' οὗ
καὶ φέρεται, καὶ κρατεῖται πάντα, καὶ ζωῇ
συνέχεται, καὶ ζῇ καὶ διαμένει καὶ σώζεται,
θεολογήσωμεν· Ἀκατάληπτε Παρακλητε, τὴν
εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον πηγὴ, πάσης ἀγαθότη-
τος, οὐσιωδῶς ἐπεδήμησε, τῆς γῆς τὰ πέ-
ρατα, οὐρανοῦ σθένους, διὰ τῶν Ἀποστόλων,
πληρῶσαι καὶ τῆς θείας χρηστότητος· αὐτῷ
βοήσωμεν· Ἀνερμήνευτε Παρακλητε, τὴν εἰρή-
νην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον Θεός, συμφυὲς καὶ σύν-
θρονον, Πατρὶ καὶ Λόγῳ γνωρίζεται, φῶς
ὑπερτέλειον, ἐκ φωτὸς ἐκλάμπαν, ἐξ ἀνάρχου
τελείου, Πατρός, καὶ δι' Υἱοῦ προερχόμενον·
αὐτῷ βοήσωμεν· Ζωοπάροχε Παρακλήτε, τὴν
εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε,
καθημένοις τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν
Εβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμ-
βει· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἐτέραις
ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει
αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες ἐσοφίσθησαν· καὶ
τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγρήσαντες, τὰ θεῖα
ἐρρήτορεύον· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ ἐπὶ
γῆς ὀφθεῖς, καὶ ἐκ τῆς πλάνης σώσας ἡμᾶς,
Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΠΡΩΤῇ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τά-
φου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ θεῖαν
ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου, κατέ-
πεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας
τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν ὡς περ κιθάρα μυσουργι-
κῇ, πᾶσιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θεῷ πλήκτρῳ,
μυστικῶς, Σῶτερ τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰ-
κονομίαν σου. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα, ὁμοιον.

Οὐ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταί, χαρὰς ἐπλήσθη-
σαν, καὶ θάρσος ἔλαβον οἱ πρώην δει-
λιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σήμερον κα-
τῆλθεν, καὶ ἔξη ἐπὶ ταῖς κάραις τῶν Μαθητῶν,
καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τὴν λαὸν· γλώσ-
σαι γὰρ διεσπάρησαν, ὁρώμεναι ὡσεὶ πυρὸς,
καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐ-
δρόσισαν. Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ δ'.
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η'. καὶ τοῦ Μηναιῖς εἰς δ'.
Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Επιπαφλάζοντος πάλαι, πυρίνου ἄρματος,
ὁ ζηλωτὴς Ἡλίας, καὶ πυρίπνους ἐν δόξῃ,

ὄχουμένος ἐδήλου, τὴν νῦν ἐν Σιών, Ἀποστόλοις
ἐκλάμπασαν, ἀφ' ὕψους θεῖαν ἐπίπνοιαν ἐμφα-
νῶς, δι' ἧς κόσμον κατελάμπρυναν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Ισηγοροῦντες τὴν θεῖαν, οἰκονομίαν Χριστῷ,
ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, οἱ Ἀπόστολοι
πάντες, ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, σέβειν πιστῶς, ἐν
τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν τὸν Πατέρα, καὶ
τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆς προσώπου σου.

Σιών ἁγία ἡ Μήτηρ, Ἐκκλησιῶν ἀπασῶν, ἐν
ἧ πυρὸς ἐν εἶδει, τὸ Παρακλήτον Πνεῦμα,
ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατῆλθε φρικτῶς, χαῖρε
νῦν καὶ ἐόρταζε, τὴν κοσμοπόθητον ὄντως Πεν-
τηκοστήν, σὺν ἡμῖν πανηγυρίζουσα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παρακλήτε, τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ
τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν
καὶ ζωῆς χορηγός· ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν,
καὶ καθάρισον ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ
σῶσον ἀγαθὴ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

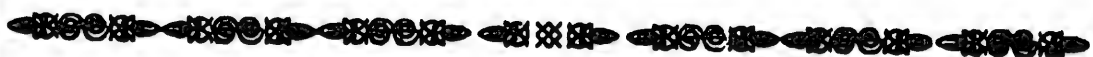
Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὅρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ Σαββάτῳ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ γίνεται τῆς Ἑορτῆς ταύτης ἡ
ἀπόδοσις, καὶ ψάλλομεν ἀπαράλλάκτως πάντα τὰ αὐτῆς,
ἐντε τῷ Ἑσπερινῷ, καὶ τῷ Ὅρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ,
πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελέου, καὶ τῶν Ἀντι-
φώνων. Ἡ δὲ τοῦ Μηναιῖου Ἀκολουθία ψάλλεται ἐν τοῖς
Ἀποδείπνοις.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἐσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν.

Κύριε, Κύριε μὴ ἀπορρίψῃς.

Χαῖρε, Σιών ἁγία Μήτηρ.

Ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων θεῖος χορός...

Ζητεῖ ταῦ-
τα εἰς τὸν
μέγαν Ἑ-
σπερινόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος πλ. δ'.

Πῶς σε μακαρίσωμεν Θεοτόκε; πῶς δὲ ἀνμνήσωμεν ὑπερευλογημένη, τὸ ἀκατάληπτον μυστήριον τῆς κυοφορίας σου; Τῶν αἰώνων γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τῆς ἡμετέρας δημιουργὸς φύσεως, τὴν ἰδίαν εἰκόνα οἰκτεῖρας, καθήκεν ἑαυτὸν, εἰς κένωσιν τὴν ἀνεξιχνίαστον. Ὁ ὢν ἐν τοῖς αὔλοις κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἐν μήτρᾳ ἀγνῇ κατεσκήνωσε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως ἐγένετο ἐκ σοῦ, ἀπειρόγαμε, μείνας, ὅπερ ὑπῆρχε φύσει, Θεός. Διὸ αὐτὸν προσκυνῶμεν, Θεὸν τέλειον, καὶ ἄνθρωπον τέλειον, τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ· ἑκατέρα γὰρ φύσις ἐστὶν ἐν αὐτῷ ἀληθῶς· διπλᾶ δὲ πάντα κηρύττομεν, τὰ φυσικὰ αὐτῷ ἰδιώματα, κατὰ τὴν διπλόην τῶν οὐσιῶν, δύο σέβοντες τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ θελήματα· ὁμοούσιος γὰρ ὢν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, αὐτεξουσίως θέλει καὶ ἐνεργεῖ ὡς ἄνθρωπος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὸ προκείμενον,

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν....

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἀνῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ.

Εἴτα τῆς Θεοτόκου Προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Χαῖρε, Θεοτόκε πάνσεμνε· χαῖρε πηγὴ τὴν ζωὴν, τοῖς πιστοῖς ἡ πηγάζουσα· χαῖρε πάντων Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς κτίσεως· εὐλογημένη, χαῖρε πανάμωμε· δεδοξασμένη, χαῖρε πανάχραντε· χαῖρε παλάτιον· χαῖρε θεῖον σκῆνωμα· χαῖρε ἀγνή· χαῖρε Μητροπάρθενε· χαῖρε Θεόνυμφε.

Στίχ. Ἀκουσον Θύγατερ καὶ ἴδε.

Χαῖρε, Θεομήτορ ἄχραντε· χαῖρε, πιστῶν ἡ ἐλπίς· χαῖρε, κόσμου καθάρσιον· χαῖρε, πάσης θλίψεως, ῥυομένη τοὺς δούλους σου· ἡ τῶν ἀνθρώπων, χαῖρε, παράκλησις· ἡ ζωηφόρος, χαῖρε, ἀντίληψις· χαῖρε προπύργιον, τῶν προσκαλημένων σε· χαῖρε, Θεοῦ, θεῖον ἐνδιαίτημα, καὶ ὅρος ἅγιον.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Χαῖρε, Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε, ἡ μόνη ἐλπίς, τῶν βροτῶν καὶ ἀντίληψις· χαῖρε, καταφύγιον, καὶ λυχνία αἰείφωτος· ἡ γλαῖσμον, χαῖρε, λαμπάδιον· ἡ γλασμένον, χαῖρε, παλάτιον· χαῖρε, Παραδείσει· χαῖρε, θεῖον σκῆ-

νωμα· χαῖρε, πηγὴ, βρύουσα τὰ νάματα, τῶν προστρεχόντων σοι.

Δόξα. Ἰδιόμελον τῶν Ἀγίων· οἶον βούλει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπολύσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὸ α'. Κάθισμα τῷ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε'. καὶ τῶν Ἀγίων δ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Εσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρομεν· ὅτι ἠυδόκησας, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σοῦ, ἀλλὰ εὐδόκησον, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε, Σιών ἀγία, Μητὴρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ο ἐκ Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων, ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθείς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἑαυτοῦ Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος· καὶ ἐδώρησω τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι, Χριστέ Σωτήρ, Υἱὲ Θεοῦ μονογε-
νὲς, ὁ προσπαγεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος.

Ἔτερα τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οἱ πνευματορῆτορες, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Πνεύματος ὄργανα, πίστει χρηματίσαντες, διεσπάρησαν, εἰς τὰ γῆς πέ-
ρατα, τὸ σεπτὸν κήρυγμα, ὀρθοδόξως κατα-
σπεύροντες· ἐξ ὧν ἐβλάστησαν, θεῖα γεωργία καὶ χάριτι, Μαρτύρων τὰ στρατεύματα, πά-
θος τὸ σεπτὸν εἰκονίζοντες, διὰ πολυτρόπων, στρεβλώσεων μαστίγων καὶ πυρός· καὶ παρ-
ρήσια πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πυρὶ ἐκκαιόμενοι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, πυρὸς κατεφρόνησαν· καὶ ὡς θεῖοι ἄν-
δρακες ἀναπτόμενοι, οἱ σεπτοὶ Μάρτυρες, ἐν

Χριστῷ ἔφλεξαν, φρυγανῶδες πλάνης φρύαγμα· θηρῶν δὲ ἔφραξαν, σόματα, σοφαῖς ἐπικλήσεσι, καὶ κάρας ἐκτεμνόμενοι, ἔτεμον ἐχθροῦ πάσας φάλαγγας· καὶ τοὺς τῶν αἱμάτων, προχέοντες κρηνὲς καρτερικῶς, τὴν Ἐκκλησίαν κατήρδυσαν, πίστει ἀναθάλλουσιν.

Θηροὶ προσπαλαίοντες, τυμπανιζόμενοι ξίφει, ὄνυξι ξεόμενοι, χεῖρας ἀφαιρούμενοι, καὶ στρεβλούμενοι, οἱ στερροὶ Μάρτυρες, καὶ πυρὶ ἐνύλῳ, ἀνενδότως φλογιζόμενοι, καὶ ἐκκεντούμενοι, καὶ τὰς ἀρμονίας τεμνόμενοι, ὑπέφερων στερρότατα, λῆξιν προορῶντες τὴν μέλλουσαν, καὶ τοὺς ἀκηράτους, στεφάνους, καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ· ᾧ παρρήσια πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εν πᾶσι τοῖς πέρασι, τοὺς ἐναθλήσαντας πίστει, Ἀποστόλους, Μάρτυρας, Ἱερεῖς θεόφρονas, σεμνὰ Γύναια, ἱερὸν ἄθροισμα, ἱεροῖς ἄσμασι, κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· ὅτι συνήφθησαν, τοῖς ἐπουρανίοις οἱ γῆϊνοι, καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν, χάριτι Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ νῦν ὡς ἀστέρες σεῖροὶ περιαυγάζοντες ἡμᾶς, ἐν παρρήσια πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων θεῖος χορὸς, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ Εὐαγγελίου ἡ τελείωσις, ὑμεῖς ἔργῳ τοῦ Σωτῆρος τὰ ῥήτᾳ ἐπληρώσατε· ἐν ὑμῖν γὰρ αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεωχθεῖσαι, ἐκλείσθησαν· ἡ τοῦ αἵματος ὑμῶν χύσις τὰς εἰδωλικάς σπονδάς ἐξήρανεν· ἡ σφαγὴ ὑμῶν, ἀπέτεκε τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα· τοὺς ἀσωμάτους ἐξεπλήξατε· τῷ Θεῷ στεφανηφόροι παρίστασθε· ᾧ ἀπαύστως πρεσβεύετε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλάνθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱὸς, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε, Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐξοδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν. Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**αῖδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθή-

σονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουσά ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ ἀκουσάτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γένεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἐ'τι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Δ**ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ Γ'. 1. **Δ**ιμή ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κακῶσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἶναι κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπείρατεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρητήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τῆς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Δ**ίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Ε'. 16. **Δ**κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχτην, ὁ-

σιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργήν, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφίσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυνατεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ψάλλομεν τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς· εἶτα τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος α΄.

Πίστεως συμφωνία, τὴν κοσμικὴν πανήγυριν, τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐχρεστησάντων, Πατριαρχῶν τὸ τίμιον, τῶν Προφητῶν τὸν σύλλογον, Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μαρτύρων τὸ ἄθροισμα, Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, πάντων τῶν Ἀγίων τὴν μνήμην, πνευματικῶς ἐορτάσωμεν· πρεσβεύουσι γὰρ ἀπαύστως, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ, τῶν Ἀγίων πάντων τὴν πανένδοξον μνήμην, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· τὸν Βαπτιστὴν τῷ Σωτῆρι, Ἀποστόλους, Προφῆτας, καὶ Μάρτυρας, Ἱεράρχας, Διδασκάλους τε καὶ Ὀσίους, Ἀσκηταῖς καὶ Δικαίοις, καὶ τῶν ἁγίων Γυναικῶν τὸ φιλόθεον σύστημα, σεβασμίως μακαρίζοντες συμφώνως ἐκδοησώμεν· Ὑπερχάθε Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, παράσχου εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου, νίκας κατ' ἐχθρῶν τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἅπαντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε, πλουτοποιὰ ἡμῖν χαρίσματα κομίζουσα· διὸ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, καὶ καθάρῳ συνειδότητι, ἀναβοήσωμεν λέγοντες· Χαίρετε Προφητῶν ὁ σύλλογος, οἱ τὴν ἔλευσιν Χριστοῦ τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, καὶ τὰ πόρρω ἐγγὺς προβλέποντες. Χαίρετε Ἀποστόλων ὁ χορὸς, οἱ τῶν ἐθνῶν σαγηνευταί, καὶ αἱεῖς τῶν ἀνθρώπων. Χαίρετε Μαρτύρων ὁ δῆμος, οἱ ἐκ περά-

των γῆς συναθροισθέντες εἰς μίαν πίστιν, καὶ ὑπὲρ ταύτης βασάνων αἰκισμὸς ὑπομείναντες, καὶ τελείως τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον εἰληφότες. Χαίρετε Πατέρων ὁ μελισσῶν, οἱ τὰ ἑαυτῶν σώματα τῇ ἀσκήσει κατατήξαντες· καὶ νεκρώσαντες τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, τὸν νῦν θείῳ ἔρωτι ἐπτερώσατε, εἰς οὐρανούς· ἀνέπτητε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις εὐφραίνόμενοι, ἀπολαύετε τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. Ἀλλ' ὦ Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες σὺν Ἀσκηταῖς, τὸν ὑμᾶς στεφανώσαντα, ἐκτενῶς δυσωπεῖτε, τοῦ λυτρωθῆναι ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ τελοῦντες, τὴν αἰεσέβαστον μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τῇ νῦν πανηγύρει, συνδράμωμεν οἱ πιστοὶ· προτίθεται γὰρ ἡμῖν πνευματικὴ τράπεζα, καὶ κρατὴρ μυστικὸς, ἐξ ἡδέων ἐδεσμάτων εὐφροσύνης πλήρης, αἱ τῶν Μαρτύρων ἀρεταί· οὗτοι γὰρ οἱ καρτερόψυχοι, ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, τῶν τοῦ σώματος ἁκρῶν, ἑτεροπόνους αἰκισμούς, τῷ Θεῷ προσήνεγκαν, θυσίαν λογικὴν, πᾶσαν ἀκμὴν ἡλικίας, οἱ μὲν ταῖς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἕτεροι δὲ χειρῶν διαιρέσεις, καὶ πάσης ἀρμονίας ἅμα, πάντες οἱ Ἅγιοι τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων κοινωνοὶ γεγονῶσιν. Ἀλλ' ὦ στεφάνους αὐτοῖς αἰμοδαῖς βασάνων δεδοκῶς, Κύριε, κατ' ἔχνος τούτων πολιτεύεσθαι ἀξίωτον ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις. Ὅρα σελ. 67.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ΄.

Ανῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβαῖς ἐξ ἑβρανῶ· ἠλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ αἰθινατος· πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· πρὸς τοὺς πεσόντας, ἡ πάντων ἀνάστασις. Ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰ κατὰ Ἀλφάβητον.

Χριστὸν δοξολογήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν· ψυχὴν καὶ σῶμα γὰρ ἀναλαβὼν, τῷ πάθει ἀπ' ἀλλήλων διέτεμε· τῆς ἀχράντου μὲν ψυχῆς, ἐν Ἄδου κτελθούσης, ὃν καὶ ἐσκύλευτε· τάφῳ δὲ διαφθορὰν οὐκ οἶδε τὸ ἅγιον σῶμα, τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις δοξολογοῦμεν Χριστῷ, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἡμᾶς ἠλευθέρωτας, τῆς τυραννίδος τοῦ Ἄδου, καὶ ὡς Θεὸς ἐδωρήτω, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ο Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἀκατάληπτε, ποιητὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς, διὰ Σταυροῦ παθὼν, ἐμοὶ ἀπάθειαν ἐπήγασας· ταφὴν δὲ καταδεξάμενος, καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ, συνανέστησας τὸν Ἀδὰμ, χειρὶ παντοδυνάμω. Δόξα τῇ σῇ τριμέρῳ ἐγέρσει, δι' ἧς δωρήσαιο ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ ἱλασμόν ἀμαρτιῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε πισοὶ, σήμερον χορείαν ἐπικροτήσαντες, εὐσεβῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τῶν Ἀγίων πάντων τὴν ἐνδοξον, καὶ σεβάσμιον μνήμην, ἐνδόξως τιμήσωμεν, λέγοντες· Χαίrete Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες, καὶ Ἱεράρχαι. Χαίrete Ὀσίων ὁ δῆμος, καὶ τῶν Δικαίων. Χαίrete, τιμίων Γυναικῶν ὁ χορός· καὶ Χριστὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύσατε, νίκας τῷ βασιλεῖ κατὰ βαρβάρων δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς με πάντα γνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τοῦ Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε. Διό σοι πάντα γνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος πλ. δ'.

Εξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῶν παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν Κύριε, Δόξα σοι.

Δόξα. Τῶν Ἀγίων. Ἦχος δ'.

Τῶν ἐν ὧ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατὰπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ αὐτά, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, καὶ Ἀνάγνωσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τριάς μονὰς σῶσόν με τὸν σὸν οἰκέτην.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τῷ τρισηλίῳ Βασιλεῖ καὶ πρῦτανι, καὶ προμηθεῖ τοῦ παντός, καὶ ἀγαθῷ μόνῳ, φυσικῶς ὑπάρχοντι, καὶ ἐνιαίαν ἔχοντι, τῆς Θεότητος δόξαν, Θεῷ μονάρχῃ προσπίπτομεν, ὕμνον τὸν τρισάγιον ᾄδοντες.

Ρήσεις τὰς θείας καὶ χρησμούς τοὺς ἄνωθεν, μεμνημένοι σαφῶς, θεαρχικὴν φύσιν, ἐνικὴν δοξάζομεν, αἰδίδιον συνάναρχον, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Πατρὶ Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, δημιουργικὴν, παντοδύναμον.

Γερομύστης Ἀβραάμ γενόμενος, ἱεροτύπως τοπρὶν, τὸν ποιητὴν πάντων, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, τρισὶ μὲν ὑποστάσεσιν, ὑπεδέξατο χαίρων· τῶν δὲ τριῶν ὑποστάσεων, κράτος ἐνιαῖον ἐγνώρισεν. Θεοτοκίον.

Απειρογάμῳ τὸν Χριστὸν ἐκύησας, τὸν καθ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς, εἰληφότα φύσιν, Πάναγνε, καὶ ἄτρεπτον, κατ' ἄμφω διαμείναντα· ὃν δυσώπει ἀπαύτως, ἀμαρτιῶν μοι δωρήσασθαι, καὶ τῶν πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχαῖς.

Σὲ τὸν ἀπρόσιτον Θεόν, καὶ Βασιλέα τῆς δόξης, ἐπὶ θρόνου Ἡσαΐας κατεῖδεν, ὑψηλῆ, καὶ Χερυθὶμ, καὶ Σεραφὶμ δοξάζοντα, ἀκαταπαύστοις ὕμνοις, μοναδικὸν τρισυπόστατον.

Μόνον πατρόθεν ὡς ἐκ νοῦ, γεγεννημένον τὸν Λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα προελθὸν ἀπορρήτως, καταλλήλοις λογισμοῖς, καὶ γραφικοῖς διδάγμασι, κατειληφότες ἕνα, Θεὸν τρισηλίον σέβομεν.

Οὖν ἀγέννητος Πατήρ, καὶ τῆς ἰδίας οὐσίας, τὸ ἀπαύγασμα γεννήσας ἀρρέεψως, τὸν Υἱὸν φῶς ἐκ φωτός, ἐκπορευτῶς προβάλλεται, συμφυὲς φῶς τὸ Πνεῦμα, τὸ παντουργόν καὶ ὁμότιμον. Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης καθαρὸς, Παρθενομήτορ Μαρρία, τοῦ τὰ πάντα πανσθενῶς καὶ πανσόφως, ὑποστήσαντος Χριστοῦ, καὶ τάξαντος καὶ φέροντος· ὃν ἐξiléωσαί μοι, ταῖς μητρικαῖς σου δεήσεσι.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Τῆς τρισηλίου καὶ σεπτῆς τελεταρχίας, ταῖς δυναθείας οἱ πιστοὶ νῦν εὐφημοῦμεν· ὅτι

νεύματι μόνῳ τὸ πᾶν συνέστησε, τὰς ἄνω χοροστασίαις Ἀγγελικαῖς, τὰς κάτω ἱεραρχίας Ἐκκλησιῶν, τοῦ κραυγάζειν τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Θεὲ ὑπεράγαθε· δόξα, ὕμνος τῷ κράτει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸν ἀναλλοιώτον Θεὸν ἢ τετοκυῖα, ἀλλοιούμενην εἰς αἰεὶ τῇ ἀμαρτίᾳ, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δολίου καὶ τῇ ῥαθυμίᾳ, στερέωτον τὴν καρδίαν μου ἀγαθῇ, πρεσβείαις ταῖς μητρικαῖς σου, ὅπως καὶ γὼ, εὐχαρίστως κραυγάζω σοι· Θεογεννητορ Μαρίαμ, ἐλέησον τὴν ποιμνὴν σου, ἣν ἐκτίσω πανάμωμε.

Ὡδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Α'νατολή, ἐπιφανεῖσα Θεότητος, τοῖς ἐν σκότει, πᾶσαν διεσκέδασε, τὴν ἀφεγγῇ νύκτα τῶν παθῶν, καὶ δικαιοσύνης, τὸν ἥλιον ἐξανέτειλεν, ἀπλοῦν μὲν κατ' οὐσίαν, τριλαμπῇ δὲ προσώποις, ὃν ὕμνοῦμεν αἰεὶ καὶ δοξαζόμεν.

Σεραφικοῖς, στόμασι τὸν ἀνυμνούμενον, τοῖς πηλίνοις χεῖλεσι δοξαζόμεν, μοναδικόν, καὶ τριαδικόν, Κύριον τῆς δόξης, τῇ φύσει καὶ ὑποστάσει, βωῶντες· Ὡ παντάναξ, τοῖς σοῖς δούλοις παράσχου, τῶν πικρίλων πταισμάτων συγχώρησιν.

Συνεκτικῇ, πάντων τῶν ὄντων ἀόρατε, πανοικτίρμον, εὐσπλαγχνε, φιλόνητο, Τριάς σεπτῇ καὶ Θεαρχικῇ, μή μου ἐπιλάθῃ, τοῦ σοῦ οἰκέτου τοσύνολον, μηδὲ διασκεδάσης, ἣν διέδου σοῖς δούλοις, διαθήκην δι' ἄφρατον ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ωραίαν σέ, πάντα γενε μόνην εὐράμενος, ἐξ αἰῶνος, Λόγος ὁ προἀναρχος, τὴν Ἰακώβ Κόρη καλλονὴν, καὶ ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀνέπλασε, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων· ὃν δυσώπει ἀπαύστως, ἀπὸ πάσης ῥυσθῆναι με θλίψεως.

Ὡδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Συναΐδια τρία, πρόσωπα δοξαζόμεν, ἓνα δὲ Κύριον, σὲ τὴν Θεῖαν φύσιν, διαιροῦντες ἀπλῶς καὶ συνάπτοντες, καὶ πιστῶς βωῶμεν· Θεαρχικῇ Τριάς ἀγία, τοὺς σοὺς δούλους ἐκ θλίψεως λύτρωσαι.

Ολοφύρομαι σφόδρα, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς διανοίας μου, πῶς μὴ θέλων πάσχω, τὴν ἀβούλητον ὄντως ἀλλοίωσιν· διὰ τοῦτο κράζω· Ζωαρχικῇ Τριάς ἀγία, τῶν καλῶν ἐν τῇ γάσει με σύνταξον.

Νυσαγμῷ βαρυνθέντα, τῷ τῆς ἀμαρτίας με, καὶ συνωθούμενον, πρὸς θανάτου ὕπνον,

ὡς φιλόνητος καὶ ὑπεράγαθος, καὶ παντελεῆμων, Θεαρχικῇ Τριάς ἀγία, κατοικτεῖρησον καὶ διανάστησον. Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, πάντα γενε, πανάμωμε, Θεοχαρίτωτε, ταῖς σοῖς ἱκεσίαις, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου καὶ Κύριον, ἐξιλέωσαί μοι, καὶ τῶν παθῶν καὶ τῶν πταισμάτων, τὸν σὸν δοῦλον ἐκλύτρωσαι τάχιον.

Ὡδὴ ς'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Ε'πουρανίων νοῶν, ταξιαρχίας μιμούμενοι, μοναρχικῇ τοῦ παντός, Τριάς ὑπερούσιε, τρισαγίοις ἄσμασι, σὲ δοξολογοῦμεν, τοῖς πηλίνοις ἡμῶν στόμασι.

Τὸν κατ' εἰκόνα τὴν σὴν, τὸν ἀνθρώπον διαπλάσαντα, καὶ ἐξ ἐκ ὄντων τὸ πᾶν, σοφῶς ὑποστήσαντα, Θεὸν τρισυπόστατον, προσκυνῶ καὶ σέβω, καὶ ὕμνῳ, καὶ μεγαλύνω σε.

Ο' παντοκράτωρ Θεός, καὶ μόνος ἀπεριόριστος, ἐνοίκησον ἐν ἐμοί, δι' ἄφρατον ἔλεος, τρισηλίε Δέσποτα, καὶ κατὰ χάριν με, καὶ συνέτισον ὡς εὐσπλαγχνος. Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης Θεοῦ, τοῦ ἀχωρήτου πανάχραντε, ναὸν καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς, δεῖξον Θεῖας χάριτος, Παναγία Δέσποινα, ταῖς σοῖς ἱκεσίαις, καὶ συντήρησον ἀλώβητον.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσαχθὲν μυσικῶς.

Πατέρα ἀναρχον πιστοί, Υἱὸν συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα Θεῖον, ἀληθῶς ὕμνοιοῦμεν, ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, καὶ ἀναλλοιώτως· Τριάδα ἀπλὴν ἀγίαν καὶ συμφυῇ, βωῶντες σὺν τοῖς Ἀγγέλοις· Ἅγιος εἶ, Πάτερ, Υἱέ, σὺν τῷ Πνεύματι, τῷ παναγίῳ καὶ σεπτῷ, ἐλέησον οὓς ἐπλασας, κατ' εἰκόνα σου. Δέσποτα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἀγνῇ καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σε κεχαριτωμένη, βωῶντες ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, Παρθέने παντελεῆμον, ὡς ἀγαθῇ, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον· λογοθεσίῃ φοβεροῦ, ἐν ᾧ τῆς ἐταίσεως, μὴ αἰσχυνθῶμεν οἱ δοῦλοί σου.

Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Σοφία ἀρρήτῳ σου, καὶ τῷ πελάγει τῆς ἀγαθότητος, δωρεὰν τὸν σὸν δῶλον, ἠλεημένον ἀναδειξόν με καὶ νῦν, καθάπερ πάλαι, καὶ ῥῦσαι κακώσεως, Τριάς, Μονάς, ὁ Θεός, ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν. Δίς.

Ο' νοῦς ὁ ἀγέννητος, Πατήρ, καὶ Λόγος ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ

Θεῖον, ἀκαταλήπτως ἐκπορευτὸν πεφυκός, Θεὸς μονάρχα τρισηλίου, ψάλλω σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Νενέκρωμαι Πάναγνε, τῆς ἁμαρτίας πιὼν τὸ φάρμακον, καὶ προσρέχω σοι πίστει, τῇ τετοκυῖα τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν δοῦλόν σου ζώωσον, καὶ πειρασμῶν καὶ παθῶν, λύτρωσαι μόνῃ ἀγνῇ.

Ὡδὴ ἡ. Ἑπταπλασίως καίμινον.

Οφῶς ὑπάρχων ἄδυτον, τριλαμπές καὶ τρισηλίον, καὶ μοναρχικόν, μονοκρατὲς, ἀπλούστατον, Θεὸς ἀκατάληπτος, καὶ μονοκράτωρ Κύριος, νῦν τὴν σκοτεινὴν, καὶ ζοφεράν με καρδίαν, καταύγασον καὶ δεῖξον, φωταυγῇ καὶ φωσφόρον, ἱμνεῖν σε καὶ δοξάζειν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιέρωτάταις πτέρυξι, Σεραφίμ οἱ Δειότατοι, πρόσωπα καὶ πόδας, εὐλαβῶς καλύπτουσι, τὴν δόξαν μὴ φέροντες, τοῦ ἀμηχάνου κάλλους σου, ἀγαθαρχικὴν θεαρχικὴν μοναρχίαν, Τριάς ὑπεραγία· πλὴν ἡμεῖς ἀνυμνεῖν σε, τολμῶμεν, καὶ δοξάζειν, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κυριαρχίαν ἀναρχον, πανοθενῆ καὶ πανάγαθον, τελεταρχικὴν, ἀγαθουργὸν ἀόριστον, αἰτίαν ἀναίτιον, ποιητικὴν αἰδιδόν, προνοητικὴν, καὶ σωσικὴν τῶν ἀπάντων, μονάδα κατ' οἰσίαν, καὶ Τριάδα πρόσωποις, δοξάζω σε Θεέ μου, πιστῶς εἰς τὴν αἰῶνα. Θεοτοκίον.

Επὶ τῆς γῆς ἀνέτειλεν, ὁ ἀνέσπερος ἥλιος, διὰ τῆς ἐκ σῆ παρθενικῆς γεννήσεως, παναίχραντε Δέσποινα, καὶ τῆς βροτῆς ἀπῆλλαξε, τῆς εἰδωλικῆς, καὶ ζοφερᾶς σκοτεμῆνης· διὸ καὶ νῦν με μᾶλλον, τῆς αὐτοῦ Θεαρχίας, καταύγασον ταῖς αἴγλαις, καὶ φροῦρει τὸν σὸν δοῦλον.

Ὡδὴ θ. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτω.

Τὴν πάντων Βασιλίδα καὶ παντρυγόν, ὑπεράρχιον φύσιν, ὑπέρχρονον, ζωαρχικὴν, εὐσπλαγχνον, φιλόνητον, ἀγαθὴν, ἐναρχικὴν Τριάδα σε, νῦν δεξολογοῦντες, ἁμαρτιῶν, συγχώρησιν αἰτοῦμεν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ Ἐκκλησίαις τὴν ἐμόνοιαν. Δίς.

Ημία κυριότης καὶ τριλαμπής, ἐνικὴ θεαρχία τρισηλίου, τῆς ὑμνητᾶς, πρόσδεξαι τῆς σου ἀγαθοπρεπῶς, καὶ τῶν παισμάτων λύτρωσαι, καὶ τῶν πειρασμῶν, καὶ τῶν δυσχερῶν, καὶ θᾶττον τὴν εἰρήνην, παράσχου φιλονεικῶς, ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τὴν ἐνωσιν.

Θεοτοκίον.

Νηδὺν Χριστέ Σωτήρ μου παρθενικὴν, ἐνοικήσας ἐφάνης τῷ κόσμῳ σε, θεανδρικῶς,

ἄτρεπτος ἀσύγχυτος ἀληθῶς, καὶ καθυπέσχου πάντοτε, μετὰ τῶν σῶν δούλων εἶναι σαφῶς· διὸ τῆς σέ τεκούσης, πρεσβείαις τὴν εἰρήνην, πάσῃ τῇ ποιμνῇ σου πρυτάνευσον.

Εἴτα τὸ, Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς· καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὁρόν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀνασχίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. δ'.

Ανέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτός, ταῖς γυναῖξιν ἐβόα· Παύσασθε τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε· κράξατε ἀνυμνοῦσαι· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα.

Ανθρώποι τὸ μνημά σου, Σωτήρ ἐσφραγίσαντο, Ἄγγελος τὸν λίθον, ἐκ τῆς θύρας ἀπεκύλισε· Γυναῖκες ἐθεάσαντο, ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν, καὶ αὗται εὐηγγελίσαντο τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Σιών· ὅτι ἀνέστη ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ διελίθη τὰ δεσμά τοῦ θανάτου· Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οδὲ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ γαύρωνσιν ὑπέρβεινας ἀγαθὲ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὓς ἐπλάσας τῇ χειρί σου· δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν σε ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκῆσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτήρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Λευχειμονῶν ὁ Γαβριὴλ φαιδρὸς ἐπέστη, ὡς περ ἐν εἵδει ἀσραπῆς, Χριστῷ τῷ τάφῳ, καὶ τὸν λίθον ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ μνημείου· καὶ φόβος μέγας συνέσχε σὲ τῆς φρενὸς, καὶ ἄφνω ἔμειναν πάντες ὡσεὶ νεκροὶ, ἀπὸ τοῦ τάφου οἱ φύλακες, καὶ τοῦ λίθου ἡ σφραγίς· Αἰσχύνητε παράνομοι· γινῶτε ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Δόξα. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Αναστὰς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς οἰαῖς προσέταξας γυναίξιν, κηρύξαι τὴν Ἐγερσιν, Ἀποστόλοις ὡς γέγραπται· καὶ δρομαῖος ὁ Πέτρος, ἐπέστη τῷ μνηματι, καὶ τὸ φῶς ἐν τῷ τάφῳ, ὁρῶν κατεπλήττετο· ὅθεν καὶ κατεῖδε τὰ ὀνόματα μόνον, χωρὶς τοῦ θείου σώματος, ἐν αὐτῷ κατακείμενα· καὶ πιεῦσας ἐβόησε· Δόξα σοι,

Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι σῶζεις ἅπαντας Σωτὴρ ἡμῶν·
τοῦ Πατρὸς γὰρ ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Επὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναέ, καὶ Παραδείσει λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν· τὴν γὰρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν ἑρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια,
καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. δ'.

Αὶ Μυροφόροι τοῦ ζωοδότου ἐπιστάσαι τῷ μνήματι, τὸν Δεσπότην ἐζήτην ἐν νεκροῖς τὸν ἀθάνατον· καὶ χαρὰς εὐαγγέλια, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου δεξάμεναι, ταῖς Ἀποστόλοις ἐμήνουν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εκ νεότητός μου ὁ ἐχθρὸς με πειράζει, ταῖς ἡδοναῖς φλέγει με· ἐγὼ δὲ πεποιοῦμαι, ἐν σοὶ Κύριε τροποῦμαι τοῦτον.

Οἱ μισοῦντες Σιών, γεννηθήτωσαν δὴ, πρὶν ἐκσπασθῆναι, ὡς χόρτος· συγκόψει γὰρ Χριστὸς, αὐχένους αὐτῶν, τομῇ βασάνων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, τὸ ζῆν ταῖς πάντα, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸς μέγας· σὺν Πατρὶ ὑμνοῦμεν αὐτό, καὶ τῷ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Η καρδία μου τῷ φόβῳ σου σκεπέσθω, ταπεινοφρονοῦσα· μὴ ὑψωθείσα ἀποπέσῃ, ἐκ σοῦ πανοικτίρμον.

Επὶ τὸν Κύριον ὁ ἐσχηκὼς ἐλπίδα, ἐδείξει τότε, ὅτε πυρὶ ταῖς πάντα, κρινεῖ καὶ κολάσει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶς τις θεῖος βλέπει καὶ προλέγει, τερατουργεῖ ὑψιστα, ἐν τρισὶν ἑνα Θεὸν μέλπων· εἰ γὰρ καὶ τριλαμπεῖ, μοναρχεῖ τὸ θεῖον.

Ἀντίφωνον Γ'.

Εκέκραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλινόν μοι τὸ οὖς σου βοῶντι, καὶ καθαρόν πρὶν ἄρχῃς με, ἀπὸ τῶν ἐνθένδε.

Επὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ γῆν, δύνων πᾶς αὐθις ἀναλύσει, τοῦ λαβεῖν βασάνους, ἢ γέρα τῶν βεβιωμένων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, θεολογία μονὰς τρισαγία· ὁ Πατὴρ γὰρ ἄναρχος, ἐξ οὗ ἔφυ ὁ Υἱὸς ἀχρόνως, καὶ τὸ Πνεῦμα σύμμορφον, σύνθρονον, ἐκ Πατρὸς συνεκλάμψαν.

Ἀντίφωνον Δ'.

Ιδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα; ἐν τούτῳ γὰρ Κύριος, ἐπηγγείλατο ζωὴν αἰωνίαν.

Τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, ὁ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ κοσμῶν, κελεύει, μὴ δεῖν φροντίζειν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνοεῖδεῖ αἰτία, πάντα ἔχεται εἰρηνοβραβεύτως· Θεὸς τοῦτο γὰρ ἐστὶ, Πατρί τε καὶ Υἱῷ ὁμοούσιον κυρίως.

Προκείμενον.

Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Στίχ. Αἶνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Τὸ, Πᾶσα πνοή· Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Α'. Ἀναστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπά, ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ'. ὁ Σταυροαναστάσιμος εἰς β'. τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Ἀγίων εἰς ε'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀρματηλάτην Φαραὼ ἐθύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴν ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν·
» Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν,
» ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τροπάρια.

Τὴν παντοδύναμον Χριστοῦ Θεότητα, πῶς μὴ θαυμάσωμεν; ἐκ μὲν παθῶν πᾶσι, τοῖς πιστοῖς ἀπάθειαν, καὶ ἀφθαρσίαν βλύζουσιν· ἐκ πλευρᾶς δὲ αἰγίας, πηγὴν ἀθάνατον σταΐσαν, καὶ ζωὴν ἐκ τάφου αἰδίων.

Ως εὐπρεπὴς ταῖς γυναιξὶν ὁ Ἀγγελος, νῦν ἐμπεφάνισται, καὶ τηλαυγὴ φέρων, τῆς ἐμφύτου σύμβολα, αὐτῆς καθαρότητος· τῇ μορφῇ δὲ μηνύων, τὸ φέγγος τῆς ἀναστάσεως, κράζει· Ἐξηγέρθη ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελαλήνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνὴ δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡδὴ α'. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Επὴρθησαν πύλαι ὀδυνῆραι, καὶ ἔφριξαν Ἄδῃ, καθορῶντες οἱ πυλωροὶ, ἐν τοῖς κατωτάτοις τὸν ἐν ὕψει, τῆς τῶν ἀπάντων ἐπέκεινα φύσεως.

Εξέστησαν τάξεις ἀγγελικαί, ὁρῶσαι ἐν θρόνῳ, ἰδρυμένην τῷ πατρικῷ, τὴν ἔκπτωτον φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν καθειργμένην ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡδὴ α'. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Αχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰδιον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ὑμνοῦμέν σε.

Βότρυν σε ζωηφόρον, τὸν τῆς παγκοσμίου ἀποστάζοντα, γλυκασμὸν σωτηρίας, ἡ Παρθένος Χριστέ ἀπεκύησεν.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῶν Ἀγίων Πάντων πολυώνυμα τάγματα μέλπω.

Ὡδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τῶν σῶν Ἀγίων ἀνυμνῶν τὰ τάγματα, τῷ σῷ φωτὶ τὴν ψυχὴν, ταῖς προσευχαῖς τούτων, αὐγασθῆναι δέομαι· σὺ γὰρ εἰ φῶς ἀπρόσιτον, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον, διώκων τοῖς σοῖς πυρσεύμασι, Λόγε τοῦ Θεοῦ φωτοδότα Χριστέ.

Ως ἀνυψώθης ἐπὶ ξύλῳ, εἴλκυσας, πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, τὴν τῶν ἐθνῶν πᾶσαν, κληρουχίαν Δέσποτα, καὶ φωτὶ κατελάμπρυνας, τῆς αἰτίας Τριάδος, δι' Ἀποστόλων ἀγίων σου, δι' ὧν τὴν ἀπάτην ἀπήλασας.

Νομοθεσία σου Χριστέ πειθόμενοι, οἱ σοὶ Ἀπόστολοι, τὰ ἐπὶ γῆς πάντα, εὐσεβῶς ἀπώσαντο· καὶ τῷ φωτὶ τῆς χάριτος, κατεφάιδρυναν πᾶσαν, τὴν οἰκωμένην οἱ ἔνδοξοι, εὐαγγελικῶς σε κηρύττοντες.

Αγαλλιώμενοι Σταυρὸν οἱ Μάρτυρες, τὸν σὸν ἀράμενοι, καὶ τὸ σεπτὸν πάθος, ἀκλινῶς μιμούμενοι, τυραννικὴν οὐκ ἔπτηξαν, ἀπειλὴν οἱ γενναῖοι, ἢ πῦρ, ἢ ξίφος, ἢ μάστιγας, ἀλλ' ἢ δὲ λιμὸν, οὐδὲ θάνατον. Θεοτοκίον.

Γνώμην ἀνδρείαν αἱ παρθένοι πάναγνε, ἀναλαβοῦσαι σαφῶς, μαρτυρικοὺς ἄθλους, ἀκλινῶς ὑπέμειναν, καὶ ψαλμικῶς ὀπίσω σε, τῷ Υἱῷ σου Παρθένε, ἐνθέως συναγαλλόμεναι, τῷ παμβασιλεῖ προσηνέχθησαν. Καταβασία.

» **Α**νοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι τῇ βα-

» σιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πα-
» νηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ
» θαύματα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς
» ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
» ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῆς Ἐκ-
» κλησίας στήριζον· ὅτι ἐκ ἔστι πλήν σου, Ἀ-
» γιος μόνε φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Κατακριθέντα τὸν Ἀδὰμ, τῇ γεύσει τῆς ἀμαρτίας, τοῦ σαρκὸς σου τὸ σωτήριον πάθος, ἐδικαίωσε Χριστέ· αὐτὸς γὰρ οὐχ ὑπεύθυνος, τῇ τοῦ θανάτου πείρᾳ, πέφηνας ὁ ἀναμάρτητος.

Τῆς ἀναστάσεως τὸ φῶς, ἐξέλαμψε τοῖς ἐν σκότει, τοῦ θανάτου καὶ σκιᾷ καθημένοις, ὁ Θεὸς μου Ἰησοῦς, καὶ τῇ αὐτοῦ Θεότητι, τὸν ἰσχυρὸν δεσμεύσας, τούτῳ τὰ σκεύη διήρπασε.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ, ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνῃ ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμολυντε· διὸ πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις αἰεὶ μακαρίζομεν.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Απειθήσαντα πρῶην, τῇ ἐντολῇ Κύριε, τοῦ πεποιηκότος με ὄντως, σὺ ἀπεξένωσας· ὃν μορφωσάμενος, ὑπακοήν τε παιδεύσας, σεαυτῷ ὠκείωσας διὰ σταυρώσεως.

Οσοφία τὰ πάντα, προεγνωκῶς Κύριε, καὶ τῇ σῇ συνέσει, συμπήξας τὰ ὑποχθόνια, οὐκ ἀπηξίωσας, συγκαταβάσει σου Λόγε, τοῦ Θεοῦ, ἀναστῆσαι τὸν κατ' εἰκόνα σου.

Ἄλλος. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἱκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολαῖς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Εὕας τῆς προμήτορος, σὺ ἐπανόρθωσις γέγονας, τὸν ἀρχηγόν, τῆς ζωῆς τῷ κόσμῳ, Θεοτόκε κυήσασα.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Γερωσύνην ἱεράν, οἱ ἱερεῖς καὶ Ποιμένες, ἐνδυσάμενοι, καὶ ταύτην ἐμφρόνως, κυβερνήσαντες Χριστέ, ἀξίως κατεκόσμησαν, διδασκαλίας λόγον, ἄνωθεν ὄντως πλουτήσαντες.

Ωραιωθέντες καλλοναῖς, τῆς πρώτης καλλοποιῖας, καὶ φανέντες ἀπλανεῖς ὡς φωστῆρες, οὐρανώσατε Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν Ἄγιοι, ἄλλοθεν ἄλλος ταύτην, ποικίλως κατακοσμήσαντες.

Νόμῳ πειθόμενοι τῷ σῷ, τῶν μακαρίων οἱ δῆμοι, πολυτρόποις ἀρεταῖς φαιδρυνθέντες, ἐκκληρώσαντο μοναῖς, ταῖς οὐρανίους χαίροντες· ἄλλην γὰρ ἄλλος πάντες, ταύτας ἀξίως ἐπλήρωσαν. Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τὸν ἐκ Θεῆ Θεὸν Λόγον, ἀπεγέννησας ἡμῖν, Θεομῆτορ· ὃν νεάνιδες ἀγναί, θεοπρεπῶς ἐπόθησαν, καὶ σοῦ ὀπίσω πᾶσαι, τούτῳ σαφῶς ἠκολούθησαν.

Καταβασία.

» **Τ**οὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντες, πνευματικὸν, σερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξιώσον.

Κοντάκιον τῆς Ὀκτωήχου.

Ὡς ἀπαρχαῖς τῆς φύσεως.

Εξαναστάς τοῦ μνήματος, τοὺς τεθνεώτας ἡγείρας, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνέστησας· καὶ ἡ Εὐὰ χορεύει ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ κόσμῳ τὰ πέρατα πανηγυρίζουσι, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος τῆς αὐτῆς.

Τὰ τοῦ Ἄδου σκυλεύσας βασιλεία, καὶ νεκροὺς ἀναστήσας μακρόθυμε, γυναιξὶ Μυροφόροις συνήντησας, ἀντὶ λύπης χαρὰν κομισάμενος, καὶ Ἀποστόλοις σου ἐμύνησας τὰ τῆς νίκης σύμβολα, Σωτὴρ μου ζωοδότα, καὶ τὴν κτίσιν ἐφώτισας φιλόνητο. Διὰ τοῦτο καὶ κόσμος συγχαίρει, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου πολυέλεε.

Εἶτα Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Προπατόρων Πατέρων Πατριαρχῶν, Ἀποστόλων Μαρτύρων Ἱεραρχῶν, Προφητῶν καὶ Ὁσίων, Ἀσκητῶν καὶ Δικαίων τε, καὶ παντὸς ὀνόματος, ἐγγεγραμμένου ἐν βίβλῳ ζωῆς, τὴν ἀγίαν μνήμην, τελῶντες Χριστὲ ὁ Θεός, πάντας συγκινουμέν, εἰς πρεσβείαν δεόμενοι· Εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, δι' αὐτῶν ὡς φιλόνητο, ἵνα πάντες βοῶμέν σοι· Ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν βουλῇ Ἀγίων σου, σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὁ δοξάσας ἀξίως τὴν μνήμην αὐτῶν.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος, τὴν φωταυγὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ·

Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὺ μου ἰσχύς, Κύριε σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ λιπὼν, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφῆτῃ, Ἀββακούμ σοὶ κραυγάζω· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνητο.

Τροπάρια.

Σὺ δυσμενῇ, ὄντα με λίαν ἠγάπησας· σὺ κενώσαι, ξένη καταβέβηκας, ἐπὶ τῆς γῆς, εὐσπλαγγνε Σωτὴρ, τῆς ἐσχατιᾶς μου, τὴν ὕβριν μὴ ἀνηνάμενος· καὶ μέινας ἐν τῷ ὕψει, τῆς ἀχράντου σου δόξης, τὸν πρὶν ἠτιμωμένον ἐδόξασας.

Τίς καθορᾷ, Δέσποτα νῦν οὐκ ἐξίσταται, διὰ πάθους, θανάτον λυόμενον, διὰ Σταυροῦ φεύγουσαν φθοράν, καὶ διὰ θανάτου, τὸν Ἀδὴν πλούτου κενούμενον; Τῆς θείας δυναστείας, σοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου, τὸ ἐξαίσιον ἔργον φιλόνητο.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ προσταῖς, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ Θεοτόκον ἀγνὴν σε γινώσκοντας.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῷ Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ τῶν παρὰ νόμων παῖδες φιλόνητο, δι' οὗ ἔσωσας ὡς εὐσπλαγγνος, τοὺς δοξαζοντάς σου τὰ παθήματα.

Αναστάς ἐκ τοῦ μνήματος, πάντας συνανέστησας τοὺς ἐν Ἀδὴ νεκροὺς, καὶ ἐφώτισας ὡς εὐσπλαγγνος, τοὺς δοξαζοντάς σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Η τὸν στάχυν βλαστήσασα, τὸν ζωοποιὸν ἀνήροτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ ζωὴν, Θεοτόκε σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτόκον σε πάντα γινε, οἱ πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν· τὸν γὰρ ἥλιον ἐκύησας, τῆς δικαιοσύνης ἀειπάρθε.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ανακραθεῖς, ὁμιλος ὁ τῶν Ἀγίων, δι' αἰγῆς, καὶ σοὶ ἐνηδόμενος, εἰλικρινῶς τε καὶ καθαρῶς, ἐν ἀγαλλιάσει, χορείαν τὴν ἀκατά-

λυτον, Ἀγγέλοις συγχορεύει, περὶ σὲ παντεπό-
πτα, τὸν ἀπάντων Θεὸν τε καὶ Κύριον.

Νεανικῶς, ἔνδοξοι Ἱερομάρτυρες, τῶν Μαρ-
τύρων, στέφος ἀνεδήσασθε, τῷ Θεουργῷ
χρσίματι τοπρὶν, τῆς Ἱερωσύνης, ἡγλαϊσμένοι
πανόλθιοι· διὸ διπλοῦς στεφάνους, ἐπαξίως λα-
βόντες, σὺν Χριστῷ αἰωνίως ἀγαλλεσθε.

Τὸ τῆς σαρκὸς, φρόνημα ἅπαν τῷ Πνεύμα-
τι, Θεοφόροι, ὄντως ὑπετάξατε, ἀσκητι-
κῶς τούτου τὰς ὁρμαῖς, τὰς ἀκατασχέτους, νη-
στεία καταμαράναντες· καὶ νῦν τῆς ἀπαθείας,
τῷ φωτὶ πυρσωθέντες, ἀμοιβαῖς τὰς τῶν πόνων
εἰλήφατε.

Ὡς τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυρες τοῦ Πρωτομάρ-
τυρος, τὰς βασάνους, ἄγαν ὑπεμείνατε,
καρτερικῶς τε καὶ γενικῶς, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις,
ἀθλοῦντες σώμασιν ἔνδοξοι· καὶ νῦν τῆς βα-
σιλείας, κληρονόμοι δειχθέντες, τοῖς πιστοῖς τὰς
ἰάσεις πηγάζετε. Θεοτοκίον.

Νύμφη Θεοῦ, γέγονας Θεογεννήτρια· τὸν γὰρ
τούτου, Λόγον προαιώνιον, σωματικῶς τέ-
τοκας ἡμῖν, ἐν ᾧ καὶ γυναῖκες, ἀγίως πολιτευ-
σάμεναι, καὶ ἀθλοῖς παμποικίλοις, διὰ σοῦ κο-
σμηθεῖσαι, τὴν Προμήτορος πτώσιν ἀνώρθωσαν.
Καταβασία.

» **Τ**ὴν ἀνεξιχνίαστον Δεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ
» τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑ-
» ψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν
» ἐκράυγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Ὡδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ἦ**να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
» τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
» ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίσρε-
» ψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
» τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τροπάρια.

Περιθέσθαι ἡνέσχου, χλαῖναν πρὸ τοῦ πάθους
σου Σῶτερ παιζόμενος, τὴν τοῦ Πρωτο-
πλάστου, περιστέλλων ἀσχήμονα γύμνωσιν, καὶ
γυμνὸς παγῆναι, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀπαμφιάζων,
τὸν χιτῶνα Χριστέ τῆς νεκρώσεως.

Εκ χορὸς τοῦ θανάτου, σὺ τὴν πεπτωκυῖάν
μου ἀνωκοδόμησας, ἀναστὰς οὐσίαν, καὶ
ἀγῆρω Χριστέ κατεσκεύασας, ἀναδείξας πάλιν,
βασιλικὴν ὥσπερ εἰκόνα, ἀφθαρσίας φωτὶ ἀ-
παστράπτουσαν.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱὸν σου
κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας,
τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μό-

νην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱλασμόν
εὐμενῇ προβαλλόμεθα.

Ἄλλος. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὁ δῆγησον ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ
σου Χριστέ· δι' αὐτοῦ γάρ σοι προσπί-
πτομεν· καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν φι-
λάνθρωπε.

Κυβέρνησον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ὡς ὑπεράγαθος,
τῶν ὑμνούντων σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὴν
εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, φιλάνθρωπε.

Ἄλλος. Ὁρθρίζοντες.

Κατεύνασον τὸν ἄσαστον, κλυδωνα τῶν πα-
θῶν μου, ἡ Θεὸν κυήσασα, τὸν κυβερνή-
την καὶ Κύριον.

Λατρεύουσι τῷ τόκῳ σου, ἄχραντε Θεοτό-
κε, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βρο-
τῶν τὰ συστήματα.

Ἄλλος. Ἦνα τί με ἀπώσω.

Προορᾶν ὡς Προφῆται, Δεῖοι τὰ ἐσόμενα κα-
τηξιώθητε, ἃ ἐπιποθῶντες, εὐγενείᾳ ψυχῆς
ἐκαθάρατε, σεμνῇ πολιτείᾳ, ὑμᾶς αὐτοὺς, ὧ
Θεοφόροι, φωτιζόμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων, νῦν ἐναγλαΐζεται Δείοις
χαρίσμασιν, οἱ πρὸ νόμου πάντες, Πα-
τριάρχαι, Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μαρτύ-
ρων δῆμοι, καὶ Ἀσκητῶν καὶ Διδασκάλων, καὶ
Δικαίων σὺν Ἱερομάρτυσι.

Λαμπομένην ὁρῶντες, τὴν τῶν σῶν Ἀγίων
ὁμήγυριν σήμερον, τῇ σῇ Σῶτερ αἴγλῃ,
καὶ λαμπάσιν ἀσθέστοις τῆς χάριτος, τὸν σὸν
Δεῖον πλοῦτον, τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀφθονίαν, ἀ-
νυμνεύμεν ἀπαύτως φιλάνθρωπε. Θεοτοκίον.

Υπερθαύμασον τόκον, τὸν σὸν ἀγαπήσασαι
γυναῖκες πάνσεμναι, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου,
εἰς οὐδὲν ἐλογίσαντο Πάναγνε, τῆς αὐτοῦ καὶ
μόνης, ἐρωτικῶς ἐπιθυμοῦσαι, ἀγλαΐας καὶ
Δείας ἐλλάμψεως. Καταβασία.

» **Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ Δείᾳ δόξῃ
» σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε,
» ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ
» τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε
» σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ὡδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ἰ**λάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
» μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνά-
» γαγε, δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα· καὶ ἐ-
» πάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Τροπάρια.

Διὰ ξύλου κραταιῶς, καθεῖλέ με ὁ ἀρχέκα-
κος· αὐτὸς δὲ ἀναρτηθεὶς, Χριστέ κρα-

ταιότερον, Σταυρῷ καταβέβληκας, δειγματίσας τοῦτον, τὸν πεσόντα δὲ ἀνέστησας.

Σὺ ὥκτειρας τὴν Σιών, ἐξανατείλας τοῦ μνήματος, καινὴν ἀντὶ παλαιᾶς, τελέσας ὡς εὐσπλαγχνος, τῷ θείῳ σε αἵματι· καὶ νῦν βασιλεύεις, ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς αἰῶνας Χριστέ.

Θεοτοκίον.

Ρύσθειμεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεογεννητορ ἀγνή, καὶ τύχοιμεν πάντα, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Παλαίμας ἐν τῷ Σταυρῷ ἐξήπλωσας, ἱατρεύων ἀκρατῶς τὴν ταθεῖσαν, ἐν τῇ Ἑδέμ, χεῖρα τοῦ Πρωτοπλάστου, καὶ τῆς ἰδίας χολῆς ἀπεγεύσω Χριστέ, καὶ ἔσωσας ὡς δυνατός, τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Θανάτῃ ὁ λυτρωτὴς ἐγεύσατο, τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως ὅπως, καὶ τῆς φθορᾶς, τὸ βασιλεῖον λύσῃ· καὶ τοῖς ἐν Ἀδὴ φοιτήσας, ἀνέστησε, καὶ ἔσωσεν ὡς δυνατός, τοὺς ὑμνοῦντας αὐτοῦ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἄλλος. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ναόν σε τοῦ Θεοῦ καὶ κιβωτόν, καὶ παστάδα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε οἱ πιστοὶ καταγγέλλομεν.

Ξοάνων καταλύτης ὡς Θεός, γεγονώς ὁ τόκος σου, Μαρία Θεόνυμφε, προσκυνεῖται σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ως ἐντιμον ἐκλεκτόν, τεθέντα λίθον ἀκρόγωνον, οἱ Ἅγιοι ἐν Σιών, εὐρόντες σε Δέσποτα, κρηπίδα ἀσάλευτον, ἐκλεκτοὺς ὡς λίθους, ἑαυτοὺς ἐπωκοδόμησαν.

Νυγείσης σου τῆς πλευρᾶς, ρανίδες αἵματος σάξασαι, σὺν ὕδατι θουουργῶ, τὸν κόσμον ἀνέπλασαν, καὶ θείαν ὁμήγυριν, τῶν Ἀγίων πάντων, εὐεργέτα προσεκάλεσαν.

Υμνοῦμεν πανευσεβῶς, Μαρτύρων νέφος τὸ ἔνθεον, τῇ χάριτι λαμπρυνθέν, καὶ λάμψαν φαιδρότερον, πορφύρα τοῦ αἵματος, καὶ τῇ αἰουργίδι, τῆς αὐτῶν στερόρας ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Μητέρα παναληθῆ, Θεοῦ σε πάντες γινώσκουμεν, δι' ἧς φύσις γυναικῶν, ῥωσθεῖσα πανάμωμε, Χριστοῦ ὑπερήθησεν, ἀρετῆς τε πάσης, εὐσεβῶς γέγονεν ἔμπλεως.

Καταβασία.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελῶντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος,

» δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς
» τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ως ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοι Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας· ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, τὴν Ἐκκλησίαν σε, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος.

Οἱ ἐν πάσῃ τῇ γῇ μαρτυρήσαντες, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς μετοικήσαντες, οἱ τὰ πάθη Χριστοῦ μιμησάμενοι, καὶ τὰ πάθη ἡμῶν ἀφαιρούμενοι, ἐνταῦθα σήμερον ἀθροίζονται, πρωτοτόκων δεικνύοντες Ἐκκλησίαν, ὡς τῆς ἁνῶ τὸν τύπον ἐπέχουσιν, καὶ Χριστῷ ἐκβοῶσαν· Θεός μου εἰ. Σύ με διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Ἐπὶ σήμερον ἡμέρα, Κυριακὴ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, τὴν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, ἐν Ἀσίᾳ, Λιβύῃ, καὶ Εὐρώπῃ, Βορρᾷ τε καὶ Νότῳ, Ἀγίων πάντων ἑορτὴν ἐορτάζομεν.

Στίχοι.

Τοῦ Κυρίου μου πάντας ὑμνῶ τοὺς φίλους.
Εἴτις δὲ μέλλων, εἰς τοὺς πάντας εἰσίτω.

Τὴν παροῦσαν ἑορτὴν, μετὰ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος καθόδον, οἱ θεϊότατοι Πατέρες ἡμῶν ἐθέσπισαν ἐκτελεῖν, ὡς ἀνὴρ τρόπον τινὰ ἐνδεικνύμενοι, ὅτι ἡ τοῦ παναγίου Πνεύματος παρουσία, τοιαῦτα διὰ τῶν Ἀποστόλων ἐνήργησεν, ἀγιάσας, καὶ σοφίσας τοὺς ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου φυράματος, καὶ εἰς ἀποπλήρωσιν τοῦ ἐκπεπτωκότος ἐκείνου τάγματος ἀγγελικοῦ, τούτους ἀποκαταστήσας, καὶ Θεῷ διὰ τοῦ Χριστοῦ παραπέμψας, τὴν μὲν, διὰ τῆς Μαρτυρίου καὶ αἵματος, τοὺς δὲ, δι' ἐναρέτου πολιτείας καὶ ἀγωγῆς· καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν διαπράττεται. Κάτεισι μὲν γὰρ τὸ Πνεῦμα ἐν εἰδεί πυρός, φύσει τὴν ἀνωτάτω ροπὴν ἔχοντος· ἀνείσι δὲ πρὸς τὰ ἄνω ὁ χοῦς, φύσει κατὰ ῥόπον ὧν καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, πρὸ βραχέος μὲν, ἢ προσληφθεῖσα καὶ θεωθεῖσα τῷ Θεῷ Λόγῳ σὰρξ, ὑψωθεῖσα, καὶ ἐκ δεξιῶν τῆς Πατρικῆς δόξης καθίσασα· νῦν δὲ καὶ πάντας ἔλκει τοὺς βουλομένους, ὡς ἡ ὑπόσχεσις, ὡς περ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνδεικνυμένου τὰ τῆς καταλλαγῆς ἔργα, καὶ τί τὸ σκοπιμώτατον τέλος τῆς πρὸς ἡμᾶς διὰ σαρκὸς παρουσίας αὐτοῦ καὶ οἰκονομίας· ὅτι τοὺς πρὶν ἀπωσμένους εἰς ἔνωσιν καὶ φιλίαν ἀγει Θεοῦ, τὸν ἀγνωμόνα ἐξ ἐθνῶν λαὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, οἶονεῖ τινὰς ἀπαρχὰς, προσφερούσης Θεῷ, τοὺς ἐν ταύτῃ διαγερόντως εὐδοκίμησαντας. Καθ' ἓνα μὲν οὖν τρόπον, οὕτω τὴν τῶν Ἀγίων πάντων ἑορτὴν ἐορτάζομεν.

Κατὰ δεύτερον δὲ, ἐπειδὴ πολλοὶ μὲν εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, δι' ἀρετῆν δὲ ἄκραν, καὶ ἀλλοτρόπως ἀνώνυμοι παρ' ἀνθρώποις ἐγένοντο, ἢ καὶ διὰ τινὰ ἴσως τῶν ἀνθρωπίνων, πολλὴν δὲ ὁμῶς πρὸς Θεὸν δόξαν ἔχοντες. Ἡ καὶ ὅτι, πολλοὶ μὲν κατὰ Χριστὸν ἐπολιτεύσαντο ἐν Ἰουδαίᾳ, καὶ Αἰγυπτίῳ, καὶ Ἀραβίᾳ, Μισσοποταμίᾳ τε καὶ Φρυγίᾳ, καὶ

τοῖς ἄνωθεν τοῦ Εὐξείνου· ἔτι δὲ ἐν πάσῃ τῇ Ἑσπέρᾳ, ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν Βρετανικῶν νήσων· ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν Ἀνατολῇ καὶ Δύσει· οὐκ ἦν δ' εὐπετές τούτους ἅπαντας ὡς χρεῶν τιμῆσαι, διὰ τὴν ἀπειρίαν, καθὰ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παρελήφθη συνήθεια. Ἵνα τοίνυν καὶ τὴν παρ' ἐκείνων πάντων βοήθειαν ἐπισπώμεθα, ὅπου δὴποτε γῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησαν, ἄλλως τε, καὶ διὰ τοὺς ἐπιγεννησομένους ἰσως Ἀγίους, τὴν τῶν Ἀγίων πάντων Ἑορτὴν οἱ Θεϊότατοι Πατέρες ἑορτάζειν ἐθέσπισαν, πάντας τοὺς τε πρότερον καὶ ὕστερον, ἀφανεῖς τε καὶ ἐμφανεῖς, (ὅσους δὴ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σκηνώσαν ἡγίασε) τιμῶντες καὶ συμπεριλαμβάνοντες.

Ἡ καὶ τρίτον· ἐχρῆν τοὺς κατὰ μέρος ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας ἑορταζομένους Ἀγίους, καὶ μιᾷ συναχθῆναι ἡμέρᾳ· ἵνα δειχθεῖν, ὡς ὑπὲρ ἐνὸς Χριστοῦ ἡγωνίσαντο, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ τῆς ἀρετῆς ἑδραμον στάδιον, καὶ οὕτω πάντες, ὡς ἐνὸς Θεοῦ δούλοι, ἀξίως ἐστεφανώθησαν, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν οὕτοι συνέστησαν, τὸν ἄνω κόσμον ἀναπληρώσαντες· διερεθίζοντες δὲ καὶ ἡμᾶς, τὸν ἴσον ἀγῶνα τέτοις ἀνύειν, διάφορον ὄντα καὶ πολυειδῆ, πρὸς ὃ, τι ἕκαστος ἔχει δυνάμει, ὅλη προθυμία ἐπιέγεσθαι.

Τέτοις δὲ τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἀγίοις ἅπασι, Λέων ὁ αἰοίδεμος καὶ σοφώτατος Βασιλεὺς, ναὸν μέγιστον καὶ περικαλλὲς ἀνεδείματο· ἔγγιστα δέ ἐστιν οὗτος τοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων νεῶ, τῆς Κωνσταντίνου ἐντός, τὰ μὲν πρῶτα, Θεοφανοὶ τῇ αὐτοῦ πρώτῃ, ὡς φασι, γυναικί, τοῦτον οἰκοδομῶν, εὐαρεσθασάση κατ' ἄκρον τῷ Θεῷ· καὶ τὸ δὴ παράδοξον, ἐν μίᾳ θορύβῳ, καὶ τῶν βασιλείων ἐντός. Ἐπεὶ δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ κοινωσάμενος τὸν σκοπὸν, οὐκ ἔσχε πειθομένην ταύτην τῷ αὐτοῦ θελήματι· ἅμα μὲν τὸ τοῦ Βασιλέως ἔχουσαν φρόνημα, ὁμοῦ δὲ καὶ μὴ δεῖν εἶναι λογισαμένην τὴν χθὲς, καὶ πρότερον βασιλικὴ φαντασία, καὶ τρυφὴ φθειρομένη, ἐξ αὐτῆς οὕτω τιμῆσαι, ὡς καὶ νῦν σεμνῆναι μεγαλοπρεπεῖ τε καὶ ἐξαισίῳ, μὴ καὶ τοῦ χρόνου παρασχόντος ταύτῃ τὸ τίμιον καὶ σεβάσμιον, καὶ ὅτι τῷ Θεῷ εὐηρέστησεν· ὁ σοφώτατος Βασιλεὺς, συνευδοκούσης καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης, τὸν ἀνεγερθέντα δόμον τοῖς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς πᾶσιν Ἀγίοις ἀνέθετο, εἰπὼν· εἰ καὶ Θεοφανὼ Ἀγία, μετὰ τούτων πάντων συναριθμηέσθω.

Ἐγὼ δὲ οἶμαι, κἀντεῦθεν ἐπὶ μᾶλλον σχεῖν τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν παροῦσαν Ἑορτὴν ἑορτάζεσθαι, οὖσαν καὶ πρότερον· τούτου δὲ χάριν καὶ ὑψέραν τῷ Τριωδίῳ κεῖσθαι, ἄρδην πάσας τὰς Ἑορτάς περικλείουσιν ὡς φραγμόν. Ἡ γὰρ τῆς Ἐκκλησίας εὐταξία τε καὶ κατὰσσις, κἂν ἄνωθεν ἤρξατο, κατ' ἐλίγον ἄριστα καθισταμένη, καὶ ὡς ἐχρῆν, ἀλλ' οὖν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Βασιλέως τούτου, εἰς τὸ παντελὲς κατέστη καὶ ἐτυπώθη, ὡς νῦν ἔχει τάξεώς τε, καὶ καταστάσεως. Τὸ δὲ Τριωδίον, ὡς ἐν βραχεὶ φάναι, περιέχει ἐντός διηγούμενον ἐμμελῶς, ὅσα Θεὸς περὶ ἡμᾶς ἀρρήτοις λόγοις ἐνήργησε· τὴν τοῦ Διαβόλου ἐξ οὐρανοῦ ἐκπτώσιν, διὰ τῆς πρώτης παρακοῆς· τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀδάμ καὶ παράσασιν· τὴν δὲ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν ἅπασαν· καὶ ὅπως εἰς οὐρανοὺς διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος αἰθρῆς ἀνεδιδάσθημεν, καὶ τὸ ἐκπεπτωκὸς ἐκεῖνο τάγμα ἀνεπληρώσαμεν, ὃ διὰ τῶν Ἀγίων πάντων γνωρίζεται.

Ἰεῖον δὲ, ὡς ἅπαντα νῦν ἑορτάζομεν, ὅσα ἀγαθοδότης ἡγίασε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· λέγω δὴ τοὺς ὑψηλοτάτους καὶ ἀγιαστικούς νέας, τὰ ἐννέα δηλαδὴ τάγματα· τοὺς Προπάτορας καὶ Πατριάρχας· τοὺς Προφῆτας, καὶ τὰς ἱερὰς Ἀποστόλους· τοὺς Μάρτυρας, καὶ τοὺς ἱεράρχας· τὰς ἱερομάρτυρας καὶ ὁσιομάρτυρας· τοὺς ὁσίους, καὶ Δικαίους, καὶ ἀπάσας τῶν ἁγίων γυναικῶν χορείας, καὶ τὰς ἄλλους ἅπαντας ἀνωνύμους Ἀγίους· μετ' ὧν ἔβωσαν καὶ οἱ ἐπιγεννησόμενοι. Πρὸ δὲ πάντων, καὶ ἐν πᾶσι, καὶ μετὰ

πάντων, τὴν τῶν Ἀγίων Ἀγίαν, τὴν ὑπεραγίαν, καὶ αὐτῶν ὑπερασυγκρίτως κρείττονα τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων, τὴν Κυρίαν ἡμῶν καὶ Δέσποιναν Θεοτόκον, Μαρίαν τὴν αἰετάρθενον.

Ταῖς τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων σου, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

Ἀδὲ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν
» βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες,
» ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λει-
» μῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τροπάρια.

Ἡ ἐνδοξος κένωσις, ὁ Θεὸς πλοῦτος τῆς σῆς πτωχείας Χριστέ, καταπλήττει Ἀγγέλους, Σταυρῷ ὀρώντάς σε καθηλούμενον, διὰ τὸ σῶσαι τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ Θεῇ καθόδῳ σου, φωτὸς ἐπλήσθη τὰ καταχθόνια, καὶ τὸ σκότος ἠλάθη, τὸ πρὶν διώκον· ὅθεν ἀνέστησαν, οἱ ἀπ' αἰῶνος δεσμῶται κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τριαδικόν.

Ἀ πάντων μὲν Κύριον, ἐνὸς δὲ μόνου μονογενοῦς Υἱοῦ, ὀρθοδόξως Πατέρα, Θεολογῶντες σὲ καταγγέλλομεν, καὶ ἐν εἰδότες σου ἐκπορευόμενον Πνεῦμα εὐθὲς, συμφυὲς καὶ συναῖδιον.

"Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σωτηρίαν εἰργάσω, μέσον τῆς οἰκουμένης, προφητικῶς ὁ Θεός· ὑψωθείς γὰρ ἐν ξύλῳ, πάντας ἀνεκαλέσω, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀ νασταῖς ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐξ ὕπνου οἰκτίρμον, πάντας ἐρρύσω φθορᾶς· ἡ κτίσις δὲ πιστοῦται, διὰ τῶν Ἀποστόλων, κηρυττόντων τὴν Ἐγερσιν. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

"Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθείς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρ' ἄβδος ἔφυς Παρθένε, Ἰεσσαὶ ἐκ τῆς ρίζης ἡ παμμακάριστος, καρπὸν ἀνθηφοροῦσα, σωτήριον τοῖς πίστει, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

"Αλλος . Θεοῦ συγκατάβασιν.

Αγίων τὰ τάγματα, τὸν ἐν Ἀγίοις ἀναπαύομενον, ἀσιγήτως ὑμνοῦντα, τρυφῆς ἐνθέου νῦν ἀπολαύουσι, καὶ γεγηθότες χορεύουσι ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταῖς θείαις ἐλλάμψεσι, τῆς τρισηλίου φωτοχυσίας σεπτῶς, τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι, περιλαμφθέντες μονάδα τρισάριθμον, θεολογοῦσι Πατέρα συνάναρχον, καὶ τὸν Υἱὸν εὐσεβῶς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Αφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ὀφθήσῃ Θεὸς ἐν μέσῳ θεῶν, τὰς ἀξίας παρέχων ἐνὶ ἐκάστῳ, καὶ τοὺς στεφάνους διδούς, τότε τῆς πάντας ἀξιώσον ψάλλειν σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γηθόμενοι μέλψωμεν, τὴν τῶν Ἀγίων πάντων ὁμήγυριν, ἐκ παντὸς κροτουμένην, καὶ γένους ἅμα, καὶ ἀξιώματος, καὶ πολιτείας, καὶ τούτοις συμψάλλωμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ παναγίαν Θεογεννήτριαν, αἱ νεάνιδες πᾶσαι, χορεῖαν θείαν ἅμα στησάμεναι, μεγαλοφώνως, Ἀγάλλου, βοήσατε, ἢ τῆς χαρᾶς τὴν πηγὴν ἡμῖν βλυστάνουσα.

Καταβασία.

» **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει, οἱ Θεόφρονες,
» παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀ-
» πειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, ἔχαιρον ψάλ-
» λοντες· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
» καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἢ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν δημιουργὸν καὶ λυτρωτὴν,
» ἀνεθόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
» λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, ἡ ὑπέρθεος δύναμις, ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς, θεοπρεπῶς ἐξέλαμψε· σαρκὶ γὰρ γευσάμενος, ὑπὲρ παντὸς θανάτου Σταυροῦ, ἔλυσε τοῦ Ἄδου τὴν ἰσχύν· Ὁν ἀπαύστως, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οσταυρωθεὶς ἐγήγερται· ὁ μέγας λαυχὸς πέπτωκεν· ὁ καταπεσὼν καὶ συντριβὴς ἀνῴρθωται· φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἀφθαρσία ἠνθησεν· ὑπὸ τῆς ζωῆς γὰρ τὸ θνητὸν κα-

τεπόθη· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῖ Θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσαν, αἴγλην ἐκ μιᾶς τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἀναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρὸς, καὶ συμβασιλεῦον ὁμοούσιον Πνεῦμα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Νικηταὶ τυράννου.

Τὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, χεῖράς μοι ἐκτείναντα τῷ γυμνωθέντι, καὶ καλούμενόν με, τῇ αὐτοῦ εὐσχήμονι θαλψαὶ γυμνώσει, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ κατωτάτου, Ἄδου με ὑψώσαντα τὸν πεπτωκότα, καὶ τῇ ὑψιθρόνῳ, δόξῃ τοῦ Γεννήτορος τετιμηκότα, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τῶν ἐναντίων τὰς θελκτικὰς καὶ φλογώδεις, κατ' ἡμῶν κατὰσβεσον βολίδας, ὅπως σε ὑμνῶμεν, Ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπερφυῶς τὸν δημιουργὸν καὶ Σωτῆρα, Θεὸν Λόγον τέτοκας Παρθένης· ὅθεν σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες, οἱ Προφῆται, Ἀπόστολοι, Ἱερομαρτύρων ὁ σεπτὸς κατάλογος, Δικαίων Ὁσίων τε, καὶ Διδασκάλων θείος χορὸς, σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναιξὶ μελωδοῦντες· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος, ἐμφορούμενοι Ἅγιοι, θείας εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς πληρούμενοι, θεοὶ χρηματίζετε, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι, ταῖς θεωρητικαῖς μαρμαρυγαῖς ὁμιλοῦντες, καὶ δόξης τῆς ἀφράστου, φωτισθέντες ἀκτῖσι, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αναφανέντες Ἅγιοι, ὡς φωστῆρες πολύφωτοι, τὸν τῆς Ἐκκλησίας, οὐρανὸν φαιδρύνετε, ποικίλοις χάρισμασι, καὶ διαφόροις κάλλεσιν, ἐν δικαιοσύνῃ, σωφροσύνῃ ἀνδρεία, φρονήτει τε, βρωῶντες· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μετ' εὐφροσύνης ἅπασαι, γυναικῶν αἱ θεόφρονες, αἱ τελειωθείσαι, ἐν Χριστῷ τῷ

Πνεύματι, Παρθένον τὴν ἄχραντον, καὶ ἀληθῆ Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐκ τῆς κατάρας, τῆς προμήτορος Εὐας, ἡμᾶς λυτρωσαμένην, τανῦν περικυκλοῦσαι, τὸν ταύτης ἀνυμνεῖτε, καρπὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
» τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
» πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἴκου-
» μένην ἀπάσαν ἀγείρει ψάλλουσιν· Τὸν Κύ-
» ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ 2. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς
» γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα· ὅτι Θεός,
» ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γα-
» στήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρα-
» νῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
» πων, ταξιαρχία μεγαλύνουσι.

Τροπάρια.

Τῇ Δείᾳ καὶ ἀνάρχῳ φύσει ἀπλοῦς, πεφυ-
κῶς συνετέθης προσλήψει σαρκὸς, ἐν σεαυ-
τῷ, ταύτην ὑποστήσας Λόγε Θεοῦ, καὶ πεπον-
θῶς ὡς ἄνθρωπος, ἔμεινας ἐκτὸς πάθους ὡς
Θεός· διό σε ἐν οὐσίαις, δυσὶν ἀδαιρέτως, καὶ
ἀσυγχύτως μεγαλύνομεν.

Πατέρα κατ' οὐσίαν τὴν Δεϊκὴν, ὡς δὲ φύσει
γενόμενος ἄνθρωπος, ἔφης Θεόν, Ὑψιστε
τοῖς δούλοις συγκατιῶν, ἐξαναστὰς τοῦ μνή-
ματος, χάριτι Πατέρα τῶν γηγενῶν, τιθεὶς τὸν
κατὰ φύσιν, Θεόν τε καὶ Δεσπότην, μεθ' οὗ σε
πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ωράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύ-
σιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λό-
γον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεῦ-
ξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν
καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ
σῶμα περιβέβληται.

Ἄλλος. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Θεοῦ σε φύσει τὸν Υἱόν, συλληφθέντα ἐν γα-
στρί ἐπιστάμεθα, τῆς Θεομήτορος, καὶ
γεγονότα δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, καὶ καθορῶντες
ἐν Σταυρῷ, τῇ φύσει μὲν πάσχοντα τῆς ἀνθρω-
πότητος, ἀπαθῆ δὲ ὡς Θεὸν διαμείναντα.

Λέλυται σκότος ἀμειδές, ἐκ τοῦ Ἄδου γὰρ
ἀνέτειλεν ἥλιος, δικαιοσύνης Χριστός, τῆς
γῆς φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, λάμπων Θεό-
τητος φωτὶ, οὐράνιος ἄνθρωπος, Θεὸς ἐπίγειος·
ὃν ἐν φύσεσι διτταῖς μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Κυρίως Θεοτόκον.

Χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, πλήρης σε ἡ μνήμη,
τοῖς προσιοῦσιν ἰάματα βρύουσα, καὶ
εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλουσι.

Ψαλμοῖς σε ἀνυμνοῦμεν, Κεχαριτωμένη, καὶ
ἀσιγήτως τὸ Χαῖρε προσάγομεν· σὺ γὰρ
ἐπήγασας πᾶσι τὴν ἀγαλλίασιν.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ελπίδι καὶ ἀγάπῃ θωρακισθὲν, καὶ πιστῶς
πεφραγμένον τὸ σύνταγμα, τῶν ἐκλεκτῶν,
πάσας τῶν τυράννων τὰς ἀπειλὰς, τοὺς αἰκι-
σμοὺς καὶ μάστιγας, χαίροντες ὑπέμειναν εὐ-
κλεῶς, Χριστὸν πεπλουτηκότες, νικοποιὸν ἐν ἁ-
θλοῖς, τῆς ἀληθείας πρωτομάρτυρες.

Λιμένα σωτηρίας τὸν Βαπτιστὴν, Ἀποστό-
λους, Προφήτας καὶ Μάρτυρας, σὺν Ἀ-
σκηταῖς, Δείους Διδασκάλους, καὶ Ἱερεῖς, Πα-
τριαρχῶν τε σύλλογον, καὶ Ἱερομάρτυρας εὐ-
κλεεῖς, γυναῖκας φιλοθέους, Ὁσίους καὶ Δι-
καίους, νῦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Πυρὶ δοκιμασθέντες τῶν πειρασμῶν, καὶ
τρυφαῖς μὴ θελχθέντες ἀγάλλεσθε, εἰλι-
κρινῶς θρόνῳ τοῦ Δεσπότητος φωτοειδεῖ, παρε-
στηκότες ἑνδοξοὶ, δῆμος τῶν Ἀγίων ἐν οὐρα-
νοῖς, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, σικῆς τε παρει-
μένης, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Θεοτοκίον.

Ωράθης διεστώτων συναπτική· διὰ σοῦ γὰρ
Ἀγγέλοις ὁμόσκηνοι, ἐν οὐρανοῖς, ἀνθρω-
ποι γεγονάσιν ἀληθῶς, καὶ μαρτυροῦσι τάγμα-
τα, πάντων τῶν Ἀγίων νῦν σὺν αὐτοῖς, ὑμνῶν-
τες τὸν σὸν τόκον, Παρθένε Θεοτόκε, ἐν αἰ-
ωνίοις μελωδήμασι.

Καταβασία.

» **Α**πας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι,
» λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω δὲ,
» αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πα-
» νήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βράττω· Χαίροις
» παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπαρθένε.

Ἐξαποσειλάριον τῆς Ὀκτωήχης. Αὐτόμελον.

Ἦχος β'.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν, ἐν ὄρει Γαλι-
λαίας, πίστει Χριστὸν θεάσασθαι, λέγον-
τα ἑξέσιαν, λαθεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω· μάθω-
μεν πῶς διδάσκει, βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα, τῷ
Πατρὶ ἐθνη πάντα, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου
Πνεύματος, καὶ συνεῖναι, τοῖς μύσταις ὡς ὑ-
πέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Ἐτερον τῶν Ἀγίων. Ὁμοιον.

Τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον, Ἀποστόλους,
Προφήτας, Μάρτυρας, Ἱεράρχας τε, Ἀ-

στηταῖς καὶ Ὅσιους, Ἱερομάρτυρας ἅμα, φιλο-
 θεοὺς γυναῖκας, καὶ τοὺς Δικαίους ἅπαντας,
 καὶ Ἀγγέλων τὰς τάξεις, χρεωστικῶς, ὕμνοι
 καταστέψωμεν δυσωποῦντες, τῆς δόξης τέτων
 τεύξασθαι, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ο ἄνω δοξαζόμενος, θεϊκῶς ὑπ' Ἀγγέλων,
 κόλπων πατρῶν ἄχραντε, μὴ ἐκσταῖς
 ἀπορρήτως, τοῖς κάτω συνανεστράφη· σὺ δὲ
 ταύτης ὑπῆρξας, τῆς σωτηρίας πρόξενος, ἐξ
 ἀγνῶν σου αἱμάτων, τούτῳ Ἀγνῇ, ὑπὲρ λόγον
 σάρκα δανεισαμένη· ὃν αἵτησαι τοῖς δούλοις
 σου, λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους ἡ. καὶ
 ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε. καὶ τῶν
 Ἀγίων γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πι-
 λάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης
 τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ
 ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας,
 ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων
 καὶ φιλάνθρωπος.

Κύριε, ὅπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου, τὸν Σταυ-
 ρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ
 τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν·
 ὅτι νεκροὺς ἀνίστα, καὶ θάνατον κατήργησε·
 διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν, τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν
 ἔγερσιν.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸς ἐν μνημείῳ, Ἰου-
 δαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς βασιλέα ὑ-
 πνουῖντα, στρατιῶται σὲ ἐφύλαττον· καὶ ὡς
 ζωῆς θησαυρὸν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ
 ἀνέστης, καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς
 ἡμῶν.

Ο ἄγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν ἀνάστασιν κη-
 ρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ
 Ἰνναῖα ἐφώνησε λέγων· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα
 μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῇ
 οἰκουμένῃ ζωὴν ἐδωρήσατο.

Ἔτερον. Ἀνατολικόν.

Επαθες διὰ Σταυροῦ, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι·
 ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐ-
 λευθερώσης ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· καὶ
 ἀθανατίσας, ζωοποιήσης ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός,
 διὰ τῆς ἀναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἀγίων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοὺς Ἀγίους ὁ Κύριος, τοὺς ἐν γῇ ἐθαυμά-
 στωσε· τὰ αὐτοῦ γὰρ στίγματα καὶ πα-

θήματα, ἐν τῇ σαρκὶ ἀνεδέξαντο, ἐν τούτοις
 κοσμούμενοι, καὶ ταῖς θείαις καλλوناῖς, προ-
 φανῶς ἀναθέμενοι· οὓς ὑμνήσωμεν, ὡς ἀμά-
 ραντα ἄνθη, ὡς ἀστέρας, ἀπλανεῖς τῆς Ἐκκλη-
 σίας, ὡς ἐθελόθυτα θύματα.

Στίχ. Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσ-
 ἤκουσεν αὐτῶν.

Σὺν Προφήταις Ἀπόστολοι, σὺν Ὅσις Δι-
 δάσκαλοι, σὺν Ἱερομάρτυσι πάντες Δί-
 καιοι, καὶ γυναικῶν αἱ ἀθλήσασαι, καὶ πόθῳ
 ἀσκήσασαι, τῶν Ἀγίων ἡ πληθὺς, καὶ Δικαίων
 τὰ τάγματα, εὐφημείσθωσαν, ἱεραῖς μελωδίαις,
 ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμοι, ὡς Παρα-
 δείσου οἰκήτορες.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτῷ.

Οἱ τὴν γῆν οὐρανῶσαντες, ἀρετῶν ἐν φαι-
 δρότητι, οἱ Χριστοῦ τὸν θάνατον μιμη-
 σάμενοι, ἀθανασίας τὴν πρόξενον, ὁδὸν οἱ βα-
 δίσαντες, οἱ τὰ πάθη τῶν βροτῶν, χειρουργίᾳ
 τῆς χάριτος, ἐκκαθάραντες, οἱ ἐν ὅλῳ τῷ κό-
 σμῳ ὁμοψύχως, ἐναθλήσαντες γενναίως, ἀνευ-
 φημείσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα. Ἐωθινὸν Α'. Ἦχος α'.

Εἰς τὸ ὅρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ
 τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος·
 καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν, καὶ τὴν δοθεῖσαν
 ἐξουσίαν πανταχοῦ διδαχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' ἑ-
 ρανὸν ἐξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τὴν ἐκ νεκρῶν
 Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀποκατά-
 στασιν· οἷς καὶ συνδιαιωνίζειν, ὁ ἀψευδὴς ἐ-
 πηγγείλατο Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν
 ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέ-
 νε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ
 Ἀδὴς ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ
 κατάρρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ
 θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθη-
 μεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χρι-
 στὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἥτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.
 Δοξολογία μεγάλη· καὶ μετ' αὐτήν, τὸ Ἀνα-
 στάσιμον Ἰροπάριον.

Ἦχος πλ. δ'.

Αναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμά
 διαρρήξας τοῦ Ἀδου, ἔλυσας τὸ κατὰ-
 κριμα, τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν πα-
 γίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυ-
 τὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοῖς
 ἐπὶ τὸ κήρυγμα, καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην πα-
 ρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς ιβ'.

Τῆς Ὀκτωήχου εἰς δ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Μνήσθητι ἡμῶν, Χριστέ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὥσπερ τοῦ Ἀηστοῦ ἐμνήσθης ἐπὶ ξύλου· καὶ καταξίωσον πάντας, μόνε οἰκτίρμον, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Ξύλῳ προσπαγεῖς, Σωτὴρ ἡμῶν βουλήσει, ξύλου τὸν Ἀδὰμ, κατάρας ἐλυτρώσω, ἀποδίδους ὡς οἰκτίρμων τὸ κατ'εἰκόνα, καὶ Παρραδείσου τὴν κατοίκησιν.

Ανοίξε Ἀδὰμ, καὶ χαῖρε σὺν τῇ Εὐᾶ· ὅτι ὁ γυμνώσας πρὶν τοὺς ἀμφοτέρους, καὶ δι' ἀπάτης λαθὼν ἡμᾶς αἰχμαλώτους, ἐν τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ κατήργηται.

Σήμερον Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, πᾶσι τοῖς πιστοῖς παρέχων ἀφθαρσίαν, καὶ τὴν χαρὰν ἐγκαινίζει ταῖς Μυροφόροις, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἔγερσιν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Ἀγίων,

Ὡδὴ γ' καὶ σ'.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.

Ὁ Ἀπόστολος.

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι πάντες κατηγωνίσαντο βασιλείας.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος δ'.

Ε'κένραξαν οἱ δίκαιοι.

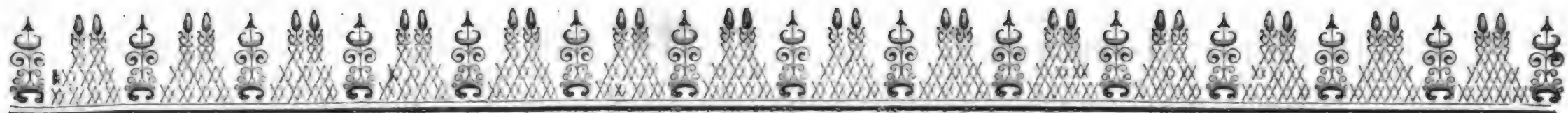
Στίχ. Πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον
Εἶπεν ὁ Κύριος· Πᾶς ὅς τις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· καὶ Ἀγαλλιάσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΕΩΘΙΝΑ

ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑ

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ ἐκάστης Κυριακῆς καὶ Δεσποτικῆς Ἑορτῆς, ἀπὸ τοῦ Πάσχα
μέχρι τῶν Ἀγίων Πάντων.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Β.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Κεφ. ΙΣ'. 4.

Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ
Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώ-
βου, καὶ Σαλώμη, ἠγόρασαν ἀρώματα,
ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσι τὸν Ἰησοῦν. Καὶ λίαν
πρωτὶ τῆς μιᾶς Σαββάτων, ἔρχονται ἐπὶ τὸ
μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλε-
γον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν
λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀνα-
βλέψασαι, θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκυλίσται ὁ
λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφῶδρα. Καὶ εἰσελθοῦ-
σαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμε-
νον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν
λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐ-
ταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν
Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ
ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.
Ἀλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ,
καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν

Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν
ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ
μνημείου· εἶχε δὲ αὐτάς τρόμος καὶ ἔκστασις·
καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΟΥ ΘΩΜΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Α.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Κεφ. ΚΗ'. 16.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ ἑνδεκα Μαθηταὶ
ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς
τὸ ὄρος, οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σοῦς. Καὶ ἰδόντες αὐτόν, προσεκύνησαν αὐ-
τῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰη-
σοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι
πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πο-
ρευθέντες οὖν, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη,
βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πα-
τρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύμα-
τος· διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα, ὅσα
ἐνετείλαμην ὑμῖν. Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' ἡμῶν
εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας
τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ε Θ Ι Ν Ο Ν Δ'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Κεφ. ΚΔ'. 1.

Τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, ὁρθρου βαθέος, ἦλθον γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνήμα, φέρουσαι ἃ ἡτοίμασαν ἀρώματα· καὶ τινες σὺν αὐταῖς. Εὗρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου· καὶ εἰσελθῆσαι, οὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτάς περὶ τούτου, καὶ ἰδοὺ, δύο ἄνδρες ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπτούσαις. Ἐμφόβων δὲ γενομένων αὐτῶν, καὶ κλινουσῶν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, εἶπον πρὸς αὐτάς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἡγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν, ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, λέγων· Ὅτι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, καὶ σταυρωθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι. Καὶ ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ. Καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου, ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς Ἑνδεκα, καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς. Ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, καὶ Ἰωάννα, καὶ Μαρία Ἰακώβου, καὶ αἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἱ ἔλεγον πρὸς τοὺς Ἀποστόλους ταῦτα. Καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν, ὥσει λῆρος τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς. Ὁ δὲ Πέτρος ἀναστὰς ἐδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα· καὶ ἀπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ε Θ Ι Ν Ο Ν Ε'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Κεφ. ΚΔ'. 12.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστὰς ἐδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας, βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα· καὶ ἀπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός. Καὶ ἰδοὺ, δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην, ἀπέχουσιν σταδίους ἐξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἥ ὄνομα Ἐμμαούς· καὶ αὐτοὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοῦς καὶ συζητεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας, συνεπορεύετο αὐτοῖς. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες, καὶ ἐστὲ σκυθρωποί; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἷς, ὃ ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ποῖα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης, δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ παντός τοῦ λαοῦ. Ὅπως τε παρέδωκαν αὐτὸν αἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἀρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν. Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέλλων λυτρωθῆναι τὸν Ἰσραὴλ· ἀλλὰ γε σὺν πᾶσι τέτοις, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον, ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο. Ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι ὀρθρῆσαι ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ μὴ εὑροῦσαι τὸ Σῶμα αὐτοῦ, ἦλθον, λέγουσαι καὶ ὀπτασίαν Ἀγγέλων ἑωρακέναι, οἱ λέγουσιν αὐτόν ζῆν. Καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὗρον οὕτω, καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες εἶπον·

αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδον. Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὁ ἀνόητοι, καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐλάλησαν οἱ Προφῆται· οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωσέως, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν Προφητῶν, διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς Γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ. Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην, οὗ ἐπορεύοντο· καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρωτέρω πορεύεσθαι. Καὶ παρεβιάσαντο αὐτὸν, λέγοντες· Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστί, καὶ κελικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον, εὐλόγησε, καὶ κλάσας, ἐπέδιδου αὐτοῖς. Αὐτῶν δὲ διηνοιχθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὥς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὥς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς Γραφάς; Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ εὔρον συνηθροισμένους τοὺς Ἑνδεκα, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς, λέγοντας· Ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι. Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ὥς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Σαμαρείτιδος.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

ΕΩΘΙΝΟΝ Ζ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 1.

Τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρῶτῃ, σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου. Τρέχει οὖν, καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον Μαθητὴν, ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ

μνημείου, καὶ οὐκ οἶδαμεν πῶς ἔθηκαν αὐτόν. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος Μαθητῆς, καὶ ἦρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον. Ἐτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ, καὶ ὁ ἄλλος Μαθητῆς προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον. Καὶ παρακύψας, βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια· οὐ μέντοι εἰσῆλθεν. Ἐρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδαρίον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς, ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον. Τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλλος Μαθητῆς, ὃς ἐλθὼν πρῶτον εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε, καὶ ἐπίστευσεν. Οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν Γραφὴν, ὅτι δεῖ αὐτόν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι. Ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἑαυτούς οἱ Μαθηταί.

Τῇ Κυριακῇ τοῦ τυφλοῦ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

ΕΩΘΙΝΟΝ Η.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

[Κεφ. Κ'. 11.]

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Μαρία εἰστίκει πρὸς τὸ μνημεῖον κλαίουσα ἔξω· ὥς οὖν ἔκλαιε, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ δύο Ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, ἓνα πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ ἓνα πρὸς τοῖς ποσίν, ὅπου ἔκειτο τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ λέγουσιν αὐτῇ ἐκεῖνοι· Γύναι, τί κλαίεις; Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἐστῶτα· καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστί. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; Ἐκείνη, δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρὸς ἐστί, λέγει αὐτῷ· Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκας αὐτόν, καὶ γὰρ αὐτόν ἀρῶ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μαρία· Στραφεῖσα ἐκείνη, λέγει αὐτῷ· Ραββί.

νί· ὃ λέγεται, Διδάσκαλε. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μή μου ἅπτου· οὐπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς Ἀδελφούς μου, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς. Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν. Ἐρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἀπαγγέλλουσα τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἐώρακε τὸν Κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ.

ΤΗ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Γ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Κεφ. ΙΣ'. 9.

Αναστὰς ὁ Ἰησοῦς, πρωτὶ πρώτη Σαββάτῃ, ἐφάνη πρῶτον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια. Ἐκείνη πορευθεῖσα, ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις, πενθοῦσι καὶ κλαίουσιν. Κἀκεῖνοι, ἀκούσαντες ὅτι ζῇ, καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς, ἠπίστησαν. Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ, πορευομένοις εἰς ἀγρόν. Κἀκεῖνοι ἀπελθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκεῖνοις ἐπίστευσαν. Ὑστερον, ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἑνδεκα ἐφανερώθη, καὶ ὠνειδίσεν τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, καὶ σκληροκαρδίαν· ὅτι τοῖς θρασυαμένοις αὐτὸν ἐγηγερμένον οὐκ ἐπίστευσαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς, σωθήσεται· ὁ δὲ ἀπιστήσας, κατακριθήσεται. Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύσασιν, ταῦτα παρακολουθήσει· Ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἀροῦσι· καὶ ὅταν θανάσιμόν τι πίωνσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἁρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν. Ὁ μὲν οὖν Κύριος, μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες, ἐκήρυξαν παν-

ταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος, διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων. Ἀμήν.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΙΝ
ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Δ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. ΚΑ'. 1.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριᾶδος· ἐφανέρωσε δὲ οὕτως. Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ δύο. Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω ἀλιεύειν. Λέγουσιν αὐτῷ· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί. Ἐξῆλθον, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθύς, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν. Πρωΐας δὲ ἡδὴ γενομένης, ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν αἰγιαλόν· οὐ μὲν τοι ἤδειςαν οἱ Μαθηταί, ὅτι Ἰησοῦς ἐστι. Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδιά, μή τι προσφάγιον ἔχετε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὐ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὐρήσετε. Ἐβαλον οὖν, καὶ οὐκέτι αὐτὸ ἐλκύσαι ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων. Λέγει οὖν ὁ Μαθητὴς ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ· Ὁ Κύριός ἐστι. Σίμων οὖν Πέτρος, ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο, (ἦν γὰρ γυμνός), καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ δὲ ἄλλοι Μαθηταί τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον, (οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ὥς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων), σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων. Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακιὰν κειμένην, καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον, καὶ ἄρτον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

Ενέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων, ὧν ἐπιάσατε νῦν. Ἀνέβη Σίμων Πέτρος, καὶ εἴλκυσε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς γῆς, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν πεντηκοντατριῶν· καὶ τοσούτων ὄντων, οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε, ἀριστήσατε. Οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν Μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτόν, Σὺ τίς εἶ; εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν. Ἐρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λαμβάνει τὸν ἄρτον, καὶ δίδωσιν αὐτοῖς, καὶ τὸ ὀψάριον ὁμοίως. Τῷτο ἤδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Εἰς τὸν Ὁρὸν.

ΕΩΘΙΝΟΝ Θ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 19.

Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ἡμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευράν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες τὸν

Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ ἐγὼ πέμπω ἡμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἃν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἃν τινων κρατῆτε, κεκρατήνται.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

Εἰς τὸν Ὁρὸν.

ΕΩΘΙΝΟΝ Α.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Κεφ. ΚΗ'. 16.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ ἑνδεκὰ Μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἰδόντες αὐτόν, προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες οὖν, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν. Καὶ ἰδού, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

